

B₁

Atilla Aksekin
kütüphanesinde

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

YOLDAŞ

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ YAYIN ORGANI

**BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ
BELGELERİ**

**Türkiye Devrimci
Komünist Partisi
kuruldu**

17

MART 1980

TÜRKİYE DEVRİMÇİ KOMÜNİST PARTİSİ

K U R U L U Ş U

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Birinci (Kuruluş) Kongresi, faşist diktatörlüğün ağır illegalite koşulları altında toplanmış ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşu ilan edilmiştir.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, ülkemizde ve dünyada devrimci mücadelenin yoğunlaşmış ve yaygınlaştığı, bizi işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin devrim davası için ayağa kaldıkları koşullar da toplandı. Devrim ile karşı-devrim arasında kanlı bir mücadelenin sürüp gittiği ülkemizde, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, bugün en fazla ihtiyaç duydukları şeye; onlara mücadelelerinde önderlik edecek devrimci bir Komünist Partisine kavuşmuş bulunuyorlar.

Bu kağıt üzerinde ortaya atılmış bir iddia değildir. Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Türkiye'de devrimci mücadelenin her zaman en sıcak merkezinde yer almış, dokuz yıllık bir örgütlenmenin, günümüzde ulaştığı aşamayı simgelemektedir. Başlangıçta devrimci-demokrat bir örgüt olarak kurulmuş bulunan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu; daha sonra onun 1975 yılındaki köklü özelleştirilmesi ile Marksizm-Leninizme yönelmesi; 1978 Ekim Konferansı'nda THKO'nun TDKP-İÖ adını alması ve nihayet bugün Türkiye'deki çeşitli milliyetlerden proletaryanın ve tüm komünistlerin tek gerçek partisi olarak Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşu.....Bu süreç, sayısız devrimci ve komünistin darağaçlarında, işkencehanelerde, pusularda, sokak gösterilerinde ve çeşitli direnişlerde kanını akıttığı, proletarya ve emekçilerin yüzbinlercesinin çeşitli mücadele biçimleriyle emperyalizme, egemen sınıflara ve onların faşist diktatörlüğüne karşı seferber edildiği, zorlu bir mücadele sürecidir. Bugün Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Program ve Tüzüğünde en özlü ifadesini bulan ideolojik-siyasi çizgisi ve örgütlenme tarzı, 1975'den bu yana böylesi bir mücadelenin ateşi içinde sınandı. Bu hat, her türden revizyonizme, reformizme, orta-yolculuğa karşı proletaryanın sınıfsal çıkarları doğrultusunda yürütülen yoğun bir ideolojik-siyasi mücadele içinde gelişti, pekişti. O, bugün yalnız proletaryaya değil, tüm halka ulusal ve sosyal kurtuluşun gerçek yolunu gösteriyor, onları kendine çekiyor ve mücadeleye seferber ediyor.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, Marksist-Leninist örgütlenme ilkelerine uygun olarak ve demokratik merkezîyetçilik temelinde örgütün bölgesel konferans ve toplantılarında seçtiği delegelerle toplandı. Kongre öncesinde tüm parti örgütü, başta Program ve Tüzük olmak üzere Kongre belgelerini inceledi, tartıştı. Program, Tüzük ve Karar Tasarıları bu tartışmalarla geliştirildi ve son halini aldı.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kongresi, aynı zamanda Partimizin ideolojik-siyasi ve örgütsel birliğinin parlak bir göstergesi oldu. Kongre tam bir yoldaşlık havası içinde çalıştı ve tüm kararlar oy birliği ile alındı.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, uluslararası komünist hareketin bir parçası olarak kuruldu ve o, bugünden başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere pek çok Marksist-Leninist partiyle sıkı ve gelişen bağlarla sahiptir.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kurulmasıyla Türkiye'de devrim cephesi şimdi daha güçlü, daha sağlamdır. Türkiye proletaryası ve halkı Türkiye Devrimci Komünist Partisi önderliğinde tüm gericiği bozguna uğratacak, bağımsızlık ve demokrasi yolundan geçerek sosyalizmi ve komünizmi kuracaktır. Bunu hiçbir güç engelleyemeyecektir.

YOLDAŞ Dergisi, elinizdeki bu sayısında, Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi'nin belgelerini yayınlamaktadır. (Belgelerin bazı kısımları ve bazı Kongre Kararları örgütün illegalitesini, deşifre etmemek için Merkez Komitesi tarafından yayından çıkarılmıştır.)

Türkiye Devrimci Komünist Partisi (Birinci (Kuruluş) Kongresi belgeleri emekçi yığınlar arasında en geniş bir şekilde yaygınlaştırılacak, onları Türkiye Devrimci Komünist Partisi bayrağı altında toplamanın bir aracı haline gelecektir. Biz biliyoruz ki Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisi ve onun bir ifadesi olan Partimizin ideolojik-siyasi çizgisi, ancak işçi sınıfı ve ezilen emekçi sınıflar tarafından kavrandığında maddi bir güce ve güçlü bir silaha dönüşür ve dönüşecektir.

KOMÜNİZM DAVASI ÖLÜMSÜZDÜR !

GELECEK PROLETARYA VE HALKLARINDIR !

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN TÜRKİYE DEVRİMÇİ KOMÜNİST PARTİSİ !

Y O L D A Ş

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ
MERKEZ KOMİTESİ
R A P O R U

TÜSTAV

I. B Ö L Ü M

ÜLKEMİZDE 'SOL HAREKET'İN TARİHİ VE PARTİMİZİN ŞEKİLLENİP GELİŞMESİ

Yoldaşlar !

Bugün burada tarihi bir günü yaşıyoruz. Ülkemizin komünistleri olarak bizler, bugün Parti Programının ve Parti Tüzüğü'nün kabulü, siyasi ve örgütsel çizginin onaylanması ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşunun ilan edilmesi için toplanmış bulunuyoruz.

Bu, aynı zamanda, bir gerçeğin en yalın, en dolaysız bir ifadesidir: Markzizm-Leninizm, bütün düşmanları karşısında mutlaka galebe çalacak ve her türden engele karşın revizyonizmin, oportünizmin bütün karşı-devrimci çabalarına karşın, er veya geç mutlaka zaferine erişecektir. Bu, tarihin akışıdır, tarihin diyalektiğinin insan iradesinden bağımsız bir yasasıdır. Ve işte ülkemizin tercübesi, ülkemizin yakın tarihi, bu yasayı bir kere daha doğrulamıştır.

İşte, Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer yoldaşların Kemalîst diktatörlük tarafından alçakta katledilmesinden; Türkiye'de proletaryanın komünist partisinin inşası yolunda ilk ciddi adım olan TKP'nin, Kemalîst burjuvazinin anti-komünist kampanyasının darbeleri altında daha başlangıç aşamasında sekteye uğramasından; önderlerinin ölümünden sonra Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist, revizyonist çizgisinin TKP'ye egemen olup, bu lanetli çizginin Türkiye sol hareketinin üstüne bir kâbus gibi çökmesinden tam 58 yıl sonra, Marksizm-Leninizm yeniden galebe çalmıştır. Partimizin, Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşunun ilanı, Marksizm-Leninizmin bu zaferinin ilanıdır. Türkiye işçi sınıfının gerçek öncüsü, gerçek Marksist-Leninist partisi Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşu, Marksizm-Leninizmin ülkemizdeki bu günkü zaferidir ve bunu mutlaka yenileri izleyecektir.

Ne burjuvazinin işçi sınıfının hareketini durdurmak, onu gözünü korkutmak için her dönemde esas silah olarak baş vurduğu baskı ve terör, ne işçi sınıfını ağulamak için yürüttüğü yoğun ideolojik yozlaştırma çabaları; ne de burjuvazinin işçi sınıfı içindeki temsilcileri revizyonistlerin; Ş. Hüsnü'lerin, onun bugünkü uzantılarının, Brejnevcilerin, Maoculararın ve benzerlerinin karşı-devrimci faaliyetleri; Marksizm-Leninizmin zaferini, bunun parlak bir göstergesi olan Partimizin kuruluşunu engelleyemedi. İşçi sınıfının mücadelesine Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinin ve devrimin zaferinin gerçek teminatı olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşunu engelleyemedi.

III. Enternasyonal'in bir kolu olarak kurulan M. Suphi'lerin TKP'sinden 58 yıl sonra, bugün burada yeni bir partinin kuruluşunu ilan ediyoruz. O halde, proletaryanın gerçek Marksist-Leninist partisinin kuruluşunun ülkemize özgü özellikleri nelerdir? Ülkemizde sol hareketin tarihi gelişiminin hangi özellikleri bu durumu yaratmıştır? Komünist hareket ülkemizde nasıl ortaya çıkmış, hangi mücadeleler içinde gelişmiş ve hangi gelişmelerin sonucunda bugüne ulaşmıştır.?

Her türden revizyonistler, gözünü kendi grubunun dar çıkarlarından ötesini görmeyen küçük-burjuva şefler işçi sınıfının ve devrimcilerin kafalarını

tam bir karışıklığa sürükleyebilmek üzere, parti, program, siyasi çizgi konularında bir bulanıklık yaratabilmek üzere, işçi sınıfını partisiz bırakabilmek üzere; geçmiş sol hareket konusunda tam bir keşmekeş yaratmaya çalıştılar.

Peki, Partimiz hangi mirasın üzerinde yükseliyor, hangi 'miras'ı reddediyor ? Hangi geçmişin izleyicileri, hangi 'geçmiş'in redcileriyiz ? Ülkemizde kimlerin izleyicileri kimlerin can düşmanıyız ?

Bugünün öneminin, yerinin, özelliklerinin bütünüyle kavranabilmesi için, geçmiş belgelerimizde uzun uzadıya ele alınmış ve cevaplandırılmış bu ve benzeri soruların cevaplarının burada kısaca da olsa özetlenmesi gerekir. Bu, yakın geçmişin kısa bir değerlendirilmesi, bugünü hazırlayan dönün kısaca da olsa açıklanması olacaktır.

Örgütümüz, Yarım Yüzyıllık Sol Hareketin Değerlendirilmesi Sorununa Özel Bir Önem Vermiştir.

Geçmiş sol hareketin değerlendirilmesi bizler için akademik bir sorun değildi. Tam tersine, Marksizm-Leninizmi örgütümüze tümüyle egemen kılabilmek, partinin kuruluşunun yolunu açabilmek, birçok devrimciyi bu sorun etrafında toplayabilmek üzere her şeyi titiz bir şekilde incelemek, Marksizm-Leninizmin süzgecinden geçirmek ve yerli yerine oturtrak gerekiyordu. Örgütümüz bu soruna, bu gerçeğe tamamiyle uygun, sorumlu bir tavırla yaklaşmıştır.

Geçmiş sol hareketin değerlendirilmesinin önemi, daha açık bir ifadeyle, Partinin üzerinde yükseleceği temeli, dolayısıyla proleter devrimcilerin ideolojik, siyasi, örgütsel birliğinin sağlanacağı temeli berilyen etkenlerden biri olmasından ileri geliyordu.

Örgütümüz, geçmiş sol harekete doğru yaklaşımın ve bu konuda doğru bir tahlil ve tavrın; proleter devrimcilerin birleştirilmesinde ve partinin inşasında, parti Programının, siyasi ve örgütsel çizginin inşasında oportünizm ve revizyonizmin mi, yoksa Marksizm-Leninizmin mi temel alındığının en önemli göstergelerinden biri olduğu doğru tespitini yaptı: Parti, geçmişin oportünist ve revizyonist mirası üzerinde mi yükselecek, yoksa bizzat Marksizm-Leninizm temelinde onu reddederek ve geçmişteki revizyonist tezlerle mücadele içinde mi yükselecekti ? Sorun işte buydu ve 1975'den sonra kendisine Marksist-Leninist adını yakıştıran diğer siyasi hareket ve gruplarla örgütümüz arasında süren mücadelenin özü de buydu.

Örgütümüz bu sorunda tamamiyle Marksist-Leninist, kararlı bir tutum izledi. Ne kaba inkarcılığa saptı, ne de geçmişi değerlendirişte oportünizme, aldatmacalığa, gözü kapallılığa, düz mantıkla geçmişin komünist olduğunun iddia edilmesine izin verdi.

Geçmiş sol hareketin, ülkemizde yaygın olarak kullanılan diyemle "50 küsür yıllık sol hareket"in esasını programda, siyasette, örgütsel çizgide sağ oportünizm, revizyonizm ve sınıf işbirliği çizgisinin oluşturduğunu; proletaryanın gerçek komünist partisinin programının, siyasi ve örgütsel çizgisinin bu elli küsür yıllık revizyonizmi, günümüzdeki biçimlerini, uzantı ve yansımalarını reddederek ve bunlarla kararlı bir mücadele içinde, Marksizm-Leninizm temeli üzerinde oluşturulması gerektiği tespitini yaptı. Marksizm-Leninizmin zaferi, gerçek Marksist-Leninist Partinin kuruluşu için, 'tarlanın zararlı bitkilerden ve ayırık otlarından temizlenmesi" gerekiyordu.

Kendine Marksist-Leninist adını takan ve içlerinde iyi niyetli dürüst devrimcileri de özellikle tabanlarında barındıran (bir kısım) diğer siyasi hareketler ve gruplar ise; geçmişin ya "bütünüyle komünist" olduğunu, ya da "bir döneme kadar (1945) komünist" olduğunu, bazı tezlerinin "komünist" olduğunu, bazılarının ise "revizyonist" olduğunu iddia ettiler. Bir kısmı ise bunun yanında 1971 dönemindeki maceracı çizgilerinin de "komünist" olduğunu buna eklediler. Bu durum, onların Marksizm-Leninizm karşısında ve Parti lavası karşısındaki tavırlarından elbette bağımsız değildi. Bunların bir kısma zaten Ş.Hüsnü revizyonizminin günümüzdeki doğrudan devamlıydılar, diğerleri ise, revizyonizmin ve maceracılığın tezlerinin büyük bir kısmını programlarında, siyasi çizgilerinde, faaliyetlerinde devam ettiriyorlardı ve özel olarak da ülkemizdeki biçimiyle Ş. Hüsnü revizyonizminin yansımalarını üzerlerinde taşıyorlardı. "Marksist-Leninist" oldukları yolundaki iddialarını ne kadar ileri götürürlerse götürsünler, bu gruplar revizyonizmi şimdiye kadar hiçbir şekilde aşamadılar ve bunun doğrudan bir sonucu olarak bir kısmı açık karşı-devrimci bir çizgiye geldiler, bir kısmı ise bütün şaşaalı iddialarına karşın, çürüme ve dağılma içindedirler. Tabanda yer alan ve bu çürüme içinde kendini yozlaşmadan koruyabilen dürüst devrimciler ise, hızla bu grupları terketmektedirler.

M. Suphi Önderliğindeki TKP, Ülkemizde Komünist Partisinin İnşası Yolunda Atılan İlk Ciddi Adımdı. Örgütümüz, M. Suphi Ve Yoldaşlarının ve Oanların TKP'sinin Kararlı Mirasçısıdır

Bugüne kadar ülkemizde proletaryanın gerçek bir komünist partisi var olmadı.

1920'de Baku'da M. Suphi yoldaş önderliğinde I. Kuruluş Kongresini toplayan ve Komüntern'in bir kolu olarak kurulan TKP, bu yolda atılmış ilk ciddi adımdı. Ancak o günkü koşullarda bu da sadece bir adım olarak kaldı. Parti ayağa dikilerek gerçekten var olamadı. Kuruluşundan çok kısa bir süre sonra TKP, 1921 yılı başlarında, Kemalist burjuvazinin azgın anti-komünist kampanyasının saldırıları karşısında ayakta duramadı.

TKP'nin kurucusu ve önderi olan M. Suphi yoldaş, Lenin'in Bolşevik Partisi'nin kararlı bir militanıydı. O, aynı zamanda, Komüntern'in bir savaşçısı olarak; hayatını komünizm davasına adanmış andan başlayarak, ölünceye kadar, Komüntern'in sesini, komünizm fikirlerini, Marksizm-Leninizmi ülkemize, ülkemiz işçi sınıfına ulaştırabilmek, proletaryanın öncülerini bir örgüt çatısı altında birleştirmek ve ülkemizde proletaryanın öncü komünist partisini kurmak ve inşa etmek için mücadele etti. M. Suphi, proletaryanın ülkemizdeki kazançlarını koruyabilmesi, bunları genişletip ilerletebilmesi ve devrimi kendi devrimine kanallı edebilmesi için, Kemalist burjuvazi karşısında kendi bağımsız siyasi partisinde, Komünist Partisinde örgütlenmesi ve kendi bağımsız yoluna bütün halkı kazanması gerektiğinin temamiyle farkındaydı. O, Türkiye işçi sınıfının devrimde-önderliği ele alması ve onu dış düşmanlara olduğu kadar iç düşmanlara karşı da yöneltmesi gerektiğini vurguluyordu.

Büyük Lenin'in başında bulunduğu SBKP(B)'nin önderliğinde, Rusya'da proletaryanın kazandığı zafer, 1917 Ekim Sosyalist Devrimi; emperyalizme karşı mücadelenin ateşi içinde bulunan Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına komünist

fikirleri, Bolşevizm davasını, Komüntern'in sesini ilettiler. Diyebiliriz ki, bunun pratik taşıyıcısı ise, M. Suphi ve yoldaşları olmuştur.

Bütün hayatını işçi sınıfının ve Doğu'nun ezilen mazlum halklarının kurtuluşuna adanmış M. Suphi, daha 1917'nin hemen sonrasında Rusya'lı Türkler ve orada bulunan Türkiyeli savaş esirleri arasında çalışmalar yaptı. Önce Moskova'da daha sonra Kırım ve Odessa'da Türkçe olarak "Yeni Dünya" gazetesini yayınladı. Buralardan Türkiye'ye kaçak olarak propaganda broşürleri, propagandacılar, komünist işçi ve askerler gönderdi. Moskova, Kazan, Samara, Saratov, Rezan, Astrahan vb. bir çok şehirde Türk komünist örgütlerini kurdu. M. Suphi'nin önderliği ve çalışmaları sonucunda 25 Temmuz 1918'de Moskova'da "Türk Sol Sosyalistleri I. Kongresi" toplandı. Bu kongrede kurulan ilk Türkiye İştirakiyun Teşkilatı'nın Merkez Komitesi Başkanlığına M. Suphi seçildi. Kasım 1918'de Moskova'da Müslüman Komünistleri Birinci Kongresi'ne katılan M. Suphi, Stalin başkanlığındaki Milliyetler Halk Komiserliğine bağlı olarak kurulan Doğu Halkları Merkez Bürosu'nun Türk Bölümü Başkanı oldu.

Aralık 1918'de yapılan Uluslararası Devrimciler Toplantısına ve 1919'da Moskova'da toplanan III. Enternasyonal'in Birinci Kongresine Türkiye delegesi olarak katıldı.

Baku'ya yerleşen M. Suphi buradaki eski İttihatçıların sahte "Türkiye Komünist Fırkası"nı dağıttı. "Yeni Dünya" gazetesini yeniden yayınlamaya başladı. Bir parti okulu açarak genç kadrolar yetiştirmeye girişti ve Komünist örgütleri yaygınlaştırdı.

Eylül 1920'de Baku'da toplanan Doğu Halkları Kurultayı'na partili ve partisiz 235 Türkiyeli delegesi katıldı. Bütün bu faaliyetlerinin doğrudan bir sonucu olarak 10 Eylül 1920'de "Birinci ve Umumi Türk Komünistleri Kongresi" Pakü'de toplandı. Bu Kongrede Türkiye Komünist Partisi kuruldu. Başkanlığına M. Suphi, Genel Sekreterliğine ise E.Nejat yoldaşlar seçildi.

M. Suphi yoldaş Kongredeki konuşmasında şunu önemle belirtiyordu: "Komünist Partisi için, memleketi musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içeride halkın sırtından geçen yağmacı sınıfları da hazır yiyicilik halinden çıkarıp yumruk altında işletmek de o derece esaslı bir görevdir." O, aynı zamanda Komünist Partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığının titizce korunması gereğini de Kongre bildirisinde vurguluyordu.

M. Suphi önderliğindeki TKP, ülkemizde proletaryanın öncüsü komünist partisinin inşası yolunda atılan ilk ciddi adımdı. TKP, M. Suphi ve yoldaşlarının Komünintern'e bağlı olarak faaliyet göstermelerinin doğrudan bir sonucu olarak Komüntern'in Türkiye kolu olarak kurulmuştur. Ve çok kısa da olsa, M. Suphi yoldaş TKP'nin başında kaldığı sürece Komüntern'in çizgisinin doğrudan bir izleyicisi olmuştur.

Ancak TKP kuruluşundan çok kısa bir süre sonra, Kemalist diktatörlüğün azgın anti-komünist kampanyası ile karşılaşmıştır. TKP'nin kuruluşundan ve faaliyetlerinden korkuya kapılan Kemalist burjuvazi, bir yandan düzmece "komünist parti"leri kurdurarak III. Enternasyonal'e başvururken, diğer yandan işçi sınıfının öncüsünü daha doğuşundayken en zayıf olduğu sırada boğabilmek üzere TKP'ye ve önderlerine azgınca saldırmış, komplolar düzenlenmiştir.

Bizzat Mustafa Kemal'in emriyle düzenlenen bir komplo sonucunda M. Suphi ve E.Nejat yoldaşlar ve partinin bazı diğer Merkez Komitesi üyeleri ve parti

üyelerinden oluşan 15 kişilik bir grup, Türkiye'ye geldikleri sırada hunharca katledildiler. Parti, henüz kuruluşu sırasında en kıymetli önderlerini yitirdi, başlangıç örgütlenmeleri dağıtıldı; onulmaz yaralar aldı.

Önderlerinin kaybıyla birlikte, parti önderliği Ş. Hüsnü revizyonisti ve şürekası tarafından gaspediliyor ve parti onların revizyonist, sağ oportünist yoluna sokuluyordu. Böylece TKP, şanlı bir girişim, ancak proletaryanın partisinin inşası yolunda sadece bir girişim olarak kaldı.

Gericiler M. Suphi ve yoldaşlarını alçakça katlettiler, onların unutulması, komünizm davasının unutulması için ellerinden gelen her şeyi yaptılar; ancak ne M. Suphi ve yoldaşlarını ne de onların TKP'sini unutturamadılar. İşçi sınıfımız ve Türkiye halkı onları daima kalbinde yaşattı. M. Suphi'nin adı ülkemizde daima komünizm ülküsü ve parti davası ile bir arada bulundu. Örgütümüz, M. Suphi ve yoldaşlarının ve onların TKP'sinin davasının izleyicisi ve kararlı mirasçısıdır. Biz M. Suphi'nin yolundan yürüyoruz. Örgütümüz onların Türkiye proletaryasına bıraktığı kızıl bayrağı yeniden gondere çekmiştir. Türkiye komünist hareketinin bu ilk öncülerinin davası, bugün bütün canlılığı ile yaşamakta, emperyalizme, burjuvaziye, modern revizyonizme, troçkizme, Çin revizyonizmine vb. karşı yürütülen mücadele içinde ilerliyor ve saflarına her gün yeni güçleri, yeni savaşçıları kazanıyor.

Onların parti davası bugün gerçek olmuştur.

Sefik Hüsnü'nün Revizyonist Çizgisi 50 Kısür Yıl Sol Harekete Egemen Olmuştur. Örgütümüz Bu Burjuva-Reformcu, Gericici Çizginin Kararlı Düşmanıdır.

M. Suphi dönemini saklı tutarsak -ki bu dönem çok kısa sürmüştür TKP'ye damgasını vuran, Ş. Hüsnü'nün sağ oportünist, revizyonist çizgisi olmuştur.

Ş. Hüsnü ve şürekası, M. Suphi ve yoldaşlarının Kemalist diktatörlük tarafından katledilmesinden sonra parti önderliğini gaspetti. Zaten henüz son derece genç, tecrübesiz ve kuruluş aşamasından olan ve bütünüyle formüle edilmiş bir programa, net bir siyasi çizgiye sahip olmayan TKP'ye revizyonist, kuyrukçu çizgisini egemen kıldı. Bu çizginin egemen olması sonucunda TKP menşevik, reformist, Kemalizm kuyrukçusu, şoven-milliyetçi bir parti haline geldi ve bir aydın kulübü olmaktan ileri gidemedi. Ve daha sonraki gelişmesi içinde ise bütünüyle bir ihanet tekkesine dönüştü.

Bir partinin komünist partisi olduğunun temel göstergesi, onun izlediği ideolojik-siyasi çizginin ve siyasi faaliyetin sınıf netilgidir. Örgütümüz TKP'ye yaklaşımda işte bunu esas almıştır. Bu açıdan yaklaşıldığında, Ş. Hüsnü'nün TKP'sinin ideolojik-siyasi çizgisi, sınıf niteliği Marksizm-Leninizmin öğretileri ile bütünüyle çelişmektedir.

Örgütümüz ideolojik-siyasi inşa faaliyeti sırasında, Program ve siyasi çizgisinin 50 kısür yıllık revizyonizmle mücadele içinde inşası anlayışına uygun olarak, Ş. Hüsnü çizgisinin sınıf niteliğini, revizyonist, işbirlikçi tezlerini vb. bütünüyle teşhir etmiş ve yayın ve belgelerinde bunu en geniş bir biçimde ortaya koymuştur.

Burada bu konuyu kısaca özetlemekle yetineceğiz.

En başta şunu ele alalım: Komünist Partisi, işçi sınıfının sadece gün-

lük ve kısa vadeli çıkarlarının temsilcisi değil, ama esas olarak aynı zamanda onun uzun vadeli çıkarlarının da temsilcisidir. Bu, Marksist-Leninist partiyi, işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden diğer parti ve akımlardan ayıran temel özelliğidir. Bu ise, proletaryanın toplumsal devrimini, sınıfsız toplumu nihai hedef olarak almak, bu hedefe uygun bir siyasi çizgi, strateji ve taktikler bütünü merkezini ise, proletaryanın mevcut burjuva diktatörlüğünü yıkarak, egemen sınıf olarak örgütlenmesi, proletarya diktatörlüğünü kurması olmuştur.

Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP'nin izlediği siyasi çizginin sınıf niteliğini saptarken en başta temel alınması gereken kıstas, TKP'nin faaliyetlerinin ve faaliyetlerine yol gösteren siyasi çizginin merkezine neyi koyduğudur. Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP, hiç bir dönem, ekonomik-sosyal yapının Marksist bir tahlili sonucu saptanmış devrim aşamasına uygun olarak, proletaryanın iktidarı ele geçirmesini ve kendi diktatörlüğünü kurmasını faaliyetinin ve siyasi çizgisinin merkezine koymamıştır. Aksine, her dönemde değişik "gerekçeler" ileri sürerek, proletaryanın ve müttefiklerinin iktidarı ele geçirmesi, bunun için kitlelerin örgütlenmesi ve hazırlanması bir yana itilmiştir. TKP her sorut durumda, sömürücü sınıfların devlet iktidarını elinde tutan egemen kesimlerinden tavizler koparmayı ve onların egemenliğinin devamını eyleminin ve siyasi çizgisinin merkezine almıştır.

Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP'nin anlayışı menşevik ve reformcudur. O, pratikte daima, bu konuda Lenin'in, Stalin'in ve Komüntern'in öğretilerine karşıca bir çizgi izlemiştir. Bu doğaldır, çünkü onun ideolojik çizgisini Marksizm-Leninizm değil, tıpkı Tito gibi, Kruşçev gibi, Mao gibi vb. revizyonizm, metafizik-idealizm, oportünizm ve faydacılık oluşturmuştur.

TKP'nin faaliyetlerinin özünü sınıf mücadelesi değil, daima sınıf işbirliği oluşturmuştur. Ş. Hüsnü önderliğinde TKP, bir dönem "sömürücü sınıfların devrimi tamamlayacakları ve sosyalist devrime kesintisiz geçisi sağlayacakları" gerekçesiyle, bir dönem ise "egemen sınıfların ilerici bir rol oynadıkları ve ulusal kapitalizmi geliştirerek sosyalist devrim, proletaryanın toplumsal devrimine şartları hazırladıkları" gerekçesiyle; daima proletaryaya burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışan, onun devrim perspektifini karartmaya çalışan bir çizgi izledi.

Ş. Hüsnü önderliğindeki TKP 1924'e kadar, Kemalistlerin sosyalist devrim yapacakları, ulusal demokratik devrimi sonuna kadar sürdürüp, kesintisiz olarak sosyalist (toplumsal) devrime geçecekleri hayalini beslemek ve yaymakla uğraştı. Onun bütün tahlilleri ve bütün taktikleri bu anlayışa uygundu. Böylece TKP, Kemalist devrim ve Kemalistlerin sınıf niteliği hakkında Komüntern'in, Stalin'in tezlerine karşı bir konumdaydı. TKP, Türkiye ve Kemalist devrim üzerine yaptığı tahlillerle, revizyonist "kapitalist olmayan yol" tezini savunuyordu. Ş. Hüsnü, ulusal kurtuluş hareketinin sınıf niteliğini gizliyor, onun sınıflar üstü, sınıf niteliği şekillenmemiş bir önderliğe sahip olduğunu iddia ediyor ve ulusal kurtuluşun nihai amaç alınmasıyla toplumsal devrimi gerçekleştirebileceği bayağı tezine varıyordu. O, aynı Kruşçevci, Titocu, Maocu revizyonistler gibi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilen ulus ve halkların kesin ve tam kurtuluşunun ancak sosyalizmle sağlanacağı Marksist ilkesini çar-

pıtıyor ve bunu burjuvazi ile işbirliği siyasetine dayandırmaya çalışıyordu.

Böylece TKP, Komüntern'e, Lenin ve Stalin'e, Marksizm-Leninizme tama -
miyla ters olarak, proletaryanın tarihi devrimci rolünü inkar ediyor; toplumsal
devrimin gerçekleşebilmesi, tam bir ulusal kurtuluşun sağlanabilmesi için, pro-
letaryanın devlet iktidarını ele geçirerek, burjuva devleti parçalayarak, ege -
men sınıf olarak örgütlenmesi, kendi diktatorlüğünü kurmasının zorunlu olmadığı
bayağı tezini ileri sürüyordu. Bu, her türden revizyonizmin en belirgin özelli-
ğidir. Stalin 1927'de, 1920'lerin Kemalist hükümetini işçilere ve köylülere kar-
şı bir mücadele hükümeti olarak nitelendirir ve bu hükümetin devrilmesi gerekti-
ğini belirtirken; Ş. Hüsnü, revizyonist çizgisine bütünüyle uygun olarak, aynı
dönemde işçilere, Kemalistlerin başlattıkları işi sonuna kadar götürebilmeleri
için "işçilerin yeni fedakarlıklara katlanmalarının" ve "yeni devlet mekani-
sının eksikliklerini tamamlamak ve gelişmesini sağlamak amacıyla" hareket etme-
lerinin gerekli olduğunu vaaz ediyordu. Bu dönemde Ş. Hüsnü çizgisinin sınıf iş-
birlikçisi niteliği öylesine ileri gitmiş ve belirginleşmiştir ki, bu çizgi bir
burjuva demokrat çizgi olanak bile nitelendirilemez. Ş. Hüsnü, bu dönemde işi
M. Suphileri katleden, TKP üzerinde kanlı bir terör uygulayan, işçi-köylü aleyh
tarı Kemalist burjuva-feodal diktatorlüğün suç ortaklığına ve en kayafı usaklı-
ğına kadar vardırmiştir.

1924'ten sonra gerek Komüntern'de TKP'nin sert bir şekilde eleştiril-
mesi ve gerekse Kemalist hükümetin halk düşmanı yüzünün işçilerin, köylülerin
ve şehir küçük-burjuvazisinin gelişen hareketi sonucu belirginleşmesiyle TKP,
çizgisinde bir takım değişiklikler yapmıştır. Ancak revizyonist ve menşevik an-
layışı bir adım bile aşmadan... O, böylece sınıf işbirliği çizgisini uluslara-
rası ve ulusal planda gizlemek ve daha kolay sürdürebilmek yolundan yürümüştür.

Bu dönemde TKP'nin 1926 Programı kabul edildi. Ş. Hüsnü'yü ve TKP'si-
ni Komünist olarak göstermeye çalışan revizyonist şefler 1926 Programı üzerinde
firtınalar koparmışlardır. Ancak, bilindiği gibi örgütümüz bu sorunu tam bir
açıklığa kavuşturarak, revizyonist şeflerin oyunlarını bozmuştur.

1926 Programı Komüntern'e bağlı bir komisyon tarafından hazırlanmış
ve Komüntern tarafından onaylanmıştır. Ve program-Ş. Hüsnü'nün bazı tezlerinin
yansımalarını taşımakla birlikte- vardıfı siyasi sonuçlar bakımından devrimci -
dir. Ancak o esas olarak "Balkan tipi" ülkelere uygun olarak hazırlanmış bir
programdır.

Öte yandan Şefik Hüsnü'nün ve onun TKP'sinin çizgisi ve siyasi faali-
yeti daima bu programın devrimci sonuçları ile gelişmiştir. 1926 Programı Türki-
ye'nin somut durumundan soyutlanarak ele alındığında devrimciydi, oysa Ş. Hüsnü
ve TKP'sinin çizgisi daima sınıf işbirliği çizgisi olmuştur.

TKP 1924'ten sonra sınıflar üstü Kemalizm tahlillerini ve Kemalistle-
rin toplumsal devrimi gerçekleştirecekleri tezlerini bir kenara itmekle birlik-
te, bu sefer de burjuva demokratik devrimde burjuvazinin ve proletaryanın rolü
konusunda, Komüntern'e, Lenin ve Stalin'e, Marksizm-Leninizme tamamiyle zıt, men-
şevik ve oportünist görüşler ileri sürdü ve sınıf işbirliği çizgisini bu gerek-
çeler üzerinde sürdürdü. TKP, revizyonist anlayışına uygun olarak burjuva demok-
ratik devrimde önderliğin burjuvazide olması gerektiğini, Kemalistlerin burjuva
demokratik devrimi bütünüyle gerçekleştirmek üzere teşvik edilmelerini, destek-
lenmelerini, işçi sınıfının görevinin bu aşamada önderliğı burjuvaziye bırakıp,

onu demokratik devrimi gerçekleştirmek üzere zorlaması ve tereddütlerini gidermesi, bunun yanında reformlar için mücadele etmesi olduğunu ileri sürdü. TKP'nin "asgari programı", doğrudan ve yalnızca burjuvaziye destekleme programıydı. TKP'nin asgari program anlayışı, demokratik devrimde işçi sınıfı önderliği, köylülüğün burjuvazinin değil işçi sınıfının yedek gücü olması, proletaryanın hegemonyasının kurulması ve kesintisiz olarak sosyalizme ilerlemek üzere bir devrimci demokratik işçi-köylü diktatorluğunun kurulması temel Marksist-Leninist fikirlerinden bütünüyle yoksundu. TKP'nin devrim anlayışı anti-Leninistti. TKP'nin ve onun başı Ş. Hüsnü'nün Komüntern'in üyesi olarak bu konuda Komüntern'in çizgisinden, Lenin'in "İki Taktik" adlı eserinden, Komüntern'in önderi Stalin'in görüşlerinden habersiz olması olanaksızdır. Aksine Ş. Hüsnü ve TKP'si bu temel sorunda menşevizmi, revizyonizmi bilinçli olarak savunmuştur. TKP, siyaseti burjuvaziye bırakmış, işçi sınıfını ekonomik-sendikal mücadele içine hapsetmeye çalışmış ve bunun karşılığında ise burjuvazinin işçi sınıfına sendika hakkı tanınmasını ve şiddet kullanmamasını istemiş ve bu "düşüncesini" çalışan kitleler kadar, genç burjuvalarımızın da görüşlerine sunmuştur. Ş. Hüsnü ve TKP'si sınıf mücadelesinin insan iradesinden bağımsız objektif karakterini bile gerçekte kavrayamayan zavallı bir reformist ve pasifist durumundadır.

Menşevik anlayışla burjuva demokratik devrimde önderliği burjuvaziye terkeden Ş. Hüsnü, aynı anlayışın doğrudan bir sonucu olarak demokratik ve sosyalist devrim arasındaki kesintisiz geçiş zorunluluğunu, iki devrim arasında Marksizm-Leninizmin öngördüğü kopmaz bağı da reddetti. Ş. Hüsnü ve TKP bu konuda Leninist teoriye değil, burjuva devriminden sonra, yoksul köylüler dahil köylü kitlelerinin zorunlu olarak devrimden yüz çevriceceklerini, bunun sonucu olarak burjuva devriminin en azından elli, yüz yıl süren uzun bir aranın, uzun bir "sükunet" in izleyeceğini ve bu kırada yeni bir devrimin, sosyalist devrimin sırası gelinceye kadar, proletaryanın "barışçıl bir şekilde" sömürüleceğini ve burjuvazinin "meşru olarak" kendini zenginleştireceğini varsayan Batı Avrupa Sosyal-Demokrat Partilerinin düşüncelerini savunuyordu. Bu düşünceler Komüntern'in değil, bir ihanet şebekesine dönüşen II. Enternasyonal'in düşünceleridir. Ş. Hüsnü bu anlayışına uygun olarak ve proletaryayı siyasi mücadelenin dışına çekip, burjuvazinin kuyruğuna takabilmek, sınıf işbirliği çizgisine çekebilmek üzere "işçilerimiz bugün meseleki dernekler çevresinde toplanıp ekonomik çıkarlarını savunacaklar, yarın da yoksul köylülerle birlikte bir sınıf partisi kurarak (...) Türkiye halkını gerçek bağımsızlık ve kurtuluşu kavuşturacaklardır" diyordu.

Şefik Hüsnü ve TKP Kemalist hareketin sınıf niteliği ve hedefleri konusunda da anlaşılacağı üzere Komüntern'e, Stalin'e karşı bir konumda olmuştur. TKP, Komüntern'de sömürge, yarı-sömürge devrimlerinin gelişme çizgisinin tartışılmasına bağlı olarak ele alınan Kemalist hareketin sınıf niteliği konusunda, Stalin'in Kemalist harekete ilişkin yaptığı tahlillere açıktan karşı çıktı. Sağ oportünist, revizyonist çizgisine uygun Kemalizm tahlillerini savundu. Stalin; "Kemalist devrim bir üst tabaka devrimidir, milli ticaret burjuvazisinin devrimidir. Bu devrime, yabancı emperyalistlere karşı mücadele içinde varıldı ve devrimin daha sonraki gelişmesi esas olarak köylü ve işçilere karşı, e

vet bir toprak devrimi ihtimaline karşı yönelmekteydi derken, TKP, Kemalîst hareketin ezilen sınıfların oluşturduğu bir blokun hareketi olduğunu, Kemalîstlerin "köylülerin varlıklı kesimlerinin ve küçük-burjuvazinin temsilcileri olduğunu" ileri sürüyor; Kemalîstlerin partisini sol Guomindang'a benzetiyor ve üstelik Kemalîst hareketin emperyalizmi yok etmeye ve toprak devrimini yaparak feodalizmi tasfiyeye yöneldiğini ileri sürüyordu.

TKP ve Ş. Hüsnü, Kemalîstleri hoş gösterebilmek, onun işçi ve köylülere karşı yönelen karakterini gizleyebilmek üzere, onlara anti-feodalite yaklaşımını tırdı. Kemalîstlerin feodal kalıntıları her bakımdan tasfiye ettiklerini ileri sürdü. O, bu düşüncesine dayanak olarak ise meşrutî monarşinin tasfiyesini, aşarın kaldırılmasını vb. gösterdi. Feodalizm konusundaki bakış açısı bundan ileri gitmiyordu. O, Kemalîst diktatörlüğün burjuva-feodal karakterini gizliyordu. Ş. Hüsnü şöyle diyordu: "İktidara geldikten sonra milliyetçilik, geçmişe ait olan ve akılcı kapitalist sömürü ile bağdaşmayan tüm mirası her bakımdan tasfiye edenine kadar devrimci uygulamalarını sürdürdü." (Komünter Organlarında Konuşmalar, s.50) Eklektik bir şekilde ama yine aynı şeyleri iddia ederek bir başka yerde şöyle söylüyordu: "...millî zaferin hemen ardından, kısmen hala silahlı olan emekçi kitleler Kemalîst burjuvaziyi, feodal kalıntıları tasfiye işini tamamlamaya zorladılar. Kemalîst burjuvazi bunu istemeye istemeye yaptı" (Aynı yer. s. 218). Stalin'in "Kemalîst Devrim bir üst tabaka devrimidir" sözlerine karşın; Ş. Hüsnü işi, onu bir toprak devrimi olarak dahi nitelenmeye kadar vardırdı. Bu aynı zamanda daha sonra TKP'nin aynı gerekçe ile, tam bir şoven milliyetçilikle, Kürt ulusal hareketine karşı, Kemalîst diktatörlüğün safında yer tutmasının ideolojik kılıfını oluşturuyordu.

Ş. Hüsnü ve TKP'si, böylece çizgisinin bütününde, çağımızda burjuva demokratik devrimin temel gücünü işçi ve köylülerin oluşturduğu bu devrimin ancak proletaryanın önderliğinde bütünüyle gerçekleştirilebileceği Leninist tezini tamamen inkar ediyor ve işçi-köylü aleyhtar bir çizgi izleyen burjuva-feodal ve emperyalist dünya gerçikliği ile sıkı bağlara sahip üst sınıfların da burjuva demokratik devrimi tamamlayabileceği tezine varıyordu. Böylece O, aynı zamanda burjuva demokratik devrimde önderliği tamamen burjuvaziye terkeden anlayışına da ideolojik-siyasi gerekçeler yaratarak Leninist emperyalizm teorisinin de tamamen karşısında yer alıyordu.

Aynı şekilde, TKP Kemalîst hareketin anti-emperyalist niteliği konusunda da Komünter'in tezlerine zıt bir tutum izledi. Eklektik bir tarzda bir yandan Kemalîstlerin emperyalist ilişkileri bütünüyle tasfiye etmediklerini, bunun "uluslararası sermaye ile ilişkilerini tamamen koparmayı tehlikeli bulan millî yetçi burjuvazinin tipik bir özelliği" olduğunu söylerken, öte yandan Kemalîstlerin bu hatalarının farkına vararak, üstesinden geleceklerini ve en sonunda "dış siyasetin ağırlık noktasının ezilen halklar ve Sovyetler Birliği'ne kesin bar yaklaşma (abç) yönünde olması gerektiğini kavrayacaklarını" söyleyerek, Kemalîst burjuvazinin gelişme yönünü gözardı eden, ona tutarlı anti-emperyalistlik atfedilen görüşler ileri sürdü. TKP, bu tahlilleri Kemalîst diktatörlüğün 1950'ye doğru artık esas olarak komrador-burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğüne dönüştüğü ve hızlı bir şekilde faşistleştiği bir sırada yapıyordu. Bu, bugün örneğin "Üç Dünya Teorisi" olarak biçimlenen revizyonizmin bu konudaki tezlerinin o günkü biçimiydi.

TKP ve Şefik Hüsnü, revizyonist niteliklerine uygun olarak devletin sınıf niteliği ve işlevleri konusunda da Marksizm-Leninizme bütünüyle zıt bir konumdadır. TKP, sınıf işbirliği çizgisini haklı gösterebilmek, işçi sınıfını burjuvazinin peşine takabilmek üzere, Leninist devlet teorisine sinsice saldırmıştır. Bu, bir çok sorunun yanında, Kemalist diktatörlüğün devletçiliğini desteklemesi sırasında en açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. TKP, burjuva-feodal Kemalist devletin, üretim araçlarını tekeli altına alarak üretimi doğrudan yönetmesi halinde, emperyalist sömürünün tasfiye edilerek önleneceğini, toplumsal devrimin "bir temenni olmaktan çıkacağını" ileri sürerek, devlet mülkiyetini sadece sosyalizme ve ulusal ekonomiye has bir olgu olarak göstermeye çalışmıştır. TKP bu anlayışla Kemalist burjuvazinin devletçilik uygulamalarını daha doğrusu, tekelci devlet kapitalizminin gelişmesini ve derinleşmesini desteklemiş, burjuva-feodal devletin üretim araçlarını tekeli altına almasıyla ulusal ve sosyal kurtuluşun gerçekleşeceği hayalini yaymaya çalışmış ve işçi sınıfını devlet kapitalizmi altında köle olarak kalmaya çağırmıştır. TKP Leninist devlet teorisinin özünü inkar etmiştir. TKP, ekonomiyi burjuva-feodal devletin yönetmesini, devlet sermayedarlığını, üretim araçlarının devletin tekeli altına alınmasını, "ekonomik devrim" olarak yutturmaya çalışmış ve bunun gerçekleşmesi halinde ise arkasından hemen "toplumsal devrim" in geleceğini iddia etmiştir.

Ş. Hüsnü ve onun TKP'si faşizme karşı mücadele sorununda da sürekli sağ oportünist, sınıf işbirlikçisi ve reformcu bir çizgi izledi. Ş. Hüsnü sürekli olarak faşizmi, egemen sınıfların devletinin bir biçimi olarak değil; egemen sınıfların faşist diktatörlükle yönetilen emperyalist devletlere bağlı belirli kesimlerinin hükümeti olarak ele aldı. Bu kliklerin dışında kalan faşist komprador-feodal klikleri ise liberal ve demokrat olarak nitelendirdi. Devrim ile karşı devrim arasındaki boğuşmadan soyutladığı ve faşizmin kaynağına yönelmeyen bir sözde anti-faşist mücadele (!) adına, egemen sınıfların ve emperyalistlerin "liberal", "demokrat" olarak nitelendirdiği kesimlerini, diğer kesimlere karşı destekledi. Faşizme karşı mücadeleyi hiç bir zaman Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferi sorununa bağlamadı ve devrimci bir tarzda ele almadı.

Bu bakış açısına bağlı olarak Ş. Hüsnü, 1942 yılında tamamen Alman yanlısı bir siyaset izleyen Saraçoğlu hükümetinin kurulmasına kadar, Türkiye'de faşist diktatörlüğün varlığını inkar etti. Bu hükümetin kurulmasından sonra da, bütün anti-faşist mücadele (!) perspektifi, bu Alman yanlısı hükümeti işbaşından uzaklaştırabilmek için zorunlu olarak demokrasiden yana olacağını savunduğu "iki büyük Anglo-Sakson demokrasisi"ni ve onlara bağlı komprador-feodal klikleri, diğerlerine karşı desteklemekle sınırlı kaldı.

Revizyonist faşizm tezlerine ve tahlillerine ve sınıf işbirliği çizgisine uygun olarak Ş. Hüsnü'nün TKP'si, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra çok partili parlamenter faşizme geçişle başlayan demokrasi güldürüsünün figüranlarından biri oldu. TKP, önce CHP'de bir muhalefet hareketi olarak ortaya çıkan, daha sonra da Demokrat Parti'yi kuran feodal-faşist klikle "demokrasi getireceği" safsatasıyla işbirliğinin yollarını aradı. Bu faşist-feodal partinin kitleleri ağulayıp peşine takmasına kendi çapında yardımcı oldu.

Ş. Hüsnü'nün Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve tarihi evrimi üzerinde tahlilleri olağanüstü çelişkili ve tutarsızdır. Ancak bütün bu çelişki ve tu

tarsızlığa karşı, bu tahlillerin temelinde yatan bakış açısı, ülkemizde gelişen kapitalizmin esas olarak emperyalizmin uzantısı komprador-tekelci bir kapitalizm değil, kendi iç dinamiğiyle gelişen ulusal bir sanayi kapitalizmi olduğu dur. Ş. Hüsnü, her soruna olduğu gibi bu soruna da, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Leninist tahlillerini reddetmek, II. Enternasyonal oportünizminin bakış açısından yaklaşmaktadır. Buna uygun olarak, O, ülkemizdeki egemen tekelci burjuvaziye de, emperyalizmin uşağı, onun çürümüşlüğü ve asalaklığını tümüyle yansıtan, gericiliğin her türlüyle ittifak kurmuş komprador bir sınıf olarak değil; sanayi devrimini gerçekleştiren feodalizmi silip süpüren ve objektif olarak devrimci bir nitelik taşıyan ulusal bir sanayi burjuvazisi gibi ele almış, bu burjuvazi sayesinde ülkemizin yarı-sömürge, yapı-feodal geri bir tarım ülkesi olmaktan çıktığını ileri sürmüştür.

Komüntern'de, Kemalist devrim ve Çin devriminin sorunları etrafında odaklaşan ve Stalin'in başında bulunduğu Marksist-Leninistlerle, Troçki ve şürekası arasında ortaya çıkan tartışmada; Ş. Hüsnü, Stalin'in yanında yer alıyor gibi görünmekle birlikte, gerçekte tahlilleri ve savunduğu tezlerle Troçki'nin tezlerine katılmıştır. O, Stalin'in Türkiye'ye ilişkin bilgilerinin yanlış olduğunu ve Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğunu savunan Stalin'in yanıldığını iddia etmiştir. Ş. Hüsnü, böylece menşevik bir tarzda, demokratik devrimin gerçekleştirilmesini egemen burjuvaziye bırakarak, reformculuğuna teorik bir dayanarak yaratmaya çalışmıştır.

Ş. Hüsnü yönetimindeki TKP, milli mesele konusunda da burjuva şoven milliyetçi bir siyasi çizgi izledi. O, milli meseleyi, emperyalizm çağı öncesinin kıstaslarıyla ele aldı ve çeşitli milliyetlerden burjuvalar arasındaki bir pazar kavgasına indirgedi. Bu burjuva bakış açısıyla, O, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlığın savunulmasını burjuvaziye havale ederken, ulusal burjuvazinin feodalizmi tasfiye etmekte ve ulusal pazarını gerçekleştirmekte olduğu iddiasıyla da, egemen sınıfların Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın şoven, asimilasyoncu siyasetini destekledi; ulusal baskıya karşı direnen Kürt halkını, gericiliğin savunucusu gibi göstermeye çalıştı.

Ş. Hüsnü ve onun TKP'si ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımadı. Bu hakkın tanınması bir yana Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını bile kabul etmedi, "ulusal azınlıklar dan bahsetti. 1945 seçimlerinde TKP'nin "bağımsız sosyalist" adayı, seçim programında "millet bir bütündür, parçalanamaz diyordu. TKP milli meselede Kemalistlerin Kuvay-i milliye sınırları'nı, günümüzde faşist-feodal gericiler tarafından savunulan ve Kürt ulusunun ve azınlık milliyetlerin varlığını reddeden azgın bir şovenizmi ifade eden "ulusun ve devletin bölünmezliği" safsatasını savundu. TKP, ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını reddederek ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini yozlaştırıyor, özünü boşaltıyor, ve şovenizmin elinde iğrenç bir aldatmaca haline getiriyordu. TKP sadece "milli azınlıklara müsavi (eşit) vatandaşlık haklarının sağlanması" nı savunuyordu. Ezen ulusun devletinde ezilen ulusun ezen ulusla eşitliği! İşte TKP'nin savunduğu şoven safsata buydu.

TKP, Kemalistlerin anti-feodal güçler ve Kürt ulusunun ulusal hareketlerinin ise "feodal irticain hortlaması" olduğu şeklindeki sahtekarlığın arkasında; Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki kanlı asimilasyon siyasetini

katliamları, şoven ulusal baskıyı ve ulusal hareketlerin kanla bastırılmasını her dönemde destekledi. Örneğin, Şeyh Sait isyanı sırasında TKP, "Orak Çekiç" adlı yayın organında işçilere şunları söylüyordu: "Arkadaşlar ! kara kuvvet (sozde feodalizm kastediliyor Merkez Komitesi) bizim de burjuvazinin de düşmanıdır. Biz her şeyden evvel bu düşmanı yenmeliyiz." (Orak Çekiç in bir başka sayısında ise şöyle deniyordu: "İrticaa karşı mücadelede halk hükümetlerdir !"

Ş.Hüsnü'nün ve TKP'nin sağ oportünist çizgisi, milli meselede ifadesini en katıksız bir şoven milliyetçi tutumda buluyordu.

Şefik Hüsnü'nün revizyonist, Kemalizm kuyrukçusu, menşevik, sınıf işbirlikçisi, şoven-milliyetçi çizgisi TKP'nin gelişimini belirledi ve sonunu tayin etti. TKP, reformist bir parti olarak dahi bir varlık göstermedi. Onun faaliyeti, varlığı boyunca dar bir aydın çevresi içinde kaldı. TKP, bir aydın klübü olmaktan öteye gidemedi. Aslında kimi zaman burjuvazinin bir kesimine, kimi zaman diğer kesimine, ama daima burjuvaziye güveni ifade eden ve kitleleri onun peşine takılmaya çağıran siyasi çizgisinin doğrudan bir sonucu olarak TKP legalizminde batağında yüzüyordu. Bunun yanında O, her dönemde burjuvazi tarafından legal bir parti, bir müttefik olarak benimsenmeyi baş amaç olarak seçmişti

Bu durumda TKP, burjuvazinin darbeleri altında tutunamadı ve 1951 tey kifatından sonra örgütsel bakımdan da bütünüyle dağıldı.

1970'lerde, daha önceden çeşitli zamanlarda yurt dışına kaçan ve Kruşçev-Brejnev revizyonistleri tarafından 'TKP' adıyla uluslararası ilişkilerde bir piyon olarak kullanılmaktan başka hiçbir işlevi olmayan bir avuç mülteci-hain, TKP'nin çizgisinin doğal gelişiminin ulaştığı yerde ve Sovyetler Birliği'nde ve SBKP'deki gelişmelere de paralel olarak; sosyal-emperyalizmin ajanı olarak, bu adla efendilerinin emperyalist ve yayılmacı emellerine hizmet eden ve feodal-faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirmeye çalışan sosyal-faşist bir ihanet şebekesi kuruncaya ve 1971 yenilgisi döneminde "uygun şartlarda" zehirini kusmak üzere faaliyetlerinde bir "atılım" yapıncaya kadar, Türkiye'de TKP'nin adını ve varlığını pek duyan olmadı.

Ancak, Ş.Hüsnü'nün revizyonist çizgisi daima var oldu ve çeşitli biçimlerde, çeşitli kılıklarda ortaya çıktı. 1960'dan sonra Türkiye'de ortaya çıkan "sosyalist" akımların dayandığı temel, daima Ş.Hüsnü TKP'sinin ideolojik-siyasi çizgisiydi. Sol adına ortaya çıkan bütün örgüt ve siyasi hareketler, ideolojik gıdalarını Ş.Hüsnü'den aldılar; onlar onun ya doğrudan ya da dolaylı devamıydılar.

1960'lı yıllarda uluslararası planda modern revizyonizme karşı, başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere Marksist-Leninistlerin mücadelesi yükselmiş ve onun karşı-devrimci özü teşhir edilmişti. Ancak bu mikrop ulusal planda henüz yerle bir edilmemişti; bunu gerçekleştirebilecek tek güç olan Marksist-Leninist hareket henüz doğmamıştı.

1960-1970 Döneminde Sol Hareketin Durumu: Şefik Hüsnü Sonrasında Sol Adına Ortaya Çıkan Bütün Örgüt ve Hareketler, Esas Gıdasını Almış ve Revizyonist Ş.Hüsnü Çizgisinin izleyicileri Olmuşlardır.

1950'lerin sonları ve 1960'ların başlarında, bütün dünyada kapitalizmin genel krizi derinleşirken, ülkemizde de kitle hareketlerinde bir canlanma ve de-

mokratik ve ilerici fikirlerin kitleler arasında geniş bir yayılması görüldü. 1960'larda yükselen bu muhalefet sonucunda, faşist-feodal diktatörlük koşullarında bir kısım demokratik hak ve özgürlükler, kazanıldı, fiilen kullanılır oldu. Bunun yanında bu dönemde Marksist-Leninist klasikler ilk kez geniş çapta Türkçeye çevrilip yayınlanmaya başladı. Diyebiliriz ki devrimciler, işçi sınıfı ve emekçi halk ciddi bir şekilde ilk kez bunlarla yüz yüze geldi.

1961'de bir grup sosyal-demokrat, reformist sendika ağası tarafından "Türkiye İşçi Partisi" kuruldu. TİP, varlığı boyunca daima parlamenterist, pasifist, reformist bir parti oldu. Bunun yanında o günkü koşullarda, bir burjuva demokrati olan M. Alı Aybar'ın yönetimine geçtikten sonra, bu parti 1963-1964'ten sonra ülke çapında adım adım gelişmekte olan yurtsever, demokrat, ilerici hareketin güçlerinin toplandığı bir mihrak haline de geldi.

1960'li yılların ikinci yarısında, başta gençliğin ABD emperyalizmine ve dönemin faşist iktidarına karşı gelişen mücadelesi olmak üzere, halk kitlelerinin anti-emperyalist, demokratik mücadelesinde güçlü bir kabarma oldu. Faşist diktatörlük altında ilk kez işçilerin yaygın grev hareketleri ve köylülere top - rak işgalleri ortaya çıktı. Öğrenci gençliğin mücadelesi yaygınlaştı. Kitle hareketlerinin bu gelişimi, kısa sürede sol hareketi de etkiledi ve radikalleştirdi. O güne kadar bir bütün olarak birarada bulunan solun içinde gelişmelere yol açtı. Onu ayrıştırdı, pasifist ve radikal unsurlarına ayırdı.

Bu dönemde TİP parlamenter avanaklığın keskin savunucusuydu. Kemalist burjuvazi eliyle Türkiye'de demokratik devrimin tamamlandığını, köylülerin devrimci potansiyelini kaybettiğini; gündemde olanın parlamenter yoldan ve anayasal reformlar aracılığıyla gerçekleştirilecek bir "sosyalist devrim" olduğunu ileri sürüyordu. TİP kitle mücadelesinin yükselmesi ve radikllaşması karşısında korkuya kapılıyor, pasifizmi yaymaya çabalıyor ve gelişen yurtsever demokrat kitle hareketlerini "anarşizm-goşizm" diye afaroz ediyordu. TİP yöneticileri, devrimci mücadelenin her türlüşünden ödleri kopan burjuva liberalleriydiler.

Bu koşullar altında TİP yönetimi hızla tecrit olurken, küçük-burjuva radikal "Milli Demokratik Devrim" hareketi hızla yükseldi ve yaygın bir taraftar kitlesi ve prestij kazandı; özellikle gençlik kitlelerini ve devrimci gençlik eylemini etkisi altına aldı. Başını Ş. Hüsnü'nün eski sağ kolu Mihri Belli'nin çektiği "Milli Demokratik Devrim" hareketinin önde gelenleri; Türkiye'nin hünüz demokratik devrim aşamalarında bulunan yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğunu ve ülkemizde "tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi'nin "devrim" yoluyla gerçekleştirileceğini savunmaktaydılar.

Ancak bunların savunduğu "Milli Demokratik Devrim" tezinin, Marksist-Leninist 'Ulusal Demokratik Halk Devrimi' tezi ile herhangi bir ilişkisi yoktu. Aksine her temel sorunda Marksizm-Leninizme bütünüyle karşıydı. Mihri Belli'nin başını çektiği "Milli Demokratik Devrim" teorisyenleri o dönemde özellikle Arap ülkelerinde ortaya çıkan Nasır tipi "radikal cunta" hareketinin Türkiye'de de gerçekleşmesinin an meselesi olduğu hayalleriyle tüm hesaplarını "küçük-burjuva radikalleri" adını verdikleri reformist bir asker-sivil cunta önderliğinde "gençlik-ordu" ittifakına dayalı bir askeri darbeyi başlatmışlardı ve bunun teorisini yapıyorlardı. Onların kafasındaki "tam bağımsız ve gerçekten demokratik" Türkiye'yi gerçekleştirecek olan "devrim" Sovyetler Birliği'nin desteğinde böyle bir cun-

tanın darbesi ve "milli demokratik iktidar"da cuntanın "diğer demokratik ve devrimci güçlerle birlikte kuracağı" bir "devrim konseyi" idi. Bu tezleriyle Mihri Belli ve şürekası da, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, proletaryanın komünist partisi önderliğinde, proletaryanın hegemonyasında, işçi-köylü temel ittifakına dayanarak ve halkın top yekün silahlı ayaklanması sonucu devrimci işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecek "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" Marksist-Leninist teorisine bütünüyle karşıydılar.

Aslında hem TİP yöneticileri, hem de 'Milli Demokratik Devrim' teorisyenleri, ideolojik-siyasi gıdalarını genelde Kruşçev revizyonizminden, ülkemiz özelinde de Ş.Hüsnü revizyonizminden alıyorlardı. TİP yöneticileri, modern-revizyonistlerin Avrupa ülkeleri için tezgahladığı "parlamentar yolla barışçıl geçiş" teorisine sahip çıkarken; M.Belli ve 'Milli Demokratik Devrim' takımı yine modern revizyonistler tarafından, yarı-sömürge, yarı-feodal Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde kendi nüfuzlarını geliştirmenin de bir aracı olarak, geliştirilen "kapitalist olmayan yol" teorisini, Sovyetler Birliği desteğinde asker-sivil darbeleri savunuyorlardı. Bu akımların her ikisi de Ş.Hüsnü'nün ülkemiz özelindeki revizyonist tezlerinden besleniyorlardı, çünkü onda burjuva kuyrukçuluğunun her türlüünü bulmak mümkündü. Ş.Hüsnü, hayatının belli dönemlerinde Kemalistlerin önderliğinde ülkemizde demokratik devrimin hatta sosyalist devrimin tamamlanabileceği yolunda tezler geliştirerek, "kapitalist olmayan yol" teorisini için bir zemin kurduğu gibi; Türkiye'de Prusya tipi kapitalizme geçişin teorisini de savunuyordu ve öte yandan, aynı zamanda, 1946'daki "demokratikleşme" güldürüsü sırasında da parlamenter avanaklığa girtlağına kadar batmıştı. Onda, burjuva devlet hayranlığının, anti-Marksist devlet teorisinin, anti-Marksist ordu teorisinin, burjuva şoven milliyetçiliğin, devrimde önderliği burjuvaziye rakmanının her türlüünü bulmak mümkündü.

Gerek TİP yöneticileri, gerekse "Milli Demokratik Devrim" teorisyenleri, Marksizm-Leninizmin bütün temel fikirlerini, ülkede bunları kararlı ve sağlam bir şekilde savunacak bir Marksist-Leninist hareketin de olmaması avantajından yararlanarak bütünüyle çarpıtmaya çalıştılar, Marksizm-Leninizm adına devrimcilerin kafalarını bu çarpık burjuva teorilerle ağıladılar. Özellikle "Milli Demokratik Devrim" teorisyenleri işi, bunu daha iyi becerebilmek üzere Marksizm-Leninizmin klasiklerini eksik, yanlış ve tahrir ederek yayınlamaya kadar vardırıdılar.

Bunların yanı sıra "Milli Demokratik Devrim" teorisyenleri, o sırada sınıfsal konumu dolayısıyla küçük-burjuva maceracılığından hızla etkilenmekte olan gençlik eylemini kendi çevrelerinde tutabilmek ve "radikal cunta"larını bu hareketle etkileyebilmek amacıyla çeşitli kılıklara bürünmekten, çeşitli manevralar yapmaktan da geri durmuyorlardı.

1970'e gelirken, Doğu Perinçek'in başını çektiği küçük bir grup "Milli Demokratik Devrim" hareketinden koptu. "Milli Demokratik Devrim" hareketinin başlıca sosyal temelini teşkil eden ve giderek radikalleşen öğrenci gençlik hareketi içinde öteden beri pasifist ve reformist nitelikleriyle ün salmış "Proleter Devrimci Aydınlik" (PDA) çevresi hızla tecrit oldu. Mihri Belli, başlangıçta Doğu Perinçek ve çevresine eğilim gösterdiyse de, bu durum karşısında güçlü görünebilmek ve gençlik eylemiyle bağını kesmemek için "Milli Demokratik Devrim" hareketi saflarında kaldı.

Bütün bunlar olurken kitlelerin eylemi de geliyordu. Kitle hareketlerindeki kabarış 15-16 Haziran'da büyük işçi direnişiyile zirvesine ulaştı ve İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildi. Sosyal pratik, ordunun, devletin vb. Mihri Belli ve Doğu Perinçek gibileri tarafından gizlenilmek istenen karşı-devrimci niteliğini ve cuntalara bağlanan umutların kofluğunu ortaya çıkardı. Bu ortamda, bir süre sonra da Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş gibi radikal gençlik önderleri gençlik kitlesini de peşlerinden sürükleyerek Mihri Belli ve avanesini yalnız bıraktılar. Aynı şekilde D.Perinçek grubunun içinde de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde yine küçük-burjuva ihtilalci bir nitelik taşıyan bir hareket gelişmeye başladı.

Mihri Belli'nin ve onun ustası Ş.Hüsnü'nün sadık izleyicileri ve burjuva kuyrukçuları PDA şefleri, içine düştükleri tecrit zincirini kırabilmek umuduyla o zamanlar dünyada (ve aynı zamanda ülkemiz yurtsever devrimci çevrelerinde) haklı olmayan büyük bir prestije sahip Mao, Çin Komünist Partisi ve Kültür Devrimi'ne sarıldılar. Böylece bütün bu karmaşa ortamına bir de Mao Zedung Düşüncesi" giriyor ve ortalık daha da karışlıyordu.

Kitlelerin hareketi doruğuna ulaştıktan sonra, 12 Mart askeri darbesi ne gelindiğinde, küçük-burjuva ihtilalci gelişim dışında (ki bu gelişim içinde yer alan bazı unsurlar da 12 Mart'ı aynı şekilde değerlendirdiler) sol adına ortada dolanan bütün siyasi hareketler, bu askeri faşist darbeyi "yurtsever subayların hareketi" olarak nitelendirdiler, alkışladılar ve ondan halk adına talepler"de bulundular.

1971 Dönemi: "1971 'Sol' Hareketi", 50 Küsür Yıllık Revizyonizmin Günahının Bir Kefaretiydi.

Bu karmaşa içinde, küçük-burjuva ihtilalci gelişimin sonucu olarak, ülkemizde yaygın adıyla "1971 'sol' Hareketi" işte bu koşullarda ortaya çıktı. Baş temsilcileri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil ve Yusuf Aslan önderliğindeki Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, Mahir Çayan önderliğindeki Türkiye Halk Kurtuluş Partisi/Cephe ve İbrahim Kaybakkaya önderliğindeki TKP/ML-TİKKO olan küçük-burjuva ihtilalci 'sol' hareket; baştan beri özetlediğimiz, ülkemizde 50 küsür yıllık revizyonist "miras"a ve bunun o dönemdeki uzantılarına karşı bir tepki olarak doğdu ve gelişti. O, revizyonist günahın adeta bir kefaretiydi.

Bunun yanında, ülkemizde, "1971 'sol' Hareketi'nin, küçük-burjuva mace racılığın ortaya çıkıp gelişmesi, yalnız ülkemizdeki koşulların ve gelişmelerin değil, aynı zamanda o dönemde uluslararası alandaki gelişmelerin de bir sonucuydu. Bilindiği gibi, 1960'ların sonları, küçük-burjuva 'sol' hareketlerin sadece ülkemizde değil, genel olarak Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geri ülkelerinde -bu arada bazı gelişmiş ülkelerde de- nispeten önemli bir yaygınlık kazandığı yıllar olmuştur.

1960'ların sonlarında dünya kapitalizminin içine düştüğü bunalım, bütün dünyada emekçi kitleleri devrimcileştiriyor ve kitlelerin hareketinin yükselmesine yol açıyor ve bu durum genel olarak küçük-burjuvaziyi, özel olarak onların aydınlarını etkiliyor, radikalleştiriyordu. Bunun yanında, bir süreden beri merkezini kapitalizmin restorasyonunun gerçekleştiği Sovyetler Birliği'nin ve SBKP'nin oluşturduğu yeni bir karşı-devrimci güç ortaya çıkmıştı ve modern

revizyonizm, uluslararası proletarya ve ezilen halkların, uluslararası burjuvaziye; emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelelerini saptırıp, yozlaştırarak, sabote eden, ezilmesine yardım eden karşı-devrimci bir akım olarak burjuvazinin hizmetinde önemli bir rol oynuyordu. 1960'lardaki büyük mücadelede başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere Marksist-Leninist partiler modern revizyonizmin ihanetini açığa çıkarmışlar, karşı-devrimci özünü ortaya koymuşlar ve ideolojik olarak teşhir etmişlerdi. Ancak bu mücadele hünüz yeniydi. Kruşçev-Brejnev revizyonistleri ellerindeki büyük olanaklardan ve özellikle SBKP'nin prestijinden yararlanarak büyük tahribatlar yapabildiler. Bir çok ülkede komünist partiler SBKP'ne paralel olarak yozlaşıp, revizyonist, karşı-devrimci partiler haline geldiler. Devrimci hareketler, ya modern revizyonizmin açıktan açığa ihaneti ile karşılaştı, ya da onun yozlaştırıcı etkileriyle karşı karşıya kaldı. Bir çok ülkede yeni ve gerçek Marksist-Leninist partilerin kurulması, revizyonist tahribatları altederek işçi sınıfı ve diğer halk kitleleri içinde kök salması, onları kendi etrafında toplayarak, onların başına geçip mücadeleye önderlik etmeleri süreci henüz başlangıç durumundaydı. Bir dizi ülkede ise böyle bir oluşum bile söz konusu değildi ve buralarda revizyonizmin tahribatı daha da büyüktü.

Revizyonist partiler her ülkede devrimci gelişimin bütünüyle karşısındaydı ve burjuvazinin yanında yer alıyorlardı. Bu partiler, diğer alanlardaki çarpışmalarının yanı sıra, devrimci ve sosyalist görünmeye çalışarak ve bu isim altında, tümüyle burjuvazinin ve gericiliğin düzenini ve diktatörlüğünü savunmanın teori ve pratiğini geliştirdiler; proletarya ve diğer emekçi kitleler ve burjuvazi arasındaki zıtlığın ve farkların giderek silindiği vb. gerekçelerle proletaryanın kapitalist düzen sınırları içinde gerçekleşecek reformlar yoluyla kurtuluşunun mümkün olduğu fikrini yaydılar. Ezilen ulus ve halkların kurtuluşu için proletarya önderliğine gerek olmadığı; bunu, burjuvazinin, "sosyalist sistem" in yönlendirilmesi ve yardımıyla kapitalist olmayan yoldan yürüterek gerçekleştirilebileceği şeklindeki propagandalarına hız verdiler. Her yerde sözde "sosyalist" Rus yanlısı cuntalar tezgahladılar, bunları desteklediler. Uluslararası ve ulusal alanda detant'ın, sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğinin esas alınmasını vazetttiler. Sosyalizm ve komünizm hedefini ortadan kaldırmaya çalıştılar, "demokrasinin genişletilmesi" tezini ortaya attılar. Onlar bütün bu yollarla, devrimci perspektifi karartıp yok ederek, kitlelerin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini düzenin sınırları içinde tutmaya, burjuva gericici devleti parçalamaya yönlmesini engellemeye çalıştılar. Hatta buna yönelen mücadeleleri burjuvazi ile elele zorla bastırmaya giriştiler.

Modern revizyonistler en başta proletarya diktatörlüğünün (ya da onun özgül bir biçimi olan işçi-köylü diktatörlüğünün) zorunluluğunu, gerekliliğini ve proletarya diktatörlüğü teorisine konmaz bir şekilde bağlı olan burjuva, ya da burjuva-feodal devletin proletaryanın önderliğinde şiddete dayanan devrim yoluyla yıkılması tazini karalayıp reddettiler. "Barışçıl geçiş" teorileriyle kitlelerin devrimci şiddetine, şiddete dayanan devrime, proletarya diktatörlüğüne karşı çıktılar. Pasifizmi, sınıf işbirliğini yaygınlaştırdılar.

Oysa bu dönemde daha önce de belirttiğimiz gibi kitlelerin mücadelesi yükseliyordu. Gelişmiş ülkelerde proletaryanın ve halk kitlelerinin mücadelesi,

geri ülkelerde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri hızla gelişiyor ve yaygınlaşıyordu. Bu durumda sosyal pratik modern revizyonizmin teori ve pratiğini özellikle sağcı, reformcu, uzlaşmacı yaklaşımı, "barışçıl geçiş" türünden teorileri yerle bir ediyordu. Modern revizyonist tezler sınıf mücadelesi gerçeğine uygun düşmüyor, canlı hayatın gelişmesi karşısında bunların gereksizliği hergün kanıtlanıyordu.

Ama modern revizyonizmin ideolojik etkinliği ve çarpıtmalarının üstesinden yalnızca pratik gelişmeler gelemezdi, o kendiliğinden bir şekilde yenilemezdi. Nitekim modern revizyonizmin ideolojik etkinliği bir çok ülkede varlığını küçümsenmeyecek ölçüde devam ettirdi. Kitlelerin devrimçileşmesi, kitle mücadelelerinin yükselmesi, devrimci akımların gelişimine hız verdi, ama öte yandan modern revizyonizmin tahribatı da çok büyüktü. Marksizm-Leninizm tek tek ülkelerde geniş bir etkinlik yaratamamış ve tüm devrimci hareketleri kendi etrafında toplayan güçlü bir merkez oluşturamamıştır. Bu durumda, modern revizyonizmi bütünüyle Marksist-Leninist bir temelde eleştiremeyen, onun bir çok tezini ve genel olarak teorik temelini kendine temel edinen, fakat kitle mücadelesi ve kitlelerin devrimci şiddetine karşı tutumu, genel olarak devrim ve devrimci şiddet karşısındaki tutumu dolayısıyla modern revizyonizmin uzlaşmacı reformist çikış yolları önerilerini reddedip eleştiren ve revizyonist partilerden ayrılan ya da bu partilerin dışında aynı görüşlerde birleşen kişi ve gruplar, revizyonizmin onları savunduğu 'sol'cu bir platformda ihtilalci bir hareket geliştirdiler. Bunlar ideolojik olarak revizyonizmin yanı sıra anarşizm ve Troçkizmden de etkilenmişlerdi.

Modern revizyonizmin ihaneti ile, yükselen kitle hareketleri karşısında, Marksizm-Leninizmin yokluğunda, küçük-burjuva ihtilalci teoriler prestij kazanıyordu.

Enver Hoca yoldaş, bu durumu 1971'de yapılan Arnavutluk Emek Partisi VI. Kongresi'ne sunduğu raporunda en özlü bir biçimde şöyle açıklıyordu: 'Gerçekten bugün devrimci mücadele, revizyonistlerin dışında ve onların arzularının tersine gelişmektedir. Buna karşın revizyonist teori ve uygulamaların tehlike ve zararları küçümsenemez. Aralarında dürüst devrimcilerin de bulunduğu bir çok insan, gerçi revizyonistlerin reformcu yolunu reddetmekte ve onu eleştirmektedir; fakat devrim ve onun gelişme yolu hakkında başka bir yanlış anlayışa kapılmışlardır. Bu, onların küçük-burjuva sosyal durumlarıyla, Marksist-Leninist ideolojik şekillenmelerinin eksikliğinden ve anarşist-Troçkist ve darbeci anlayışların üzerinde yaptığı etkilerden ileri gelmektedir.'

Öte yandan modern revizyonizmin yanında, "Mao Zedung Düşüncesi"nin, onun ışığında Çin Komünist Partisi'nin tahlil ve tezlerinin, bu dönemde bütün dünyada 'sol' maceracılığın gelişmesindeki etkileri de küçümsenemez. Modern revizyonizme karşı mücadelede o dönemde hak etmediği bir prestij kazanan Mao'nun ve ÇKP'nin tez ve tahlilleri devrimciler üzerinde etkili olmuş ve onların bir çoğunu şu veya bu ölçüde yanlışlara sürüklemiştir. Onların modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin savunusu gibi görünen idealist, iradeci, küçük-burjuva tezleri o dönemde modern revizyonizme karşı tavır alan veya bu mücadele içinde oluşan çeşitli partiler maceracılığa, köylü devrimciliğine vb. sürüklen-

miş ve bu ülkelerin devrimci mücadelelerinde onulmaz yaralar açmıştır. Bunların içinde emperyalizmin toptan çöküşüne ilerlemesi" tezleri ve Mao'cu 'Halk Savaşı Teorisi' belirgin örnekler olarak sayılabilir.

Ülkemizde ortaya çıkıp gelişen "1971 'sol' Hareketi" de, ulusal planda 50 küsur yıllık revizyonist, sağcı tahribatın yanı sıra, uluslararası planda modern revizyonizmin tahribatı ortamında dünya çapında ve özellikle Latin Amerika'da ortaya çıkan ve sosyal temel olarak küçük-burjuvaziye dayanan, anarşizm, Troçkizm ve darbeci anlayışlardan etkilenen, modern revizyonizmin ideolojik temelini eleştiren ancak onun yerine Marksizm-Leninizmi koymayan 'sol'cu kabarcığın bir parçası, ülkemizdeki yansıması olarak gelişti. Bu, aynı şekilde "Mao Zedung Düşüncesi"nin tezlerini de taşıyordu. Sağ oportünizmin, pasifizmin karşısında, iradenin rolünü mutlaklaştırdı, kitlelerin iradesi ve mücadelesi yerine bir grup insanın iradesi ve mücadelesini geçirdi. Devrimin kitlelerin eseri olduğunu kavramadığı gibi, devrimin iradi zorlama ile olgunlaşabileceğini, bunun için öncü gerillanın harekete geçmesi gerektiğini ve silahlı mücadelenin koşullarının her zaman var olduğunu ileri sürdü. İşçi sınıfının tarihsel rolünü ve işçi sınıfının partisinin önemini, belirleyici rolünü raddetti. "Objektif koşulları" göz önüne almadı, devrimi ekonomik ve sosyal gelişmenin olgunlaştırabileceği gerçeğini reddetti.

1971 'sol' Hareketini, iki temel özelliği ile şöylece toparlamak mümkündür:

Birincisi, bu hareket 1970'lere gelirken gelişen kitle hareketlerinin radikalleştirdiği yurtsever, devrimci, demokratik unsurların emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı tepkilerini, aynı zamanda (bunun yanı sıra) bunları yaşatma ve güçlendirme görevini üstlenmiş olan revizyonizme ve reformizme karşı tepkilerini ifade ediyordu. Bu nitelikleri onun olumlu yanını oluşturuyordu.

İkincisi, bu hareket, artık kitle mücadelelerinin geçici bir süre de olsa gerilemeye başladığı koşullarda ortaya çıktı ve aynı zamanda küçük-burjuvanın umutsuzluğunu ve karamsarlığını da yansıtıyordu. 1971 Hareketi, "kızıştırıcı", "kitleleri harekete geçirici" silahlı eylemlerle sözde mücadeleyi yeniden canlandırmaya çalışırken; pratikte kitlelerden kopuk, maceracı bir çizgi izledi. Teoride revizyonizmi aşamamasının yanında, onun da savurma sııyla 'sol' platforma sürüklendi; anarşizme ve Troçkizme kapı açtı. Bu onun olumsuz yanını oluşturuyordu.

"1971 'Sol' Hareketi", modern revizyonizmin yolunu reddetti, Kuruşçey Brejnevlerin, Ş.Hüsnü'nün yolunu reddetti, ancak revizyonizmi aşamadı.

Filizlenmeye başlamasından itibaren alınırsa, bu hareket yaklaşık üç yıla yakın bir süre devam etti ve sonunda küçük-burjuva ihtilalci örgütlerin önder ve diğer kadrolarının tümünün katledilmesi ya da tutuklanması ve örgütlenmelerinin dağıtılmasıyla, yenilgiyle son buldu.

Örgütümüz 1971 döneminde bu hareketlere önderlik eden ve hepsi de dar ağaçlarında, işkencehanelerde ve silahlı çatışmalarda şehit düşen yurtseverleri, devrimcileri; Türkiye halkının yiğit evlatları, halk kahramanları olarak görmektedir. Onlar çıkışı olmayan yanlış bir yolda yürüyorlardı; ancak, halkın çıkarı için gözlerini kırpmadan kahramanca öne atılan, fedakar, yılmaz, dürüst devrimcilerdi.

Bizim onlara, devrimci kişiliklerine, kahramanlıklarına ve mücadelelerine duyduğumuz saygı; bugün ülkemizde geçirilen bunca değişiklikten ve özellikle Marksizm-Leninizmin mücadelenin yönünü ve yolunu açık bir şekilde aydınlatmasından sonra, hala onların yolunda ısrar etmeye çalışanların onlara sahip çıkışından da; ve halkın şehitlerine sahip çıkması sonucu, halkı aldatabilmek için onlara sahte övgüler düzen ve sahte gozyaşları döken revizyonistlerin aldatmacaları ve demagojilerinden de özünde farklıdır. Birinciler onlarla aynı yolda yürümeye ve onların yanlışlarını devam ettirmeye çabalıyorlar. İkinciler ise, bu hareketlerin devrimci, demokratik bütün özelliklerine karşı çıkıyor ve onu karalamaya çalışıyor ve sahte ağıtları ile, bu hareketleri etkilemiş olan revizyonizmi öne sürmeye çalışıyorlar.

Marksist-Leninist hareketimiz ise, bu mücadelelerin devrimci, yurtsever, demokrat özelliklerine ve revizyonizmi ve reformizmi kabaca da olsa reddeden ve Marksizm-Leninizme açık olan yanlarına sahip çıkıyor, "1971 'Sol' Hareketi"nin olumlu yönlerinin mirasçısı olduğunu ilan ediyor ve savunulan fikirler de ve uygulamada anti-Marksist olan, devrime yarar değil zarar getiren ne varsa hepsini Marksizm-Leninizm temelinde reddediyor.

Örgütümüzün Önceli: Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu

Bilindiği gibi, "1971 'Sol' Hareketi"nin unsurlarından biri olan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, örgütümüzün öncelidir. Örgütümüz, bu örgütün bütünüyle dönüştürülmesi; özeleştirme ve Marksizm-Leninizme sarılma temelinde nitelik değişikliğini gerçekleştirmesi ve Marksist-Leninist bir örgüte dönüşmesi ile oluşmuştur.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, 1970 sonlarında Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Cihan Alptekin ve diğer bir grup radikal gençlik lideri tarafından kuruldu. Bu örgüt "1971 'Sol' Hareketi"nin bütün temel ve belirleyici özelliklerinin üzerinde taşıyordu ve özel olarak da Guevaracı-Maocu küçük-burjuva ihtilalci bir çizgiye sahipti.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, son derece dar bir örgüt olarak kuruldu. O, "öncü savaş" ve "öncü savaşçı" anlayışını savunuyordu. Her türlü mücadele araç ve biçimini devrimci bir biçimde kullanmak anlayışının yerine; silahlı mücadele dışında bütün araç ve biçimleri "lekeli" olarak niteleyip reddediyordu.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, 1971 başlarında ülkemizde durumun silahlı mücadele açısından tamamen elverişli olduğunu ve o koşullarda silahlı mücadele yürütmeyen bir örgütün hiç bir zaman gerçek bir iktidar alternatifi olmayacağını savunuyordu. Örgütün adından anlaşılacağı üzere THKO, işçi sınıfının devrimde tarihi rolü, işçi sınıfının partisinin önderliği konularına, pratikte tamamiyle ilgisizdi ve partinin, ordunun faaliyeti sonucunda ileride oluşacağını ve onun içinden ayrışacağını savunuyordu.

Bütün bu tahlil ve tezlerine uygun olarak THKO kısa bir hazırlık döneminden sonra, kırlarda silahlı mücadelenin başlatılması için, tespit edilen bir bölgede "gerilla kolu"nu faaliyete geçirdi. Kırdaki bu çalışmalar sürdürülür-

ken, şehirde de kırdaki bu faaliyeti desteklemeyi amaçlayan silahlı eylemlere girişildi ve "1971 'Sol' Hareketi" açık eylem olarak böyle başladı.

Bu faaliyetler elbette kaçınılmaz sonuna ulaştı. "Gerilla kolu" dağıtıldı. THKO'nun hemen hemen bütün kadrosu, ya katledildi ya da tutuklandı.

O dönemde THKO'nun ideolojik-siyasi görüşlerini derli toplu olarak ortaya koyan belge olan "Türkiye Devriminin Yolu" broşürü de bundan sonra yayınlandı. Bu broşürde THKO'nun savunduğu görüşler şunlardı: Ülkemizde (ve dünyada) silahlı mücadelenin objektif koşulları sürekli olarak vardır. Mevcut koşullarda silahlı mücadele yürütmeyen "ordusuz" bir örgütlenme kaçınılmaz olarak bir düzen örgütü haline dönüşür. Parti kadroları, silahlı mücadelenin ateşinden, halk ordusunun saflarından çıkacaktır; bu yüzden ilk aşamada gerekli olan bir parti kurmak değil, aynı zamanda işçi-köylü ittifakının da organı olacak olan bir halk ordusu kurmak ve mücadeleye girişmektir. Parti, süreç içinde başlangıçta partinin işlevlerini de yerine getirecek bu ordunun saflarından doğacaktır. Silahlı mücadele temel mücadele biçimi, kırlar temel mücadele alanıdır. Şehirler de işçi sınıfı içinde yürütülecek mücadele belirleyici bir önem taşımamaktadır. Mevcut rejimde legal mücadele yürütme olanağı son derece sınırlıdır, bu yüzden silahlı mücadele dışında ve anında ona bağlanmayan ekonomik ve demokratik haklar için mücadele yürütmek gereksizdir.

Ayrıca bu broşürde, o zaman "sosyalist hareket" içinde yer alan bütün siyasi akımlar tarafından değişik biçimlerde savunulan, 50 küsur yıllık revizyonist tezlerin bir kısmı genel olarak doğru kabul ediliyordu. Broşürde formüle edilen Kemalizm, ordu, devlet vb. konulardaki görüşler revizyonizmin derin etkisi altındaydı.

Yine revizyonizmden ve Troçkizmden etkilenmeye paralel olarak, broşürde revizyonizmin karakteri, sınıf niteliği kavranamıyor ve Sovyetler Birliği revizyonist bir ülke olarak nitelendirilmekle birlikte, burjuva kapitalist ve emperyalist bir ülke olarak görülmüyordu.

Broşürde bir çok Marksist terim kullanılmakla ve bazı Marksist genel doğrular kabaca sıralanmakla birlikte, o, üzü itibarıyla revizyonizmin ve Troçkizmin etkisi altında şekillenmişti.

Bu broşür, yenilginin hemen sonrasında yazılmıştı. 12 Mart dönemi boyunca yarı-askeri faşist rejimin azgın terörü altında, önderlerinin ve ileri militanlarının hemen hemen tümü katledilmiş ya da hapishanelere doldurulmuş ve örgütlenmesi dağıtılmışken, kuşkusuz THKO'nun siyasi çizgisinin ve eylemlerinin sağlıklı bir muhasebesini yapmasının objektif koşulları da yoktu. Yenilgi koşullarında diğer örgütlerin saflarında döneçlik, yalçınlık, pasifizm alabildiğine yaygınlaşıyor, bunlar tarafından üretilen "provokasyon" teorileri ortalığı kaplıyor ve ihtilalcilik alabildiğine lanetleniyordu. Bu koşullarda THKO militanları için asıl önemli olan, çizgilerinin ihtilalci özüne sadık kalmak, karşı-devrimci terör ve baskıya boyun eğmemek, devrimin ve halkın çıkarlarını her koşulda savunmaktı. Birkaç döneç dışında THKO militanlarının bunu gerçekleştirdiğine dost, düşman herkes tanıktır.

THKO küçük-burjuva ihtilalci çizgisini bu dönemde henüz bütünüyle sürdürüyordu.

1971 Dönemi Sonrası Gelişmeler ve Durum

"1971 'Sol' Hareketi'nin yenilgisinin hemen sonrasında, yenilginin bizzat bu hareketin unsurları olan bazı örgütlerin saflarında yarattığı döneklilik, yılgınlık, pasifizizm vb. ortamında, revizyonistler hemen ortaya atıldılar ve kendileri için uygun olan bu ortamda ağularını bütünüyle kasmaya giriştiler. Onlar, 1971 küçük-burjuva ihtilalci hareketinin yenilgisinin kendi tezlerini doğruladığını ispatlamaya giriştiler.

En başta TKP, zehirini kusmak üzere faaliyetlerinde bir "atılım" yaptı. Diğer tescilli revizyonistler bu kargaşa ortamında zehirlerini kusmak, genç ve tecrübesiz devrimcileri kendi çizgileri etrafında toplayabilmek üzere kolları sıvadılar. "Parti'nin önemi ve 'Partisiz Devrimcilik' üzerine bol bol ahkam keserek parti adı altında yeni ihanet şebekeleri kurmaya giriştiler. TSİP vb. partiler bunun bir sonucuydu. Revizyonistler 1971 yenilgisi üzerinde demagojiler ve laf cambazlıkları yaparak, ihtilal yolunu, şiddete dayanan devrim yolunu lanetlemeye, "akıllı ve gerçekçi sosyalistlik"lerinin propagandasını yapmaya giriştiler.

1971 döneminde TİİKP adını alan PDA revizyonistleri de geri durmadılar. Sözde Marksizm-Leninizm savunma adı altında ve Marksizm-Leninizm eleştiririsini sözde 1971 döneminin eleştirisi arkasına gizleyerek ve "Marksizmi revizyonizmden ayıran şiddet midir?" vb. türünden demagojilerle, öte yandan uluslararası komünist harekete sözde sahip çıkıyor görünerek ve elbette "Mao Zedung Düşüncesi'nin Marksizm-Leninizm olarak ele alınmasından da faydalanarak birçok devrimciyi revizyonizmin ve daha sonra "Üç Dünya" revizyonizminin saflarına kısa sürede de olsa çekebilmeyi başardılar. Onlar da 'sol'culuğun eleştirisi perdesi arkasında Marksizm-Leninizmin eleştirisini yaptılar ve hünez güçlü Marksist-Leninist bir temel yaratılmadığı koşullarda, sağcı rüzgarları estirdiler, izleyicisi oldukları Ş.Hüsnü çizgisinin sağcı, revizyonist, işbirlikçi tahlil ve tezlerini kustular.

Ancak bütün bunların yanı sıra, ülkemizde buhran derinleşmeye devam ediyordu. Kitlelerin mücadelesi ağır ağır yeniden yükselmeye başlıyor ve en önemlisi bu koşullarda aynı zamanda Marksizm-Leninizm, modern revizyonizme, ülkemiz özelinde 50 küsur yıllık revizyonizme ve onun uzantılarına, 1971 döneminin 'sol' maceracılığına karşı güç kazanmaya başlıyordu.

THKO'nun Özeleştiri Süreci, Nitel Bir Değişikliği ve Marksizm-Leninizmi Getirdi

Küçük-burjuva ihtilalci hareketin yenilgisinden sonra, bu hareketin saflarında belli başlı üç eğilim ortaya çıktı.

Bazıları yılgınlığa kapılarak devrimci mücadeleden yüz çevirdiler. Burjuvazinin, faşist-feodal diktatörlüğün baskı ve terörüne boyun eğdiler. Bunlardan bir kısmı her şeyden bütünüyle elini ayağını çektiler. Bir kısmı ise yılgınlığı, pasifizmi yaygınlaştırmaya çabaladılar. "Provokasyon" teorileri geliştirdiler. Revizyonist ve reformist hareketlere teslim oldular, karşı-devrimciliğin, ihanetin batağına yuvarlandılar, faşist ve sosyal-faşist haline geldiler.

Bazıları, 12 Mart döneminin sona ermesiyle birlikte (bunların bir kısmı mücadelenin en güç zamanlarında sindikleri halde) eski küçük-burjuva ihtilalci çizginin tamamen doğru ve Marksist-Leninist bir çizgi olduğunu, kendilerinin de bu çizginin sadık izleyicileri olduğunu iddia ederek, özellikle devrimci öğrenci hareketi ve küçük-burjuva diğer tabakalar içinde, 12 Mart'da katledilen küçük-burjuva ihtilalci önderlerin sahip olduğu prestijden yararlanarak devrim ağalığı yapmaya kalkıştılar. Eski çizgiyi belirli törpülemelerle sürdürmeye giriştiler. Bu saflarda kısa sürede sayısız bölünmeler oldu ve bir çoğu yeni grup türedi.

1971 ihtilalci hareketine katılan bir çok dürüst devrimci ise, 12 Mart döneminin azgın faşist terörünü en ağır koşullarda kararlı bir biçimde göğüsledikten sonra; içine girilen dönemde proletaryaya, halka, devrime ve mücadelede can vermiş yoldaşlarına karşı duydukları sorumluluk ve bağlılıkla, sosyal pratiğin sağladığı deneyi incelemeye, gözden geçirmeye, dersleri özetlemeye giriştiler. Marksizm-Leninizme sarıldılar ve devrim yolunda daha emin ve daha kararlı ve doğru adımlarla yürümeye devam ettiler. THKO bu doğru yolu tuttu.

1971 Döneminden Sonra THKO'nun Gelişmesi

1971 döneminden sonra, ülkemizde Marksizm-Leninizmin gelişme tarihi, aslında esas olarak THKO'nun gelişme tarihidir. Çünkü, 1971 dönemi sonrasında sadece THKO, kendini yenileyip, arınılarak, gelişerek Marksizm-Leninizme sarılmış, özeleştiriyi gerçekleştirmiş ve nitelik değişikliği ile Marksist-Leninist bir örgüt haline gelmiştir. Marksizm-Leninizmin gelişmesinin odağını bundan sonra her dönemde THKO oluşturmuştur denilebilir. Bu yüzden biz esas olarak THKO'nun gelişmesi üzerinde duracağız.

Marksist bir siyasi akımın ya da partinin olmadığı ve ülkemizde Marksist-Leninist teorik-siyasi birikimin hemen hiç bulunmadığı koşullarda kurulmuş olan THKO, 1971 döneminden sonra, geçmişin küçük-burjuva ihtilalciliğinin demokrat, anti-empyrialist ve ihtilalci mirasına sahip çıktı. Ancak onun ideolojik siyasi temelini reddetti. Marksizm-Leninizme sarıldı. Geçmiş çizginin küçük-burjuvaziye ait olduğunu ve revizyonizm ve Troçkizmden derinden etkilendiğini tespit ve ilan etti. Özeleştiriyi yoluyla -örgütsel bütünlüğünü de koruyarak- niteliğinin değişimiyle Marksist bir örgüte dönüştü ve gelişmesini bundan sonra daima Marksizm-Leninizm doğrultusunda sürdürdü.

Elbette bu gelişme sadece iç etkenlerin bir sonucu değildir. Marksizmin uluslararası alanda mücadelesi, küçük-burjuva ihtilalciliğin 1971 sonrasında bütün dünyada yenilgisi ve küçük-burjuva ihtilalciliğin ve buna yol veren revizyonizmin ve Troçkizmin uluslararası Marksist-Leninist hareket ve gerçek Marksist-Leninist partiler tarafından eleştirilmesi vb. etkenler de bu gelişmeyi doğuran dış etkenler olmuşlardır.

Öte yandan bu gelişme, elbette ülkemizde devrimci dalganın 1971 sonrasında yeniden ağır ağır kabarmaya başlaması, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin eylemlerinin yeni bir yükselmeye girmesinden de soyutlanamaz.

THKO'nun yenilginin derslerini özetleme, nedenlerini bulma ve özeleştirisi süreci, 1971 yenilginin hemen sonrasında başladı. Ancak temel değişiklik

ve gelişmenin başlangıcı esas olarak 1975 yılına tekabül eder. 1975 yılı hem proletaryanın ve halkın mücadele tarihinde ve hem de THKO'nun tarihinde son derece önemli gelişmelere yol açacak bir donemi başlattı. Bu tarihten itibaren THKO -Her dönemde esaslı belirlemeyen, tali yanı oluşturan hatalar saklı tutulur sa- modern revizyonizme, sağ oportünizme, 'sol' meceracılığa, Troçkizme ve ülkeimiz özelinde de özel olarak yarım yüzyıllık ülkemiz işçi sınıfı hareketi üzerine bir kabus gibi çöken revizyonizme ve onun sınıf işbirliği çizgisine, onun o günkü uzantılarına ve 1971 döneminin küçük-burjuva ihtilalcalığına karşı gittikçe sistemleşen ve derinleşen köklü eleştiriler yöneltti. Daima Marksizm-Leninizm sarılarak bu faaliyeti yılmaz bir şekilde yürüttü. Aynı zamanda kendi hatalarına ve siyasi çizgisindeki yansımalara karşı da amansız oldu. Bu faaliyeti paatik mücadele ile bütünleştirdi. Proletarya partisinin kuruluşunu kendine temel görev seçti ve zorlu mücadeleler sonucunda işte bugüne ulaşıldı.

Yenilginin sonrasında THKO'nun örgütsel yapısı da hemen bütünüyle dağıtılmıştı. Birbirinden kopuk, küçük, etkisiz gruplar küçük-burjuva ihtilalci çizgiyi sürdürmeye çalışıyorlardı. Bu dönemde THKO militanları, önelerine örgütün merkezi yapısını yeniden kurmak, geçmiş mücadeleyi değerlendirmek ve onu yeni bir düzeye yükseltmek görevini koydular, çabalarına hız verdiler.

THKO militanlarının asıl önemli kesimi (bunlar Marksizme zaten açkıktılar, bu ayna zamanda THKO'nun bir niteliğiydi) Marksizmden giderek daha çok etkileniyorlardı. Onların devrim inancıyla dolu olmaları, onların uluslararası komünist hareketin tezlerinden, modern revizyonizme karşı mücadelede başarılarından hızla etkilenmelerini sağlıyor, Marksizmi araştırıyor, örgeniyor ve kabul ediyorlardı.

Geçmiş mücadeleyi değerlendirişin ve özelsitirinin başlangıcı sayılabilecek olan, "Geçmişin Özeleştirisi" ve "Marksist-Leninist Parti Meselesi Üzerine" broşürleri işte bu ortam içinde yayınlandı. Bunlar esas olarak bir grup ileri THKO militanının çalışmalrının ürünleriydi.

Her iki broşür de geçmiş çizgiyi savunmaya, savunulur hale getirmeye çalışıyorsa da bunlar aynı zamanda geçmiş sarsalıyor ve eleştirinin bütünüyle geliştirilmesi için kapıyı açıyordu. Aynı zamanda bu broşürler bizzat bu hareketin içinde ileri derecede yer almış militanlar tarafından yazılmıştı ve bu durum THKO'nun gelişmesi, militanlarının eleştiriyeye yöneliş içine girmesi için olumlu koşulları yaratıyordu. Öte yandan, örneğin "Geçmişin Özeleştirisi" broşürü, daha sonra bütün mücadeleleri boyunca THKO militanlarının temel bir düstürü olarak aldıkları şu anlayışı vurguluyordu: Devrimci bir örgüt hatalarını ve zaafalarını örtbas etmek değil, aksine bunları en açık bir biçimde ortaya koymak ve yenmek zorundadır. Broşür aynı zamanda, özeleştirii faaliyetinin sürekli derinleştirilmesi gereği üzerinde duruyor bu yönde bütün militanlara çağrı yapıyordu. Aynı zamanda ideolojik çalışmaya hız verilmesinin, ideolojik faaliyetin geliştirilmesinin zorunluluğunu vurguluyor ve Marksizmin öğrenilmesini teşvik etmiş oluyordu.

Diğer broşür ise, temelli hataları taşısa da, geçmiş tıprüleyerek savunulur hale getirmeye çalışsa da; aynı zamanda, parti sorunu ve partinin subjektif koşullarının hazırlanması sorununu en ciddi bir şekilde gündeme getiri-

yor ve dikkatleri bu yöne çekiyordu. Broşür, aynı zamanda 1971 ihtilalciliği ta-
rafından da savunulan ve "Türkiye Devriminin Yolu" adlı THKO broşüründe de yer
alan Ş.Hüsnü revizyonizmine paralel tezlerin bir kısmını eleştiriyor ve sadece
50 küsür yıllık revizyonizmin sözde değil özde eleştirilmesini de başlatmış olu-
yordu. O, aynı zamanda THKO militanları için temel belge olarak kabul edilen
"Türkiye Devriminin Yolu" broşürününü de eleştirmiş ve özeleştiriye derinleştiri-
mede bir adım daha atmış, yolu iyice açmış oluyordu.

İşte bu tarihten başlayarak, teorik, siyasi, önemli zaaf lar taşı-
salar da, geçmişi tümüyle ve en koklü bir biçimde eleştirmeseler de; küçük-bur-
juva ihtilalciliği, onunla ortak temele sahip olan revizyonizmi ve 'sol' çizgi-
yi reddedip, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin Türkiye gerçeğine uygulan-
ması çabasına girişen, Marksizm-Leninizmi kendilerine rehber edinen militanla-
rın insiyatifi ele alarak THKO'nun merkezi yapısını ve onun organı "Geçici
Merkez Komitesi" ni kurmaları ve "THKO Merkez Yayın Organı" olarak YOLDAŞ'ı ya-
yınlamaya başlamaları tarihine kadar; THKO içinde (ve sadece içinde değil, THKO
nun prestiji ve yeri dolayısıyla dışında da yansıyor) yoğun bir sınıf mücade-
lesi dönemi yaşandı. Bu dönem içinde özeleştiri belli ölçülerde derinleşti, dö-
nüşüm belli ilerlemeler kaydetti.

Bu dönem, THKO ve GMK'nın ortaya Marksist-Leninist bir program, doğru
ve bütünlüklü bir siyasi çizgi koyamamasına, bir tüzük hazırlayıp örüt içinde
Marksist-Leninist işlerliği tümüyle sağlayamamasına, revizyonizm ve 'solculuk'
un hala önemli etkileri, kalıntıları ve yansımaları varlığını sürdürmesine kar-
şın; henüz yeterli bir şekilde kavranmasa da Marksizm-Leninizmin qyem klavuzu
olarak kabul edildiği; ideolojik, siyasi, örgütsel alanda Marksizm-Leninizmin
temel ilkelerinin savunulmaya çalışıldığı, revizyonizme, Troçkizme, sağ ve 'sol'
oportünizme karşı mücadele azmiyle dolu ve merkezi bir yapıya sahip THKO'nun ye-
niden örgütlenmesiyle son buldu.

GMK'nın önderliğinde THKO'nun yeniden örgütlenmesiyle, onun her yönü-
le Marksist-Leninist bir örgüt, içinde burjuva ideolojisinin çeşitli biçimleri
ve burjuva revizyonist, sağcı, 'sol'cu görüş ve unsurların varlığına izin verme-
yen Marksist-Leninist bir parti haline geldiği söylenemez. Ama THKO, içinde ha-
talı eğilimler, Marksizmin kavranıp uygulanmasında eksiklikler barındırmasına
karşın güçlü bir Marksist-Leninist potansiyel taşıyan, Marksizmin gösterdiği doğ-
rultuda gelişmeye yönelmiş, bu yolda her türlü engeli aşmaya kararlı olan ve sü-
reç içinde aşan, esas yonu bu olan Marksist-Leninist bir örgüt haline geldi.

THKO'nun merkezi yapısıyla yeniden örgütlenmesi, GMK'nın kurulması ve
YOLDAŞ'ın yayımlanmaya başlaması THKO'nun gelişme sürecinde gerçek bir dönüm
noktasıydı.

YOLDAŞ, belki periyodik olarak ve sistemli bir şekilde yayınlanamadı,
zaaf lar ve eksiklikler taşıdı, hatta kimi zaman yanlış görüşleri yaygınlaştırdı;
ama onun esas niteliğine baktığımızda hemen görülebilecektir ki, THKO militanla-
rının çevresinde sıkıca kenetlendikleri organ olarak THKO'nun dönüşümünde en e-
saslı araçlardan biri oldu. Ağır, aksak yapısıyla da olsa daima Marksizm-Leninizm
doğrultusunda faaliyete yön verdi. Özeleştirisinin pratikte bütün saflarda ve çay-
rede kavranmasının, derinleştirilmesinin bir aracı oldu. Öte yandan YOLDAŞ, Dev

rimci Teori Olmadan, Devrimci Eylem Olmaz" alt başlığıyla, 1971 döneminde THKO'nun bu konudaki büyük eksikliğine sürekli dikkati çekti, Marksizmin araştırılması ve öğrenilmesi ruhunu canlı tuttu ve teşvik etti. "YOLDAŞ, denilebilir ki, bütün eksikliklerine karşın, ideolojik-siyasi inşa faaliyetinde esas araçlardan biri oldu.

YOLDAŞ'ın I. sayısı o zamana kadarki bütün gelişimi özetliyordu. Bir yandan özeleştiriyeye özel bir dikkat çekiyor, ülkedeki bütün devrimcilere bu yönde bir çağrı yoneltiyor diğer küçük-burjuva örgütler içinde kısmen de olsa benzeri bir eğilimi tespit ederek bunu teşvik ediyor ve ülkede tüm proleter devrimcileri birliğe çağırıyordu. Öte yandan; 'Devrim Kitlelerin Eseridir', 'Sınıf Mücadelesi Toplumun Her Alanında ve Çeşitli Biçimlerde Sürdürülen Mücadelelerin Bir Bütünüdür', 'Ancak İşçi Sınıfının ve Onun Devrimci Komünist Partisi'nin Ön derliği Devrimi Zafere Götürür', 'Modern revizyonizme Karşı Mücadele Tarihi Bir Görevdir' başlıklarıyla, THKO'nun geçmişteki hatlarını ve bunların yerine konan Marksist-Leninist doğruları ele alıyordu.

Gerek YOLDAŞ-I ve gerekse ona paralel olarak yayınlanan iç yazılarda Parti ve benzeri konularda temelli yanlışlar da vardı; ancak bunlar daha sonra düzeltildi.

Gelişme süreci içinde THKO, modern revizyonizmin niteliğini kavrama doğrultusunda ilerledi. YOLDAŞ-II, revizyonizmin iktidarı gasbettiği ve sürdürdüğü ülkelerde kapitalizmin restorasyonunun kaçınılmazlığı ve onun sosyalizmin kötü bir türü değil, bir burjuva ideolojisi ve pratiği olduğunu ve revizyonizme karşı amansız bir mücadele yürütülmesi gerektiğini artaya koyuyor; Sovyet sosyal emperyalizmine karşı açık tavır alıyor ve onun yüzünü teşhir ediyordu.

Bu aynı zamanda THKO'nun içinde bir mücadelenin sonuçlanması ve bir grup revizyonistin de örgüt dışına atılmasıydı. GMK kurulmadan önce "Mücadelede Birlik" adlı bir broşür yayınlayarak revizyonist tezler savunan bir grup sosyal emperyalizm teorisine açıkça karşı çıkıyor ve hizipçiliğe girişiyordu. GMK bir genelge ile bu grubu revizyonist olarak niteliyor ve örgütten ihraç kararını açıklıyordu.

YOLDAŞ-III'de ise, "Modern Revizyonizm, Troçkizm ve Türkiye Devrimci Hareketi" başlığıyla modern revizyonizmin ve Troçkizmin belli başlı tezleri red ve mahkum edilmekteydi.

Esas doğrultu daima Marksizm-Leninizm yolunda olmakla birlikte, THKO'nun gelişmesi düz bir çizgi izlemedi. Gelişme süreci içinde düşülen hatalar ve bunların kavranıp düzeltilerek ileri atılmasıyla oluşan zigzaglar ortaya çıktı. Elbette bunun nedeni, THKO'nun o dönemde Marksizm-Leninizmi henüz bütünüyle kavramamış ve henüz Marksist-Leninist bir program ve bütünlüklü bir siyasi çizgi oluşturmamış olmasıydı.

Aynı dönemde 'Üç Dünya Teorisi' kabul edildi. THKO, geçmişin özeleştirisi ile birlikte, Marksizm-Leninizmin, komünist hareketin uluslararası niteliğini, proleterya enternasyonalizmini kabaca da olsa kavramış ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisine bağlılığını ilan etmişti. Ancak Arnavutluk Emek Partisi'nin yanında, Çin Komünist Partisi'ni de uluslararası komünist hareketin ileri bir müfrezesi olarak görüyor ve o zamanki genel yanlışla uygun olarak

ÇKP'ye ve Mao Zedung'a hak etmedikleri bir yer veriyordu. Onları Marksist-Leninist ve modern revizyonizme karşı mücadelenin güçlü unsurları olarak görüyordu. THKO'nun uluslararası komünist hareketten maddi kopukluğu, revizyonizme karşı verilen mücadelede Mao Zedung ve ÇKP'nin yalpalamaları ve milliyetçi çizgileri hakkında bilgi sahibi olmayı önlüyordu. İşte bu koşullarda ÇKP'nin uluslararası komünist harekete dayattığı 'Üç Dünya Teorisi' "Uluslararası komünist hareketin genel çizgisidir" anlayışıyla kabul edildi.

Oysa bu teori ve onun dayandığı revizyonist temel THKO'nun gelişim yönüyle çelişiyordu. Her ne kadar THKO bu teorinin karşı-devrimci ve sınıf işbirlikçisi tezlerini hiç bir zaman pratikte uygulamadı, bunlara uymadı ve "Üç Dünya Teorisi"ni sürekli olarak "devrimci" bir tarzda yorumlamaya çalıştıysa da; bu revizyonist teorinin kabulü, elbette THKO'nun revizyonizmden arınma ve Marksizm-Leninizmi kavrama ve onun temelinde program ve siyasi çizgiyi inşa etme sürecini baltaladı ve gelişmeyi geciktirdi.

Bu dönem THKO'nun hünüz geniş bir ufka sahip olmadığı ve bunun sonucu olarak 'sol'a karşı mücadeleyi, revizyonizme ve sağ oportünizme karşı mücadele ile birleştirip bütünlüklü bir şekilde yürütmede yeterince başarılı olamadığı; daha doğrusu revizyonizmi ülkemizde somut olarak yerle bir etmekte üzere 50 küsür yıllık revizyonizmle hesaplaşmayı henüz ileri boyutlara vardi ramadığı ve bunların doğrudan bir sonucu olarak, 1971 yenilgisi sonrasında "Prestij" kazanmış sağcılıktan etkilendiği ve belirli bir ölçüde de olsa sağa kaydığı bir dönem oldu.

'Üç Dünya Teorisi'nin kabulünün yanında, bunun söz konusu edilmesi gereken belli başlı diğer göstergeleri şunlardır

1975 sonunda THKO, sonradan örgüt içinde bir hizip kuran ve aşırı sağcı, revizyonist-Troçkist kırması görüşler taşıyan bir grupla birleşti. Bu grup kendini dağıtarak THKO'ya katıldı. Bu birleşme sağlıklı ilkeler ve Marksizm-Leninizm temeli üzerinde gerçekleştirilmemişti. THKO'nun Türkiye devriminin birçok temel sorununa ilişkin görüşleri henüz netleşmemiştir; öte yandan ise birleşilen grup temel sorunlarda köklü revizyonist görüşlere sahipti ve bunları beraberinde getiriyordu. İşte bu birleşme THKO'nun bu belirsizlik temeli üzerinde gerçekleşmişti ve THKO'yu sağa çekiyordu. Öte yandan bu birleşme hünüz THKO'nun ve onun yönetiminin ideolojik-siyasi çizginin her şeyi tayin ettiğini yeterince kavramadığının bir göstergesiydi.

Aynı dönemde, "Sürekli Faşizm Üzerine" ve YOLDAŞ-IV'de "Tırmanın Faşizm Karşı Örgütlenmemizi Sağlamlaştıralım, Kitle Mücadelesini Yükseltelim" adlı yazıların yayınlanmasıyla THKO, revizyonist-sağcı Faşizmin Tırmanışı teorisini kabul ediyordu.

Üçüncü gösterge ise -aynı zamanda, bu sağa kayışın da bir sonucu olarak- revizyonist TİİKP çetesiyle girilen yakınlaşmayı. TİİKP karakterine uygun olarak "Üç Dünya Teorisi"ni bütünüyle savunuyordu ve faşizmin tırmanışı teorisi de onun temel görüşleri arasındaydı. Diğer yandan modern revizyonizme ve küçük-burjuva 'sol'culuğa karşı çıkma, proletarya diktatörlüğünü savunma maskesini takınmış olması, sözde Marksizm-Leninizmi, uluslararası komünist hareketi savunuyor görünmesi, TİİKP revizyonizminin THKO'nun gelişmesini bir süre için de olsa olumsuz bir şekilde sağa çekerek etkilemesine yol açabilmiştir. Mao'ya ve

ÇKP'ye biçilen hak etmedikleri değer, henüz 50 kûsûr yıllık revizyonizmin bütün boyutlarıyla kavranmaması ve TİİKP'nin bunun doğrudan bir devamı olduğunun görûlmemesi de bunun etkenleri olmuştur. TİİKP ile olan bu teorik siyasi yakınlaşma, pratikte de THKO-TİİKP yakınlaşmasını ve onun eksiklikler taşıyan bir proleter devrimci akım olarak görûlerek, proleter devrimcilerin birliğinin bir unsuru olarak kısa bir süre içinde olsa görûşmelere girilmesini getirmiştir.

Ancak bütün bunlar, gelişmekte olan THKO'nun gelişmesi içinde düştüğü hatalardır. Gelişme yönü daima Marksizm-Leninizm doğrultusunda ve THKO içine düştüğü bu hataları da aşmayı ve hatalarını (ki bu revizyonizmdi) sistemleştirmek şöyle dursun, Marksizm yolunda daha da ilerlemeyi bildi. 1976 Mayıs'ında yayınlanan YOLDAŞ-V, "Her 6 Mayıs'ta Marksizm-Leninizm ve Devrim Yolunda Bir Adım Daha İleride" ve "Özeleştiri Kampanyasını Marksist-Leninist Tarzda Derinleştirelim" başlıklı yazılarıyla adeta bunu bir kere daha vurguluyordu.

Bu dönemde GMK bir kitle yayın organının yayınlanması kararını aldı. Kitle yayın organı başlangıçta örgütümüzün siyasi çizgisi, program vb. konularda var olan zaaflarının doğrudan etki ve eksikliklerini üzerinde taşısa da; o, ülkemizde büyük ve önemli bir devrimci görev yerine getirdi. Marksizm-Leninizmi, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in ölümsüz fikirlerini, örgütümüzün her dönemde kitlelerin yolunu aydınlatan tespit ve direktiflerini ülkenin en ücra köşelerine kadar ulaştırdı.

Kitle yayın organı sadece kollektif bir propagandacı ve ajitator olmakla kalmadı; aynı zamanda iyi bir örgütçü de oldu. Örgütümüzün ulaşamadığı birçok yerde sempitazanlar geliştirdi, kazandı, örgütledi, seferber etti.

Örgütümüzün siyasi gelişimine paralel olarak o da gelişti, güçlendi.

Bugün ülke çapındaki yaygın taraftar çevremizi, etkimizi, işçi sınıfı ve halkımızın bağrındaki prestijli yerimizi aynı zamanda kitle yayın organımıza borçlu olduğumuzu söylediğimizde bu gerçeğin ta kendisi olacaktır.

Yayın organı aynı zamanda örgütümüzle en geniş kitleler arasında olacak sağların, karşılıklı iletişimin de esaslı bir aracı olmuş ve bu durum siyasi inşa, yanlışlardan arınma sorunlarında örgütümüz için gerçek bir güç kaynağı olmuştur. O, adeta her dönemde örgütümüze kitlelerin şovkünü, canlılığını, kararlılığını, fedakarlığını taşımıştır.

THKO'nun gelişiminin yavaşlamasına ve oldukça önemli hatalara düşmesine, bu dönemde önderliğin taşıdığı zaaf ve hatalar da neden olmuştur. En başta teorinin önemi ve ideolojik-siyasi çalışmanın belirleyiciliğinin henüz o dönemde önderlik tarafından bütünüyle kavrandığı söylenemez. Öte yandan önderlik geçmişteki birleşme ile içinde bizzat revizyonist unsurları (ki bunlar daha sonra karşı-devrimci hizibin başını çektiler) barındırıyordu. Bu ortamda önderlik ideolojik-siyasi uzlaşmacılık ağır basıyordu. (Yayınlanamaz)

Ancak GMK çoğunluğu bu hatayı kısa bir süre sonra aştı ve THKO yekvücut ilerlemesine devam etti. Bu sağa kayış dönemi, bu hataların tespit edilip giderilmesi ile, örgüt içinde gelişen mücadele sürecinde THKO Marksist-Leninist bir program ve bütünlüklü bir siyasi çizgiye ulaşması, Marksizmi kavrayış ve uygulamışta oldukça yetkin bir hale gelmesi ile sonuçlandı.

Bu sürecin ilk adımı "Tırmanın Faşizm" teorisinin eleştirilmesi, reddi ve THKO'nun bu konudaki özelleştirisi oldu. YOLDAŞ-VI'de "Faşizm Meselesi Üzerine Özelleştiri" yayınlandı. Bunu örgüt içinde yayınlanan bir dizi diğer yazı izledi. Bu yazılarda faşizm sorununun yanında Marksist emperyalizm teorisi, devlet teorisi, özlü bir biçimde inceleniyor ve bunun yanında ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ile ilgili Marksist-Leninist tezler de yer alıyordu. Bu yazılar gelişmenin yolunu açıyor, revizyonizme darbe indiriyordu. Öte yandan tırmanın faşizm teorisine indirilen darbe bir anlamda "Üç Dünya Teorisi"ne de indirilen bir darbeydi. Artık yönelim açıkça belirlenmişti. Yayınlanan tezler, THKO'nun daima kararlılıkla Marksiziz yolunda yürümüş en geniş çoğunluğu tarafından geniş bir şekilde tartışılıyor ve kabul ediliyordu. Faşizm sorunun örgüt içinde tartışmaya açılarak sonuçlandırılması, örgüt içinde ideolojik-siyasi canlılığı hızla yükseltti. Faşizm konusundaki çalışma sırasında GMK, aynı zamanda, ülkemizde devletin biçimi ve rejimin niteliği konusundaki o zamana kadar yaygın olarak savunulan görüşlerin revizyonizmin etkisi altında şekillenmiş olduğunu ve bu tahlillerin revizyonistlerin emperyalizm teorisi ve ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına ve tarihsel gelişimine ilişkin görüşlerinden kaynaklandığını vurguluyordu.

"Tırmanın Faşizm" teorisinin özelleştirisi, THKO'nun gelişiminde yeni bir dönüm noktasıydı.

Bu gelişmelerin sonucunda, sağa kayış sırasında yapılan birleşme ve revizyonizmden etkilenmelerin çatlaklarından örgüte sızan sağcı unsurlarla, Marksizm-Leninizm ve Marksist-Leninistler arasındaki mücadele alabildiğine yoğunlaştı. Onlar kendi geleceklerini son derece karanlık görüyorlardı. Bunun için de gelişmeye karşı gizli komplolara giriştiler. THKO, sonuçta her bakımdan gelişmiş ve ilerlemiş olarak çıkacağı bir buhranın içine girdi.

Faşizm tartışması, aslında Marksizm ile revizyonizm arasındaki, örgütün geleceğinin Marksizm-Leninizm tarafından mı yoksa revizyonizm tarafından mı belirleneceği konusundaki -aslında bütün temel sorunlardaki- mücadelenin odak noktası oldu. Faşizm konusundaki özelleştiri ve örgüt içindeki revizyonistleri hemen davranmaya zorladı.

Bu sırada önderlik, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı, ülkemiz devriminin niteliği, devrimin yolu ve diğer sorunları kapsayan "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" konusunu, ardından uluslararası durumu örgüt içinde tartışmaya açma ve sonucu belirleme kararı aldı.

Bu dönemde, Arnavutluk Emek Partisi'nin VII. Kongresi yapıldı ve Enver Hoca yoldaşın bu Kongre'ye sunduğu tarihi önem taşıyan Rapor'unda "Üç Dünya Teorisi"ne karşı açık bir tavır alındı. Bu Rapor GMK'dan en alt organlara kadar THKO saflarında geniş bir yankı uyandırdı. Bütün örgütte, THKO'nun esas niteliği ile hiç bir zaman uyuşmamış olan bu teorinin reddedilmesi yönünde güçlü bir eğilim oluştu. GMK bu gelişmeler içinde, kendi içinde "Üç Dünya Teorisi"nin reddedilmesi kararını aldı ve önce Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin, ardından da "Üç Dünya Teorisi"nin tartışmaya açılmasını kararlaştırdı.

Bu gelişmeler olurken Marksist-Leninist tezler karşısında tutunamayanların anlayışını revizyonistler, Ulusal Demokratik Halk Devrimi tartışmasını ne olursa olsun engellemeye çalıştılar ve Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca yoldaşın THKO'da ve saflarında sahip olduğu büyük prestijden rezilce yararlanmaya

çalışarak, GMK'nın "üç dünyacı olduğu" yalanını yaymaya çalıştılar. Örgütsel plandaki bazı hata ve eksiklikleri istismara giriştiler. Onlar Marksizm-Leninizm karşısında bir siyasi platform ortaya koyamadılar ve görüşlerini gizlediler. Alttan alta gizlice etkileyebildikleri insanları ve esasta da kendi eski ahbap-çavuş gruplarına dayanarak bir gizli hizip örüttüler.

Revizyonist hizipçiler, 1 Mayıs 1977 Kanlı Provokasyonu ile burjuvazi bütün silahlarıyla THKO'ya karşı saldırıya girişince, içerden onunla birleştiler. Hizip açıktan açığa yıkıcı-tasfiyeci bir faaliyete girişti.

GMK, bu karşı-devrimci hizibi deşifre etti. Niteliklerini sergeledi ve onların ideolojik gıdalarını oluşturan revizyonizmi teşhir etti. Sahtekarlıklarını açığa çıkarmak üzere, YOLDAŞ- VII'de "Üç Dünya Teorisi"ne red kararını ve bu konuyla ilgili üç yazı yayınlandı. GMK, revizyonist elebaşılardan giriştiği faaliyeti revizyonist (ancak siyasi bakımdan şekilsiz), anti-parti, karşı-devrimci bir faaliyet olarak nitelendi. Hizipçilere, hiziplerini dağıtmaları ve görüşlerini savunmaları için tartışmalara katılmaları çağrısını yaptı. Ancak onlar THKO'nun çoğunluğunun Marksizm yolunda kararlı militanlar olduğunun bilincindeydiler. Eski gruplarından ne kadarını peşlerinden sürükleyebildilerse, onları peşlerine takarak kaçtılar. Burjuvaziyle açıktan bir birleşme içinde, bilebildikleri kadarıyla örgütsel sırları deşifre etmeye, her türlü yolla THKO'nun faaliyetini engellemeye ve provokasyonlar düzenlemeye giriştiler.

Hizip, sonuçta her anti-parti, karşı-devrimci topluluğun bulunduğu yere vardı. Bütünüyle çürüdü ve kokuştı. Küçük grup bir biriyle gırtlaklaşarak dağıldı. Bir kısmı siyasi faaliyeti bırakarak bir kenara çekildi. İçlerinden Stalin'e Dimitrov'a, açıktan açığa saldıranlar, "Marksizmin gününü doldurduğunu" söyleyenler, "Kutsal Kitap"ları incelemeye girişenler çıktı. Hizipçi faaliyete katılmış dürüst unsurlar ise yeniden saflara döndüler. Özeleştiri yaptılar, hizibi teşhir ettiler.

Geri kalan küçük bir grup ise, karşı-devrimin bir saldırı aleti haline geldi. Bunlar "TİKB" adlı bir karşı-devrim çetesi kurdular. Provokasyonlarını uluslararası planda sürdürmeye çalıştılar. Bu da yetmedi, onlar komünist hareketi mize saldıran kiralık katiller çetesi olarak, yoldaşlarımıza ve taraftarlarımıza silahlı saldırılar düzenlemeye giriştiler. İki parti taraftarını katlettiler.

Sosyal pratik hizibin örgütümüz tarafından ta başlangıçta tespit edilen niteliğini en açık bir şekilde doğruladı.

Revizyonist safranın atılmasıyla, THKO'nun gelişimi bütünüyle hızlandı ve kısa bir sürede ideolojik-siyasi inşa esas olarak tamamlandı. Hizipçi faaliyetin örgütsel planda ezilmesinden kısa bir süre sonra, GMK önderliğinde bütün örgüt çapında İleri Militan Toplantıları düzenlendi. Bu toplantılar Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu militanlarının Marksizm-Leninizm yolunda kararlılığının, devrim yolundaki kararlılığının en açık bir göstergesi oldu. THKO militanları GMK'nın yolunu bütünüyle onayladılar ve tezlerini yayınlaması için O'na tam yetki verdiler. İleri Militan Toplantıları, örgütün birliğini pekiştirdi, sağlaştırdı ve ileri atılıştaki yeni bir adım oldu.

YOLDAŞ-VIII, IX ve XI'da ard arda 'Ulusal Demokratik Halk Devrimi', 'Üç Dünya Teorisi' üzerine 'Özeleştirimiz' ve 'Milli Mesele Üzerine' tezler yayınlan-

di. Buhran aşılmıştı ve 1975'de başlayan süreç, revizyonizmin somut olarak üstesinden gelinmesi, 50 küsur yıllık revizyonist mirasın altedilmesi aşamasına ulaşılmıştı.

Bu gelişmelerin doğrudan bir sonucu birikimin daha da derinleştirilmesi, diğer siyasi hareketlerin tezleri ile açıktan hesaplaşılması ve bu temeller üzerinde kadroların ve çevrenin en etkin bir şekilde eğitilmesi için yayınlanmasına karar verilen periyodik teorik yayın organı oldu. Teorik yayın organının çıkarılmasıyla ve Platformun yayınlanmasıyla, Çin revizyonizminin etkisinden kaynaklanan kısmi hatalara karşın esas özelliği Marksizm-Leninizm olan programın ve Marksist-Leninist siyasi çizginin inşası esas olarak tamamlanmıştı.

Teorik organ komünistlerin elinde gerçek bir silah oldu, kadroları teorik bakımdan eğitti ve yetkinleştirdi. Diğer siyasi hareketlerle teorik yayın organında sürdürülen ideolojik mücadele süreci içinde görüşler daha da gelişti ve derinleşti.

THKO şanlı bir örgüt olarak artık yaşamının ve gelişmesinin sonuna yaklaşmıştı. THKO'nun bütün faaliyeti ve mücadelesi sonucunda, başlangıçta Marksist-Leninist Partinin kuruluşu için temel olarak Marksist-Leninist programın ve siyasi çizginin inşası görevi esas olarak tamamlanmıştı. Artık görev diğer gereklerin yerine getirilerek Partinin kurulmasıydı.

THKO Ekim Konferansı: Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün İlanı

İşte 1978 Ekim Konferansı bütün bu gelişmelerin bir sonucu ve noktalanmasıydı.

Konferans, bütün örgütün iradesini yansıtan bir organ olarak, "Platform'u ve ideolojik-siyasi çizgiyi, ortaya konan temel tezleri onayladı. 1975 den başlayarak bütün gelişmeyi gözden geçirdi, değerlendirdi ve özetledi. Ekim Konferansı, Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kuruluşunu, koşulları asgari ölçüde tamamlanmış, ülkemiz komünistlerinin önünde duran ertelenmez ve tarihi bir görev olarak tesbit ve ilan etti.

Ekim Konferansı, 1975'den başlayarak, gelişmeler içinde ulaştığı yerde, önüne koyduğu yüce göreve de uygun olarak THKO'nun adını, Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü olarak değiştirme kararını; ve gerekli hazırlıkların tamamlanarak en kısa zamanda Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Birinci (Kuruluş) Kongresinin toplanması tarihi kararını oy birliği ile aldı.

Konferans, 'proleter devrimcilerin birliği'nin, gelinen yerde, uluslararası komünist hareketle birlik, ortaya konan Marksist-Leninist program ve siyasetlerde birlik ve TDKP-İÖ saflarında birlik demek olduğunu vurgulayarak: "Bütün proleter devrimciler, TDKP-İÖ saflarında Birleşin !" çağrısını yaptı. Diğer siyasi hareketlerin saflarında yer alan dürüst devrimcileri; birliğin ve partinin önüne, küçük-burjuva şefler tarafından kurulmaya çalışılan barikatları parçalayarak örgüt saflarına katılmaya çağırdı.

Bu, THKO'nun "proleter devrimcilerin birliği"ni sağlamak yolunda başından beri sürdürdüğü kararlı ve ilkeli mücadelenin, gelinen yerdeki koşullara uygun bir devamıydı.

Konferans, proleter devrimcilerin birleştirilmesi için üç yıl boyunca sürdürülen faaliyeti gözden geçirip değerlendirdi ve bu faaliyetin Marksizme, işçi sınıfının ve devrimin çıkarlarına uygun olduğunu belirledi.

Bilindiği gibi THKO, 1971 döneminin sonrasında, içine girdiği değişime benzer bir yönelişe, 1971 döneminin diğer küçük-burjuva ihtilalci örgütlerinden de bazı grupların ağır aksak da olsa girdiğini tespit etti. Partinin kuruluşunun bir unsuru olarak, kendi önüne proleter devrimcilerin birleştirilmesi görevini koydu. Bu göreve uygun olarak, mücadelenin her adımında, o adıma uygun yönelişler içine girdi. Bu gruplardaki devrimcileri -ki bunlar THKP-C/ML Hareketi ve TKP-ML Hareketi idi -etkilemeye, Marksizm-Leninizm yönüne kazanmaya çalıştı. Her dönemde onların tezlerini başarılabildiği ölçüde Marksizm-Leninizm temelinde eleştirdi. Bunun yanında eylem birliği yoluyla onları ve tabanlarını etkilemeye ve bunu daha da ilerletmeye çalıştı.

"Proleter Devrimcilerin birliği" sorunu şu ana aşamalardan geçti:

İlk dönem, THKO'nun özelleştirilme başlaması ve 1971 'sol' hareketine katılan örgütler içinde, kendi yönelişine benzer yönelişe açık bir karakterde oluşan gruplara, YOLDAŞ-I'de yönelttiği "özelştirilmesini derinleştirme ve Marksizm-Leninizme sarılma" çağrısıdır. Bu dönemde sorun henüz her üç hareket içindeki devrimcileri Marksizm-Leninizmin safına -genel olarak da olsa kazanmaktı. Revizyonizm ile kesin sınırlar çizilmeden, Marksist-Leninist bir platform ortaya çıkarmadan örgütsel birliğe yönelmek yanlıştı.

İkinci dönem THKO'nun sağa kaydığı dönemdir. Bu dönemde kısa bir süre için de olsa revizyonist TİİKP de proleter devrimcilerin birliği içinde değerlendirildi. Öte yandan THKO tarafından bu dönemde, bilindiği gibi temel Marksist olmayan bir birleşme de gerçekleştirildi.

TİİKP'nin "Üç Dünya Teorisi"ni bütünüyle hayata geçirmeye yönelmesi sonucu THKO bu karşı-devrimci örgütlerle görüşmeleri kesti. Ancak henüz işin esasını "Üç Dünya Teorisi"nin oluşturduğu kavranamıyordu ve "Üç Dünya Teorisi" uluslararası komünist hareketin genel çizgisi anlayışıyla hala proleter devrimcilerin birliğinin temellerinden biri olarak görülüyordu. Bunun yanında diğer temel ise, 50 küsur yıllık sağ oportünizmi, revizyonizmi şu veya bu ölçüde reddetmek olarak görülüyordu.

Üçüncü dönem, diğer iki grupta yoğun görüşmelerin ve eylem birliklerinin sürdürüldüğü, ancak hala 'Üç Dünya Teorisi'nin bir temel olarak alındığı ve örgütümüzün bu gruplara karşı açık ve sonuç alıcı bir ideolojik hesaplaşmayı sürdüremediği ve bu yüzden de olayın kendiliğinden bir gelişim izlediği dönem oldu.

Dördüncü dönem, THKO'nun tespit ettiği 'blok' önerisi tarafından belirlenir. Blok, sorunu pratik bakımdan çözme amacını taşıyordu, ancak kendi gücüne güven ilkesinden yoksundu. Öneri henüz üzerinde yüksleceği net bir platform ve siyasi çizgi ile birleşmiyordu. THKO'nun kendi iç hesaplaşmasını tamamlayıp İleri Militan Toplantılarını yapmasından sonra 'blok' önerisi daha ilerledi, belli bir siyasal temele oturdu. "Üç Dünya Teorisi"nin reddedilmesi ile birlikte 'blok'un temelleri daha da netleşti: "Üç Dünya Teorisi"ni

red ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisinde birlik ve THKO tarafından ortaya konan temel tezlerin blok içinde ve boka katılan hareketlerin saflarında tartışılması... 'Blok' önerisi, öte yandan uzun süredir sürdürülen eylem birliğinin bir üst aşaması olarak alınıyordu ve bu anlamda binlerce devrimcinin de isteğini yansıtıyordu.

Ancak 'blok' önerisi gerçekleşmedi ve daha sonraki gelişmeler karşısında geçerliliğini yitirdi.

Diğer grupların gelişmesine, Marksizm-Leninizm değil, küçük-burjuva tekkeci şefler egemen oldular. Gelişime damgalarını vurdular. Tekke şefleri için Marksizm-Leninizm, uluslararası komünist hareketle birlik gibi değerler, sadece bu grupların tabanlarındaki dürüst devrimcilerin bu yondeki isteklerinin istismar edilmesi şeflerin kariyerlerinin ve tekkelerinin korunmasının bir aracıydı. Tekkeci şeflerin önderliğinde bu gruplar, THKO'nun bütün eleştirilerine kulak tıkatılar. Doğrulardan öğrenmediler. Dürüst ve tutarlı bir özleştirici faaliyetini sürdüremediler. Her dönemde güçlü esen rüzgarlardan etkilendiler; sağa-sola yaplaladılar. Revizyonizmi, Troçkizmi aşmak yerine; bu yönde niteliklerini daha da sistemleştirip derinleştirdiler. Onlar anti-parti bir ruhla, partinin önüne hep kendi küçük gruplarını çıkarmanın planları içinde oldular.

Bütün bunların sonucu olarak bu gruplar parçalandı. 'THKP-C/ML Hareketi' 'Üç Dünya' tartışmaları sırasında iflas etti. Bu grubun önderleri, götürebildikleri kadarını peşlerinden sürükleyerek TİİK'ye iltica ettiler. Kalınla rı ise gittikçe provokatif özellikler kazanan küçük bir anti-parti grup oluşturdular. Bu grup şimdilerde uluslararası komünist hareketi aldatabilmek ve birliğini sürdürebilmek üzere bir yandan provokasyonlar düzenler ve onlara aldatılacak bilgiler gönderirken; diğer yandan ülkemizde örgütümüzün her yeni adımını provoke etmeye çalışmakta, düzmece DSM'ler örgütlemektedir. Uluslararası komünist hareketi yanıltabilmek üzere sözde Marksizm-Leninizm temelinde birlikten yana geçinirken ülkede örgütümüze 'faşizmin uşağı' vb. terimlerle saldırarak, yoldaşlarımızı kurşunlamaktadır. Bu grubun şeflerinin tek amacı her ne olursa olsun gruplarını ayakta tutmak ve mevzilerini korumaktır.

'TKP-ML Hareketi' ise, sözde 'Üç Dünya Teorisi'ni reddederken siyasette bu revizyonist teorinin tezlerini değişik kılıklar altında sürdürdü. Onun özünü bu dönemden itibaren daha da koyu bir biçimde THKO ve parti düşmanlığı oluşturdu. Şimdilerde ise bu grup artık bütünüyle dağılma, çürüme sürecindedir. Şefler, ülkemizde kitlelerin sağa kaydığı türünden pasifist-revizyonist tahliller yapmaktadırlar. Bu grubun taraftarları derin bir umutsuzluğun içindedirler. Çıkış yolu arayan dürüst unsurlar gerçeği görmekte ve örgütümüze yönelmektedirler.

1975'lerde çıkılan yolun üstesinden, örgüt olarak bir tek THKO gelmiştir. O daima Marksizm-Leninizm doğrultusunda ilerlemiş, Partinin inşası ve birlik için çalışmıştır. Bunların üzerinde yükselineceği Marksist-Leninist platformu ve siyasi çizgiyi inşa etmiştir.

İşte THKO Konferansı, ülkemizde bütün komünistlerin iradesinin gerçekleşmesi olarak; bu gelişmeyi tespit ediyordu. Konferans artık grup yapılarının objektif olarak aşıldığı, tek tek devrimcilerin ve küçük-grupların devrimci hiz

met etmeyeceği, bunun anti-parti bir tavır olduğu ve tutulması gereken biricik doğru yolun, yükselmekte olan Parti Bayrağı altında, Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü saflarında birleşmek olduğu tespitini yapıyordu. Çağrı, proleter devrimcilerin birliği için sürdürülen mücadelenin, gelinen yerde aldığı biçimdi.

Konferans, diğer grup ve grupçukların içine girdiği dağılma sürecini de değerlendiriyor, bunların tabanındaki dürüst devrimcilerin yönelişini doğru olarak tespit ediyor ve hiç bir kuşkuyla yer vermeyecek bir nitelikte şunu açıkça ilen ediyordu: 'Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kuruluş Kongresi, aynı zamanda, revizyonizmin, grupçuluğun, tekkeciliğin alt edilerek Türkiye proletaryasının en yiğit, en kararlı, en fedakar evlatlarının, bütün Türkiye komünistlerinin birleştiği bir birlik kongresi olacaktır.'

Bu değerlendirmelerle birlikte, Konferans Geçici Merkez Komitesi'nin raporunu, örgütsel çizgiye ilişkin tesbitlerini de tartıştı. Bunları onayladı. Ö-nümüzde yakalancak olan halkayı "örgütsel çizginin Marksist-Leninist temel üzerinde daha da derinleştirilmesi ve örgütün bu temel üzerinde inşası" olarak tespit etti. Ortaya konan temel çizgi ışığında örgütsel düzenlemeleri yapmak ve diğer hazırlıkları da tamamlayarak Kongreyi toplamakla Geçici Merkez Komitesi'ni görevlendirdi ve onu tam yetkili kıldı.

Konferans Marksizm-Leninizmin ülkemizde yeni zaferler kazandığının kesin bir ifadesi ve yenibir donüm noktasıydı.

'Mao Zedung Düşüncesi nin Reddi ve Marksist Leninist Hattın Daha da Derinleştirilmesi

Konferans, Marksist-Leninist çizgimizin arındırılarak daha da netleştirilmesi ve saflaştırılması için bir atılım oldu.

Yakın dönemde uluslararası ve ulusal planda gelişen tartışma ve gelişmelere paralel olarak, Geçici Merkez Komite'miz Ekim Konferansı'nda Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasığı olmadığı şeklindeki düşüncesini ortaya koydu. Konferans bu düşüncüyü onayladı ve Geçici Merkez Komitesi'nin çalışmaları bu yön de derinleştirilmesi kararını verdi.

Geçici Merkez Komitesi'nin o zaman vardığı bu sonuç, uluslararası plan da komünist hareket içinde süren gelişmelerin yanında, bizzat kendi siyasi çizgimizin gelişmesinin doğrudan bir sonucuydu.

Bilindiği gibi örgütümüz 1975'de özeleştirisinden sonra 'Mao Zedung Düşüncesi' terimini hiç bir zaman kullanmamakla birlikte; Çin'i de uluslararası komünist hareketin bir merkezi olarak görüyor ve Mao Zedung'a ve ÇKP'ye aslında hak etmedikleri bir değer biçiyordu. Bunun kökleri daha eskilere, 1960'ların sonlarında Türkiye'de gelişen ve THKO'nun da dahil olduğu devrimci demokrat hareket üzerindeki Çin Devriminin ve Mao Zedung'un büyük etkisine kadar da uzanmaktadır.

İdeolojik-siyasi inşa faaliyetini ve ideolojik-siyasi plandaki gelişmeyi başından beri izlediğimizde görürüz ki, THKO her dönemde Marksizm-Leninizm doğrultusunda adım adım ilerleyerek, adım adım 'Mao Zedung Düşüncesi' ile çelişti. Örgütümüz, ideolojik-siyasi inşa faaliyetinde daima Marksizm-Leninizmi, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz düşüncelerini temel aldı. Mao Zedung'un çeşitli kitaplarından yararlandıysak da bu, siyasi çizgimizde köklü etkiler yaratmadı.

Uç Dünya Teorisi'nin reddinden sonra, bu teorinin bizzat Mao'nun eserlerine dayanılarak savunulması Arnavutluk Emek Partisi'nin 'Açık Mektup'u ile Mao Zedung'un ve ÇKP'nin modern revizyonizme karşı mücadelede yapmalama ve tutarsızlıklarının ve milliyetçi çizgilerinin açıkça ortaya çıkması, Çin'in karşı-devrimci uygulamaları ve son olarak Mao'nun yayınlanan Seçme Eserleri'nin 5. cildi, örgütümüzü bu konularda tavrını yeniden belirlemeye götürdü.

Burada, uluslararası komünist hareketin ve başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere gerçek Marksist-Leninist Partilerin yeri de büyüktür. Bir çok konuda olduğu gibi, "Mao Zedung Düşüncesi'nin, Mao'nun ve ÇKP'nin teori ve pratiğinin yeniden değerlendirilmesi konusunda da uluslararası komünist hareketin deneyleri ve Arnavutluk Emek Partisi ve gerçek Marksist-Leninist partilerin düşünce ve tespitleri örgütümüz için uyarıcı ve eğitici olmuş ve her adımda ufku muza genişletmiştir. Bu konuda Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'nin ÇKP'ne 'Mektup'u, Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Marksist-Leninist İncelemeler Enstitüsünün Bilimsel Oturum'u sayılabilir. Bunun yanında, Arnavutluk Emek Partisi, Almanya Komünist Partisi/ML, İspanya Komünist Partisi/ML, Brezilya Komünist Partisi, İran İşçi Köylü Komünist Partisi ile yapmış olduğumuz görüşmelerde, "Mao Zedung Düşüncesi" ve ÇKP'nin teori ve pratiği konusunda yaptığımız değerli fikir alışverişi, örgütümüz için açıklayıcı olmuş ve onlar doğru bir karara varmada örgütümüze değerli katkılarda bulunmuşlardır. Enver Hoca Yoldaş "Emperyalizm ve Devrim" adlı büyük önem taşıyan eseri ise görüşlerimizin gelişmesini hizmet etmiş ufku muza genişletmiş ve bize cesaret vermiştir.

Yürütülen faaliyetin sonucunda YOLDAŞ-XV'de Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü Geçici Merkez Komitesi şu kararı açıkladı:

"Mao Zedung Düşüncesi, revizyonist, küçük-burjuva bir teori ve pratiktir."

"Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmden ödünç alınmış fikirler ve formülasyonlarla; her türden küçük-burjuva oportünist, pragmacı (yararcı), revizyonist, idealist düşünce ve tezlerin eklettik bir karmaşasıdır. Onun esas karakteri, özü, ikinciler tarafından belirlenmektedir. 'Mao Zedung Düşüncesi' anti-Marksisttir."

"Mao ve ÇKP, dış görünüşte kullandıkları Marksist-Leninist terim ve formülasyonlara karşın, esas olarak Marksizm-Leninizmi savunmamışlardır."

"Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmin yepyeni bir düzeye çıkarılması, 'çağımızın Marksizm-Leninizmi' değil; tersine, Marksizm-Leninizmin koyu ve sinsî bir revizyonudur."

Bunun yanında Geçici Merkez Komitesi şu tespiti de yapıyordu:

"Bugüne kadar 'Mao Zedung Düşüncesi'ne açıkça karşı çıkmamış olmamızdan, onun esas niteliğini kavramamış olmamızdan (...) dolayı; bugün bir takım değiştirilmeye, derinleştirilmeye ve özü itibarıyla olmasa da düzeltmeye muhtaç görüşmelerimizin olması normaldir. Ancak kararlılıkla tespit edebiliriz ki, ne ideolojik-siyasi çizgimiz, ne programımız, ne de esasa ilişkin herhangi bir görüşümüz, Mao'cu bir sapmaya tekabül etmemektedir. Tersine, ideolojik-siyasi hattımız, ona karşı mücadelede kuvvetli bir silahtır."

Ve Geçici Merkez Komitesi örgütümüzün önüne şu görevleri koyuyordu:

"Bugün varılan kapsamlı ve genel değerlendirmeden de kalkarak, her özel konuda incelememizi daha da derinleştirecek, her konuda tali de olsa "Mao Zedung Düşüncesi'nin etkilerini ideolojik-siyasi hattımızdan bütünüyle kazıya-
cağız."

Bu kararlarla Geçici Merkez Komitesi, bütün örgütü Marks, Engels, Lenin, ve Stalin'in ölümsüz fikirlerinin, Marksizm-Leninizmin ışığında; "Mao Zedung Düşüncesi'ni hayatın her alanındayenilgiye uğratmak ve bütün alanlardan süpürüp çıkarmak üzere kararlı bir mücadeleye çağırıyordu.

Bütün örgüt, daima Marksizm-Leninizmin yolunu tutmuş olan bütün TDKP-İÖ militanları ve taraftarları Geçici Merkez Komitesi'nin bu çağrısı yolundan yürüdü, bu çağrıya kararlılıkla sahip çıktı.

"Mao Zedung Düşüncesi'nin eleştirilmesi ve buna paralel olarak çizgimizin gözden geçirilmesi sırasında örgütümüz gerekli düzeltmeleri yaparak Programımızı ve siyasi çizgimizi daha da netleştirdi, Marksizm-Leninizm yönünde daha da saflaştırdı. Yayın organlarımızda "Mao Zedung Düşüncesi" bütün temel konularda Marksizm-Leninizm temelinde eleştirildi. Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı yürütülen mücadele, örgütümüzü Marksizm-Leninizmi kullanmada daha da usta ve revizyonizmin her türüne karşı daha da uyanık bir hale getirdi.

"Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı örgütümüzün ülkemizde yürüttüğü mücadele sürerken, 1979 yılı, Stalin Yoldaşın 100. Doğum Yıldönümü olarak, bütün kardeş komünist partiler ve örgütümüz tarafından "Stalin Yılı" olarak ilan edildi. Bu karara bağlı olarak örgütümüz yoğun bir faaliyet yürüttü. Stalin'in ölümsüz fikirlerine dayanarak her temel sorunda revizyonizmi, "Mao Zedung Düşüncesi'ni, Titoculuğu, "Avrupa Komünizmi" revizyonizmini bir kere daha yere çaldı. Stalin'in eserleri örgütümüz saflarında yoldaşlarımız tarafından yoğun bir şekilde incelendi. Stalin yoldaşın 100. doğum Yıldönümünde bir çok yerde toplantılar, gösteriler düzenlendi. Bu faaliyet bir bütün olarak örgütümüzün Marksizm-Leninizmi daha derinden kavramasına hizmet etti, daima Marksizm-Leninizm yolunda, Marks Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretilerinin ışığında yürüme kararlılığımızı daha da biletti.

Yoldaşlar,

İşte 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ülkemizde proktarya partisinin inşası için ilk ciddi adımdan ve 1971 yenilgisinden sonra örgütümüzün giriştiği özeleştirici faaliyetinden bu güne, yani partimizin, Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Birinci (Kuruluş) Kongresi'ne kadar geçen dönemin kısa tarihi böyledir.

Bu tarih şanlı bir tarihtir. Bu tarih, Marksizm-Leninizm yolunda, partinin kuruluşu yolunda kararlı, yılmaz, fedakar mücadelelerle dolu, her adım da Marksizm-Leninizmin zaferleri ile dolu bir tarihtir.

Partimiz bu tarihi süreç içinde şekillenip gelişmiştir.

II II II II

Yoldaşlar,

Buraya kadar, ülkemizdeki "Sol Hareket'in tarihi ve partimizin bu hareketin bağrında şekillenip, gelişmesi ve yetkinleşmesi üzerinde durduk.

Şimdi de, partimizin bugünden kazanmış olduğu en temel nitelikleri ve gelişme yönü üzerinde; örgütümüzün 1975'den bu yana çeşitli alanlarda yürüttüğü faaliyet, bu faaliyet içinde ortaya çıkan hatalar ve bu alandaki görevlerimiz üzerinde ve dünyamızın ve ülkemizin bugün içinde bulunduğu somut koşulların bizlere, partimize yüklediği görevler üzerinde duracağız.

II. B Ö L Ü M

PARTİMİZ, MARKSİST-LENİNİST BİR PARTİDİR

Yoldaşlar,

Bugün geldiğimiz yerde, Partimizin Birinci (Kuruluş) Kongresi'nde, Partimizin bugünden kazanmış olduğu en temel nitelikler ve gelişme yönü üzerinde durmamız; başarılarımız olduğu kadar hata ve zaaflarımızı da ortaya koymamız ve bu hata ve zaafaların üstesinden nasıl gelebileceğimizi açık olarak bir kez daha vurgulamamız gerekiyor.

Bilindiği gibi her renkten oportünist ve revizyonist akımlar, başka şeflerin yanı sıra özellikle Marksist-Leninist parti öğretisine karşı çıkmakta ve ona azgınca saldırmaktadırlar. Sağ ve 'sol' oportünizm, eski ve yeni revizyonizmin çeşitli varyantları Leninist-Stalinist parti öğretisini, koşulların değişmesi, somut koşullara yaratıcı bir biçimde uygulamak, Marksizm-Leninizme katkı vb. gerekçelerle ya açıktan açığa geçersiz ve eskimiş ilan etmekte, ya da onu sözde kabul eder görünerek içini boşaltmakta, kendi oportünist ve revizyonist öğretilerini Marksizm-Leninizm adına sinsi bir biçimde piyasaya sürmekte ve uygulamaktadırlar. Bu konuda Sovyet ve Çin revizyonistlerinin, 'Euro-Komünistler'in ve her türden burjuva sosyalistlerin teori ve pratikleri bilenmektedir.

Bütün bu burjuva-revizyonist sürünün Marksist-Leninist parti öğretisine ne böyle saldırmasının başlıca nedeni, Marksist-Leninist partinin devrim ve sosyalizmin temel bir koşulu olduğunun bilincinde olmalarıdır. Onlar, devrimin objektif koşullarının (devrimci durumun) dünyanın bir çok bölgesinde olgunlaştığını ve olgunlaşmakta olduğunu ve devrimci durumun gerçek bir devrime dönüşmesi ve sosyalizm doğrultusunda ilerleyerek kazançlarını kalcı kılmasının ve geliştirmesinin, en başta devrimci bir komünist partisi, Marksist-Leninist bir parti olmak üzere subjektif koşulların noksanlığı nedeniyle engellendiğini biliyorlar. Bu yüzden onlar, devrim ve sosyalizmin büyük başarılar kazandığı bir çok ülkenin komünist partileri de dahil olmak üzere, içine sızdıkları çeşitli partileri yozlaştırarak sosyal-reformist ya da sosyal-faşist partilere dönüştürmüşler ve işçi sınıfının yeni, gerçek Marksist-Leninist partilerinin kurulmasının önüne büyük engeller dikmişlerdir.

Bu nedenden dolayı biz Marksist-Leninistler, parti sorununa büyük önem veriyoruz. Bu nedenle uzun ve zorlu mücadeleler sonucu bugün burada, sağlam bir Marksist-Leninist ideolojik-siyasi çizgiye, açık bir Program ve Leninist-Stalinist bir Tüzüğe ve geniş kitle bağlarına sahip, ülkemizdeki ilk ve tek gerçek Marksist-Leninist partinin, Devrimci Komünist Partimizin kuruluşunu ilan etmek için toplanabilmiş olmamız, ülkemiz işçi sınıfının, bugüne kadarki en büyük kazançlarından biridir ve gericiliğe indirilmiş güçlü bir darbedir.

Revizyonizmin ve oportünizmin sinsi ve açık saldırılarına karşın Leninist-Stalinist parti öğretisi dün olduğu gibi bugün de geçerliliğini korumaktadır ve korumaya da devam edecektir. Uluslararası işçi ve komünist hareketin tarihi tecrübesi, Leninist-Stalinist parti öğretisinin doğruluğunu, proletaryanın

nihai kurtuluş mücadelesinin ihtiyaçlarına tam bir cevap verdiğini ve ondan her sapmanın Marksist-Leninist partilerin yozlaşmasına, revizyonizmin ve oportünizmin egemenliğine yol açan temel etkenlerden biri olduğunu kanıtlamıştır.

Her renkten oportünizm ve revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasında proletarya partisinin inşasına, onun temel özelliklerine, tarihsel işlevine ilişkin olarak var olan ayrılıkların kaynağını, proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli ön koşulların neler olduğu ve bu ön koşulların nasıl hazırlanacağı sorularına verilen farklı cevaplar oluşturmaktadır. Marksizm-Leninizm soruna, proletaryanın kısa vadeli çıkarlarını değil, uzun vadeli çıkarlarını esas alarak bakmakta ve çözümlenmektedir. İşçi sınıfı hareketi içinde burjuvazinin ajanları ve yarıdakıları olan oportünist, revizyonist akımlar ise, sorunu sosyal devrimin proletaryanın nihai kurtuluşunun engellenmesi, baskı ve sömürü dünyasının devam etmesi, en ölümlü biçimiyle de proletaryanın küçük kırıntılarla yetinmesi temelinde ele almakta ve çözümlenmektedir.

Marksizm-Leninizmin temel klasikleri evrenselin yanı sıra özgül olanı da içermektedir. Marksist-Leninist partinin kurulması ve inşa edilmesi sürecinde, evrensel olanla özgül olanı, temel ilke ve tezlerle onların her ülkede uygulanış ve hayata geçiriliş biçimini bir birinden ayırmak gerekmektedir. Çünkü temel ilke ve tezler tüm ülkeler için geçerli iken özgül olanın böyle bir geçerliliği yoktur.

Sadece Lenin ve Stalin'in tezlerine sadık kalmakla yetinmemeli, aynı zamanda onların ve gerçek Marksist-Leninist partilerin bu tezleri nasıl hayata geçirdiklerini de incelemeli ve kavramalıyız. Bu önemlidir, çünkü Marksist-Leninist tezler ülke gerçeğine uygulanmak adına rafa kaldırılmaktadır.

Partimiz, Leninist-Stalinist parti öğretisinin ön gördüğü ilke ve normlara göre kurulmakta ve inşa edilmektedir.

Kongremiz, parti öncesi dönemde ortaya çıkan bir çok komünist grubun Kongresi olmak niteliğini taşımamaktadır. Partimiz, birden fazla komünist grubun örgütsel yapısını dağıtarak, komünistlerin yeni bir örgütte, örgütsel birliklerini gerçekleştirmeleri suretiyle kurulup inşa edilmemektedir.

Ülkemiz komünistleri, komünistlerin biricik parti öncesi örgütü olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün örgütsel yapısını dağıtarak değil, Leninist-Stalinist ilke ve normların ışığında, onun taşıdığı zaafı yok ederek, partimizi kurma ve inşa etme perspektifine sahiptirler. Çünkü Kongremizin toplandığı günümüz koşullarında komünistlerin biricik parti öncesi örgütü TDKP-İÖ'dür. Ve O, zaafılarına karşın Leninist parti öğretisinin yol göstericiliğinde inşa edilmiştir. Partimiz doğrudan doğruya TDKP-İÖ'nün bir devamı olduğundan, partimizin inşası ve geliştirilmesi süreci aynı zamanda TDKP-İÖ'nün her alanda taşıdığı zaafıların yok edilmesi süreci olmalıdır. Onun üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi başka şeylerin yanı sıra buna bağlıdır.

Partimiz, her şeyden önce, proletaryayı, Ulusal Demokratik Halk Devriminde hegemonyasını kurmak, sosyalist devrime kesintisiz geçişi gerçekleştirmek, devlet iktidarını ele geçirmek ve sosyalizmi inşa etmek üzere eğitip, örgütleyen, seferber eden ve yöneten bir parti olacaktır. O, proletaryanın bilinçini siyasal sınıf bilinci düzeyine, sosyalist bilinç düzeyine, kendiliğinden

mücadelesini de iktidar mücadelesine yükseltecektir. O, proletaryanın safların da kapitalizmin yarattığı dağınıklığı, rekabeti ve yozlaşmayı yok ederek, proletaryayı disiplinli, militan, mücadelecı bir örgütlü birliğe dönüştürecek. Proletarya disiplinli, militan mücadelecı bir örgütlü güç olmadan, ne devrimde hegemonyasını gerçekleştirebilir, ne de gerici ve sömürücü sınıfların tarihi ileriyeye doğru dönen çarkını engellemeye yönelik direnişini kırabilir.

Devrimin ve sosyalizmin zaferi, sadece öncü partinin mücadelesiyle gerçekleşmeyeceği gibi, öncü sınıfın mücadelesiyle de gerçekleşemez. Proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmi inşa etmesi, onun devlet iktidarını elinde tutan sınıflarla çelişmesi olan ve mevcut siyasi toplumsal düzen tarafından ezilen ve sömürülen sınıfları müttefikleri olarak kazanmasını (devrimin dolaysız yedekleri), kararsız güçlerin tarafsızlaştırılmasına ve uzlaşmacı güçleri tecrit etmesini (temel darbenin doğrultusu), gerici ve sömürücü güçleri tecrit etmesini çatlak ve çelişmelerden yararlanmasını (devrimin dolaylı yedekleri) gerektirir. İktidar mücadelesinde, proletaryanın müttefikleri, kararsız ve uzlaşmacı güçler, devlet iktidarını elinde tutan sınıfların, kapitalizmin gelişme ve feodalizmin tasfiye düzeyine ve bunun belirlediği devrim aşamasına bağlı olarak değişir.

Partimiz, ülkemizin ekonomik ve toplumsal yapısını, gelişme doğrultusunu, süreç içinde gösterdiği evrimi doğru bir şekilde tahlil etmiş ve bu tahlillerden, hareketle, içinde bulunulan devrim aşamasını, proletaryanın müttefiklerini, düşmanlarını, kararsız ve uzlaşmacı güçleri tespit etmiştir. O, bütün bunları objektif durum ve gelişme doğrultusuna uygun olarak saptamıştır. Saptanan bu stratejik plan ve hedefler doğrultusunda partimiz proletarya hareketinin gelişmesini sağlamaya çalışmaktadır. O, mevcut siyasi-toplumsal düzen tarafından ezilen ve sömürülen sınıfları, devrim aşamasını ve devrimci potansiyellerini gözönüne alarak, eğitip örgütleyerek seferber etmeli ve yönetmelidir. Bu gerçekleştirilmedikçe, uzlaşmacı ve kararsız güçler tecrit edilerek tarafsızlaştırılmayacak, ezilen ve sömürülen diğer sınıfların oluşturduğu "yedek güçlerin hazırlanması ve proletaryaya bağlanması" gerçekleştirilemeyecektir.

Genel olarak sınıf mücadelesi, özel olarak da onun temel unsurlarından biri olan siyasi mücadele, güçlüklerle, iniş ve çıkışlarla dolu son derece karmaşık ve çok yönlü bir mücadeledir. Sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesi keşintisiz sürmekle birlikte, onun cereyan ettiği koşullar ve aldığı biçimleri sürekli değişir. Bu değişiklikler ise, mücadele biçimlerinin, mücadele biçimleri arasındaki ilişkinin, örgütlenme biçimlerinin, örgütlenme biçimleri arasındaki ilişkinin değişmesine yol açar. Aynı şekilde koşullardaki değişme, proletaryanın müttefikleriyle birlikte saldırıya geçmesini (devrimci durumun varlığında) veya geri çekilmesini gerektirir. Partimiz devrim ve sosyalizm mücadelesinin taktik sorunlarını oluşturan bu değişiklikleri objektif süreçlerdeki gelişmelere uygun olarak ve stratejik hedef ve plana tabi kılarak gerçekleştirebilmelidir. Bu doğru bir yöntemin temel unsurlarından biridir.

Partimizin, yukarıda belirttiğimiz görevleri yerine getirebilmesi, onun proletarya arasında ve her tarihi dönemdeki müttefikleri arasında toplumsal ve siyasi yaşamın somut gerçeklerine sıkı sıkıya bağlı çok yönlü ve sistemli

bir faaliyet yürütmesini gerektirir. Bu faaliyet, merkezileştirilmiş bir faaliyet olmalı, ekonomik teşhir ve ajitasyonun yanı sıra siyasi teşhir, ajitasyon ve propaganda ile kitleleri partinin yönetiminde hareket eden örgütlerde örgütlemeyi içermelidir.

Partimiz böyle bir faaliyeti her türlü zorluğu ve engeli aşarak, her türlü fedakarlığı yaparak kararlı bir biçimde ve kesintiye uğramadan sürdürecektir.

Partimiz, Marksist - Leninist
Teoriyle Donanmış Bir Öncü Müfrezedir

Yukarıda ana çizgileriyle belirttiğimiz görevleri yerine getirebilmesi için partimiz, "işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin peşinde sürüklenmeli, işçi sınıfı kitlesinin duyduklarını ve düşündüklerini kaydetmekle" yetinmemelidir.

Revizyonistlerin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinin devrimci özüne, Marksist-Leninist teoriye düşmanlıkları ve onu nasıl kendi burjuva amaçlarının bir aracı haline getirmeye çalıştıkları bilinir. Onlar, bununla tamamen bağlantılı olarak, komünist partisinin işçi sınıfının öncü müfrezesi olma fikrine ve pratiğine de saldırırlar. Şimdiye kadar revizyonistlerin egemenliği altına giren tüm partiler şu ya da bu gerekçeyle sınıfın en ileri unsurlarıyla bağlarını koparmışlar, "yıgın partisi olmak" gibi sözde gerekçelerle ya da parlamenter kombinezonlara daha güçlü olarak girebilmek için en iyi halde nihai amaçları, günlük çıkarları feda etmişlerdir.

Oysa işçi sınıfı, kendi başına ve kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde, devrim ve sosyalizmin zaferi için iktidarın ele geçirilmesi için gerekli olan bilinç düzeyine kavuşamaz, "kendi çıkarlarının neden siyasal ve toplumsal sistemin bütünüyle çatıştığının bilinci"ne varamaz. Lenin'in belirttiği gibi, "bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı salt kendi çabasıyla sadece sendika bilincine, yani sendikalar içerisinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamının vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir". Açıktır ki, böyle bir bilinç siyasal sınıf bilinci, sosyalist bilinç olamaz.

İnsanlar, yaşam araçlarını üretme tarzları tarafından koşullandırılan bilinçleri doğrultusunda hareket eden toplumsal varlıklar olduklarından ve işçiler kendi başlarına siyasal sınıf bilincine, sosyalist bilince kavuşamadıklarından, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi, iktidarın ele geçirilmesini, kapitalizmin yıkılmasını, sosyalizmin kurulmasını merkezine alamaz. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi, işçilerin bu çerçevede edindikleri bilince bağlı olarak en olumlu biçimiyle merkezine, kapitalizm koşullarının, emeğin sermayeye bağımlılığı koşullarının "ortaya çıkardığı sıkıntıları hafifleten önlemler" in alınmasını koyar.

"Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriği" olduğundan, işçi sınıfının kendiliğinden hareketi içinde ortaya çıkan örgütlerin niteliğini de, bu örgütlerin eyleminin i

çeriği belirler. Açıktır ki, bu örgütlerin eyleminin içeriğini de işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin içeriği belirler. İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi, iktidarın ele geçirilmesini, kapitalizmin yıkılmasını, sosyalizmin kurulmasını amaçlamadığından, işçi sınıfı bu hareketin dar çerçevesinde devrimin ve sosyalizmin zaferi için gerekli örgütlenme düzeyine kavuşamaz.

İşçi sınıfı, kendiliğinden hareketinin dar çerçevesinde, devrim ve sosyalizmin zaferi için gerekli bilince, önderliğe kavuşamayacağı gibi, devrimin yedek güçlerini de hazırlayıp kendine bağlayamaz. Bu işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, kapitalizmin yıkılmasını, sosyalizmin kurulmasını ve iktidarın ele geçirilmesini amaçlamamasının doğal ve kaçınılmaz sonucudur.

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketinin özellikleri gözönüne alındığında, partimizin proletaryanın devrimci partisi olabilmesi için, onun işçi sınıfının öncüsü, öncü müfrezesi olması gerekir. O, işçi sınıfının genel kurmayı olmalıdır. Onun, üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi için, "gerçekten öncü bir müfreze olması için, devrimci teori ile, hareketin yasalarının bilgisiyyle, devrimin yasalarının bilgisiyyle silahlanmış olması gerekir." Çünkü çeşitli sınıflar arasındaki ilişkileri ve bu sınıflarla siyasi akım ve partiler arasındaki ilişkileri, onların devlet ve hükümetle olan ilişkilerini ve işçi sınıfının nihai kurtuluşunun ön koşullarını içeren siyasi sınıf bilinci, sosyalist bilinç, Marksist-Leninist teori üzerinde yükselir. Parti, Marksist-Leninist teoriyle donanmadan, doğru strateji ve taktiklere sahip olamaz ve doğru bir yönetimi de gerçekleştiremez. Çünkü doğru strateji ve taktikler ancak ekonomik, toplumsal ve siyasi yaşamın bilimsel tahlilleri üzerinde yükselir. Parti Marksist-Leninist teoriyle donanmadan, devrimin yasalarının bilgisiyyle donanmadan ekonomik, toplumsal ve siyasi yapıyı ve gelişme doğrultusunu doğru tahlil edemez, sınıf mücadelesinin son derece karmaşık koşullarında proletaryayı zafere götüren doğru yolu belirleyemez.

Proletaryanın devrimci partisi, gerek ulusal, gerekse uluslararası planda, tarihin ileriye doğru, komünist topluma doğru dönen çarkını engellemeye çalışan güçlü ve amansız düşmanlarla karşı karşıyadır. Gerici ve sömürücü sınıflar, bütün güçleriyle partinin işçi sınıfını eğitmesini, örgütlemesini ve seferber etmesini, devrimin yedek güçlerini hazırlayarak proletaryaya bağlamasını engellemeye çalışırlar. Parti bu engelleri aşabilecek, etkisiz kılacak kararlılığa, bunun için gerekli her türlü fedakarlığı yapma özelliğine sahip olmalıdır. Partinin, üstlendiği görevleri bütün engelleri aşarak, her türlü fedakarlığı yaparak yerine getirebilmesi için, işçi sınıfının en bilinçli, en fedakar, en kararlı unsurlarını kapsamaması gerekir. Bu, "Partinin, işçi sınıfının en iyi öğelerini, bu öğelerin deneyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını emmesi"nin temel koşuludur. Dolayısıyla da, proletaryanın devrimci partisi, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimidir. Bu koşul, proletaryanın devrimci partisinin, özellikle kapitalizm koşullarında, sınıfın küçük bir azınlığını kapsamamasına, sınıfla parti arasında farklılıklar olmasına yol açar.

Parti, öncü müfreze ile işçi sınıfının arta kalanı arasındaki farkı a-

zaltmaya, yok etmeye çalışacaktır. Ancak farklılıklar "sınıflar yok olmadıkça, proletarya başka sınıflardan gelen ögelerle kendi saflarını tamamlamadıkça; işçi sınıfı bütünüyle öncünün düzeyine yükselmedikçe ortadan kalkmaz." (Stalin). Bu koşullar gerçekleşip partiyle işçi sınıfının arta kalan unsurları arasındaki farklılıklar yok edildiğinde parti de yok olacaktır.

Partiye sıradan her işçi, isteyen herkes girmemelidir.

Partimize belli bir bilinç düzeyine ve partimizin çizgisini hayata geçirme yeteneğine ve isteğine sahip olan, bunun için her türlü fedakarlığı yapmaya hazır olan unsurların alınmasına özen gösterdik, özen göstereceğiz. Bundan böyle de bu özellikleri yitiren veya taşımayan unsurlar, partimizi saflarında barındırılmamalıdır. Partimizin bir irade ve eylem birliği olması başka şeylerin yanı sıra buna bağlıdır.

Partimizin yeni üyeler alarak saflarını genişletmesi önemlidir. Ancak partimizin nicel gelişmesi nitel bir gerilemeye, partimizin bilinç düzeyinde bir gerilemeye yol açmamalıdır. Nicel gelişme daima niteliğin korunmasına ve gelişmesine bağlı olarak ele alınmalıdır.

Partimizin nitelik olarak gelişmesi, üyelerinin siyasi ve ideolojik (teorik) düzeylerinin yükselmesine, onların parti çizgisini kavrama, Marksist-Leninist teoriyi özümleme ve hayata geçirme özelliklerinin gelişmesine bağlıdır. Bu nedenle de partimiz, saflarında teorik çalışmayı teşvik etmeli, üyelerini eğitmelidir.

Ülkemiz komünist hareketi, örgütümüz, partiyi başından beri işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimi olarak ele aldı. Bu Leninist teze sadık kaldı ve onu uygulamaya çalıştı. Örgütümüz, Türkiye proletaryasının devrimci partisinin ancak işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleşmesinin damgasını bastığı bir süreçte kurulup inşa edilebileceğini vurguladı. Bunun bir sonucu olarak da, partimiz, Kuruluş Kongresinin toplandığı günümüzde bile, her rezent oportünizm ve revizyonizme karşı yürütülen mücadele sürecinde gelişen ve siyasi-ideolojik çizgimizin üzerinde yükseldiği Marksist-Leninist teorik bir temele sahiptir. Ancak son dönemde bazı olumlu gelişmelere karşın üye ve aday üyelerimizin, yakın çeperimizin teorik düzeyi pek yüksek değildir ve teorik temelimiz onlar tarafından yeterince özümlememiştir. Teorik mücadelenin en etkin bir aracı olan teorik yayınlarımız ve Marksizmin temel klasikleri saflarımızda ve yakın çeperimizde düzenli ve sistemli bir biçimde okunmamakta ve incelenmemektedir. Bunun belli başlı nedenleri, saflarımızda giderek zayıflamakla birlikte, teorinin ve teorik faaliyetin öneminin küçümsenmesi, üye ve aday üyelerimizin günlük pratik çalışma içinde boğulmasıdır. Örgütümüzün son iki yıldır dışa yönelik yoğun bir teorik mücadele yürütmesine karşın, saflarımızda sistemli ve merkezileşmiş bir teorik eğitim yürütülemediği.

Partimizin üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi için, sadece merkezi bir teorik faaliyet yürütmesi yeterli değildir. Tüm üyelerimizin ve örgütlerimizin teorik düzeylerini yükseltmeleri, Marksist-Leninist teoriyi özümlemeleri, örgütümüzün önderliğinin yönetiminde ve onunla uyum içinde teorik faaliyet yürütmeleri gerekir. Bu gerçekleştirilmedikçe, işçilerin siyasi mücade-

leye çekilmesi ve siyasi sınıf bilincine kavuşmaları için zorunlu olan siyasi ajitasyon ve propaganda faaliyeti doğru bir temelde yürütülemeyecek, yakın çevrimiz eğitilemeyecektir. Çünkü, parti, kitleler ve yakın çevre içindeki faaliyetini doğrudan doğruya taban örgütleri ve onların üyeleri aracılığıyla yürütür.

Partimizin üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi özel olarak da işçi sınıfının teorik mücadelelerini yönetebilmesi, onun Marksist-Leninist teoriyle donanmasını, üye ve aday üyelerinin teorik düzeyini devrimci pratikle bağıntılı olarak yükseltmesini gerektirir. Çünkü dışa yönelik bir ideolojik mücadelenin kalıcı başarılar elde etmesi, saflarımızdaki teorik düzeyin yüksekliğine bağlıdır. Bu nedenle dışa yönelik teorik faaliyetin yanı sıra, saflarımızda bireysel ve kollektif çalışmanın birleştirildiği sistemli ve merkezileşmiş bir teorik faaliyet yürütmemiz gereklidir. İçe yönelik teorik faaliyetimiz, teorik yayınlarımızın ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin düzenli ve sistemli bir incelenmesini içermelidir.

Teorik faaliyet, hangi alana yönelik olursa, olsun her zaman devrimci pratikle uyum için geliştirilmelidir. O, sınıf mücadelesinden kopuk akademik bir faaliyete dönüşmemelidir. Teorik faaliyet sınıf mücadelesini, yok olacağı düzeye kadar geliştirmenin bir aracı olmalıdır.

Partinin işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşeni olması, onun Marksist-Leninist teoriyle donanmasının yanı sıra, gerek kadrolarının sınıf bileşimi, gerekse kitle bağları bakımından işçi sınıfının bir parçası olmasında ifadesini bulur.

Partimiz İşçi Sınıfının

Bir Parçası Olmalıdır

Bugüne kadar revizyonist partiler olarak yozlaşan tüm partilerin bir diğer ortak özelliği de işçi sınıfından, onun çıkar ve özlendilerinden kopmak, ancak onu burjuva-revizyonist düzene bağlayan bir araç olarak bu bağları bir ölçüde muhafaza etmektir. Burjuva-revizyonist ideologlar bu pratiklerini haklı çıkarmak için işçi sınıfının "Marks'in zamanındaki" özelliklerini yitirdiği ya da toplumdaki diğer sınıflarla kaynaştığına dair bir çok gerekçe ve teori önerirler. Bu tür teorileri açıktan açığa savunamayanlar ise "ideolojik önderlik" vb. gerekçelerle köylülüğe ya da aydınlara öncelik tanıyarak, parti ile sınıf arasındaki bağı çeşitli kılıklara bürünecek reddederler.

Buna karşılık, gerçek Marksist-Leninistler için partinin proleter sınıf niteliğini koruması ve sınıfın bir parçası olması, dün olduğu gibi bugünde en can alıcı sorunlardan biridir.

Partinin proleter sınıf niteliğini koruyabilmesi, varlığını sürdürüp, gelişebilmesi ve ordusuz bir genel kurmay olmaması için, sınıfıyla güçlü ve kalıcı bağlara sahip olması gerekir. Parti ile işçi sınıfının arta kalan arasındaki fark, "işçi sınıfından kopmaya kadar varırsa, parti, içine çekilir ve partisiz kitlelerle bağları çözülürse, parti partilikten çıkar. Parti, partisiz kitlelerle bağı değilse, kendisiyle partisiz kitleler arasında bağları yoksa,

bu kitleler partinin önderliğini kabul etmiyorlarsa, eğer partinin kitleler arasında manevi ve siyasi saygınlığı yoksa; parti, sınıfa kılavuzluk edemez." (Stalin).

Doğaldır ki, parti kurulur kurulmaz, işçi sınıfının çoğunluğuyla kalıcı ve sağlam bağlara sahip olamaz. Hatta ancak küçük bir azınlığıyla kalıcı ve sağlam bağlar kurabilir. Ancak, parti, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurmaya, güvenini ve sevgisini kazanmaya çalışmalıdır. O, işçi sınıfının kitlesiyle sağlam ve kalıcı bağlar kurduğu, sevgi ve güvenini kazandığı ölçüde, işçi sınıfının öncü müfrezesi, genel kurmayı olacaktır.

Partinin işçi sınıfının bir parçası olması, partisiz yığınlarla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının yanı sıra, üyelerinin sınıf bileşiminde de yansımalıdır. Parti, üyelerinin sınıf kökeni ve konumu bakımından da işçi sınıfının bir parçası olmalıdır. Üyeleri arasında ve yönetici organlarda, proleterlerin sayı ve etkinliğinin artmasına özel bir önem vermelidir. Bu, partinin sınıf niteliğini korumasının ve pekiştirmesinin yanı sıra, işçi sınıfıyla sağlam ve kalıcı bağlara sahip olmasının ve işçi sınıfının en iyi ögelerinin "deyimini, devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığını emmesi"nin de zorunlu bir koşuludur.

Partinin gerek kitle bağları gerekse saflarının bileşimi bakımından işçi sınıfının bir parçası olabilmesi için faaliyetinin merkezine işçi sınıfını almalıdır. Bu işçi sınıfının nispeten zayıf olduğu, bizimki gibi küçük-burjuvalar ülkesi için daha da büyük bir önem taşır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün kurulduğu Ekim Konferansı'nda, işçi sınıfı içindeki faaliyetin önemi ve işçi sınıfıyla kalıcı ve güçlü bağlar kurmamızın gerekliliği vurgulanmasına ve bu doğrultuda adımlar atılmasına karşı, işçi sınıfıyla olan bağlarımız henüz zayıftır. Saflarımızda proleter kökenli unsurların % 23,8'ü sanayi proleterleri olmak üzere % 27,4'dür. Bu genç bir komünist hareket olmamızın yanı sıra, hareketimizin küçük-burjuva devrimci bir örgütün bağrında şekillenmesinin ve kısa bir süre öncesine kadar işçi sınıfı içindeki çalışmayı faaliyetimizin merkezine almamış olmamızın da doğal sonucudur.

THKO'nun komünist bir örgüte dönüştüğü 1975'de, eski sınıf niteliğinin kaçınılmaz bir sonucu olarak onun kadrolarını ve yakın çevresini sınıfsal konum ve kökleri itibarıyla küçük-burjuva unsurlar oluşturuyordu. Özeleştirilme kampanyasının ve buna bağlı olarak da THKO'nun Marksist bir nitelik kazanmaya başladığı dönemde geçmişinden devraldığı küçük-burjuva sosyal temeli değiştirebilmesi, saflarının sınıf bileşimi ve kitlelerle olan bağları açısından proletaryaya dayanabilmesi için, işçi sınıfı içinde çalışma olanak ve yeteneğine sahip olan güçleri sürekli geliştirip yaratarak, işçi sınıfı içinde çalışmak üzere seferber etmesi gerekirdi. Ancak THKO var olan bu güçleri tümüyle işçi sınıfı içinde çalışmak üzere seferber edemediği gibi, daha da önemlisi, onları geliştirmeye ve ortaya çıkarmaya da gereken önemi vermedi. Bu durum ise teorik tespitlerimize karşın -ki bir süre parti faaliyetine ilişkin teorik tesbitlerimiz bugünkü gibi net değildi- pratikte işçi sınıfı içinde çalışmaya gereken önemin ve önemine yol açtı.

Özeleştiri kampanyasından sonra da, işçi sınıfı içinde durumumuzu pekiştiremememize bağlı olarak sırasıyla yarı-proleter unsurlar ve küçük-burjuva tabakalar arasındaki faaliyetimizin zayıflığı komünist hareketin gerek saflarının sınıf bileşimi bakımından, gerekse kitlelerle olan bağları açısından işçi sınıfının, özellikle de modern sanayi proletaryasının bir parçası haline gelmemesine, işçi sınıfından veya yarı-proleter unsurlardan çok öğrenci gençliğe ve şehrin küçük-burjuva tabakalarına dayanmasına yol açtı.

İşçi sınıfı, tüm toplumsal sınıflar arasında en homojen yapıya sahip sınıf olmakla birlikte, ~~özellikle~~ ^{özellikle} modern toplumsal katmanlardan oluşmaktadır. Bu özellikle bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal bir yapıya sahip ülkelerde daha da belirgindir. Ülkemizde işçi sınıfı, büyük makineli üretimde, fabrikalarda yoğunlaşan modern sanayi işçilerinden, tarım, ulaşım, yapı ve inşaat, küçük atölye vb. işçilerinden oluşmaktadır, işçi sınıfının bütün tabakaları içinde örgütlenme, disiplin ve militan mücadelecibirlik ruhunun en çok geliştiği tabaka, modern sanayi işçileridir. Onlar ayrıca, işçi sınıfının, partisinin siyasi-ideolojik çizgisini kavramaya ve hayata geçirmeye en yakın tabakasıdır. Modern sanayi işçileri, büyük makineli üretimin kendilerine kazandırdığı bu ve benzeri özelliklerden ötürü, devrim ve sosyalizm mücadelesinde, mücadele azmi ve kararlılığıyla saflarındaki disiplin ve örgütlenme yeteneğiyle işçi sınıfının en ileri kesimi ve ihham kaynağıdır. Bu komünist bir önderlikten yoksun olmasına karşın, ülkemiz işçi sınıfı hareketi ve diğer ülkelerin işçi sınıfı hareketi tarihi gözönüne alındığında açık bir biçimde görülmektedir.

Modern sanayi işçileri arasında bizim durumumuz pek de parlak ve iç açıcı değildir. Bu durum ve modern sanayi işçilerinin yukarıda ana hatlarıyla belirttiğimiz özellikleri, işçi sınıfı içinde çalışmayı esas almakla birlikte, modern sanayi işçileri arasında eylemimize özel bir önem vermemizi gerektirmektedir. Faşist diktatörlüğün, onun hizmetindeki gfaşist, reformist, revizyonist partilerin ve sendika ağalarının önümüze çıkardığı engeller modern sanayi işçileri arasında faaliyetimizi yoğunlaştırmayı engellememeli ve bizi, onların modern sanayi işçilerine nispetle daha az önem verdikleri işçiler (örneğin küçük imalathane ve atölye işçileri gibi) arasında eylemimizi yoğunlaştırmaya itmemelidir. Bu, bir ölçüde, burjuvazinin ve karşı-devrimin çizdiği sınırlar içinde hareket etmek, zorlukların karşısında yılmak olur. Bu engellere karşın, modern sanayi işçileri işçi sınıfının diğer katmanlarına nispetle burjuva, küçük-burjuva özellikle de feodal ideolojinin daha az etkisi altındadırlar, sınıf bilincini edinmeye daha yatkındırlar, mücadele azmi, örgütlenme ve disiplin ruhuna daha çok sahiptirler.

İşçi sınıfı içinde faaliyet göstermeyi esas almakla birlikte yarı-proleter ve küçük-burjuva tabakalar arasındaki faaliyetimizi bir yanaitmemeli, "kendimizi yalnızca işçiler arasındaki eyleme adanmamalıyız."

Proletaryanın demokratik ve sosyalist devrim sürecindeki tayin edici rolünü, onun en devrimci sınıf ve Marksist-Leninist partinin sınıfın bir parçası olduğunu vurgulamamız, işçi sınıfı içinde çalışmayı esas almamız gerektiğini önemle belirtmemizi, doğru bir biçimde ele alınmadığında örgütümüz saflarında, özellikle de yakın çeperinde yarı-proleter ve küçük-burjuva tabakalar arasında yü

rüttüğümüz faaliyetin küçümsenmesi ve gereken önemin verilmemesinde ifadesini bulan "sol" bir eğilimin ortaya çıkmasına da yol açmaktadır. Yarı-proleter ve küçük-burjuva tabakaların, özellikle demokratik devrim sürecinde oynadıkları devrimci rolün küçümsenmesinden, zaaflarının abartılmasından ve bu zaafların en asgari düzeye indirmek yerine, onlar karşısında yılgınlığa kapılmaktan kaynak-lanan bu eğilim, proletaryanın temel müttefikleri arasında yürüttüğümüz faali- yetin aksamasının ve yarı-proleter ve küçük-burjuva tabakalar arasında faali- yet gösteren unsurların görevlerine dört elle sarılmamalarının nedenlerinden birini oluşturmaktadır.

Proletaryanın demokratik ve sosyalist devrim sürecindeki belirleyici rolünü onun en devrimci sınıf olduğunu inkar eden Marksist-Leninist partiyi sı- nıftan kopararak ele alan ve işçi sınıfı içindeki faaliyetimizin önemini küçüm- seyemeyen anlayış ve eğilimlere karşı mücadele etmemiz gerektiği gibi, yarı-prole- ter ve küçük-burjuva tabakalar arasındaki faaliyetimizi ve onların devrimdeki rolünü küçümseyen II. Enternasyonal oportünizmi ve Troçkizm ile aynı teorik te- mele sahip olan eğilim ve anlayışlara karşı da mücadele gerekmektedir. Ülkemizde yarı-proleter ve küçük-burjuva tabakaların oldukça yoğun olması, on- ların devrimdeki rolünü, dolayısıyla da bu eğilime karşı mücadelenin önemini artırmaktadır.

Proletaryanın temel müttefikleri arasındaki faaliyetimizi küçümseyen e- ğilim ve anlayışlar yok edilmediği sürece, yarı-proleter ve küçük-burjuva taba- kalar içinde faaliyet gösteren partili unsurlar ve partimizin yakın çevresi, sı- nıf mücadelesinin ortaya çıkardığı zorlukları aşmak ve üstlendikleri görevleri yerine getirmek üzere bütün güçleriyle ileri atılamayacaklardır. Bunun kaçınıl- maz sonucu ise, şehrin ve kırsal yarı-proleter ve küçük-burjuva kitleleri ara- sında faaliyet göstermemiz demokratik ve sosyalist devrimin zafere ulaşmasını -salt öncü sınıfın çabasıyla hiç bir devrim zafere ulaşamaz- asgari ve azami programımızın gerçekleşmesinin yanı sıra, proletaryaya siyasi bilinç verebilme- miz için gerekli olan ve toplumsal ve siyasi yaşamın somut gerçeklerine sıkı sıkıya bağlı canlı siyasi bilgiyi elde etmemizin de vazgeçilmez koşuludur. Biz komünistlerin, partimizin siyasi-ideolojik çizgisi doğrultusunda ister işçi sı- nıfı içinde olsun ister diğer sınıf ve tabakalar arasında olsun yürüttüğü faa- liyet, son tahlilde işçi sınıfının nihai kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşu i- çin yürütülen bir faaliyettir. Gerçek komünistler, partimizin sadık, fedakar v- ve kararlı üye ve aday üyeleri olmak istiyorsak, işçi sınıfının yanı sıra onun müttefikleri arasındaki faaliyetimizi küçümsememeli, bütün gücümüzle, bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle eylemimizi sürdürmeli ve partimizin yakın çeveri- ni bu perspektifle harekete geçirmeyiz.

Partimiz, diğer devrimci sınıf ve tabakalar arasındaki faaliyetini bir yana itmeksizin işçi sınıfı içindeki faaliyetini daha da yaygınlaştırmalı ve kapılarını siyasi sınıf bilincine kavuşmuş işçilere daha çok açmalıdır. İş- çileri partimize alırken, onlarda aydınlarda var olan entellektüel düzey vb. özellikler aranmamalı, Leninist kıstaklar aranmalıdır. Partimizin eyleminin muh- tevasının gerektirdiği özellikleri işçi devrimcilerde aranmalıdır. Partimizin

Partimizin gerek kitle bağları, gerekse kadrolarının sınıf bileşimi bakımından işçi sınıfının bir parçası olması için, işçi sınıfı içindeki faaliyeti en başta gelen ödevimiz olarak ele almamız ve partimize üye alırken Leninist kıstaslar aramamız gerekir.

Partimiz Program ve Taktikler
Çevresinde Birliğin Yanı Sıra
Aynı Zamanda Örgütsel Bir Birliktir

Parti birliği, komünistlerin birliği, sadece ideolojik birlikle, belli bir siyasi çizgi etrafında birlikle sınırlı değildir. Bunların yanı sıra, o, aynı zamanda örgütsel bir birliktir. Örgütsel birlikten yoksun bir parti, proletaryanın devrimci partisi olamaz. İdeolojik birliğin belli bir siyasi çizgi etrafında birliğin yanı sıra, örgütsel birlik, irade ve eylem birliğinin, mücadele birliğinin ön koşullarından biridir. Lenin "Program ve taktik meseleleri üzerinde birlik esaslı bir meseledir, fakat Parti birliği, çalışmanın merkezileştirilmesi için yeterli değildir" diyor ve şunları ekliyordu:

"...Parti birliği ve çalışmanın merkezileştirilmesi, ayrıca bir örgüt birliğini gerektirir. Bir parti içinde, aile çevresinden daha başka bir şey olarak gelişen örgüt birliği, resmi bir tüzük olmaksızın, azınlık çoğunluğa tabi olmaksızın, parça bütüne bağlanmaksızın mümkün olamaz."

Proletaryanın devrimci partisi belli ilkelerden yoksun, şekilsiz, gevşek bir örgütsel birlik olmamalıdır. O demirden bir disipline sahip ve belli ilkelere göre inşa edilen ve örgütlenen bir birlik olmalıdır.

Partinin işçi sınıfını ve diğer emekçi sınıfları asgarı ve azamı programını gerçekleştirmek üzere eğiten örgütleyen, seferber edip yöneten, bunun için de çok yönlü, sistemli ve merkezileşmiş bir faaliyet yürüten, örgütlü bir birlik olması, onun demirden disipline ve merkezileşmiş bir yapıya sahip olmasını, üretim ve bölge esasına göre örgütlenmesini, hücre sistemini örgütsel temel haline getirmesi gerekir. Parti, üretim ve bölge esasına göre örgütlenmiş örgütlerin merkezi bir önderlik altında organik bir toplama olmadan üstelendiği görevlerin hiç birini yerine getiremez.

a). Partimiz Demirden Disipline
Sahip Örgütlü Bir Birliktir.

Parti demirden disipline sahip, örgütlü bir birlik olmalıdır. Partinin demirden disiplini, burjuvazinin ve yordakçılarının sık sık belirttikleri gibi üyeleri ve işçi sınıfı için demirden bir cendere, bir işkence, bürokratik bir disiplin değildir. Proletarya partisinin disiplini zora dayanmaz. O, parti içindeki konumuna ve görevlerine bakılmaksızın bütün üyelerine eşit olarak uygulanır.

Partinin kendi saflarında olduğu gibi, kitleler içinde geliştirdiği disiplin gönüllü bir disiplindir. O, bilince, pratikte sağlanan güvene, devrim ve sosyalizmin zaferi için yapılan fedakarlığa dayanır. Bu Bolşevik Parti

disiplininin, burjuvazinin ve yarıdıklarılarının yüreğine korku salacak dadar sağ- lam ve demirden bir disiplin olmasının kaynağıdır.

Parti demirden disipline sahip, örgütlü bir birlik olmadan karşı-devri min saldırılarını göğüsleyemez, kitleler içinde çok yönlü sistemli ve merkezi bir faaliyet yürütemez. Proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara disiplin ve örgüt ruhunu aşıl原因amaz.

Partimiz, disipline uyan, görevlerini yeterli nedenler olmaksızın aksatmayan, zamanında yerine getiren unsurlardan oluşmak, disiplinin ihlaline izin vermemek, liberalizme varan "hoşgörüyü" saflarında yaşatmamak zorundadır. Disiplinin uygulanmamasına varan liberalizme kapıları açın "hoşgörü", sanılanın aksine partiyi çürütür, partinin içinde "yol arkadaşları"nın barınmasına zemin hazırlar.

Demirden disiplinin bütün üyelere eşit olarak uygulanmasında hala önemli zaafımız vardır. Keyfi uygulamalar Tüzüğümüzde belirlenen ilkeler ışığında yok edilmelidir. Hangi bölgede olursa olsun, hangi kademe olursa olsun her üye disipline uymalıdır. Yönetici organlar ve yöneticiler, alt organların, üyelerin ve aday üyelerin üstlendikleri görevleri zamanında yerine getirip getirmediğini, Tüzüğe uygun hareket edip etmediklerini denetlemelidirler. Onlar bu alanda ortaya çıkan zaafı ve nedenlerini tespit etmeli, gerekli tedbirleri almalıdırlar. Üyelerin ve alt organların yöneticileri ve yönetici organları parti disiplinine uyup uymadıkları konusunda denetleme hakkına sahip oldukları vurgulanmalı bunun haktan da öte onların görevleri olduğu fikri geliştirilmeli ve saflarında egemen kılınmalıdır.

Partimizin bütün üyelerine eşit olarak uygulanan demirden bir disipline sahip örgütlü birlik olabilmesi, Programının yanı sıra, Tüzüğünü kabul eden ve bu doğrultuda örgütlerimizin birinde aktif olarak çalışan unsurlardan oluşmasına bağlıdır. Partimize, onun örgütlerinden birinde aktif olarak çalışmayan, Tüzüğü kabul etmeyen ve hayata geçirmede kararlı olmayan unsurların, daha doğrusu her isteyen, isteyen herkesin üye olması halinde, o, "sempatizanlar denizinde" kaybolur. Nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan şekilsiz, örgütsüz bir kuruluş haline gelir. Partiye anti-proleter unsurların, özellikle sıradan aydınların dolmasına neden olur. Proleterler, üretim içindeki yerlerinden ötürü disiplinli ve örgütlü çalışmaya yatkındırlar. Bu nedenle demirden disiplin ve örgütlü çalışma proleterlerin partiye girmelerine engel oluşturmaz. Buna karşılık o, anti-proleter unsurların, özellikle sıradan aydınların partiye girmelerinin önündeki engellerden biridir.

Ekim Konferansı'nda, komünistlerin örgütüyle, yakın çevresinin nerede başlayıp nerede bittiğinin yer yer belirsizleştiği belirtilmiş ve bu durum komünist hareketin en önemli zaaflarından biri olarak ele alınmıştı. Bu zaaf özellikle parti-dışı örgütler olan çalışma gruplarının -sonraları çalışma komiteleri denildi, hücreler gibi ele alınması ve çalışma gruplarındaki üye ve aday üyelerimizin, onların dışındaki bir kısım unsurlar arasında örgütsel bakımdan esasa ilişkin bir ayırımın pratikte yapılmaması biçiminde ortaya çıkıyordu. Üye ve aday üyelerimizle, çalışma gruplarının diğer bir kısım üyeleri arasında önemli farklılıkların olmaması, pratikte böyle bir uygulamayı sürekli besliyor ve onun nedenlerin

den birini oluşturunuyordu. Bu durum üye ve aday üye olabilecek unsurları dışımızda tutmamızdan kaynaklanıyordu. Bunun yanında üye ve aday üye olma niteliğini yitirmiş unsurların tümü zamanında atılmadı ve bu alanda gerekli uyanıklığın gösterilmesinde zaafllara düşüldü. Dar kapıcılığın ve liberalizmin tipik ve eklektik bir örneği olan bu uygulama, aynı zamanda, legalizmi, örgütsüzlüğü, disiplinsizliği körüklüyor ve meşrulaştırıyordu.

Konferans'tan sonra yukarıda belirttiğimiz zaafı ve onun nedenlerini yok etme doğrultusunda ileri adımlar atmamıza karşın onlar bugünde tamamen yok edilmemiştir. Ama bugün, dünden daha farklı olarak, artık dar kapıcılığı büyük ölçüde aşmaktayız ve üye ve aday üye niteliklerini yitirmiş unsurları Parti dışına çıkarmada daha uyanık ve tedbirli davranmaktayız.

b). Partimiz, Üretim ve Bölge Esasına Göre Örgütlenmelidir

Partinin üretim ve bölge esasına göre örgütlenmesi, Bolşevik tipte militan bir partiyi, II. Enternasyonal tipinde reformcu, parlamenterist bir partiden ayıran temel özelliklerden biridir.

Partinin merkezi bir yapıya sahip olması ve merkezileşmiş bir faaliyet yürütebilmesi için onun tek bir merkezi organının olması ve üretim ve bölge esasına göre kurulan örgütlerinin merkezi organın denetiminde ve yönetiminde faaliyet göstermesi gerekir. Partinin Merkez Organı doğru yönetimi ve denetimi gerçekleştirmek için gerekli yetki ve özelliklere sahip olmalıdır. Böyle bir organ işlevinden ve sahip olması gereken özelliklerden dolayı en seçkin ve her alanda en gelişmiş unsurlardan oluşmalıdır. Ve o, uyumlu bir bütün oluşturmalıdır. Kongremizin önündeki en önemli görevlerden biri de Partimizin Merkez Organını belirlemektir.

Partinin üretim ve bölge esasına göre örgütlenmesi, üretim alanlarında, iş merkezlerinde, kurumlarda ve diğer çalışma alanlarında parti örgütlerinin kurulması ve bu örgütlerin ekonomik, sosyal yapı, ulaşım, parti faaliyetinin gelişim düzeyi vb. etkenler göz önüne alınarak oluşturulmuş ve tek bir yönetici organa sahip yerel örgütlerde (il, ilçe bvb.) birleştirilmesi demektir. Hücre sisteminin Partinin örgütsel temeli haline gelmesi ise, üretim alanları iş merkezleri, kurum ve çalışma alanlarında kurulan parti örgütlerinin partinin örgütsel temeli haline gelmesi demektir. Çünkü partinin, üretim alanları, iş merkezleri, kurum ve diğer çalışma alanlarındaki taban örgütü hücredir.

Partinin Merkez Organı'nın bütün hücrelerini doğrudan, araya herhangi bir yönetici organ girmeksizin yönetmesi ve onlara önderlik etmesi mümkün değildir. Bu nedenle, o, parti faaliyetinin gelişmesine bağlı olarak başında yönetici bir organ bulunan ve ortak özelliklere sahip belli bir bölgedeki hücrelerini ve üyelerini kapsayan yerel örgütler kurmalı ve onlardan oluşmalıdır. Parti, belirlenmiş bir bölgedeki önder ve yönetici rolünü yerel örgütleri aracılığıyla gerçekleştirir ve faaliyetini onlar aracılığıyla sürdürür. Yerel örgütlerin yönetici komiteleri Merkez Komitesiyle birlikte söz konusu bölgenin önder organlarıdır. Onlar ve taban örgütleri parti çizgisinin ve merkez organın ka-

rarlarına ve direktiflerine uygun faaliyet göstermeli, yönetici ve önder rollerini bu temelde gerçekleştirmelidirler. Yerel örgütlerin yönetici komiteleri (il, ilçe, komitesi vb.) faaliyet gösterdikleri bölgedeki sorunları parti çizgisi ve merkez organın kararları doğrultusunda çözüme yeteneğine ve inisiyatifine sahip olmalıdırlar. Aksi halde, bölgedeki parti örgütü üstlendiği görevleri yerine getiremez.

Bugüne değin, siyasi-ideolojik çizgimizin bir süre öncesine kadar netleşmemesine, bunun sonucu olarak da, yerel örgütlerimiz tarafından yeterince kavranmamasına, örgütsel alanda hatalı kavrayışların var olmasına bağlı olarak, yerel örgütlerimize gerekli inisiyatif tanınmamıştı. Ayrıca onlar, bu inisiyatif çizgimiz doğrultusunda ve doğru bir biçimde kullanma özelliklerine tam olarak kavuşmamışlardı. Bugün gelinen yerde partimiz, yerel örgütlerimize gerekli inisiyatif tanımakta ve onlar bu inisiyatif giderek doğru bir temelde kullanılmaktadırlar. Bu gerçekleşmedikçe yerel örgütlerimiz sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına tam bir cevap veren örgütler haline gelemeyecektir.

Günümüzde işçilerin ve diğer emekçilerin yoğunlaştığı üretim alanlarında, iş merkezlerinde, kurumlarda ve diğer çalışma alanlarında partimizin taban örgütlerini oluşturabilecek hücreler yok denebilecek kadar azdır. Onlar partimizin örgütsel temelini oluşturabilecek nicel ve nitel gelişme düzeyine yeterince sahip değildirler. Bugüne değin, kitleler içindeki faaliyetimizin hücrelerden çok tek tek üye ve aday üyelerimize ve onların içinde yer aldıkları önceleri çalışma grubu, sonraları çalışma komiteleri denilen parti dışı, ancak partiye bağlı organlar aracılığıyla sürdürdük ve sürdürmeye çalıştık. Bu bir ölçüde kaçınılmazdı. Örgütümüzün nitel düzeyini düşürmeyi göze almaksızın kitlelerin bulunduğu bütün birimlerde, hatta çoğunda bile hücreler örgütleyemedik. Ancak hücreler oluşturmak pekspektifini yitirerek veya bir yana iterek faaliyetimizi parti dışı, ancak partiye bağlı organlar aracılığıyla sürdürmeye çalışmamız, öncü müfrezeye yakın çeperi arasındaki sınır çizgisinin bulanıklaşmasına, legalizmin körüklenmesine, hem de parti dışı organların ve üyelerin gelişmemesine yol açtı. Bu organlardan ya hücrenin bütün görevlerinin yerine getirilmesi istenmemeliydi, ya da onlar hücrelere dönüştürülmeliydi. Oysa bugüne değin, bunların ikisi de esas olarak gerçekleştirilmedi. Onlar, örgütümüzün hücreleri haline dönüştürülmedikleri için, onlardan bir hücrenin üstlendiği görevi tüm görevleri yerine getirebilmeleri istendi ve beklendi.

Bugün hücrelerimiz, yok denecek kadar az olmalarının yanı sıra, onlar da buldukları alanlarda üstlendikleri görevleri tam olarak yerine getirememektedirler. Bunun için gerekli özelliklere genel olarak sahip değildirler. Üstlendikleri görevleri yerine getirebilmeleri için, onlar, gerekli tecrübe birikiminden, siyasi-ideolojik düzeyden, inisiyatiften ve tüm bunlara sıkı sıkıya bağlı olan yaratıcılık ve esneklikten yoksundurlar.

Ülkemiz komünist hareketi, genç bir komünist harekettir. Bu nedenle de, onun, işçilerin ve diğer emekçilerin yoğunlaştığı bütün üretim alanlarında, iş merkezlerinde, kurumlarda ve diğer çalışma alanlarında hücreler örgütlemesi mümkün değildi. Ancak partimizin örgütsel temelini oluşturacak olan hücreleri-

mizin bugünkü nicel ve nitel gelişme düzeyinin düşüklüğünün tek nedeni de ülke
miz komünist hareketinin gençliği değildir. Bunun bir başka nedeni daha vardır.
O da saflarımızda giderek zayıflamakla birlikte üretim esasına göre örgütlenme
mizin ve bu alanlardaki örgütlerimizin nitel ve nicel olarak gelişmesinin ve
sağlamlaşmasının taşıdığı büyük önemin yeterince kavranmamasıdır. Yönetici or-
ganlarımızın üretim merkezlerinde kurumlarda ve diğer çalışma alanlarında,
hücreler oluşturma, onları örgütsel temelimize haline getirmede, sorunun öne-
mine uygun bir kararlılığa, uygulamaya sahip olmalarıdır. Bu zaaflarımızın gi-
dirilmesi doğrultusunda Ekim Konferansı'ndan sonra ve yeniden inşa sürecinde
ileri adımlar atmamıza karşın bu zaafımız özellikle pratik uygulamada, tama-
men yok edilemedi.

Öte yandan hücrelerin parti faaliyetinin bütünü içindeki yerleri ve iş-
levleri saflarımızda tam olarak açıklığa kavuşmamıştır. Onların görevlerine uy-
gun insiyatif, ya üst organlar tarafından tanınmamakta, ya da bizzat bu organ-
lar tarafından kullanılmamaktadır. Üst organların taban örgütlerimize ve kadro-
ramıza güvenmemelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan herşeyi zapt-ı rapt
altına almaları ve düzenli ve sistemli bir eğitim faaliyetinin yürütülmemesi,
önderliğin ve denetimin doğru kavranamaması, demokratik merkezîyetçilik ilkesi-
ne uygun olarak gerçekleştirilememesi, bu organların nitel olarak gelişmesini
engelleyen etkenlerden bazılarıdır.

Bugüne değen ekonomik-siyasi teşhir, ajitasyon, propaganda faaliyetini
yeterince birleştiremememizin, canlı somut örneklerle dayanarak yürütemememizin
nedenlerinden bir de kitleler içindeki faaliyetimizi üretim merkezlerinde, ku-
rumlarda ve diğer çalışma alanlarında oluşturulan hücreler aracılığıyla sürdür-
mememizdir. Bu aynı zamanda kitlelerin nabzını elimizde tutmada zaafımıza düşme-
mizin, kendiliğinden her patlamayı siyasi bir mücadele düzeyine yükseltmememi-
zin nedenlerinden birini de oluşturmaktadır.

Partimiz, nitel düzeyini düşürmeksizin öncü ve Marksist bir müfreze
olduğunu unutmaksızın, fabrikalarda, kurumlarda ve diğer çalışma alanlarında
hücreler kurmaya çalışmalıdır. Partimizin inşası ve gelişme süreci başka şeyle-
rin yanı sıra, bu örgütlerin kurulması, onların nicel ve nitel olarak gelişme-
si ve sağlamlaşması süreci olmalıdır. Bu gerçekleşmedikçe partimiz nicel
ve nitel olarak gelişemeyecek, işçilerin ve diğer emekçilerin daha geniş kesim-
lerini eğitip örgütleyemeyecek, seferber edip yönetemeyecektir. Bu durumda par-
timiz, kitlelerin nabzını elinde tutamayacak, kitlelerin içinde çok yönlü sis-
temli ve somut olgulara dayanan, ekonomik-siyasi teşhir, ajitasyon, propaganda,
ve örgütlenme faaliyetini yürütemeyecektir. Önder ve yönetici rolünü gerçekle-
ştiremeyecektir. Çünkü partinin taban örgütü olan hücreler partinin kitleler i-
çindeki kılcal damarlarıdır. Parti kitle içindeki faaliyetini ancak üretim esa-
sına göre inşa edilen hücrelerle sürdürebilir ve önder ve yönetici rolünü ancak
onlar aracılığıyla gerçekleştirebilir. Partinin taban örgütlerini üretim esası-
na göre örgütlemesinin birinci nedeni, işçilerin ve diğer emekçilerin, doğru -
dan doğruya üretim alanlarında, fabrikalarda, tarım işletmelerinde, kurumlarda
ve diğer çalışma alanlarında bulunmasıdır. İkinci nedeni ise, sınıf farklılık-

larının ve sınıf çatışmalarının kaynağının üretim süreci olması ve partinin faaliyetinin sınıf farklılıklarını, sınıf gelişmelerini ört-bas etme temelinde değil, tersine sınıf farklılıklarından ve sınıf gelişmelerinden hareketle yürütme sidir. Çünkü parti, proletaryanın ve her tarihi dönemdeki müttefiklerinin sınıf çıkarlarını ve sınıf özelliklerini hareket noktası olarak almadan, onları asgari-azami programını gerçekleştirmek üzere eğitip örgütleyemez, seferber edip yönetemez.

Partimiz, bütün üretim alanlarında, iş merkezlerinde vb. hücreler oluşturmak ve onları örgütsel temeli haline getirmeye çalışmakla birlikte, işçi sınıfının özellikle de modern sanayi proletaryasının yoğunlaştığı üretim birimlerinde hücreler oluşturmayı en başta gelen ödevlerinden biri olarak ele almalıdır. Partimizin, gerek kadrolarının sınıf bileşimi, gerekse kitle bağları açısından, işçi sınıfının, özellikle de modern sanayi proletaryasının bir parçası olabilmesi buna bağlıdır.

Hücreler üretim birimlerinin yanı sıra, özellikle de şehir yoksullarının yoğunlaştığı semtlerde de kurulmalıdır. Semt hücreleri semtlerde mücedelenin partimiz önderliğinde gelişmesi için gereklidir. Ancak onlar, üretim birimlerindeki hücrelerimizin alternatifi olarak ele alınmamalıdır. Üretim birimlerindeki hücrelerin görevleri, onlara devredilememeli, veya buna uygun bir uygulamaya girilmemelidir.

Partimiz, bir yandan yeni hücreler kurarken, diğer yandan da varolan hücrelerimizin siyasi-ideolojik düzeyini yükseltmelidir. Onların önder ve yönetici rolünü pekiştirmelidir. Bunun için gerekli insiyatif yönetici organlarımız tarafından tanınmalı ve hücreler bu insiyatifi kullanmak için eğitilmelidir.

Partimizin gençliğinden ötürü o, daha uzun bir süre bütün üretim birimlerinde hücreler örgütleyemeyecektir. Bu nedenle partimizi, hücrelerimizin olmadığı yerlerde faaliyetini tek tek üye ve aday üyeler ve onların içinde yer aldığı, parti dışı, ancak partiye bağlı geçici örgütler aracılığıyla sürdürmelidir. Ancak partimiz sözkonusu alanlarda, hücreler oluşturmayı bir yana itmemeli, bir hücrenin tüm görevlerini adı geçen parti-dışı örgütlerin yerine getirmesini beklememeli ve istememelidir. Onlara düzeylerine uygun görevler vermeli, eğitmeli ve yardımcı olmalıdır.

c). Partimizin Temel Örgütlenme İlkesi
Demokratik Merkeziyetçiliktir

Partinin bir irade ve eylem birliği, daha önce özelliklerini ana hatlarıyla belirttiğimiz bir örgüt birliği olabilmesi için, onun yol gösterici temel örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçilik olmalı, o bu ilkeye göre inşa edilmeli ve faaliyetini örgütlemelidir. Parti örgütlerinin organik bütünlüğünü demokratik merkeziyetçilik ilkesini uygulayarak gerçekleştirebilir ve sürekli geliştirip pekiştirebilir. Bütün bunların sağlanabilmesi için de, demokrasinin burjuva demokrasisi gibi sahte, göstermelik bir demokrasi olmaması, merkeziyetçiliğin de bürokratik bir merkeziyetçilik olmaması gerekir. Bu nedenle, proletarya partisinde demokratik merkeziyetçilik, proleter demokrasisi ile merkeziyetçilik

ziyetçiliğin olumlu bir birliğidir. O, demokrasi temelinde merkeziyetçiliğin, merkezileşmemiş önderlik altında demokrasinin uygulanmasını içerir.

Dünya komünist hareketinin deneyi, partide demokratik merkeziyetçi işleşişin ortadan kaldırılmasının, çoğu zaman ikisi içiçe olmak üzere liberal ve bürokratik sapmalara yol açtığı ve partiyi içten içe çürüterek, onun yozlaşmasına ve sosyal-reformcu ya da sosyal-faşist bir partiye dönüşmesine neden olduğunu göstermiştir. Demokratik merkeziyetçiliğin uygulanmaması, partinin geniş kitleleri peşinde sürürleyen, hareketin acil ihtiyaçlarını anında tespit eden, bunlara çözüm getirebilen, canlı, militan niteliklerini yok eder; onu kitlelerden koparır, hayatın gerçeklerinden uzaklaştırır ve yozlaştırır.

Proletaryanın devrimci partisinde, demokratik merkeziyetçilik en özlu ifadesini, en üst organın Kongre olmasında, yönetici organların ve yöneticilerin taban tarafından seçilmesinde, alt organların üst organlara, tüm örgütün Merkez Komitesi'ne tabi olmasında, azınlığın çoğunluğa uymasında, üyelerin kararların alınmasına ve uygulanmasına aktif olarak katılmasında, üst organların, üyelere ve alt organlara hesap vermesinde ve onlar tarafından denetlenmesinde bulur. Aynı şekilde üst organların alt organları ve üyeleri denetlemeleri, faaliyetleri hakkında birbirlerine karşı düzenli ve sistemli bilgi vermeleri de demokratik merkeziyetçiliğin bir gereğidir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesi, alt organlarla üst organlar, üyelerle yöneticiler arasında amir-memur ilişkilerinin varlığı ile bağdaşmaz. O, alt organların ve üyelerin yönetici organların kararlarına koşulsuz uymalarını, ancak, düşüncelerini ve eleştirilerini, özgürce, herhangi bir baskı uygulanmaksızın söylemelerini, parti dirikteflerini hayata geçirmede ve uygulamada insiyatifli olmalarını öngörür. Parti faaliyetinin yürütülmesinde, daima üst organlar alt organlaragerekli insiyatifli tanınmalı, onların ellerini kollarını bağlamamalı, alt organlar da insiyatiflerini kullanmalıdırlar. Bu, demokratik merkeziyetçilik ilkesiyle çelişmez. Merkezileşmiş önderlik altında demokrasinin uygulanıyor alması, üst organların alt organlara önderlik etmesini ve alt organların üst organların diketiflerini ve kararlarını ne ölçüde uyguladıklarını ve üstlendikleri görevleri ne ölçüde yerine getirdiklerini denetlemelerini zorunlu kılar. Gene aynı şekilde demokrasi temelinde merkeziyetçiliğin uygulanıyor alması, önderliğin ve yönetici organların keyfi uygulamalar içine girmemelerini, partinin ve parti örgütlerinin iradesini yansıtan Kongre ve Konferans kararları ışığında faaliyet göstermelerini, onlara uygun davranmalarını, üyelerin ve alt organların fikirlerini sürekli önlemelerini, deneylerinden yararlanmalarını, eleştiri ve uyarılarını gözönüne almalarını, sorunlarını çözümlerini ve onların kararların alınmasına aktif olarak katılmalarını sağlamak üzere çaba göstermelerini gerektirir.

Saflarımızda demokratik merkeziyetçiliğin yol gösterici temel örgütlenme ilkesi haline gelmesi ve onun proleter demokrasisi ile merkeziyetçiliğin olumlu bir birliği olarak uygulanması doğrultusunda ileri adımlar atılmakla bir-

likte, bu alanda Ekom Konferansı'nda belirlenen zaaflar, tamamen yok edilmedi. Ekim Konferansı'nın, daha sonra da İl Konferans'larının toplanması, İl önderliklerinin ve Kongre delegelerinin Konferanslarda seçilmesi, taban örgütlerimizde yöneticilerin üyeler tarafından seçilmesi son olarak da Kongremizin toplanması, demokratik merkezîyetçiliğin uygulanmasında atılan ileri adımlardır. Gizlilik koşullarında tüm bunların gerçekleştirilmesi, özellikle de Kongremizin hazırlık çalışmaları ve delegelerin seçimi bakımından demokratik merkezîyetçilik ilkesine uygun hareket edilmesi, küçümsenmemesi gereken ileri gelişmelerdir. Gizlilik koşullarının getirdiği sınırlamalar ve özel uygulamalar dışında partimiz bütün yöneticilerin ve yönetici organların, tabandan seçimine özel bir önem vermektedir. Bu, hem üyelerin ve alt organların yönetici organları ve yöneticileri denetlemelerini, hem de tabanın güven duyduğu önderliklerin oluşmasının vaz geçilmez koşuludur. Ancak, partimizin demokratik merkezîyetçiliği yöneticilerin taban tarafından seçilmesine indirgenmemeli ve seçimden seçime uygulanan bir ilke değil, tersine sürekli uygulanan bir ilke olarak kavranmalı ve ele alınmalıdır. Bu nedenle de, yönetici organların taban tarafından seçilmesi ve Kongre ve Konferanslarda yönetici organların denetiminin gerçekleştirilmesi tek başına yeterli değildir.

İl Konferanslarımızın ve Kongremizin toplanmasına karşın, üst organlarla alt organlar, yöneticilerle üye ve aday üyeler arasında, amir-memur ilişkisi tamamen yok edilmedi. Bürokrasi, zayıflamakla birlikte varlığını sürdürmektedir. Üst organlar ve yöneticiler, tabanın fikirlerine, eleştirilerine ve deneylerine her zaman gereken önemi vermemekte, yer yer onların fikirlerini ve eleştirilerini teşvik etmede yetersiz kalmaktadırlar. Yetersiz kalmaktan da öte zaman zaman bastırmaktadırlar. Tabanın üst organları denetlemesi fikri, saflarımızda yeterince gelişmemiştir. Ve onların eleştirilerinin önemi tam olarak kavranmamıştır.

Yönetici organların önderliğini, tabanın insiyatifini yok edecek şekilde ele alan eğilim ve uygulamalar zayıflamakla birlikte halen yaşamaktadır. Yönetici organların kararları, taban örgütlerinde canlı tartışmalar gerçekleştirildikten sonra uygulanmamaktadır. Canlı tartışmaların olmayışı, hem hatalı kararların düzeltilmesini, üst organlara yöneltilecek eleştirilerin ortaya çıkmasını engellemekte, hem de onların yeterince kavranıp, uygulanmasını engellemektedir. Yönetici organlarımızda, kararları ve direktifleri, alt organları ikna etme, onları kazanma temelinde hayata geçirme perspektifi zayıftır. Partimiz yönetici organları, kararlarını ve direktiflerini tabanı ikna ederek kazanma temelinde hayata geçirme perspektifine sahip olmalıdır. Bu hatalı önderlik anlayışlarının yok edilmesinin yanı sıra, yönetici organların siyasi ve ideolojik düzeylerini geliştirilmeleri gerekir. Tabanı ikna etme ve kazanmada yetersizlik, işlerin yetkilerle yürütülmesine yol açmaktadır. Oysa, önder ve yönetici rol, kadroları ve taban örgütlerini kazanma, onları ikna etme, gerekli perspektifi onlara verme ve kararların ve direktiflerin hayata geçirilmesi için, gerekli faaliyetin örgütlenmesi ve yürütülmesinde onlara insiyatif tanınması temelinde gerçekleştirilmelidir. Bu üst organların denetimi ile birleşmelidir. De-

netim, kararların hayata geçirilip, geçirilmeliğini ve içine düşülen hataların tespitini içermelidir.

Dünya komünist har ketinin deneylerinin de kanıtladığı gibi, partide bürokrasinin gelişmesinin ve ortaya çıkmasının temel nedenlerinden biri de sistemli ve düzenli denetim faaliyetinin yürütülmemesidir. Bürokrasinin yok edilmesi, demokrasinin en gelişmiş biçimiyle uygulanmasının yanı sıra, düzenli ve sistemli bir denetim faaliyetinin yürütülmesini gerektirir. Partimizde yönetici organların yanı sıra, onların yönetiminde hareket etmeyen ve doğrudan doğruya Kongre ve Konferanslarda seçilen, denetim organları (ülke, il düzeyinde) olmalıdır. Bugüne kadar, bu tip denetim organlarımız olmadı. Onlar, Kongre ve Konferans kararlarının yönetici organların karar ve direktiflerinin uygulanıp uygulanmadığını denetlemeli ve seçildikleri organlara hesap vermelidirler. Onların denetimi, ayrıca, mali konuları da içermelidir.

Yoldaşlarımızın organlarda kararların alınmasına aktif olarak katılmaları ve organ içi düzenli ve sistemli bir denetim faaliyetini gerçekleştirmeleri, kolektif bir faaliyetin yürütülmesini gerektirir. Oysa, saflarımızda yöneticilerin, özellikle sekreterlerin kendilerini organlar yerine koyarak kararlar aldıkları ve uyguladıkları sık görülen örneklerdendir. Onlar, üyelerin sorunların çözümüne, kararların alınmasına aktif olarak katılmalarını teşvik edecek, bunun için gerekli olanakları yaratacak yerde, olanaksızlaştıracak bir tutum içine girebilmektedir. Bu başka şeylerin yanı sıra, doğru çözümlerin bulunmaması, doğru kararların alınmaması ve alınan kararların en iyi biçimde hayata geçirilememesine yol açmaktadır. Partimiz bu ve benzeri uygulamaları, eleştiri-özeleştiri yöntemiyle yok etmekten, gerektiğinde örgütsel tedbirler almaktan kaçınmamalıdır.

Partimizin organlarında, canlı tartışmalar olmalı, ancak kararlar alındıktan sonra azınlık çoğunluğa uymalıdır. Bu uyma görünüşte olmamalıdır. Azınlık, muhalefetine ve eleştirilerine karşın, çoğunluğun kararlarını hayata geçirmeye bütün gücüyle katılmalı ve çalışmalıdır. Azınlığın çoğunluğa uymasının göstermelik bir nitelik taşıması, bunun gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Mühtelif düşünceleri sahip unsurlar, organ toplantılarında düşüncelerini belirtmeli, gerek görürlerse, Merkez Komitesi de dahil bütün üst organlara başvurmalı, (her üye ve organ, her zaman üst organlara başvurmak, eleştirilerini onlara iletmek hakkına sahiptir. Ve bu, hiçbir gerekçeyle, hiçbir kimse tarafından engellenemez). Ancak, onlar, çoğunluğun kararlarının hayata geçirilmesini engelleyen bir tutum içine girmemeli ve görüş ayrılıklarını partinin dışına taşırmamalıdır. Aksi bir tutum, partinin irade ve eylem birliğini zedeler.

d). Partimiz İllegal Çekirdeklerin
Organik Bir Toplamıdır

Opportunizm ve revizyonizmin yaydığı hayallere karşın, gerici ve sömürücü sınıflar, tarih sahnesinden gönül rızasıyla çekilmemişlerdir ve çekilmeyeceklerdir. Onlar, karşı-devrimci şiddet ve terörü sadece devrimle karşı-devrim arasındaki çelişmenin çözülmek üzere gündeme geldiği devrim dönemlerinde değil, öncesinde de uygulamışlardır ve uygulamaya devam etmektedirler. Onlar müm-

kün olan her yonteme baş vurarak, devrim ve sosyalizm güçlerinin hazırlanmasını, güç toplamasını engellemeye çalışmaktadırlar. Gerici ve sömürücü sınıfların bu çabaları, devrim ve sosyalizmin zaferinin temel koşulu olan proletaryanın devrimci partisinin yok edilmesinde, onun faaliyetinin engellenmesinde yoğunlaşmaktadır. Parti, gerici ve somürücü sınıfların çok yönlü saldırısını ve baskısını ancak gizli örgütlenmeyi ve illegal faaliyeti temel alarak etkisiz kılabilir. Gizlilik onun varlığını sürdürmesinin ve üstlendiği görevleri yerine getirmesinin temel koşuludur. Günümüzde bütün Marksist-Leninist partiler, en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile, bu koşulu göz önüne alarak örgütlenmekte, inşa edilmekte ve faaliyet göstermektedir. Onlar, burjuva demokrasininin sahte ve göstermelik niteliğini unutmamakta, gizlilik sorununu proletaryanın uzun vadeli çıkarları ve sınıf mücadelesinin uzun süreli gelişimi açısından ele almaktadırlar.

Ülkemizde, göstermelik bir demokrasi olan burjuva demokrasisi ve onun içerdiği siyasi hak ve özgürlükler yoktur. Ülkemizde faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Proletaryanın devrimci partisinin kurulması ve legal faaliyet göstermesi yasaktır. Devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadelenin ekonomik ve siyasi krizin giderek derinleşmesine bağlı olarak, şiddetlendiği, baskı ve terörün yoğunlaştığı günümüz koşullarında partimiz tamamen gizlilik koşullarına uygun olarak inşa edilip, örgütlenmekte ve faaliyet göstermektedir. O, illegal faaliyeti temel almaktadır ve illegal örgütlerin organik bir toplamıdır. Aksi halde, partimiz faşist-diktatörlüğün saldırılarına etkisiz kılamazdı, daha kuruluş aşamasında tasfiye edilirdi.

Partimizin en üst organından, kitleler içindeki taban örgütlerine kadar tüm örgütleri ve aralarındaki ilişki somut olarak bilinmemelidir. Partimizin faaliyetini, gericiliğin parti örgütüne erişemeyeceği bir biçimde sürdürmelidir. Bugün bu konuda bazı sorunlarımız vardır ve bu sorunların ve zaafların en kısa zamanda giderilmesi hayati bir zorunluluktur.

Partimizin bu alandaki zaafalarını aşabilmesi için, gizlilik sorunu proletaryanın kısa vadeli çıkarları açısından, günün koşulları ve görevler açısından ele alınmamalıdır. Dar görüşlülüğün tipik bir örneği olan bu ele alış, saf larımızda bütünüyle yok edilmelidir. Üye ve aday üyeleri partimize alırken, partimiz gizlilik koşulunu göz önüne almalı ve bu koşula uygun bir seçim yapmalıdır. Yönetici organlarımız üyeler ve aday üyelerimiz ve taban örgütlerimizi gizlilik koşulunun gerçekleştirilmesi açısından da eğitmeli, denetlemeli, zaaflarını tespit ederek eleştirmelidirler.

Taban örgütlerimizde ve yerel örgütlerimizde gizliliği sağlamak için en uygun biçimleri kendilerinin bulacağı fikri, geliştirilmelidir ve onlara en uygun biçim ve yöntemleri bulmakla yükümlü oldukları ve bunu üst organlardan içinde buldukları koşullar lütün ayrıntılarıyla bilinemeyeceği için beklemeleri gerektiği kavratılmalıdır.

Partimizin gizlilik koşuluna uygun olarak inşa edilmesi ve örgütlenmesinin gerekliliği, legal imkanları kullanmayı reddetmeye yol açmamalıdır. Partimiz, gizli örgütlenmeyi ve illegal faaliyeti esas almakla birlikte bütün legal olanaklardan da gizlilik kurallarına tam anlamıyla uyarak yararlanmalıdır. Bunun

için gerekli biçim ve yöntemleri bulmak, örgütlerimizin önündeki önemli bir görevdir.

Partimiz Proletaryanın En Üst Örgüt Biçimidir

Proletaryanın devrimci partisi, sadece örgütlü bir öncü müfreze değil, aynı zamanda proletaryanın en üst örgüt biçimidir. Partinin proletaryanın en üst örgüt biçimi olması onun, proletaryanın diğer örgütlerini yönetmesinde ifadesini bulur.

Proletaryanın sendikalar, kooperatifler, emekçi halk meclisleri, kültür ve benzeri gibi pek çok sınıf örgütü vardır. Parti, bütün bu örgütlerle eşit düzeyde olan bir örgütlenme biçimi değildir. Partinin proletaryayı nihai kurtuluşu için örgütleyebilmesi, seferber edip yönetebilmesi önder ve yönetici rolünü gerçekleştirebilmesi, onun bütün diğer örgütlerin üstünde olmasına gerektirir. Diğer örgütler, partinin yönetiminde ve önderliğinde faaliyet göstermeden, proletaryayı nihai kurtuluş için eğiten ve seferber eden örgütler haline gelemezler.

Proletaryanın parti dışı sınıf örgütlerinin, proletaryayı nihai kurtuluşu için seferber etip eğitmesinin bir aracı, proletarya diktatörlüğünü kurmanın ve sürdürmenin bir aracı olabilmesi için, onların partinin yönetimi altında faaliyet göstermeleri gerekir. Bu örgütlerin, proletaryanın nihai kurtuluşu doğrultusunda hareket edebilmelerinin ve bunun için üstlendikleri görevleri tek tek yerine getirebilmelerinin tek ve temel koşulu, partinin yönetimi altında olmalarıdır. Çünkü bu örgütlerin hiç biri, proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli doğrultuyu, kendi başına saptama yeteneğine sahip değildir. Bunun için gerekli bilgi ve deney birikimi gibi unsurlardan yoksundurlar. Proletaryanın nihai kurtuluşu için gerekli doğrultuyu saptama yeteneğine sahip olan örgüt partidir. Çünkü o, devrimci teori ile devrimin ve hareketin yasalarının bilgisıyla donanmış olup, işçi sınıfının en bilinçli, en kararlı, en fedakar ögelerini kapsar.

Parti dışı örgütlerden herhangi biri, diğer örgütlerin tek bir doğrultuda faaliyet göstermelerini sağlayacak yeteneğe ve özelliğe sahip değildir. Oysa parti, gerekli yetenek ve özellikle sahiptir. Çünkü o, bütün bu örgütlerdeki en fedakar, en kararlı, en bilinçli unsurların birleştiği merkezidir. Ayrıca parti, bütün bu örgütleri proletaryanın kurtuluşu doğrultusunda yönetme yeteneğine sahip işçi önderlerinin yetiştiği okuldur.

Proletaryanın sendikalar, kooperatifler, emekçi halk meclisleri gibi kitlevi örgütlerinin partiye bağlı olması; onların, örgütsel bakımdan da partiye bağlı olmaları demek değildir. Onlar, partinin yönetiminde faaliyet göstermeli, ancak örgütsel bakımdan bağımsız olmalıdırlar. Parti önderliğini veya yönetimini, talimatlarla değil, kararlarının doğruluğu ile ve kitleleri kazanma ve ikna etme yeteneğiyle gerçekleştirebilir.

Açıktır ki, partimiz kurulur kurulmaz, bütün parti-dışı sınıf örgütlerinde önderliğini gerçekleştiremez. Veya, partimizin çizgisi doğrultusunda hareket eden ve sınıfın çoğunluğunu kapsayan parti-dışı örgütler inşa edemez. Partimizin

sınıflı, kendi yönetiminde hareket eden kitle örgütlerinde örgütleyebilmesi için O, kitleler içinde çok yönlü ve sistematik bir faaliyet yürütmeli, parti örgütleri inşa etmeli ve partimize bağlı gruplar oluşturmalıdır. Parti-dışı örgütlerin yönetiminin ele geçirilmesi veya yeni örgütlerin kurulması, daima partinin zengin kitlelerin sevgi ve güvenini kazanmasının bir sonucu olmalıdır.

Partimiz sadece proletaryanın değil, diğer ezilen ve sömürülen sınıfların kitlevi örgütlerinin de yönetici gücü olmalıdır. Aksi halde partimiz, ezilen ve sömürülen diğer sınıfları siyasi çizgisi doğrultusunda seferber edip, yönetemeyecektir. Devrimde proletarya önderliği gerçekleşemeyecektir. Çünkü devrimde proletarya önderliği, onun sınıf partisinin önder ve yönetici rolünde somotlanır.

Saflarımızda, partinin kitle örgütlerindeki önder ve yönetici rolüne ilişkin hatalı kavrayış ve uygulamalar varlığını sürdürmektedir. Kitle örgütlerinin örgütsel bağımsızlığı, iç işleyişi zedelenmektedir. Önderlik, partisiz unsurları ikna temelinde değil, parti kararları dayatılarak gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Kitle örgütlerinde demokratik merkezîyetçilik parti önderliğini gerçekleştirmek adına rafa kaldırılmaktadır. Bütün bunlar, yönetimimizdeki, etkinliğimizdeki kitle örgütlerinin gelişmesini ve kitlelerin içinde etkinimizin artmasını engellemektedir. Partimizin kitleleri, yönetiminde hareket eden örgütlerde örgütlenmesi, bu zaafaların yok edilmesine bağlıdır.

Bu konuda zaman zaman ortaya çıkan bir başka hatalı eğilim de partinin sınıf mücadelesinin tüm alanlarını kapsayan önder ve yönetici rolünün şu ya da bu alanda faaliyet gösteren kitle örgütlerine devredilmesi eğilimidir. Böylece örneğin işçilerin DSM, ya da gençliğin anti-faşist kitle örgütü önderliğinde mücadele ettiği söylenebiliyor. Oysa bu parti-dışı örgütler, yalnızca partinin önderliğinde sınıf mücadelesinin belirli bir alanında hayata geçirilmesi kitleleri birleştirme ve seferber etmenin araçlarıdır. Ve parti önderliğini, hiç kimseyle paylaşamaz. Bu yanlış kavrayış ve eğilimler, kuşkusuz pratikte de kendini göstermekte ve partinin önder rolünü zayıflatmaktadır.

Partimiz, Tek Bir Çizgiye Sahip ve
Hiziplerden Arınmış Bir Birliktir

Parti proletaryanın en saf sınıf örgütüdür. Onun saflığı yabancı ideoloji ve çizgileri saflarında barındırmamasında ifadesini bulur. Bu onun, demirden disipline sahip bir irade birliği eylem birliği, gönüllü bir örgüt birliği olmasının temelini oluşturur.

Proletaryanın ideolojisi ve yegana eylem klavuzu olan Marksizm-Leninizm evrenseldir ve her ülkede proletaryanın tek bir siyasi-ideolojik çizgisi vardır. İşçi sınıfının mülk sahibi bir sınıf olmamasından ve komünizmi gerçekleştirmeyi hedeflemesinden dolayı bu böyledir. Bu çizgi Marksist-Leninist teorinin her ülkenin somut koşullarıyla birleştirilmesinin bir ürünü olan Marksist-Leninist çizgidir. Her ülkede proletaryanın ve onun sınıf partisinin birden fazla siyasi-ideolojik çizgisi, örgütsel çizgisi olamaz. Birinden farklı ideolojinin ve çizginin varlığı halinde, onlardan biri burjuvazinin ideolojik ve siyasi çizgisine

tekabül eder. Bu durumda parti, yabancı ideoloji ve çizgileri barındarın bir örgüte dönüşür. Proletaryanın en saf sınıf örgütü olma niteliğini yitirir. Bu durumda O, bir irade ve eylem birliği olmaktan çıkar. Farklı ideoloji ve çizgilerin egemenlik mücadelesini sürdürdüğü bir arenaya dönüşür.

Bu özellik bugün tüm revizyonist partileri karakterize etmektedir. Revizyonist partiler, ister Çinli revizyonistlerin yaptığı gibi "İk çizgi mücadelesi"nin teorisini yapmaya kalkışsın, isterse sözde bu teoriye eleştiriler yöneltsin, bugün bir çok çizgi ve hizibin mücadele ettiği alanlar durumundadır. Fazladan, bu partilerin büyük bir çoğunluğu, partilerine sahip çıkan komünistleri tesfiye ederek, proletarya ile burjuvazi arasındaki iki çizgi mücadelesi aşamasını geride bıraktıklarından, söz konusu çatışma yalnızca burjuva-revizyonist klikler arasındaki gerici bir post kavgasından başka bir şey değildir. Bu durum, bu partilerin, bir zamanlar içlerinde boy verip gelişen oportünist eğilimleri tasfiye edememelerinin bir sonucudur ve partimiz bu partilerin geçirdikleri olumsuz demeylerden -buna karşılık Arnavutluk Emek Partisi'nin ilkeli, Marksist-Leninist tavrından- dersler çıkarmıştır ve çıkarmaktadır.

Partimizin irade ve eylem birliğine, tek bir merkeze ve çelikten discipline sahip, örgütsel bir birlik olarak kalabilmesi için, O, bugün olduğu gibi, bugünden sonra da saflarında yabancı ideoloji ve çizgilerin yanı sıra hiziplerin oluşmasına ve yaşamasına olanak tanımamalıdır. Parti içinde, parti çizgisine karşıt bir çizginin oluşması ve hiziplerin oluşması daima bir birine bağlıdır. Çünkü parti siyasi bir örgüttür. Hiziplerin oluşması ve gelişmesi süreci parti çizgisine karşıt çizgilerin oluşması ve gelişmesi sürecidir.

Parti içinde farklı çizgilerin ve hiziplerin oluşmasının, birden çok merkezin ortaya çıkmasına, ortak bir merkezin olmamasına, merkezi yapının dağıtılmasına, disiplinin gevşemesine ve giderek yok olmasına, tüm bunların bir sonucu olarak da, irade ve eylem birliğinin parçalanmasına yol açması kaçınılmazdır. Bu, uluslararası komünist hareketin tarihi tecrübesinin yanı sıra, ülkemiz komünist hareketinin kısa geçmişi tarafından da kanıtlanmıştır. Bu nedenle partimiz, saflarında çizgisine karşıt çizgilerin ve hiziplerin oluşmasına izin vermemelidir. O, daima tek bir çizgiye ve ideolojiye sahip, hiziplerden arınmış bir birlik olmalıdır.

Parti çizgisine karşıt çizgilerin ve hiziplerin yaşamasına izin verilmesi, veya partinin tek bir çizgiye sahip ve hiziplerden arınmış bir birlik olması, partide tartışmaların ve görüş ayrılıklarının hiç olmaması ve yasaklanması demek değildir. Parti içinde tek merkez yerine, çok merkezli siyasi-ideolojik çoğulculuğu savunan revizyonist ve oportünist akımlar, farklı çizgilerin ve hiziplerin varlığını meşrulaştırmak, tezlerini güçlendirmek için, görüş ayrılıklarını ve tartışmaları farklı hiziplerin ve çizgilerin mücadelesine indirgemektedirler. Onlar, partiye tek bir çizgiye sahip ve hiziplerden arınmış bir birlik olması gerektiğini öğreten, Marksist-Leninist parti öğretisine tartışmaları ve görüş ayrılıklarını yasakladığını ileri sürerek saldırmaktadırlar. Oysa Marksist-Leninist parti öğretisine göre yasaklanan, genel olarak tartışmalar ve görüş ayrılıkları değil, farklı çizgilerin ve hiziplerin varlığı ve mücadelesidir.

Bunların ikisi esasta bir birinden farklı şeylerdir. Oportünist ve revizyonist akımlar, esasta farklı olan iki tezi bilerek bir birine karıştırmaktadırlar.

Partimizde farklı çizgilerin ve hiziplerin oluşmasının engellenmesi adına genel olarak görüş ayrılıkları ve tartışmalar yasaklanmamalıdır. Bu doğrultudaki uygulamalara karşı, saflarımızda uyanıklık geliştirilmelidir.

Partide görüş ayrılıklarının ortaya çıkması ve tartışmaların olması kaçınılmazdır. Partimiz bunları, hiziplerin ve karşıt çizgilerin oluşmasına yol açmaması koşuluyla engellememelidir. Aksine bu sınırlar içindeki tartışmaları teşvik etmelidir. Aksi halde parti, cansız, ölü bir organizmaya dönüşür.

Revizyonizm ve oportünizm özellikle de Maoçu revizyonizmin iddialarına karşı, partide, parti çizgisine karşıt çizgilerin ve hiziplerin ortaya çıkması kaçınılmaz değildir, kader değildir. Parti zamanında gerekli tedbirleri alır, uyanık davranırsa, anti-Marksist çizgilerin ve hiziplerin oluşmasını engelleyebilir. Gerekli tedbirlerin zamanında alınmamasının bir sonucu olarak, ortaya çıktıklarında da onlar tasfiye edilerek, partiğin irade ve eylem sirligi, örgüt birliği yeniden gerçekleştirilebilir. Aksi, bir parti için felaket demektir.

Parti Oportünist Ögeleri Saflarında Barındırmaz

Gerici ve sömürücü sınıfların baskısı partiyi yozlaştırmaya yönelik çabaları diğer sınıf ve tabakalardan yeni unsurların sürekli proletaryaya katılması ve burjuvazinin işçi sınıfı içinde küçük-burjuva bir tabaka olan işçi aristokrasisini (ve bürokrasisi) yaratması ve onların şu veya bu biçimde partiye sızmaları, partide oportünist ögelerin ortaya çıkmasına yol açar. Partide, onun çizgisine karşıt bir çizginin ve hiziplerin oluşmasının kaynağı, işte bu oportünist ögelerdir. Bu nedenle parti, irade ve eylem birliğini, örgüt birliğini oportünist ögeleri saflarında barındırarak koruyamaz ve sağlamlaştırılmaz. O, oportünist ögeleri saflarından atmadan, karşıt çizgilerin ve hiziplerin oluşmasını engelleyemez. Parti, oportünist unsurları saflarında barındırmamanın yanı sıra, onlarla uzlaşanlara karşı da gerekli tedbirleri almalıdır. Parti kendini oportünist unsurlardan arındırırsa güçlenir ve gelişir. Bu nedenle partinin oportünist ögelerden kendini arındırması, onun gelişme sürecinin temel yasalarından biridir.

Salt ideolojik mücadele ile ikna edilerek oportünist ögeler yenilgiye uğratılamaz. "İdeolojik mücadele ile partiğin içindeki oportünist ögelerin 'yenilebileceği'ni, parti çerçevesi içinde bu ögelerin 'üstesinden gelinebileceği'ni savunun teorisi, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahkum etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir; bu teori, partiğin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur; proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder." (Stalin). Bu nedenle parti, oportünist ögelerin partiden atılmasını da içeren örgütsel tedbirler almalıdır.

Oportünist ögelerin salt ideolojik mücadele ile yenilemeyeceği, partinin onlardan arınmadıkça, gelişip güçlenemeyeceği, hiziplerin ve farklı çizgilerin oluşmasını engelleyemeyeceği, ülkemiz komünist hareketinin pratiği tarafın -

dan da doğrulanmıştır. O, her alanda hızlı bir gelişmeyi ancak, oportünist öğeleri tasfiye ettikten sonra gerçekleştirebilir. Eğer oportünist öğeler saflarımızda tutulsaydı, partimiz bugünkü sağlam temellere sahip olmayacaktı.

Partimiz, oportünist öğeleri saflarında tutarak, salt ideolojik mücadele ile onları yenilgiye uğratmak tutumu içinde değildir ve olmayacaktır. Bu tutumun, bütün belirtileri ve biçimleri ortaya çıktığı anda yok edilmelidir. Özellikle, oportünist öğeleri eğitme ve partiye kazanma adına, onlara kanat geren eğilimlere karşı partimiz üyelerinin uyanıklığı artırılmalıdır.

Kadrolar ve Kadro Sorunu

Yoldaşlar,

Partimiz Kuruluş Kongresi'nin toplandığı günümüzde, Marksist-Leninist bir siyasi-ideolojik ve örgütsel çizgiye ve onların özlü bir ifadesi olan Program ve Tüzüğe sahiptir. Bu, partimizin üstlendiği görevleri yerine getirebilmesi açısından, "ilk ve en önemli şeydir". Ancak yeterli değildir. Yani sıra partimiz siyasi-ideolojik çizgisini, örgütsel çizgisini tanıyan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp, uygulamaya hazır bulunan, pratiğe geçirmesini bilen ve onu savunmaya, onun için savaşmaya yetenekli olan kadrolara sahip olmalıdır. Doğru bir siyasi ve örgütsel çizginin tesbitinden sonra, yukarıda özelliklerini ana çizgileriyle belirttiğimiz kadrolara ve doğru bir kadro siyasetine sahip olmak belirleyici bir öneme sahiptir. Partimiz yukarıda özelliklerini belirttiğimiz kadrolara sahip olmadan, onların dağıtımını, görevlendirilmelerini, denetmini ve yükseltilmelerini doğru bir biçimde gerçekleştirilmeden, üstlendiği görevleri yerine getiremez. Partimizin siyasi çizgisi ve aldığı kararlar ne kadar doğru olursa olsun bu durumda kağıt üzerinde kalır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün kurulduğu 1978 Ekim Konferansı'nda, kadroların belirleyici rolü ve doğru bir kadro siyasetine sahip olmanın önemi üzerinde duruluyor ve bu alandaki hatamız ve onları aşmanın yolu ana çizgileriyle de olsa saptanıyordu. Ancak Ekim Konferansı'nda kadrolar sorununu ve kadro siyasetine ilişkin olarak saptanan doğru çizgi, başta Geçici Merkez Komitesi olmak üzere, tüm örgütlerimiz tarafından tam olarak hayata geçirilemedi. Bu, genç bir komünist hareket olmamızla birleşince, kadro sıkıntısının kodro siyasetimizdeki zaafın azalmakla birlikte devam etmesine yol açtı. Örgütsel faaliyetimizdeki bir çok zaafın nedenlerinden biri de gerek nicel, gerekse nitel bakımdan gerekli kadrolara sahip olmamızdır.

Kitleler üzerindeki etkimiz giderek artmaktadır. Yeni yeni güçler, hareketimiz çevresinde toplanmakta, yakın çevremiz genişlemekte ve yaygınlaşmaktadır. Buna karşılık, örgütümüzün kadro sıkıntısı, bölge örgütlerimizin kadro talebi devam etmektedir. Kadro sıkıntısının çekilmesi kitlelerde hoşnutsuzluğun yükselmesi, teşhir, ajitasyon, propaganda faaliyetimizin yoğunlaşması ve yaygınlaşmasının bir unsuru olarak, yeni yeni güçlerin örgütümüz çevresinde toplanmasıyla açıklanamaz. Bu durum ancak, elimizdeki güçlerden yeterince yararlanamamızla kadroların seçiminde, görevlendirilmesinde, yükseltilmesinde ve geliştire

rilmesinde hala önemli hatalar yapmamızla açıklanabilir.

Kadrolar gökten inmez, onları sınıf mücadelesinin içinde parti yetiştirir ve kazanır. Ama bunun için herşeyden önce partinin yakın çevresini örgütlü bir güce dönüştürmesi, sistemli ve düzenli bir eğitime tabi tutması, yakın çevresinin içinde, partiye yeni üyeler ve kadrolar kazanmak perspektifiyle faaliyet yürütmesi gerekir. Partiyi yakın çevresi içindeki faaliyetini bir takım görevlerin yerine getirilmesiyle sınırlı bir perspektifle yürütmemelidir. Denilebilir ki, bu ikisi bir ve aynı şeydir ve bir-biri ile çelişmez. İki perspektifin de bir biriyle çelişmediği, partiye güçlendireceği ve bir birini tamamladığı doğrudur; ama özdeş oldukları doğru değildir. Kadro sıkıntısını gidermemizin ve örgütümüze daha çok yeni üye kazanmamamızın nedenlerinden biri de, yakın çevremiz ve kitleler içindeki faaliyetimizde partiye yeni kadrolar kazanma perspektifinin yeterince uygulanmamasıdır.

Partimizin bütün örgütleri ve üyeleri, özellikle taban örgütleri ve onların üyeleri- özellikle diyoruz, çünkü kitlelerin ve yakın çevremizin içinde doğrudan faaliyet gösteren onlardır- partimiz dışında bulunan, ama ona yakın unsurları doğrudan değerlendirmeli, bütün özelliklerini ve gelişme potansiyellerini doğru tahlil etmeli, bu temelde partimizin üyeleri ve kadroları olabilecek, bu doğrultuda gelişebilecek unsurları tesbit etmelidirler. Ama bu yeterli değildir. Ayrıca onları düzeylerini göz önüne alarak çalışma komiteleri ve gruplarında örgütlemeli, eğitmeli, zaafalarını aşmada onlara yardımcı olmalı, bunun için onları eleştirmelidirler. Onları sadece partimizin günlük faaliyetini yürütürken kullandığımız araçlar olarak ele almamalı, onlara değer vermeli, saygılı olmalı ve gelişmelerinin önündeki engelleri aşmada yardımcı olmalıyız.

Partimizin kadro sorunu, sadece yeni üyelerin ve kadroların kazanılması ile sınırlı bir sorun değildir. O aynı zamanda, parti içi işbölümünün gerektirdiği uzmanlaşmayı, var olan kadroların doğru bir dağıtılması, görevlendirilmesi, eğitilmesini ve yükseltilmesini de kapsamaktadır.

Bugüne kadar düzenli ve sistemli bir işbölümünün gerçekleşmesine, faaliyetimizin bütün temel alanlarında ve yönlerinde uzmanlaşan kadroların yetiştirilmesine gereken önemi yeterince vermedik. Kadrolarımızın yeteneklerini ve gelişme potansiyellerini göz önüne alarak onları belli alanlarda uzmanlaştırma perspektifine yeterince sahip olmadık. Ya da işbölümü ve uzmanlaşma, tek yönlü gelişme, alanı dışındahemen hemen hiç bir şeyle ilgilenmemek olarak ele alındı ve kavrandı. Oysa uzmanlaşma ve işbölümü, alanı dışında hiçbir şeyle ilgilenmemek demek, tek yönlü bir gelişme demek değildir. Bu temelde veya bu anlayışla uzmanlaşma, üstlenilen görevin de yerine getirilmemesine yolaçtı.

Bugüne kadar olduğu gibi, kadrolara gelişigüzel görevler vermemeli, kadroları yetenekleri göz önüne alınmaksızın, zaaflarının giderilmesi için çalışmaksızın, o görevden o göreve savurmamalıyız. "Bir deneyelim hele işler belki düzelir" dar deneyci anlayışla kadrolar sistemli bir denetime tabi tutulmadan, yetenekleri, özellikleri, zaafaları doğru olarak tespit edilmeden, onlara yeni yeni görevler verilmemeli veya onların görev alanları değiştirilmemelidir. Kadroların yetenekleri, eksiklikleri ve özellikleri doğru tespit edilme-

sizin yapılan görev dağılımı, genellikle başarısızlıkla, kadroların gelişebilecekleri bir ortamı bulamamaları ile sonuçlanmaktadır. Bu hem düzenli ve sistemli bir işbölümünün gerçekleşmemesine, partimizin belli bir alanda uzmanlaşmış kadrolara sahip olmamasına, dolayısıyla parti faaliyetinin aksamasına; özellikle genç kadroların moralinin bozulmasına, kendilerine olan güvenlerinin sarsılmasına yol açmaktadır. Uygun görevlerin verilmesi halinde gelişebilecek kadrolar, böylece gelişmek bir yana, gerilemektedirler.

Partimizin bütün kademeleri, kadrolara değer vermeli, onları göz bebekleri gibi her şeyden sakınmalı ve onlara karşı saygılı olmalıdırlar. Kadroları tanımalı, her birinin eksikliklerini, özelliklerini, yeteneklerini doğru tesbit etmeliyiz. "Stalin'in bize öğrettiği gibi, kadroların gelişmesini sağlamak için, özel bir dikkat göstermeliyiz; kadrolarımıza çiçeklerini seven iyi bir bahçıvan gibi davranmalı, bunları sulamalı, aşılmalı ve çapalamalıyız; parti üyelerini düzeltmek için, tüm çabamızı harcamalı, ama bunlar düzeltilemeyecek durumdaysa da artık parti için hiçbir yararları kalmamışsa onları partiden uzaklaştırmalıyız." (Eneer Hoca)

Kadroların yetenekleri en iyi hangi görevlerde geliştirilebilecekleri en iyi hangi görevleri yerine getirebilecekleri bilinmelidir. Bu iki etken göz önüne alınarak kadrolara görev erilmelidir. Kadroların gelişebilecekleri ve onlara partiye yararlı alabilecekleri görevlerin verilmesinin koşulu, kadroların her birinin doğru değerlendirilmesidir. Kadroları değerlendirmede subjektivizme düşülmemeli, onların gelişme süreçlerinin bir yönü veya bir kesiti değil, bütünü göz önüne alınmalıdır. Yöneticiler kadroların kendilerine olan özel yakınlıklarına, parti görevlerinin yerine getirmesi açısından hiçbir önemi olmayan özelliklerine göre değerlendirmemelidirler. Daima parti görevlerini yerine getirmedeki başarılarını, kararlılıklarını, yaptıkları fedakarlıkları, parti çizgisine sadakatlerini temel almalıdırlar. Bunlara göre kadroları yükseltmelidirler.

Partimizin yönetici organları, bütün kademeleri ve ileri kadroları "kadroları özenle yetiştirmek, ilerleme yolundaki her militanın yükselmesine yardımcı olmak, büyümelerini hızlandırmak için, bu yoldaşlarla 'zamanını yitirmek'ten korkmamalı"dırlar. Kadroların gelişebilmeleri, yeteneklerini geliştirebilmeleri, bu korkunun altedilmesini gerektirmektedir. Onlar özellikle genç kadrolara tecrübelerini aktarmalıdırlar. Partimizin yönetici organları, genç kadroların hataları karşısında hatalarla uzlaşmaksızın, tecrübeli kadrolara nazaran daha hoşgörülü davranmalıdırlar. Genç kadroları kırmamaya, şevklerini azaltmamaya çalışmalıdırlar. Genel olarak kadroların, özel olarak da genç kadroların eleştirisinde ve denetlenmesinde bu unsura dikkat edilmelidir.

III. B Ö L Ü M

İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ SENDİKAL FAALİYETİMİZ

Marksizm daha ilk ortaya çıktığı andan itibaren işçi sınıfını toplumsal gelişmenin temel gücü olarak görmüş, dikkatinin merkezine işçi sınıfını kazanmayı koymuştur. Yine Marksizm daha ilk baştan itibaren, işçi sınıfını kazanma ve onun eylemini burjuvaziye karşı yöneltmede sendikaların önemli rolünü hiçbir zaman gözardı etmemiştir. Bu temel tespitlerin farkında olan burjuvazi ise; sendikalara sızarak, onları burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde tutarak, işçi sınıfının kapitalizme yönelen mücadelesini battırmaya, işçi sınıfına ekonomik mücadelenin dar sınırları içine hapsetmeye, çeşitli burjuva partilerinin peşine takmaya çalışmıştır. Denebilir ki; Marksistler ve burjuva siyasetçileri arasında en sert çatışma alanlarından birisi de sendikal mücadele alanı olmuştur.

Ülkemizde de durum bir farklılık göstermiyor. Burjuvazi işçi sınıfını ve sendikalar üstündeki egemenliğini sürdürmek için her yola başvuruyor. Adı sosyalist olan burjuva partileri örgütlemekten, sözde devrimci sendikalar örgütlemeye kadar çeşitli sahte alternatiflerle, iki ulus ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın mücadelesini bölmeye, onu kendi ideolojik-siyasi denetimi altında tutmaya çalışıyor. Örgütümüz kısa tarihi ve gençliğine karşın, işçi sınıfını kazanmak, sınıfı sınıf sendikalarında, burjuvazinin etki alanı dışında örgütlemeyi en önemli görevlerinden birisi olarak önüne koymuş, bu zor ama şanlı görevi yerine getirmek için uzun bir zamandan beri tüm burjuva, burjuva-toprak ağası partilere karşı uzlaşmaz bir mücadele açmıştır.

Örgütümüzün bir azami programı ve bu programdan yansıyan bir sınıf sendikacılığı programına sahip olmasının üstünden henüz kısa bir zaman geçti. Ama bu kısa zamana karşın örgütümüz sınıf sendikacılığı ile her soydan burjuva sendikacılık akımları arasına bir çizgi çekmeyi başardı. İdeolojik, siyasi, örgütsel, hayatın her alanında sınıf sendikacılığının ilkelerini savunarak sınıf sendikacılığı ile burjuva sendikacılık akımları arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ortaya koydu.

Örgütümüz bu temel ve belirleyici görevi yerine getirirken, bir yandan reformcu ve revizyonist sendikacılık tarafından üstü örütülen, çarpıtılan, Marksizm-Leninizmin sınıf sendikacılığına ilişkin en temel tezlerini açığa çıkarırken; bir yandan da, bu sözde sınıf sendikacısı akımların burjuva niteliklerini teşhir etti.

Sınıf sendikacılığının doğru bir kavrayışına sahip olan örgütümüz, bu sağlam zemine basarak, işçi sınıfımızın sendikal eyleminin içinde bulunduğu koşulları tahlil etti. Ülkemizde; sendika ağalığının kökenleri, burjuva sendikacılık akımlarının nitelikleri ve bunların işçi sınıfı karşısındaki konumlarını ortaya koyarak, sınıf sendikalarının örgütlenmesi ve mücadelesi için kalkınacağı temelleri tespit etti.

İşçi sınıfının sendikal birliği gibi temel bir sorunu Marksist bir kay-
rayışla ele alan örgütümüz, işçi sınıfının sendikal birliğinin, sınıfın parti
çizgisinde birliği sorunuyla sıkı ilişkisini gözönüne alarak, nerede, niçin,
nasıl birlik sorunlarına doğru cevaplar verdi. Burjuva sendikacıların birlik
adına işçi sınıfı içindeki bölücü faaliyetlerini teşhir etti.

Mevcut sendikaların, işçi sınıfının bir örgütlenme ve mücadele merkezi
olmadığı, tersine sendikal eylemi parçalamak, boğmak isteyen burjuva sendikacı-
lık akımlarının işçi sınıfına saldırı merkezleri olduğu gerçeğini tespit eden
örgütümüz, bütün burjuva sendikaların, tek devrimci alternatifinin sınıf sendi-
kaları olabileceğini ortaya koydu, işçileri çeşitli reformcu, revizyonist, fa-
şist sendikalar arasında dolaylaştırarak sınıf içinde sahte umutlar yayyan burjuva
sendikacıların amaçlarını teşhir etti.

Sendika ağaları ve burjuva sendikacılık akımlarının sınıf içindeki bö-
lücü faaliyetlerinin engellenmesi, sendikal eylemin burjuvazi ve kapitalizmi
hedef alarak doğru bir yola girmesi için, bugün en acil ihtiyacının sınıf sen-
dikalarının örgütlenmesi olduğu tespitini yapan örgütümüz; sınıf sendikaları -
nın en genel planda da olsa örgütlenme sorunlarını çözümleyerek, sınıf sendika-
larının, onların yaygın ve bugünkü bir biçimi olan DSM'lerin örgütlenmesine gi-
rişti.

Kısaca söylenecek olursa, geçtiğimiz kısa dönem örgütümüzün sendikal
hareketin en temel örgütsel ve siyasal sorunlarını çözümlediği, önüne çıkan
bütün sorunları hızla çözümlenecek bir yola girdiği dönem olmuştur.

Sendikal Eylemin Bugün İçinde Bulunduğu Durum ve Görevlerimiz

Tartışmaya gerek olmayan bir gerçektir ki; örgütümüz Türkiye Devrimci
Komünist Partisi-İnşa Örgütü öncesinde Mustafa Suphi yoldaşın kısa dönemini bir
yana bırakırsak, işçi sınıfımız hiçbir dönem kendisine yol gösterecek bir ör-
güte, bir partiye sahip olmamıştır. Bu durumun kaçınılmaz sonucu olarak da, iş-
çi sınıfımız tarihinde sınıf sendikacılığı hareketiyle yüz yüze gelmemiş, onu
tanıma olanağı bulamamıştır.

Öte yandan işçi sınıfımız sendikal eylemini, daha ortaya çıktığı an -
dan itibaren önce Osmanlı despotizminin, daha sonra burjuva-feodal ve faşist
diktatörlüğün zulmü altında yürütmek zorunda kalmıştır. İşçi sınıfımız, 1864-
1945 dönemi boyunca, birincisi 1908, ikincisi 1922-1925 arasında olmak üzere i-
ki kısa dönem dışında legal bir sendikal örgütlenme olanağına sahip olmamıştır.

Egemen sınıflar 1947 yılında sendikalar yasasını çıkararak sendikal
örgütlenme üstündeki yasakları "kaldırmak" zorunda kaldıklarında ise; sendika-
ların en dolaysız görevi olan grev ve toplu sözleşme hakkını tanımamışlardır. An-
cak, burjuvazinin sendikal harekete müdahalesi bu yasal saldırı ile de sınırlı
kalmamış, burjuvazi daha baştan sendikal örgütlenmeye CHP ve DP'nin İşçi Büro-
ları aracılığıyla müdahale etmiş, bunları düzenin bir parçası olarak örgütlemeye
yönelmiştir. İşte, emperyalist ülkelerin grev kırmakta ustalasmış sendika uzman

manları, uluslararası reformcu sendikacılık merkezlerinin ağaları ve CIA'ya kadar ne kadar karşı-devrimci kuruluş varsa tümü işçi sınıfımızın örgütlenmesi ne müdahale etmiştir. İşçi örgütleri olması gereken sendikalara, işçilere karşı bir örgüt niteliği kazandırılmıştır. Dahası, emperyalist finans kurumları ve faşist diktatorlüğün Çalışma Bakanlığı sendikalar içindeki burjuva faaliyeti büyük miktarlardaki paralarla açıktan destekleyerek buruları burjuvazinin bir kalesi durumuna getirme çabalarını sürdürmüşlerdir.

Daha baştan burjuvazinin sendikal eylemi bastırma merkezleri, düzen örgütleri olarak örgütlenmeye çalışılan sendikalar, içlerinde burjuvazinin do- laysız faaliyetinin sonucudur ki; egemen sınıfların içine yuvarlandıkları her buhran buralarda da hemen yansımış, fesihler, ihraçlar, bölünmeler bir birini izlemiş, buhran dönemlerindeki ağalar arasındaki sert çatışmalar tabandan yük- selen işçi muhalefetinin baskısıyla da birleşince, onlar işkolundaki birçok sendika ve hemen her burjuva toprak ağası partisinin kendisine bağlı kon- federasyonlar örgütlemesine kadar işi vardırılmışlardır.

Bugün reformcu, revizyonist, faşist sendika ve konfederasyonların i- çinde buldukları buhran onların bu genel gelişim çizgisinin doğal sonucundan başka birşey değildir. Emperyalist-Revizyonist sistemin içinde bulunduğu buhran Türkiye egemen sınıflarını derinden etkilemiştir. Egemen sınıf klikleri bağlı buldukları emperyalist kliklerin doğrultusunda sert bir mücadeleye gi- rişmiş, siyasal plandaki sert mücadele bu sendikalar da yansımış, başta i- ki büyük konfederasyon TÜRK-İŞ ve DİSK olmak üzere hemen bütün belli başlı sendikalarda koltuk kavgası doruk noktasına ulaşmıştır. TÜRK-İŞ, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki bu en büyük ihanet ocağının bölünmesi son kongresinde en gellenebilmiş; DİSK ise, bugün fiilen bölünmüş durumdadır.

Öte yandan işçi sınıfımız son 15 yıl içinde yoğun bir sendikal eylem döneminden geçmiş; belli başlı işyerleri, hemen her soydan sendika ağasının na- sıl işçi düşmanları olduğunu kendi öz deneyiyle öğrenmiştir. 1967'lerde DİSK'e yönelen işçi akımı, 1975'lerde tamamen durmuş, DİSK'in de TÜRK-İŞ'den bir farkı olmadığı işçi kitlelerince görülmüştür. Bugün artık, hiçbir burjuva sendika- cılık merkezi işçileri kendine çeken bir konumda değildir. Sendika değişime- ler, sendika ağalarına duyulan bir nefretin ifadesidir. Yoksa eskiden olduğu gibi, işçiler daha iyi bir sendikaya gittiklerini düşünmemektedirler.

Bu süreç içinde, bütün burjuva sendikacılık merkezlerinin işçi düşma- nı niteliği açığa çıkmış, bunun sonucu olarak da bu sendikalar bir dağılma ve parçalanma sürecine girmişlerdir. İşçi sınıfımız ise; sendikal mücadelesini yü- rütecek yeni ve devrimci sendikalar arayışı içindedir.

İşte, sendikal hareketin içinde bulunduğu bu gerçeklerden kalkan örgü- tümüz, mücadelesine yol gösteren şu tespitleri yapmıştır:

a). Ülkemizdeki sendikalar daha kuruluş aşamalarında burjuvazi-emperya- listler-uluslararası reformcu sendikacılık merkezlerinin doğrudan müdahalesi i- le karşılaşmıştır. Bugün de bunların yönetimleri ve denetimleri çeşitli soydan burjuva sendikacılık akımları ve sendika ağalarının elindedir. Bunlar, çeşitli burjuva, burjuva-toprak ağası partilerine bağlı bir avuç sendika ağası ve sen-

dika bürokrati tarafından yönetilmektedirler. Sendika ağaları, işçileri sendikal eylemin dışına iterek, toplu sözleşmeleri patronlar ve kendi aralarında bir danışıklı düğüğe dönüştürmüşlerdir.

b). Her soydan sendika ağasına karşı işçiler derin bir nefret duymakta, bu nefret her geçen gün derinleşmektedir. İşçiler, özellikle onların ileri kasımları, sendika ağalarının ve burjuva sendikacılık akımlarının sendikal hareket içindeki işlevlerini kavramaktadır. Bu kavrayış sonucudur ki, işçiler yeni bir arayış içine girmişlerdir. Ve daha şimdiden işçiler sınıf sendikacılığının ileri sürdüğü tepelelere, onun mücadeleciler çizgisine ilgiyle yaklaşmaktadırlar.

c). Hergangi reformcu, revizyonist, faşist sendikaya karşı, yüzüne devrimci maskesi geçirse de diğer bir reformcu, revizyonist, faşist sendika alternatif olarak görülemez. Bütün bu sendikaların tek alternatifi sınıf sendikaları ve onun bugünkü koşullarda bir biçimi olan DSM'lerdir.

d). Mevcut sendikalarda burjuva sendikacılık akımlarının ve sendika ağalarının egemen olmalarına bakarak bu sendikalar içinde çalışmayı reddetmeyiz. Çünkü henüz yüzbinlerce işçi bu sendikaların üyesi durumundadır. Ancak bu sendikalar içindeki faaliyetimizin esasını bunların içten kemirilmesi, yıkılması faaliyeti oluşturur. Bu sendikalar içinde DSM faaliyetinin esasını, sendikal eylemi burjuvazi ve sendika ağalarına yönelterek, sendika ağalarının gerçek niteliklerinin deşifre edilmesi ve daha çok işçiyi burjuva sendikacılık akımlarının etkinliğinden kurtararak sınıf sendikacılığı çizgisine, DSM saflarına çekmek oluşturur. Aynı zamanda DSM'ler burjuva sendikalar içindeki faaliyetlerinde bu sendikaların yönetimlerinin şu veya bu kademesini ele geçirerek, bunların burjuva bürokratik mekanizmalarını parçalamak, bu yönetim kademelerini sendika ağaları ve burjuvaziye karşı bir mevzi ve buraları sınıf sendikacılığının atılım yapması için dayanaklar olarak kullanmak, aşağıdan yukarı bunların burjuva bürokratik mekanizmalarını parçalayarak, tüzük ve programlarını değiştirerek, sendikaları sınıf sendikasına dönüştürmek olanağını gözardı etmez.

e). Bugün reformcu, revizyonist, faşist sendikalara üye yüzbinlerce işçiyi sınıf sendikacılığı çizgisine kazanmak için bu sendikalar içinde yoğun bir mücadeleye yürütülmelidir. Ancak mücadele bununla sınırlı kalmaz. Koşulların elverdiği mücadelenin ilerlemesi için gereklilik olduğu herhangi bir iş kolunda legal sınıf sendikaları kurulmalıdır. Böylece, reformcu, revizyonist, faşist, sarı, korsan vb. sendikalar içerden DSM'nin; dışardan legal biçimdeki sınıf sendikalarının faaliyeti sonucu iki ateş arasında kalacaklardır.

f). Sınıf sendikaları ve onların bir biçimi olan DSM'ler hangi soydan olursa olsun sendika ağaları ile ittifakı reddeder. Ağalar arası çatışmalarda "bu ağa diğerinden daha iyidir" mantığı ile hareket ederek taraf tutmaz. DSM'ler mücadeleye devrimci bir taraf olarak katılarak, ağaların çatışmalarının niteliğini teşhir ederek, işçileri sınıf sendikacılığı çizgisinde, kendi çatıları altında toplayarak her soydan sendika ağasına karşı mücadeleye seferber eder.

Bugünkü koşullarda sınıf sendikacılığının dayanaklarının başında her soydan sendika ağasına karşı yükselen demokratik işçi muhalefeti gelmektedir. DSM'ler bu muhalefeti kendi çizgilerine çekmeye, onu reformcu ve revizyonist

korumaya çalışırlar. Bunun yanında kazanılması gereken bir müttefik güç de reformcu ve revizyonist sendikacılığın derin etkisinde olmasına karşın özü itibarıyla demokratik bir muhtevaya sahip olan küçük-burjuva sendikacılık akımlarıdır. Bir yandan bu akımların işçi sınıfı içindeki etkinliklerini kırmaya çalışırken, öte yandan bunları reformcu ve revizyonist sendika ağalarının yedek gücü olmaktan çıkarıp kendi yanımıza çekmeye çalışmalıyız. Burada gözden kaçırılmaması gereken temel ilke, her ittifakın bir mücadeleyi içerdiğidir. Unutulmalıdır ki işçi sınıfının sendikal birliği ancak sınıf sendikalarında gerçekleştirilir.

Örgütümüz bu temel tespitlerinden kalkarak, bir yandan sınıf sendikacılığı siyasitini derinleştirir, sendikal eylemin siyasî ve örgütsel sorunlarına doğru çözümler getirirken; bir yandan da, günlük mücadele içinde yer alarak sınıf sendikalarının örgütlenmesine girişti. Bu sendika örgütlerinin kurulmasında, bunların her koşul altında mücadele edebilme yeteneklerine önem verdi. Yaygın bir biçimde sınıf sendikalarının illegal, yarı-legal biçimleri olan DSM'lerin örgütlenmesine yöneldi. Sınıf sendikalarının ileri sürdüğü talepler, önerdiği eylem çizgisi işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Örgütümüzün, sendikal eyleme önderlik götürebildiği her yerde DSM'ler kısa zamanda güçlendi, direnişler örgütledi. DSM'ler sendikal eyleme yeni bir ruh ve canlılık getirdi.

Sınıf sendikalarının bütün reformcu, revizyonist, faşist, sarı, korsan vb. sendikaların bir alternatifi olarak ortaya çıkması, daha kuruluş aşamasında onları patronların ve sendika ağalarının baş hedefi haline getirdi. Patronlar ve sendika ağaları bir yandan ortaklaşa DSM'leri "ezme" kararları alırken, bir yandan da DSM' içinde yer alan önder işçilere mevkiler vaad ederek onları satın alma, DSM mücadelesini yozlaştırmaya yöneldiler.

Ama sınıf sendikalarına saldıranlar, patronlar ve sendika ağalarından ibaret de kalmadı. Çeşitli soydan küçük-burjuva sendikal akımlar, reformcu revizyonist sendikacılıktan aldıkları silahlarla sınıf sendikalarına saldırdılar. Sendika ağalarıyla ağız birliği ederek sınıf sendikalarını bölücü, maceracı, "sol" bir sendikacılık akımının örgütleri olarak karalamaya çalıştılar. Bununla da kalmadı. THKP-C/ML hareketi adındaki provokasyon çizgisi izleyen küçük grup sahte DSM'ler "örgütleyerek" DSM'lerin işçi sınıfı içinde kazandığı güveni sarsmaya, DSM'nin mücadelesi konusunda kuşkular yaymaya çalıştı.

Sınıf sendikaları henüz genç olmalarına karşın bu saldırılar karşısında kararlıca direndiler. Sendika ağaları ve patronlar DSM önderleri işçilerin yıldırılamayacağını ve satın alınamayacağını gördüler. Küçük-burjuva akımlarsa, suçlamalarını her gün daha alçak bir sesle sürdürmek zorunda kaldılar.

Şimdi sınıf sendikaları, bir yandan hata ve zaaflarından arınırken mevzilerini güçlendirip, örgütlenmelerini sağlamlaştırırken, bir yandan da daha da yaygınlaşarak her işyerinde reformcu, revizyonist, faşist sendikalar alternatif sendikalar olmaya hazırlanıyorlar.

Sendikal Çalışmamızda İki Farklı Dönem

Hareketimiz THKO adı altında yeniden toparlandığı ve esas olarak Marksizm-Leninizme yöneldiği 1975 yılından itibaren sendikal eylem içinde yarılmaya çalışmıştır.

Bu beş yıllık dönemi sendikal çalışmamız açısından göz önüne aldığımızda birbirleriyle esaslı farklılıklar gösteren iki ayrı dönem gözleyebiliriz:

Birinci dönem, 1975'den 1978 ortalarına kadar süren dönemdir. Bu hareketimizin kısa geçmişi göz önüne alındığında onun içinde oldukça uzun sayılabilecek bir dönemdir. Bu dönem boyunca, birçok işyerinde sendikal eyleme katılmamıza karşın, bu dönemden geriye birkaç iş yerinde dar işçi grupları ve birkaç ileri işçi önderi dışında pek birşey kalmamıştır.

Bir bütün olarak bu döneme baktığımızda; döneme damgasını vuran, çalışmada kendiliğindencilik, örgütlenmede ise süreksizlik ve dağınıklık olmuştur. İşyerlerinde, toplu sözleşme ve sendika seçimi gibi durumlar gündeme geldiğinde işçilerin kendiliğinden kabaran muhalefeti içinde yer almış, yer yer bu muhalefede önderlik edilmiş; potansiyelin düşmesiyle ise, bizim çalışmamız da kesintiye uğrayarak, yavaşlamış ya da tamamen durmuştur. Bunun sonucu olarak da işçilerle kalıcı bağlar kurmak, onları patronlara ve sendika ağalarına karşı o gün varolduğu kadar bile kendi çizgimizde toplama olanağı elde edilememiştir.

Böyle bir dönem yaşamamızın belirleyici olan nedeni, o günkü sendikacılık anlayışımızdır. İşçiler Sendika Yönetimine formülasyonu ile ifade ettiğimiz hedefleri bütünüyle açık bir sınıf sendikacılığı programına ve bu programa uyan bir çalışma anlayışına sahip olmamamızdır. Sosyalizm için mücadeleyi o gün de sendikal eylemin merkezine koymamıza karşın bunun içini dolduramamış, programdaki eksiklikler her alanda kendini duyurmuştur. Bu durumun sonucu olarak objektif olarak burjuvaziye yönelik sendikal mücadeleye kayıtsız kalınmış her günkü mücadele gözardı edilerek, dönem dönem sendika ağalarının teşhirinden ibaret bir çalışma sürüp gelmiştir. Bu dönemdeki çalışmamızın bir özelliği de mücadelelenin sürekli bir örgütlenmeden yoksun oluşudur. Bu dönemde, sorunu amatörce ele almamız ve mücadeleyi sadece düz bir propaganda düzeyinde görmemiz, bizi sürekli bir örgütlenmeden alıkoymuş; bu durum amatörlüğü ve kendiliğindenciligi körüklemiştir.

1978 ortalarından itibaren girdiğimiz ikinci dönemde ise, birinci döneme ilişkin söylenen en temel zaafı aşmıştır. Her şeyden önce örgütümüz 1977 sonlarına doğru bir asgari ve azami programa kavuştuğu için sınıf sendikacılığı kavrayışımız yerli yerine oturmuş, sendikal eylemin temel sorunları olan sınıf sendikacılığı programını oluşturmanın örgütsel ve siyasal sorunlarını çözmenin koşulları gelişip olgunlaşmıştır.

Bu dönem de örgütümüz sınıf sendikacılığının doğru kavrayışından kalkarak, sınıf sendikalarının uğruna mücadele edecekleri programı ortaya koymuş, sınıf sendikalarının örgütlenmesinin ana sorunlarını çözerek, bugünkü koşullar da örgütlenme biçimlerinin ne olacağı ve onların nasıl mücadele edecekleri sorunlarına doğru cevaplar vermiştir.

Şöyle ki;

a). Örgütümüz, sınıf sendikalarının programının proletarya partisinin asgari ve azami programının sendikal alana özgülleştirilmiş bir biçimi olduğu gerçeğinden kalkarak, sendikacılık anlayışının merkezine kapitalizmi ortadan kaldırma ve sosyalizmi kurma görevini koymuş; böylece de, başta reformcu ve revizyonist sendikacılık olmak üzere bütün burjuva sendikacılık akımlarıyla kendi sendikacılık anlayışı arasına bir çizgi çekmiştir.

b). İşçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesinin ayrılmaz bir bütün olduğu gerçeğinden kalkan örgütümüz, sendikaları ekonomik mücadelenin dar sınırları içine hapsedmek isteyen, "partilerüstü" politika, "Sendikaların tarafsızlığı" ya da sendikaların çeşitli reformcu ve revizyonist partilere bağlılığını savunan safsatalara karşı çıkmış, işçi sınıfını burjuva burjuva toprak ağası partilerin peşine takan burjuva anlayışları mahkum etmiş, sınıf sendikalarının proletarya partisinin çizgisine bağlılığını savunmuştur. Dahası, işçi sınıfının tek gerçek sendikaları olan sınıf sendikalarının ancak parti tarafından örgütlenen sendikalar olabileceğini ortaya koymuştur. Sınıf sendikaları parti tarafından örgütlenir ilkesinin sınıf sendikacılığının örgütlenme ilkelerinin en temel olduğunu savunmuştur.

c). Örgütümüz, doğru sınıf sendikacılığı kavrayışından kalkarak, ülkemizde faaliyet gösteren burjuva sendikacılık akımlarının niteliklerini, sendika ağalığının kökenleri ve işçi sınıfı içindeki işlevini, reformcu, revizyonist, faşist sendikaların işçi sınıfı karşısındaki konumlarını tahlil ederek, bunların işçi düşmanı niteliklerini açığa çıkarmıştır. Dahası, bu sendikaların işçi sınıfının mücadele merkezi değil, tersine burjuvazinin işçi sınıfının sendikal eylemini yozlaştırmak ve boğmak için kullandığı merkezler olduğu gerçeğini ortaya koymuştur.

d). İşçi sınıfının sendikal birliğini, işçi sınıfının parti çizgisinde birliğinden ayırmadan ele alan örgütümüz, işçi sınıfının nerede, nasıl, niçin birleşmesinin gerektiğine doğru cevaplar vermemiş, faşist, reformcu, revizyonist sendikaların, din, milliyet, bölge, cins, ırk ayrımı gözetmeksizin bütün işçilerin sendikal birliğini savunmuş, bütün işçilerin ancak sınıfın uzak veyayakın çıkarlarının tek savunucusu sınıf sendikalarında, sendikal birliğinin sağlanabileceğini göstermiştir. Dahası örgütümüzün işçi sınıfının ulusal, uluslararası birliğinin temelini, proleter enternasyonalizmini, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tavizsiz savunucusu olmaktan geçtiğini ortaya koymuş, iki ulus ve çve çeşitli milliyetlerden işçilerin aynı sendikalarda örgütlenmesini savunmuştur.

e). Sendikal eylemi yasal sınırlar içine hapseden, mücadeleyi salt ekonomik, yasal grevlerle sınırlamaya çalışan, anayasacı, burjuva, oportünist görüşleri mahkum eden örgütümüz yasalara karşın bir sendikal mücadele anlayışını savunarak, militan bir sendikacılığın yerleştirilmesi yolunu açmıştır.

f). Reformcu, revizyonist, faşist sendikalar karşısında işçi sınıfımızın sendikal alternatifsizliğine son veren örgütümüz çeşitli işyeri ve işkollarında DSM'leri örgütlemeye girişerek, bütün bu sendikalara alternatif sendika -

lar örgütlemeye yönelmiştir. Böylece de reformçu, revizyonist, faşist sendikalara gel-git biçimine dönüşen sendikal çözümsüzlüğe son verecek bir yola girmiştir.

İkinci dönem diye adlandırdığımız dönem gözönüne alındığında şu söylenebilir: Örgütümüz bu dönemde; birinci dönem olarak tespit ettiğimiz dönemdeki sorunları çözümlerken, bir yandan da çeşitli burjuva sendikacılık akımlarının sendikacılık anlayışlarını eleştirerek kavrayışını derinleştirmiş, sendikal eylemin ihtiyaçlarına cevap verecek, tüm pratik sorunları hızlı çözümlenecek bir yola girmiştir.

Ancak bütün bu söylenenlerden, bugün sendikal eylemin bütün sorunlarının çözümlendiği, amatörlüğün, örgütsüzlüğün bütünüyle aşıldığı anlamı çıkarılamaz. Belirleyici işkollarından başlayarak, bütün işkollarının kendine özgü taleplerinin incelenmesi, çeşitli işkollarında faaliyet gösteren belli başlı sendikaların ve konfederasyonların durumlarının incelenerek (yatırımları, iç işlerlikleri, sendika ağalarının özel ilişkileri, patronlarla ilişkileri vb) bunların somut teşhirine girişilmesi, işkoşullarının incelenmesi, burjuva iş yasalarının teşhiri, sınıfın sınıf sendikacılığı ve sosyalizm konularında eğitimi; dahası sınıf sendikalarının, DSM'lerin, işyeri ve işkolu örgütlenmelerinin biçimleri; koşullar elverdiğinde, DSM'lerin iller ve ülke düzeyinde merkezileştirilmesi gibi sorunlar henüz önümüzde durmakta ve çözüm beklemektedir.

Sınıf Sendikacılığı Hareketi İçinde Aşmamız Gereken Belli Başlı Zaaflar

Örgütümüz sendikal hareketin temel ve pratik sorunlarına, sendikal mücadelenin bir çok günlük sorununa çözüm getirmiştir. Ancak, sınıf sendikacılığı kavrayışımızdan kalkarak varılan bu doğru çözümlerinin, pratikte bütünüyle uygulandığı söylenemez. Bu durum da kaçınılmaz olarak mücadeleyi zaafa uğratmakta, hata ve zaaf lar mücadelenin gelişmesinin önüne bir engel olarak dikilmektedir.

Bugün tespit edebildiğimizi zaaf ların bir bölümü; henüz örgütümüzün sendikal eylem içinde pişmemesi, yeterli bir deneye sahip olmaması, kadrolarımızın gençliği ve sınıf sendikacılığının somutta çıkan her soruna yeterince açık çözümler getirmemiş olmasından kaynaklanmakla birlikte; diğer bir bölümü; il önderlikleri ve pratikte çalışan kadroların, örgütümüzün sendikacılık çizgisini kavramakta yeterli, bilinçli bir çaba harcamamalarından, merkez yayın organlarının tespitlerini, direktiflerini yeter bir dikkatle uygulama alanına koymamalarından, eski anlayış ve alışkanlıkları sürdürmelerinden kaynaklanmaktadır.

Yukarıda tespit edilen her iki durumdan da kaynaklanan, örgütümüzün sınıf sendikacılığı çizgisini ortaya koymasından bu yana hemen bütün çalışmalarında şu veya bu ölçüde gözlenen belli başlı zaaf ları şöyle sıralayabiliriz:

1). Parti Sendika İlişkisi Alanında: Marksizm-Leninizmin sınıf sendikacılığı alanında en temel ilkelerinden biri olarak saptadığı, sınıf sendikala

rının parti tarafından yönetilen sendikası olduğu ilkesi, daha baştan beri örgütümüz tarafından öne çıkarılmış, bu konudaki burjuva anlayışlar mahkum edilmiştir. Buna karşın uygulamada, sendikal alanda da önderliğin partide olduğu, sınıf sendikalarının parti tarafından yönetilen sendikalar olduğu gözardı edilmiş, bu zaafa günlük mücadelenin çekiciliğine, işçi sınıfı içindeki çalışmada tercübesizliğimiz eklenince, bu temel konudaki zaafın boyutları büyümüştür. Bir kere parti çalışması zaafa uğrayınca burada kalınmaması, "sendikal mücadeleye D SM'lerin önderlik ettiği" söylenerek, Partinin önderliğinin bölünmezliği, partinin sınıf mücadelesinin hiçbir alanında (ki bu mücadele alanlarından biri de sendikal mücadelidir) önderliğini başka bir örgütle paylaşamayacağı ilkesi ihlal edilmiş, en azından işçi sınıfının bilincini çarpıttığı bir durum yaratmıştır.

Oysa, çok tekrarladığımız bir gerçektir ki, sınıf sendikaları ve onların bir biçimi olan DSM'ler parti tarafından örgütlenen ve yönetilen sendikalar dır. Onların sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadele yürütmeleri de ancak partinin (örgütümüzün) onlar içinde etkin bir biçimde yer alması ve üretim birimlerinde örgütlenmesiyle yakından ilgilidir.

Hiç kuşkusuz sendikal eylem özellikle bunalım dönemlerinde çok hızlı bir biçimde yükselir. Böyle dönemlerde devrimci bir sendikacılık çizgisi çok sayıda işçiyi kendi saflarına çekebilir. Ama bu durum partilerin başının dönmesine, parti faaliyetinin zaafa uğratılmasına yol açmaz. Tersine böyle dönemlerde partililer tehlikenin kapıda olduğunu görmeli, yükselen mücadele içinde parti faaliyetini daha etkin bir biçimde sürdürerek, öne çıkan işçileri partiye zamanla, parti programının propagandasını yaygınlaştırma, sınıfı parti çizgisine çekme görevini bilinçle öne çıkarmalıdır. Aksi bir durum partinin sendikal eylem içinde kaybolması, sınıf hareketinin iplerini elinden kaçırmaması, mücadeleyi yönetmek yerine onun kuyruğuna takılması sonucunu doğuracaktır. Sendikal mücadelesi açısından da sonuçlar istendiği gibi olmayacak, mücadele sınıf sendikacılığı çizgisine çekilemeyecektir.

Bu temel nedenlerden dolayıdır ki, örgütümüz bütün görevlerinin önüne üretim birimlerinde partinin örgütlenmesi görevini koymakta, sınıf sendikalarının örgütlenmesi görevini buna bağlı olarak ele almaktadır. Ama bundan şu çıkarılamaz; bir üretim biriminde parti hücreleri ya da partililer yoksa, sınıf sendikaları burada örgütlenemez. Elbette hayır. Bir üretim biriminde partililer olmadan da sınıf sendikaları örgütlenebilir. Örgütümüz buralarda uygun ilişkiler geliştirerek sendikal örgütlenmeyi yürütebilir. Burada kavranması gereken bu örgütlenmenin başarılı ve kalıcı olabilmesi için bu birimlerde partinin örgütlenmesi görevini bilinçli olarak öne çıkarmak, sendikal örgütlenmeyi parti hücrelerinin üstüne oturtmaya çalışmaktır. Aksi taktikte bu tür yerlerde sendikal örgütlenmelerin sınıf sendikacılığı çizgisinde yürüyeceklerinin hiçbir garantisi yoktur.

2). Propaganda Ajitasyon Alanında: Propaganda, ajitasyon alanında faaliyetimizin düzeyi, sınıf sendikacılığının programının muhtevasının gerektiği düzeyde ulaşmaktan uzaktır. Ne merkezi olarak sınıf sendikacılığı konusunda yürüttüğümüz propaganda ve ajitasyon faaliyeti, ne de bunun kaçınılmaz sonucu

olarak üretim birimlerinde yürüttüğümüz faaliyetin kapsamı istenen düzeyde değildir.

Kapitalizmin işçiler için bir sömürü ve zulüm düzeni olduğu gerçeği, bunun karşıtı olarak sömürsüz bir toplum biçimi olarak sosyalizmin propaganda edilmesi yüzeysel ve sloganlar düzeyinde kalmakta, kapitalist toplumun işçileri ikna edici bir eleştirisi temelinde, sosyalizmin propagandası yapılmamaktadır.

Propaganda faaliyetinde ekonomi-politiği bir silah olarak kullanamayıp, gerek ücret köleliği sisteminin teşhirinde, gerekse ileri sürdüğümüz taleplerin kavranmasında güçlükler çıkarmakta; ileri sürdüğümüz talepler, patronlar ve sendika ağalarının propagandasıyla işçiler tarafından 'elde edilemez' talepler olarak görülmekte, biz de onlara ikna edici cevaplar veremekteyiz.

Sosyalizmin propagandasındaki yetersizlik pratikte tehlikeli sonuçlara yol açmaktadır. Sosyalizmin propagandasındaki gerilik, programının en başına sosyalizm amacını koyan sınıf sendikacılığı programının propagandasını engellemekte, ister istemez programın muhtevasını daraltmakta, mücadelenin kısmi ve acil talepler için mücadeleye dönüşmesine neden olmaktadır.

Marksist ekonomi-politiği kullanamamamız ise; iş koşulları, işçilerin yaşamları ve sömürü biçimlerini derinlemesine incelememizi engellemekte, bu da ajitasyonda tek düzeliliği, yüzeyselliği ve kendiliğindenciliği körüklemektedir. Bunun sonucu olarak da mücadele kendiliğinden öne çıkan bir takım talepleri herkesten daha yüksek sesle bağırmaya dönüşmektedir. Oysa işçiler, siyasi ve sınıfsal taleplerini kendiliğinden kavrayamazlar. Partinin rolü de bu arada ortaya çıkar. Parti işçilerin henüz kavrayamadıkları talepleri formüle ederek bunların işçiler tarafından kavranması için propaganda yürütür ve işçilerin bu talepleri kavrayıp mücadeleye atılmasına kadar bu faaliyeti sürdürür. Ama parti, sınıfın yaşamına, iş koşullarına, sınıf hareketine kayıtsız kalır, onları Marksizm-Leninizm ışığında inceleyerek sınıfa taleplerini kavratmazsa, sınıfla bağ kurmasının olanağı kalmayacağı gibi, kendiliğinden mücadelenin peşine takılmak zorunda kalır. Bugün büyük ölçüde, kendiliğinden hareketin önüne geçerek onu parti çizgisine çekemememizin nedenlerinden birisi de budur. Somut sınıf hareketini, iş kolları ve taleplerini henüz derinlemesine bir incelemeye tabi tutmamış olmamız, çoğu zaman mücadelenin günlük taleplerle sınırlı kalmasını getirmekte, bu da sendikal eylemi kısırlaştırarak onun ileri atılımını engellemektedir.

Ajitasyonumuzun da kapsamlı ve sistemli bir propagandanın desteğinden yoksun olması kendini her yerde hissettirmekte, slogancılık, sıkıcı tekrarlama lar, yüzeysellik bu alandaki zaafımız olarak sürüp gitmektedir. Sınıfın eğitiminde ve eyleme geçirilmesinde belirleyici bir role sahip olan ajitasyon istediğimizden bağımsız olarak sürekli, sistemli bir biçimde sürdürülememekte, tersine sistemli bir faaliyet olarak sürmektedir.

Bir bütün olarak ele alındığında şu söylenebilir: Propaganda ve ajitasyonumuzun düzeyini sınıf sendikacılığının programının muhtevasına uygun bir düzeye çıkarmak görevi önümüzde durmaktadır. Bu görevin yerine getirilmesi, her

şeyden önce sorunu merkezi olarak ele alıp, faaliyeti profesyonel bir anlayışla düzenlemekten, merkezi yayın organlarının faaliyetini, sınıfı sınıf sendikacılığı çizgisinde eğitecek bir düzeye yükseltmekten, üretim birimlerinde faaliyetin merkezi faaliyeti dikkatli bir biçimde izlemesini sağlamaktan ibaret değildir.

5). DSM Örgütlenmesi Alanında: Sistemli olarak örgütlemeye yeni giriştiğimiz örgütler olarak DSM'ler, hata ve zaaflarımızın en açık göze çarptığı bir sendikal mücadele örgütü olduğu için bu hata ve zaafaların hayat tarafından hemen ortaya çıkarıldığı bir alandır. Bu alanda hataların biçimi ve boyutu, mücadelenin gelişkinliğine göre değişiklik göstermekle birlikte, hata ve zaaf lar DSM'nin ne olduğunun, niçin mücadele ettiğinin doğru kavranamamasından kaynaklanmaktadır.

Bu alandaki hemen bütün zaaf lar, DSM'nin işçi sınıfının kitlevi olarak örgütlendiği, bir mücadele örgütü olduğunun kavranamamasından kaynaklanmaktadır. Reformcu, revizyonist, faşist vb. sendikaların alternatif bir sendika örgütü olarak DSM'nin bu sendikalar içinde yürüteceği faaliyetin kavranamamasından kaynaklanmaktadır. Kavrayış böyle olmayınca da, bazı yerlerde, DSM'ler bir öncü örgüt, ileri işçilerin örgütü olarak görülmekte, patron ve polis ajanı olmayan her işçinin DSM'lere katılması engellenmektedir. Bunun sonucu olarak da DSM'lerin işyeri örgütleri dar kalmakta, yükselen sendikal mücadeleyi kucaklayamamaktadır.

Yaygın olan diğer bir yanlış anlayış da; DSM'leri bir mücadele örgütü değil, birtakım loğruları çeşitli araçlarla işçilere ileten, ama mücadeleyi birer birer işçilerin niyetine bırakan, böylece de DSM'yi bir propaganda örgütüne indirgeyen anlayıştır ki; bu durum DSM'yi hepten bir sendika örgütü olmama durumundan çıkarmaktadır.

Ortaya çıkan zaaf ların diğer bir kaynağı ise; DSM'leri gelip-geçici legal sınıf sendikaları kurmanın basit bir aracına indirgeyen anlayıştır. DSM'ler böyle görülünce de, onlar daha bugünden mevcut sendikaları alternatif olarak gösterilmekte kararsızlığa düşülmekte, hemen legal biçimde bir sınıf sendikası kurularak sorunun çözülmesi istenmektedir. Bu durum DSM'lerin etkinliğini azaltmakta, onları yürüyen canlı mücadelenin dışına itme tehlikesini ortaya çıkarmaktadır.

DSM'nin bugünkü işlevinin yanlış kavranması sonucu ortaya çıkan bir zaaf da DSM'nin bir sınıf sendikası olması yanında aynı zamanda reformcu, revizyonist, faşist sendikalar içinde bir muhalefet görevinin olduğu gerçeğinin göz ardı edilmesidir. Oysa açıktır ki; DSM yüzbinlerce işçiyi kendi çizgisine çekmek için varolan sendikalar içinde bir muhalefet yürütmek zorundadır. Ve ancak bu faaliyet içinde reformcu, revizyonist, faşist sendikaları içten kemirebilir, burjuva sendikacılık akımlarının etkisindeki işçi yığınlarını kendi etki alanı içine çekebilir. Bu nedenledir ki, DSM bu sendikalar içindeki faaliyetini muhalefet görevini, bu sendikalar içinde yönetimleri ele geçirme mücadelesini gözardı edemez.

DSM'lerin niteliklerinin ve işlevlerinin yanlış kavranması, DSM'nin

hem programını, hem de karşıyacağı kitle potansiyelini daraltmakta, bir sendika olma özelliğini zaafa uğratmaktadır. Bununla da kalmamakta, DSM'de örgütlü bir avuç öncü işçiyi sınıf desteğinden yoksun olarak patronların ve sendika ağalarının boy hedefi haline getirmektedir. Bu yanlış anlayışların da etkisiyle birçok DSM üyesi işçi patronlar tarafından işten atılabilmektedir.

Örgütümüz Bütün Zaaflarını Aşarak Sınıf
Sendikalarını Örgütleyecek Bir Potansiyele Sahiptir

Sendikal eylemin en temel sorunlarını çözümlleyen örgütümüz, geçmiş sendikacılık anlayışının ve tecrübesizliğimizin ürünü olan bu zaafları aşacak bir yola girmiştir. Bunun ilk adımını sınıf sendikacılığının çeşitli konularına ilişkin olarak düzenlediği bir seri semirerle atmıştır. Kadro eğitimine, hata ve zaafların aşılmasına ilişkin bu tür çalışmalar bundan sonra da sürdürülecektir.

Öte yandan işçi sınıfımızı yakın ve uzak çıkarlarının savunulması temelinde birleştirmeyi amaç edinen TDKP, işçileri sınıf sendikalarında birleştirmeye yetenekli tek örgüttür de. Yeter ki girdiğimiz doğru yolda kararlılıkla ilerleyelim, her alanda olduğu gibi sendikal alanda da Marksizm-Leninizmin klavuzluğundan şaşmayalım.

TÜSTAV

KÖYLÜLÜK İÇİNDEKİ FAALİYETİMİZ

Geri, yarı-feodal bir tarım ülkesi olan ülkemizde, köylü sorunu devrimimizin en can alıcı sorunlarından biridir. Dün olduğu gibi, bugün de ülkemiz nüfusunun çoğunluğunu oluşturan köylülük toprak ağalığının, tefeciliğin ve bunların ardında duran emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizmin baskısı altında eziliyor ve Ulusal Demokratik Halk Devriminde işçi sınıfının temel müttefiki olmaya devam ediyor.

Bununla birlikte köylülük homojen bir sınıf değildir. Ülkemizde kapitalizmin gösterdiği belirli bir gelişmeye bağlı olarak köylülük içindeki sınıf farklılaşması derinleşmekte ve mülksüzleşen yoksul köylü kitlelerinin oluşturduğu bir tarım proletaryasının yanı sıra, yarı-serf, yarı-proleter bir nitelik taşıyan yoksul köylülük, küçük toprak parçası üzerinde ilkel aracı ve gereçlerle asgari yaşam koşullarını sürdürmeye çalışan orta köylülük ve bir yandan emperyalist-komprador tekellerin ve diğer yandan toprak ağalarının baskılarına hedef olmakla birlikte, sermaye dünyasına gittikçe daha sıkı bağlarla bağlanan ve gericileşen bir zengin köylülük gittikçe daha fazla ayırt edilmektedir.

Ülkümüzde köylülüğün mücadelesinin temelini yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesi oluşturmaktadır. Toprak devrimi Ulusal Demokratik Halk Devriminin özüdür. Bunun yanı sıra orta köylülüğün emperyalizme ve feodal kalmıntılara karşı mücadelesi de devrimimiz açısından büyük önem taşıyor. Zengin köylülük ise, devrimin esas vuruşunu iç gericiliğe yönelterek geliştirdiği bugünün koşullarında, esas olarak gericiliğin saflarına eğilim gösteriyor ve gericilikle birleşiyor.

Sömürücü egemen sınıflar, komprador-feodal düzeni devam ettirmek, köylülüğün düzene karşı yönelen mücadelesini saptırmak ve onun işçi sınıfı ile birleşmesini engellemek için, köylülüğü daima kendi yedek gücü durumuna, onun mücadelesini düzenin sınırları içinde tutmaya ve özellikle yoksul köylülüğü 'Toprak ve Tarım Reformu' vb. demagojilerle aldatmaya çalışmıştır. Bunda da en büyük rolü reformizm ve revizyonizm oynamıştır. Ve bağımsız bir proletarya hareketinin oluşamamasının ve işçi sınıfının mücadelesinin kırsal alanlarda geniş köylü kitlelerinin mücadelesi ile birleşememesinin bir sonucu olarak orta-köylülük zengin köylülük ile birlikte reformizmin ve zaman zaman da faşizmin kırsal alanlardaki kitle tabanını oluşturmuştur.

Buna karşın köylülük hoşnutsuzluğunu, toprak ve özgürlük talebini çeşitli biçimlerde dile getirmiştir. Yıllardır yoksul köylülük toprak ve özgürlük için, küçük üretici köylüler de daha iyi yaşama koşulları için kendiligince de olsa, çeşitli zamanlarda kitlesel eylemlere geçmiştir. Feodal ve yarı-feodal ilişkilerin yoğun olduğu yerlerde yoksul köylüler toprak ağalarının ellerinde bulunan toprakları ve hazine topraklarını işgal etmişler, küçük üretici köylüler de tarım ürünleri taban fiyatlarının yükseltilmesi için çeşitli biçimlere bürünen eylemlere girişmişlerdir. Bunlar arasında, bütün Cumhuriyet tarihi boyunca ve daha öncesinde yoksul köylülerin ülkemizin pek çok yerinde toprak işgali ha

reketlerini, 1968-69-70'de Doğu Karadeniz'de fındık ve çay üreticilerinin kitle sel eylemlerini, 1970'de ve kısmen 1977'de çeşitli illerde pancar üreticilerinin giriştikleri eylemleri, çeşitli yıllarda tütün üreticisi köylülerin protesto eylemlerini vb. sayabiliriz.

Fakat bütün bunlar, ülke çapında devrimci bir köylü hareketine dönüş memiş ve köylülüğün mücadelesi işçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesi ile birleşmemiştir. Bu süreç içinde köylülük kalıcı başarılar elde etmemiştir ve onun dağınkıllığı, örgütsüzlüğü devam etmiştir. Özellikle CHP reformizmi, köylülüğü düzene bağlamada, önemli rol oynamıştır.

Bunun dışında, faşist partiler, köylülüğün geriliğine ve dini değerlerine bağlılığını temel alarak, bunları istismar ederek, köylülük arasında etkinlik sağlamaya, onu düzene bağlamaya çalışmışlardır. Onlar bu faaliyetlerini bugün de sürdürmektedirler.

Öte yandan, Türkiye Kürdistan'ında köylülüğün Kürt toprak ağalarına karşı toprak ve özgürlük mücadelesi gelişmekte ve köylülük giderek demokratlaşmaktadır. Bu durum, aynı zamanda, köylülüğün ve özellikle de yoksul köylülüğün ulusal bilincinin gelişmesinde ve yaygınlaşmasında güçlü bir etki yaratmaktadır. Fakat toprak ağaları, onların düzen örgütleri (Özgürlük Yolu vb.) ve her türden gericilik, köylülüğün ulusal bilincini istismar etmekte ve onun dikkatini toprak ve özgürlük sorunundan uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Dahası, gericilik, köylülüğün toprak mücadelesini engellemeye ve onun devrimci potansiyelini kendi çizdiği kanallara akıtmaya özen göstermektedir.

Bugün ise bu durum giderek aşılmaktadır. Her şeyden önce, burjuvazinin elli yıllık toprak reformu demagojisi iflas etmiştir, reformizmin ve faşizmin gerçek siyasi işlevi kırsal alanlardageniş köylü kitleleri tarafından pratik olarak da görülmektedir ve dahası ekonomik buhranın derinleşmesi köylülüğün ayrışma sürecini hızlandırmaktadır. Ayrıca, şehirlerde işçi sınıfının mücadelesi köylülüğü etkilemektedir. Ve işçi sınıfı örgütümüzün gelişmesiyle birlikte bağımsız siyasi hareketine kavuşmuştur. Bütün bunların bir sonucu olarak, bugün köylülük, karşı-devrimci sınıfların etki alanından sıyrılmaktadır.

Özellikle yoksul köylülük ve küçük üretici köylüler, burjuvazinin sahte reformlar yolunun demagojik bir manevra olduğunu görmekte ve giderek daha çok devrime yönelmektedir. Daha doğrusu bugün kırsal alanlarda, geniş köylü kitleleri arasında feodalizmin bütün kalıntılarının ve onun sınıf güçlerinin ancak devrim yoluyla, devrimci bir yoldan tasfiye edilebileceği fikri yaygınlaşmakta, köylülük arasında komprador-kapitalizme, feodalizme ve emperyalizme karşı hoşnutsuzluk kabarmaktadır.

Bugünkü ağır buhran koşullarında bütün ülke çapında sınıf çelişkilerinin derinleşmesine ve köylülüğün hoşnutsuzluğunun giderek artmasına karşılık, kırsal alanlarda, büyük sosyal patlamalar ve kitlesel köylü hareketleri görülmemektedir. Bu durum, büyük ölçüde köylülüğün parçalanmışlığı ile ve dağınkıllığın yarattığı dezavantajların üstesinden gelebilecek ve kırsal alanlarda köylülüğün çeşitli kesimlerinin mücadelesini birleştirebilecek örgütlü bir önderlikten yoksun olmasıyla ve kısmen de kapitalizmin krizinin tarımda, sanayide

olduğu kadar derinleşmemiş olmasıyla açıklanabilir.

Özü toprak devrimi olan Ulusal Demokratik Halk Devriminin önder gücü proletaryadır ve proletaryanın örgütlü öncü müfrezesi olan örgütümüz oldukça uzun bir süreden beri köylü sorununa ilişkin olarak Marksist-Leninist bir bakış açısına ve bir siyasal çizgiye sahiptir. Bu çizgi küçük-burjuva maceracı çizgiye, modern revizyonizme ve "Üç Dünyacı Maocu" revizyonizme karşı mücadele içinde inşa edilmiş ve geliştirilmiştir.

Türkiye'de örgütümüzle birlikte Marksist-Leninist siyasi çizginin ortaya konulmasından ve proletaryanın bağımsız siyasi hareketinin yaratılmasından önce (ve bugün) proletarya adına yola çıktığını iddia eden bütün revizyonist ve orta-yolcu siyasi hareketler köylü sorununu çarpıtmaşlardır. Onlar, ya toprak ve köylü sorununu küçümseyerek veya yok sayarak köylülüğü burjuvazinin yedeği durumuna getirmeye çaba göstermişlerdir ya da köylülüğü homojen bir bütün olarak ele almışlar ve ona devrimde önderlik vb. gibi roller vererek proletaryanın perspektifini sadece demokratik devrimle, ulusal kartuluşçulukla sınırlamaya çalışmışlardır.

Özellikle TKP revizyonizminin tezleri elli küsur yıllık 'sol' harekete damgasını vurmuştur. TKP revizyonizmi, ülkemizde emperyalizm eliyle, Prusya yolundan tarımda feodal kalıntıların tasfiye edildiği, toprak ve köylü sorununun burjuvazi tarafından çözüldüğü yolunda ham hayaller yaymış, köylülüğün devrimci-demokratik mücadele potansiyelini ve devrimci enerjisini yok saymış, demokratik devrimde proletaryanın en temel müttefiki olan köylülüğü, burjuvazinin bir yedeği durumuna getirmeye çalışmıştır. TKP ve onun etki alanında bulunan burjuva karargahlar, elli küsur yıldır süren toprak reformu korosuna katılarak, hem köylülüğün anti-feodal toprak mücadelesinin önüne barikatlar kurmuşlar ve hem de komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının köylülüğü ezmesine ve sahte vaa adlerle aldatmasına yardımcı olmuşlardır.

Modern revizyonizmin bir türü olarak ortaya çıkan Maocu revizyonizm ise, köylülüğün devrimci rolünü mitikleştirmiş ve proletaryanın fiili, sınıfsal önderliğini, mülk sahibi sınıf ve tabakalara devretmeyi öngörmüştür. Maocu revizyonizm aynı zamanda, proletaryanın bakış açısını sadece anti-feodalizm ve anti-emperyalizm ile sınırlamış ve proletarya diktatörlüğünün kurulması mücadelesine karşı durmuştur.

Küçük-burjuva maceracılığının çizgisi ve çeşitli orta-yolcu akımların köylü sorununa ve toprak devrimine bakışı da, Troçkizmin, revizyonizmin ve Maocu revizyonizmin siyasi tezleri altında şekillenmiştir.

Bugün de revizyonist ve orta-yolcu akımlar, köylülüğün devrimci enerjisini düzenin sınırları içinde eritme faaliyetlerini sürdürmekte ve onlarda reformist düşüncelerin kırsal alanlara taşınmasında etkin bir rol oynamaktadırlar. Bu rollerine ek olarak (ve esas olarak) TKP ve TİİKP revizyonistleri, bugün egemen sınıflarla ve emperyalistlerle bütünleşmiş olarak, diğer bütün karşı-devrimci siyasi mihraklar gibi köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini bastırma, köylülüğün burjuvazinin peşinden gitmesini sağlama görevini üstlenmişlerdir.

Bütün bunların bir sonucu olarak revizyonist siyasi hareketler ve onların etkisi altındaki orta-yolcu siyasi hareketler, köylülük ve özellikle yoksul köylülük arasında bir güç olamamıştır. Ve bugüne kadar onların kırsal alanlarda, reformizmin kültük deyneği olmaktan başka bir işlevleri olmamıştır.

İşte örgütümüzün köylü-toprak devrimi sorunundaki Marksist-Leninist bakışı ve siyasi çizgisi, küçük-burjuva maceracılığına, Kruşçev revizyonizminin ve Moocu revizyonizmin tezlerine karşı mücadele içinde inşa edilmiş ve geliştirilmiştir. Ve bugün de partimizin Toprak Devrimi Kararı'nın belirlenmesiyle bütünüyle formüle edilmiştir. Örgütümüz, elbette, sadece köylü sorununu ele alıpta Marksist-Leninist bir siyasi çizgi formüle etmekle kalmamıştır, fakat aynı zamanda köylü kitleleri arasında uzun bir zamandan beri faaliyet göstermektedir. Bu faaliyet temel hedeflerden ve belirli bir perspektiften yoksun olarak yürütülmüştür.

Bugün partimiz, emekçi köylü kitleleri arasında oldukça geniş bir prestije ve sempatican kitlesine sahiptir. Ancak, bugüne kadar bu büyük potansiyeli örgütleyebildiğimizi, harekete geçirebildiğimizi ve geliştirebildiğimizi söyleyemeyiz. Bugün kırsal alanlardaki parti çalışması konusunda oldukça önemli eksiklikler taşıyoruz. Örgütümüzün uzun bir süreden beri köylü sorununa ilişkin olarak Marksist-Leninist bir siyasi çizgiye sahip olmasına karşın bu çizginin, çeşitli köylük bölgelerin özgül koşullarına uygulanması ve kırsal alanlardaki devrimci faaliyetimize yol göstermesi açısından eksikliklerimiz devam etmektedir. Köylülük içindeki çalışmamıza ilişkin olarak 1978 Ekim Konferansı'nda saptadığımız hata ve zaafılar bugün de hemen hemen olduğu gibi geçerliliğini korumaktadır. Dün olduğu gibi bugün de kırsal alanlardaki mücadelemizde toprak devrimine tabi sorunları öne çıkarıyor, çalışmalarımızı köy küçük-burjuvzisi ve köylü gençlik içinde yoğunlaştırıyoruz. Bu sınıf ve tabakaların devrimimiz açısından taşıdığı önem reddedilemez olmakla birlikte, esas müttefikimiz olması gereken yoksul köylülük içinde bugün için güçlü ve kalıcı bağlarımız son derece azdır. Bugüne kadar köylülük bölgelerde kurduğumuz çeşitli tipteki kitle örgütleri esas olarak köylü gençliğin örgütleri olmaktan öteye gitmemiştir. Köylülük içindeki çalışma belli bir dönemden sonra kadrolarımız tarafından küçümsemiştir. Veya bu alandaki çalışmaya gereken önem verilmemiştir.

Önümüzdeki dönemde köylülüğe ilişkin siyasetimizi geliştirmek, özgülleştirmek, tarım proletaryasını ve yoksul köylülüğü parti örgütlerinde ve partiye bağlı kitle örgütlerinde örgütlemeye hız vermek, onların mücadelesine önderlik etmek ve bu mücadeleyi geliştirip, yaygınlaştırmak zorundayız. Bu işleri başarmanın bütün objektif koşulları vardır ve bizim bilinçli, örgütlü faaliyetimizle bu koşullar daha da olgunlaşacaktır. İşçi sınıfımızın önderliğinde şehir ve köylerin emekçi yığınlarının mücadelesi birleştirilip, örgütlenmeden devrimin zaferinin olanaksız olacağı gerçeğini biran bile unutmamalıyız. Bugün köylülüğü örgütlemeye kavrayacağımız esas halka, parti önderliğinde ve illegal temelde yükselen, yoksul köylülüğün tüm sınıf ve tabakalarını bağrında toplayan Köylü Birliklerinin örgütlenmesidir.

Ancak bu taktirde, kırsal alanlarda devrimci bir köylü hareketi yaratılabiliriz ve köylülüğü fiili olarak da proletaryanın temel müttefiki durumuna getirebiliriz.

ŞEHİR KÜÇÜK-BURJUVAZİSİNİN ÇEŞİTLİ TABAKALARI ARASINDAKİ FAALİYETİMİZ

Ülkemizde kapitalizmin belirli bir gelişme göstermesine ve şehirlerin nüfusunun göreceli olarak artmasına bağlı olarak, şehir küçük-burjuvazisi de yaygınlaşmakta ve bu tabakaların devrim için taşıdığı önem artmaktadır.

Esas olarak küçük işletme sahipleri, esnaf-zanaatkarlar, bürokrasinin alt kesimleri, eğitim ve sağlık emekçileri, teknik elemanlar ve öğrenci gençlik gibi toplumsal katmanlardan oluşan şehir küçük-burjuvazisi, emperyalistler tarafından, komprador-burjuvazi tarafından baskı ve sömürü altında tutulmaktadır. Bu tabakalar faşist diktatörlük tarafından ezilmektedir. Komprador-burjuvazi ve toprak ağaları ve onların devleti, şehir küçük-burjuvazisinin siyasi ve ekonomik olarak gelişmesini engellemekte, üzerlerindeki sömürü ve baskıyı her geçen gün artırmaktadır. Kapitalizmin ve feodalizmin yükünü, işçi sınıfının ve köylülüğün yanında şehir küçük-burjuvazisi çekmektedir. Egemen sınıflar ve onların devleti şehir küçük-burjuvazisinin büyük bir kısmının belirli siyasi haklara kavuşmasını, örgütlenmesini sürekli olarak engellemektedir. Bugün, memurların, öğretmenlerin ve teknik elemanların kağıt üzerinde dahi grev, toplu sözleşme ve sendika hakkı yoktur. Esnaf ve zanaatkarların kooperatif biçimindeki örgütlenmeleri, komprador-burjuvazinin denetimi altındadır ve bu kooperatiflerin hemen tamamı, komprador-burjuvazinin bu tabakaları üzerindeki baskı ve sömürüsünü sürdürmenin bir aracı durumundadır.

Komprador-burjuvazi ve onların devleti, sadece, genel olarak bu tabakaları sömürü ve baskı altında tutmakla kalmamakta, aynı zamanda, kapitalizmin derinleşen buhranının bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını da işçi sınıfının ve köylülüğün yanında şehir küçük-burjuvazisinin üzerine yıkmaktadır. Şehir küçük-burjuvazisi zam, enflasyon, fiyat artışları altında ezilmektedir. Bu tabakalar siyasi saldırılardan ve toplumun bir bütün olarak faşistleştirilmesinden nasibini almaktadır. Bugün TÖB-DER gibi öğretmenlerin kitlevi örgütünün kapatılması, gençlik örgütlerinin kapısına kilit vurulması bu saldırıların bir kaç örneğidir.

Kapitalizmin krizinin derinleşmesine paralel olarak yoksullaşmasının yanında, şehir küçük-burjuvazisi, aynı zamandagiderek radikalleşmekte, işçi sınıfının yanında, yaşama koşullarını düzeltmek, belirli haklar kazanmak ve saldırıları göğüslemek için kitlevi olarak mücadeleye katılmaktadır. Esasen şehir küçük-burjuvazisinin, özellikle aydın kesiminin belirli bir mücadele geleneği vardır. Bu tabakalar hemen her zaman işçi sınıfının yanında yer almıştır. Son olarak 24 Aralık 1979 Eylemlerinde de görüldüğü gibi, öğretmenler ve memurlar bir çok yerde ve bazı yerlerde de esnafların bir kısmı kitlevi bir şekilde boykot ve direnişlere, kepenk indirme gibi eylemlere gitmişlerdir.

Bu durum, ülkemizin devrimci gelişiminin hemen bir çok döneminde böyle olmuştur.

Bununla birlikte, küçük-burjuvazinin genel özelliklerini taşıyan ve kendi başına devrimci mücadelede istikrarlı ve tutarlı bir çizgi izleyemeyen

bu tabakalar, söz konusu zaaflara aşabilmek için büyük ölçüde devrimci proletaryanın önderliğine muhtaçtırlar. Ancak şunu da belirtmeliyiz ki, şehir küçük-burjuvazisinin istikrarsızlığı ve yalpalaması, demokratik devrimde örneğin ara sınıf olma özelliği gösteren ulusal burjuvazinin durumundan esasta farklıdır. Şehir küçük-burjuvazisi, demokratik devrimden kesin olarak çıkarı olan ve emperyalizmin, komprador-tekelci kapitalizmin ve faşist diktatorlüğün ağır bas kısı altındaki bir sınıf olarak, özellikle devrimci proletaryanın tutarlı ve kararlı önderliği altında devrimci yetenek ve potansiyelini ortaya koymakta ve devrimin zaferinde işçi sınıfının bir müttefikleri olarak önemli bir rol oynatabilmektedir. Şehrin küçük-burjuvazisi Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesi sürecinde proletaryanın müttefiklerinden biridir. Bu yüzden Devrimci Komünist Partimiz şehir küçük-burjuvazisinin yükselen devrimci mücadelesini kucaklamak ve ona önderlik etmek gibi güç, ama yerine getirilmesi zorunlu bir görevle karşı karşıyadır. Bu yönüde bugünden atmış olduğumuz belli adımlar ve kazandığımız başarılar vardır. Önümüzdeki görev, bu alandaki olumlu gelişmeleri ilerleterek sürdürmektir.

Gençliği dışında tutarsak (ki bu konuyu ayrı bir bölümde aela alıyoruz) şehir küçük-burjuvazisi içinde örgütümüzün bugüne kadar yürüttüğü faaliyeti ve bu alanda aşmamız gereken zaaflarımızı, kısaca şu şekilde toparlayabiliriz:

Öğretmenler: Egemen sınıflar, kurdukları faşist-feodal eğitim sistemiyle genç kuşakların beyinlerini yıkamak ve onları mevcut düzenin 'uyumlu' parçaları olarak yetiştirmek amacıyla her zaman yoğun bir çaba içinde olagelmışlerdir. Ancak onların bu çabaları, yalnız öğrenci gençlik kesiminde değil, eğitim emekçileri olan öğretmen kesiminde de derin bir tepki görmüş; ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenler salt 'küçük devlet memurları' olarak kalmayı çoğunlukla reddetmişler ve ilerici, yurtsever bir geleneğin ve potansiyelin taşıyıcısı olmuşlardır.

Örgütümüz ilerici ve devrimci bir potansiyel taşıyan öğretmenler arasında uzun bir zamandan beri belirli bir faaliyet yürütmektedir. Örgütümüz, bugüne kadar öğretmen mücadelesini saptırarak onu düzenin sınırları çerçevesinde tutmaya çalışan revizyonizm ve reformizm ile ve onunla uzlaşan orta yolculukla mücadele ederek öğretmenleri her koşul altında mücadele edecek ve varlığını sürdürebilecek bir kitle örgütünün çatısı altında toplamaya çalışmıştır. Bugün örgütümüzün öğretmenler arasında geniş bir sempatican kitlesi vardır. (Yayınlanamaz.)

Partimiz genç bir partidir ve ülkemizin somut koşullarında öğretmen mücadelesini örgütlemeye başlaması çok yenidir. Bu alanda daha önceden hiç bir tecrübemiz yoktu. Bu yüzden bugüne kadar ancak öğretmen örgütlenmesinin taşıması gereken en genel nitelikleri (anti-emperyalist demokratik mesleki bir kitle örgütü) saptayarak ve esas olarak, pratikte ortaya çıkan aksaklıkları düzelterek adım adım ilerledik. Bu bir ölçüde doğaldı, ama bu durum aynı zamanda, bu alanda merkezi önderliğin yetersizliği nedeniyle bir çok yanlış anlayışların ya da onların izlerinin yaşamasına, genel bir kafa kırıışıklığına yol açtı.

(Yayınlanamaz)

İster meslek, ister cins, isterse belli bir yaş dönemi gözetilerek kurulmuş olsun, dünyada hiç bir kitlesel örgüt yoktur ki, siyasi bir nitelik taşımasın ve siyaset yapmasın. Bir an için böyle bir örgütün programının birinci maddesi olarak siyasetle uğraşmamayı belirlediğini, siyasi çalışma yapmayacağını ilan ettiğini varsayalım. Kitleleri siyasetten uzak tutmak da bir siyaset, hem de en kötüsünden, onları her zaman için mevcut düzenin tutsağı yapmayı amaçlayan burjuva bir siyaset değil midir? Bu yüzden biz komünistler hangi türden bir örgüt kurarsak kuralım (legaliteden yararlanmayı öngören bazı durumlar da mevcut yasalar önünde olmasa bile) kitleler önünde her zaman o örgütün siyasi amaçlarını ve niteliğini açıkça belirler, bu doğrultuda siyasi çalışma yapar ve kitleleri o siyasete kazanmaya çalışırız.

Ama özellikle bir kitle örgütü söz konusu olduğunda, bu örgütün bağrında toplmayı ve mücadelelerini yönlendirmeyi amaçladığı kitlelerin, bizim ortaya koyduğumuz siyasi platformu peşinen ve tam olarak kavraması, ya da yalnızca bu kavrayışa ulaşanların örgütlenmesi düşünülemez. Bu bir anlamda arabayı atın önüne koşmaktan başka bir şey değildir. Kitleler içinde, henüz bu kavrayışa ulaşmamış olsa bile günlük ekonomik, mesleki talepler ve diğer bir takım talepleri uğruna mücadeleye hazır ve bu mücadele içinde bizim onu geliştirip tutarlı bir demokrat ya da bir komüniste dönüştürebileceğimiz çok sayıda unsur vardır ve var olacaktır. Kitle örgütleri, bölücülük yapmamaları, mücadeleyi saboté etmemeleri ya da ajan, provokatör olmamaları kaydıyla, çalıştığı alanda o kitle örgütünde örgütlenmek ve mücadele etmek isteyen herkesi bağrında toplama lı ve onları uygun bir tarzda örgütlemelidir. Bunu başarabilmesi için de onun o özgül alanın somut sorunlarıyla (ekonomik, akademik, mesleki vb.) uğraşması ve bu sorunlara somut çözümler getirmesi gerekir.

Bu yaklaşımı öğretmen mücadelesine uyguladığımızda, bu alandaki örgütün, partimizin asgari programını temel alan ve bugünkü koşullarda illegal temelde örgütlenmiş (bu legal olanakları sonuna kadar kullanmayla çelismez) demokratik, mesleki kitle örgütleri, bir başka deyişle illegal bir öğretmen sendikası olması gerektiğini ortaya çıkarır. (Yayınlanamaz)

(Yayınlanamaz)

Sağlık Emekçileri: Bazı sorunları birbirinden farklı olmakla birlikte ortak sınıf özelliklerine sahip sağlık emekçileri, devrimci, demokrat bir geleneğe sahiptirler. Ve bugüne kadar çeşitli şehirlerde giriştikleri anti-faşist eylemlerle ve çeşitli taleplerini gerçekleştirmek için giriştikleri mücadele örnekleri ile bunu göstermişlerdir.

Örgütümüzün 1975 yılında gerçekleştirdiği özeleştiri ve yeni siyasi çizgi belirlemesinin yarattığı atılım sırasında, onun sempatizanları bir çok alanda olduğu gibi sağlık emekçileri arasında da geniş ölçüde kendiliğinden(...) grupları oluşturdular.

(Yayınlanamaz)

Sağlık emekçilerinin partimizin önderliğindeki örgütlenmesi bugün de sürmektedir. Ancak, faşist diktatörlüğün artan saldırıları karşısında (...) her koşul altında varlığını sürdürebilecek ve mücadele edebilecek örgütlere çevirmek, onların özelliklerini bu yönde sağlamlaştırmak ve daha geniş sağlık emekçisi kitlesini (...) ...birleştirmek partimizin önünde bir görev olarak durmaktadır.

Mühendis ve Mimarlar: Öğretmenlerin, sağlık emekçilerinin ve diğer memur tabakalarının dışında örgütümüzün mühendis ve mimarlar arasında da belirli bir faaliyeti vardır. (Yayınlanamaz)

Diğer Memur Tabakaları:Bugün ülkemizde asalk devlet cihazının oldukça gelişmiş ve yayılmış olmasına bağlı olarak, geniş bir küçük memur kitlesi oluşmuştur. Resmi istatistiklere göre memur kitlesi 1 milyonun üzerindedir. Ancak belirtilmesi gereken olgu da, devlet mekanizmasına bağlı olarak çalıştırılan geniş bir hizmet işçisi kitlesinin de sendika kurma, grev ve toplu sözleşme hakkının gaspedilmesi amacıyla, yasal olarak memur statüsüne geçirilmiş bulunmasıdır.

Memur kitlesinin yoğunluğuna ve yaygınlığına karşın, bu alanda mücadele ve örgütlenme düzeyi oldukça düşüktür. Bugüne kadar revizyonistlerin önderliğinde kurulan çeşitli örgütler -ki bunlar genel memur dernekleridir- her hangi bir etkinlik gösteremedi ve saflarına topladığı memur kitlelerini düzene bağlamaktan başka bir şey yapmadı. Bunlar bugün birer tabela örgütü durumuna gelmiştir.

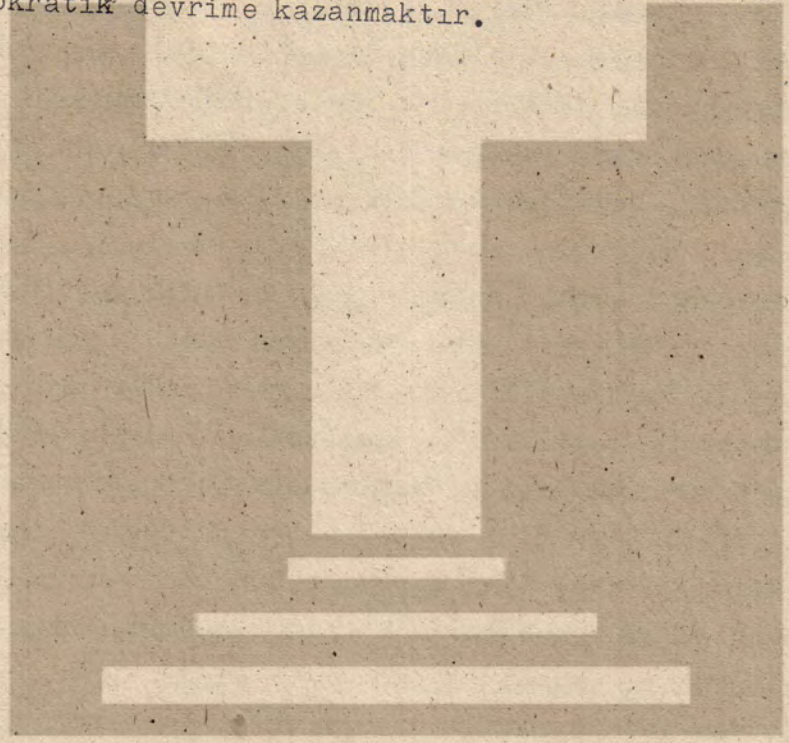
Örgütümüz sempatizanları, ilk baştan itibaren çeşitli memur tabakaları arasında (...) grupları oluşturdular. (Yayınlanamaz) Ancak (...) grupları bugüne kadar örgütlenme sorunlarını çözemediler ve merkezi bir yapıya kavuşamadılar.

Bu durum önemli ölçüde memur tabakalarının çeşitliliğinden; yaygınlığından ve dağınıklığından ileri gelmektedir. Deneylerimiz genel bir memur derneğinin, özellikle hareketin belli bir gelişme düzeyinde çeşitli memur tabakalarının sorunlarına yetmediğini ve onları yeterince kucaklayamadığını gösteriyor. Bu durum, özellikle belirli alanlarda büyük bir memur kitlesi çalıştırılan devlet kuruluşlarında, çalışmaların belirli birimler esas alınarak yürütülmesi ve (...) gruplarının bu temelde örgütlenmesinin gerekliliğini ortaya koyuyor. Bunlardan (...) grupları, daha önce üzerinde durduğumuz gibi illegal memur sendikaları olarak faaliyet göstermeli ve en geniş kitleyi bağırında toplamaya çalışmalıdır. Bunun yanı sıra az sayıda memur çalışan küçük yerleşim bölgelerinde (...), bu alanlarla özel olarak ilgilenen temsilcilikleri içeren genel örgütlenmeler olarak ortaya çıkabilir ve aynı anlayışla memur sendikası olarak çalışabilir. (Yayınlanamaz)

(Yayınlanamaz)

TDKP, tüm çalışanların grev ve toplu sözleşme yapma yetkisine sahip sendika kurma hakkının kararlı bir savunucusudur ve bunun gerçekleştirilmesi için bu hakkın "yasal" olarak tanınmasını beklemez.

Şehir küçük-burjuvazisinin bir tabakasını oluşturan esnaf ve zanaatkarlar arasında örgütümüzün bugüne kadar kayda değer her hangi bir faaliyeti olmamıştır. Tekellerin ve emperyalistlerin sömürü ve baskısı altında olan bu tabakanın belli bir kesimi düzene, sömürüye ve baskıya karşı olduğunu belli zamanlarda ve özellikle 24 Aralık-79. Eylemlerinde ortaya koymuştur. Bugün yapmamız gereken şey, bu tabakayı etkinlikleri altındaki örgütler aracılığıyla düzene bağlayan ve karşı devrimci amaçları için kullanmaya çalışan faşistleri ve Reformistleri tecrit ederek şehir küçük-burjuvazisinin bu tabakası arasında çalışmak ve onları demokratik devrime kazanmaktır.

TÜSTAV

GENÇLİĞİ ÖRGÜTLEME FAALİYETİMİZ

Marksizm-Leninizm ve Gençlik

Gençlik sorunu, her gerçek devrim için olduğu gibi, bizim devrimimiz için de hayati önemde bir sorundur.

Marksizm-Leninizm bize, gençliği kazanmanın geleceği kazanmak demek olduğunu öğretir. Adı üzerinde, gençlik toplumun genç kuşağıdır ve gelecek ona aittir. Onu kazanan ise, geleceği kazanır.

Sömürücü egemen sınıflar da bu gerçeğin bilincindedirler. Bundan dolayıdır ki, gençliği kazanmak her zaman için sömürücü sınıflarla işçi sınıfının kıyasıya mücadele ettiği bir alan olagelmıştır.

Sömürücü sınıfların gençliğe verebileceği hiçbir şey yoktur. Aksine onlar, gençliğe ait herşeyi kendi tekellerine almışlardır. Onu ağır sömürüye, dayanılmaz maddi ve manevi baskılara mahkum etmişlerdir. Onu her türlü haktan ve gelecekten yoksun bırakmış, bugününü ve geleceğini karartmışlardır.

İşçi sınıfı ise sömürücü egemen sınıfların aksine, gençliğin her türlü maddi ve manevi çıkarlarının, haklı özlemlerinin biricik gerçek savunucusudur. İşçi sınıfı, gençlik üzerindeki her türlü maddi ve manevi baskıya ve ağır sömürüye karşı mücadele eder. İşçi sınıfı, gençliğe gerçek kurtuluşunun, aydınlık geleceğinin yolunu gösterir. İşçi sınıfı gençliği her türlü baskı ve sömürden kurtarır, ona iyi bir hayat, güvenli ve parlak bir gelecek hazırlar. İşçi sınıfı geleceği gençliğe verir. Devrimler tarihi bütün bu gerçeklerin kanıtıdır. Şanlı Ekim Devrimi'yle başlayan sosyalizm deneyi bunun kanıtıdır. Lenin ve Stalin'in şanlı Sovyetler Birliği bu gerçeklerin kanıtı olmuştur. Sosyalist Arnavutluk, bu gerçeklerin yaşayan, canlı kanıtı olmaktadır.

Gençliğin devrim için taşıdığı hayati önem, yalnızca onun geleceğin sahibi olmasından gelmez. Başka bir deyişle gençlik, sadece devrimin geleceğini ilgilendirmez. Gençlik, devrimin bugünü için de, onun ilerletilmesi ve başarıya ulaştırılması için de büyük önem taşır. Bu gerçek, Marksist-Leninistler tarafından "Gençlik Devrimin Büyük Bir Yedek Gücüdür" şeklinde belirtilmiştir. Bütün devrimlerin tarihi tecrübesi, geniş gençlik kitleleri aktif bir şekilde katılmazsa, hiçbir devrimin başarıyla yürütülmediğini göstermiştir ve göstermektedir. Bu neden böyledir? Çünkü gençlik toplumun en canlı, en dinamik, en enerjik, en fedakar ve yeniliğe açık kesimidir. Gençlik her devrimin itici dinamik güçlerinden biridir. Gençlik devrim için bitmez tükenmez bir enerji kaynağıdır. Devrim için en taze, en faal güçler gençlikten çıkar.

Gençliğin canlılığı, dinamizmi, bitmez tükenmez enerjisi, derin fedakarlık ve feragat ruhu, işçi sınıfı için çok şey ifade eder. İşçi sınıfı gençliğin bütün bu olumlu özelliklerini korumaya ve geliştirmeye çalır. Sömürücü egemen sınıflar için ise bunun tersi doğrudur. Onlar için gençliğin taşıdığı bütün bu olumlu özellikler, birer tehlike ifade eder. Bundan dolayıdır ki; sömürücü egemen sınıflar, burjuvazi, gençliği boş, düzensiz ve amaçsız bir hayata yöneltmeye, onu yozlaştırmaya, çürümeye ve suça itmeye, umutsuzluğa, güvensizliğe

ve hayalciliğe itmeye çalışır. Onu baskı altında tutarak, insiyatifini ve canlılığını kırmaya, devrimci enerjisini eritmeye çalışır. Burjuvazinin işçi sınıfının zaaflarından yararlanarak, zaman zaman gençliğin bu olumlu özelliklerini kendi aşağılık sınıf çıkarları için kullandığı da görülmüştür. Özellikle 1930'larda bir çok ülkede başarıya ulaşan faşizm, gençlikten, onun dinamizminden büyük ölçüde yararlanmıştır. Fakat sömürücü sınıfların tutumunu, çoğu kere birincisi belirlemiştir.

Gençlek hakkında yukarıda özetlenen ve bütün devrimlerin tarihi tecrübesiyle doğrulanan Marksist-Leninist kavrayış, bizim tarihi tecrübemizle de doğrulanmıştır, bugün de doğrulanmaktadır. Gençliğimizin yıllardan beri verdiği zorlu mücadele, gösterdiği yiğitlik, katlandığı fedakarlıklar, genel devrim mücadelesi içinde tuttuğu yer bunun kanıtıdır.

Bizzat ülkemizde yaşanan tarihi tecrübenin de yardımıyla, örgütümüz doğduğu andan itibaren gençlik hakkında yukarıda özetlenen, Marksist-Leninist kavrayışı edindi. Ve onun ışığında hareket etti. Gençliğe gereken önemi verdi. Ona güvendi. Onun tüm maddi, manevi çıkarlarını ve özlemlerini savundu. Mücadelesinin önüne düştü, ona doğru yolu gösterdi. Burjuvazinin, revizyonizmin ve oportünizmin aldatıcı, saptırıcı ideolojisine ve propagandasına karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttü. Gençlik üzerindeki etkilerini kırmaya çalıştı. Kuşkusuz bu arada çeşitli eksiklikler ve zaafılar gösterdi. Bazı yanlışlar yaptı. Fakat bunlar gençliğe karşı tekınılan olumlu tutumu ve onun içinde gösterilen olumlu, başarıları faaliyeti gölgeleycek nitelikte değildi. Bunun sonucudur ki, örgütümüz gençlik içerisinde gelişip güçlendi. Onun bağrında kök saldı. Her yeni günde daha geniş gençlik kitleleri bizi izledi, bizim gösterdiğimiz yolda yürüdü.

Gençliğimizin Sanlı Bir Mücadele Tarihi Vardır

Son yıllarda gençliğimizin mücadelesi sürekli bir yükselme ve yaygınlaşma çizgisi izledi. Gençlik bugün Türkiye'nin dört bir yanında zorlu, yiğit bir mücadele içerisinde.

Gençliğin bugünkü mücadelesi geçmiş mücadelesinin ileri düzeyde bir devamıdır. Onun mücadelesinin kökleri geçmişin derinliklerindedir. Bugünkü mücadele, geçmişteki mücadelenin, özellikle 1960'larda yükselen mücadelenin temelleri üzerinde, onun güçlü devrimci mirası üzerinde yükselmektedir.

Özellikle 1965'lerden itibaren gençlik saflarında hızlı bir siyasileşme ve devrimcileşme görüldü. Gençlik geniş kitleler halinde komprador-feodal düzenden koptu ve ona karşı mücadeleye girişti. İlk dönemler öğrenci, daha çok yüksek öğrenim kesiminde görülen bu hızlı devrimcileşme, sonraki yıllarda işçi ve emekçi gençliğe de yansıdı. Siyasileşen ve devrimcileşen gençlik yalnızca, gündelik ekonomik, akademik talepler için değil, genel siyasi talepler için de mücadele ediyordu. Gençlik iş, toprak; parasız, eşit ve demokratik bir eğitim istiyordu. Faşist baskı ve zulmün son bulmasını, geniş siyasal özgürlüklerin tanınmasını istiyordu. Demokrasi ve bağımsızlık istiyordu. Kısacası gençlik

devrim istiyordu. Egemen sınıflar ilk yıllarda gençliğin bu devrimci silkinmesini küçümsemeye kalktılar. Her yolla bu devrimci uyanışın derin sınıfsal-siyasi muhtevasını gizlemeye, onu "genç kuşağın buhranı", "dış kışkırtmaların ürünü", "Batı gençliğine özentisi" vb. şekillerde karalamaya çalıştılar. Fakat kısa zamanda bu mücadelenin kendileri için büyük tehlike oluşturduğunu görünce, onun üzerine acımasız bir baskı ve terörle yürüdüler. Gençlik, faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne direnerek mücadelesini devam ettirdi. Bir çok devrimci mevzi kazandı, çeşitli kısmi hak ve taleplerini söke söke elde etti. Bu mücadele, sayısız yiğit gençlik önderi çıkardı. Bugün halkımızın ve gençliğimizin kalbinde yaşayan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'lar, Sinan Cemgil'ler, Cihan Alptekin'ler bu mücadelenin ateşi içerisinde yetiştiler. Onlar mücadelenin ileriye götürülmesine büyük katkılarda bulundular.

1965'lerde yükselen gençlik mücadelesi Marksist-Leninist bir önderlikten yoksundu. İşçi sınıfımız bu mücadeleye önderlik edecek, ona yol gösterecek, istikrar kazandıracak ve kalıcı başarılarla yöneltecek öncü partisine sahip değildi. İşçi sınıfı ve Marksizm adına boy gösteren her türlü revizyonist, oportünist, akım ise, bu mücadelenin önünü almak ve onu kendi reformcu, darbeci ve parlamenterist hayaller için kullanmak istiyordu. O dönemde TİP'li modern revizyonistler ve bugün sosyal-faşistler, TKP'nin saflarında yer alan modern revizyonistler, gençlik mücadelesinin önüne sürekli barikatlar kuruyor; "aman faşizm gelir" korkuluğuyla, "provokasyon" teorileriyle onu durdurmaya çalışıyorlardı. Bugün sosyal-faşist TİKP çetesini oluştururlar, o yıllarda gençlik eylemini "Anayasanın meşru sınırları dışına taşımakla" suçlamış ve onu "küçük-burjuva anarşizmi" diye karalamaya çalışmıştır. Değişik revizyonist mihrakların o yıllardaki bu açık ihaneti devrimci gençliğin bilincinde yer etti.

1960'larda yükselen mücadeleye katılan gençlik kitleleri içerisinde Marksizm-Leninizme ve sosyalizme büyük bir sempati vardı. Bu derin sempati gençliğimizin işçi sınıfına yakınlık göstermesinin ve onun mücadelesine omuz vermesinin bir başka nedenini oluşturuyordu. Bu en açık ve en çarpıcı biçimde şanlı 15-16 Haziran işçi eylemi karşısında gençliğin gösterdiği tutumda görüldü. Gençliğin Marksizm-Leninizme ve sosyalizme duyduğu sempati ve işçi sınıfına gösterdiği yakınlık, bugünün devrimci gençliğine önemli bir miras olarak kaldı.

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde geçici bir durgunluk ve gerileme gösteren gençlik mücadelesi, bu dönemin ardından yeniden yükseldi. Gençlik mücadelesindeki bu yükseliş, 1965'lerde olduğu gibi önce yüksek öğrenim gençliği kesiminde başladı. Kısa zaman sonra hızlı bir şekilde liseli gençliğe yayıldı. Bunun yanında işçi ve köylü gençlik, mücadelenin tamamen dışında değildi. Fakat öğrenci gençlikle karşılaştırıldığında, bu kesimde mücadele daha geri ve zayıftı. Bu durum yakın zamana kadar devam etti.

Gençlik mücadelesindeki bu yükselme devrimci bir önderlikten ve tutarlı bir örgütlenmeden yoksundu. 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde direnmeyip, teslimiyet bayrağı çeken, bu sayede de bu dönemi kazasız belisiz

atlatan değişik revizyonist mihraklar, devrimci gençlik hareketinin bu zaafını değerlendirmeye ve içine sızmaya çalıştılar. Bu revizyonist mihraklar başlıca TSİP ve PDA'idi. Fakat bu revizyonist çeteler, niyetlerinde başarılı olamadılar. Çünkü devrimci gençlik anti-revizyonist bir geleneğe sahipti. Üstelik bu revizyonist mihrakları, özellikle birini (PDA'yı) geçmişten tanıyordu. Diğer yandan yükselen gençlik mücadelesi içinde etkin olmak, onun önünde, en azından içinde olmakla mümkündü, Oysa revizyonistler bu eylemin dışındaydılar ve her yolu ve yöntemi kullanarak gençliği devrimci eylemden alıkoymaya çalışıyorlardı.

Yükselen öğrenci gençlik mücadelesinin ileri unsurları arasında, 1971 küçük-burjuva ihtilalciliğine büyük bir sempati vardı. "1971 Hareketi"nin izleyicisi iddiasındaki küçük-burjuva akımlar, bu sempatiyi yoğun bir şekilde istismar ettiler. Bu sayede bu ileri unsurların büyük bir bölümünü kendi çevrelerinde topladılar. Buna paralel olarak öğrenci gençlik hareketinin geri siyasi düzeyi ile birleştirdiler. Bu temelde öğrenci gençlik hareketi üzerinde önemli bir etkinlik kazandılar.

Gençlik İçindeki İlk Faaliyetlerimiz

Örgütümüzün doğduğu dönemde gençlik mücadelesinin durum yukarıdaki gibiydi. Gençlik faşist diktatörlüğe karşı yığıtçe mücadele ediyordu. Fakat devrimci bir önderlikten yoksundu. Örgütsüz ve dağınıktı. Gençlik revizyonistler tarafından aldatılmaya, mücadeleden alıkonmaya çalışılıyordu. Pratikte çoğu kere modern revizyonistlerin kuyruğuna takılan gençlik eylemini zaman zaman mace raci, zaman zaman teslimiyetçi bir çizgiye çeken küçük-burjuva akımlar mücadeleye ciddi zararlar veriyorlardı. Daha da önemlisi reformizmin, mücadele içindeki gençlik kesimi üzerinde bile önemli ölçüde ideolojik etkisi vardı. Revizyonistler ve kısmen küçük-burjuva devrimci akımlar, devrimci gençlik saflarında da reformist hayaller yayıyorlardı.

Gençliğin devrimci mücadelesini güçlendirmek, yaymak, onu daha da ileriye götürmek ve Marksist-Leninist bir önderlik altında birleştirmek bütün bu engellerin aşılmasıyla mümkündü. Bu gençlik içerisinde ideolojik-siyasi ve pratik alanlarda çok yönlü karmaşık bir mücadele yürütmek demektir. Bu görevi cesaretle üstelendik. Çünkü gençliğin devrim mücadelesi için taşıdığı büyük önemin farkındaydık. Fakat bu görev gerçekten de güç bir görevdi. Bir çok eksiklerimiz vardı. En temel eksikliğimiz ideolojik-siyasi inşanın henüz başında olmamız, yani Marksist-Leninist siyasi çizgimizin henüz tam olarak oluşmamış olmasıydı. Gençlik içinde çalışacak çok az kadroya sahiptik. Fakat öte yandan bazı avantajlara da sahiptik. Küçük-burjuva ihtilalci çizgiyi mahkum ederek gerçekleştirdiğimiz özeleştiri, devrimci gençlik saflarında yankı yaratmıştı. Marksizm-Leninizm ve devrime sonsuz bir inanç duyan ve daha önce arayış içinde olan bir çok genç devrimci hareketimize sempati duyuyordu. Gençlik içerisindeki faaliyetimizi hızla başlangıçlı, hızlı bir şekilde bu unsurlarla bağ kurmak ve onları örgütlemek oldu. Çünkü, ancak bu unsurları örgütleyerek ve onlara duyanarak gençlik içinde yaygın, faal bir çalışma yürütebilirdik.

Bunun hemen ardından geniş gençlik kitlelerine yönelik faaliyete giriştik ve kısa zamanda önemli bir kitle tabanı edindik. Gençlik içerisindeki etkinliğimiz sürekli olarak genişlemeye başladı.

Devrimci gençlik saflarında esas tehlike revizyonizmdi. Revizyonizm her yolla devrimci gençlik saflarında yılgınlığı, pasifizmi, teslimiyeti, reformist hayalleri yayıyor, gençliğin devrimci eylemini dizginlemeye çalışıyordu. Revizyonizm gençlik saflarında bölücü bir faaliyet sürdürüyor, devrimci gençlik güçlerinin eylem birliğini bozmaya, saflarda kargaşalık ve düşmanlık yaratmaya çalışıyordu.

Gençlik içinde ilk toparlanmanın ardından, revizyonizme karşı mücadeleyi yoğunlaştırdık. Küçük-burjuva devrimcilerini revizyonistlerden koparmaya çalıştık. Daha önce sözünü ettiğimiz eksiklikler revizyonizme karşı mücadelemizi zayıflatıyordu. Buna karşın revizyonizme karşı yürütülen mücadele kısa zamanda bazı önemli başarılar sağladı. Özellikle büyük şehirlerde revizyonistler sızdıkları gençlik örgütlerinden sökülüp atıldılar. Yuvalandıkları yönetimlerden uzaklaştırıldılar. 'Üç Dünya'cı çete ise belirli bir taban bulurum umuduyla açtığı tabela gençlik derneklerini toptan kapatmak ve o güne kadar gençlik saflarında bölücülük yaptığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Gençlik içindeki çalışmamız böyle başladı. Bunu ortaya çeşitli konularda özgül siyasetler koyarak ve bazı önemli kararlar alarak yaygınlaştırıp sürdürdük.

Gençlik içindeki çalışmayla ilgili aldığımız en önemli kararlardan biri, Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin (TGKB) kurulmasıydı.

Türkiye Genç Komünistler Birliği

Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin örgütlenmesine 1975 yılı sonlarında başlandı. Önce bazı büyük illerde İl Komitelerimiz kendilerine bağlı TGKB İl Örgütleri kurdular. Ardından 1976 Haziran'ında GMK'nın atadığı Merkez Komitesi ile Türkiye Genç Komünistler Birliği, Türkiye çapında merkezileştirildi. Bir süre sonra diğer bazı illerde de TGKB örgütleri kuruldu.

Örgütümüzün TGKB'yi örgütleme kararı doğru ve yerindeydi.

TGKB neden gerekliydi? Çünkü gençlik, özellikle öğrenci gençlik içinde hızla artan etkinliğimiz ve gelişme potansiyelimiz böyle bir örgütü ihtiyaç haline getirmişti. Gençlik içinde çok sayıda ileri sınıftanımız vardı. Bu unsurlar örgütümüz içinde örgütlenecek ideolojik-siyasi ve örgütsel düzeyde değillerdi. Fakat devrime, siyasi çizgimize ve komünizme büyük sempati duyuyorlar ve gençliği kazanma faaliyetimize gönüllü, istekli ve faal bir şekilde katılıyorlardı. Örgütümüzün gösterdiği doğrultuda hareket ediyorlardı. Sayıları sürekli artan bu durumdaki genç unsurları örgütlemek, devrimci istek ve enerjilerinden gençliği kazanma faaliyetimizde en iyi şekilde yararlanmak, ideolojik siyasi ve örgütsel olarak eğitmek ve örgütümüze hazırlamak için en iyi, en uygun araç Türkiye Genç Komünistler Birliği olabilirdi.

Türkiye Genç Komünistler Birliği işte bundan dolayı bir gereklilik, bir ihtiyaçtı. Ve buna dair karar doğrudu. Fakat sorun böyle bir aracın gerekliliği

ğini saptamanın ötesinde bir önem taşıyordu. Her şeyden önce Türkiye Genç Komünistler Birliği bizim için tamamen yeni bir uygulama olacaktı. Bundan dolayı konuya her açıdan siyasi açıklık kazandırmak ve uygulamaya bunun ışığında geçmek gerekiyordu. Konuyla ilgili Marksist-Leninist öğretisi, çeşitli ülkelerde geçmiş ve mümkün olduğu ölçüde bugünkü tecrübesi dikkatle ele alınmalı, doğru yorumlanmalı ve somutlaştırılmıyordu. Türkiye Genç Komünistler Birliği nasıl bir örgüt olacaktı? Hangi işlevi görecekti? Partiyle (o günün somutunda örgütümüzle) ilişkilerinin, daha açık bir deyişle, örgütümüzün Türkiye Genç Komünistler Birliği'ne her alanda önderliğinin içeriği ve biçimi ne olacaktı? TGKB'ye kimler, hangi ölçülerle alınacaktı? TGKB'nin örgütsel yapısı, iç işlerliği, çalışma tarzı nasıl olacaktı? Bu ve benzeri sorunların açık ve somut çözümünü ortaya koymak gerekirdi. Örgütümüzün tüm kadroları ve TGKB içinde, özellikle onun yönetici kademeslerinde yer almaya day tüm unsurlar, bu temelde (asgari ölçüde eğitildikten sonra bu uygulama başlatılmıyordu.

TGKB'yi kurduğumuz dönemde bizi bekleyen temel görevler bunlardı. Hazırlık görevi en önce ve esas olarak siyasi alandıydı. TGKB'yi inşa edecek olan il örgütlerimizin konuyla ilgili siyasi eğitimi çok önemliydi.

Fakat o dönemde bu gerçeği gerektiği gibi kavrayamadık. TGKB'yi inşa hazırlıklarını pratik alanla sınırlı tuttuk. Konunun siyasi yinına tamamen ilgi siz kaldığımızı söyleyemeyiz. Fakat bu sok sınırlıydı. Üstelik bu sınırlı çalışmayla elde edilen bazı sonuçlar -ki bunların bazıları önemliydi de- ne somutlaştırıldı, ne d. kadrolara iletildi.

TGKB sorununa siyasi açıklık getirilmeden ve örgüt içinde konuyla ilgili eğitimi gerçekleştirilmeden uygulamaya geçmek, TGKB'de ve gençlik çalışmamızda ciddi sorunlar yarattı. Bu sorunlar gençliği kazanma mücadelemizi olumsuz etkiledi, onu zayıflattı.

Saflarımızda TGKB konusunda, ortaya çıkışlarını ve sonuçlarını biri birinden ayıramayacağımız başlıca şu üç yanlış eğilim ortaya çıktı:

- 1). TGKB'nin partiye bağımlılığının doğru kavranmaması, bunun sonucu olarak örgütümüzün TGKB'ye önderliğinin zayıflaması,
- 2). "Gençlik partisi", "Gençliğin öncü müfrezesi" eğilimleri; bu eğilimlerin sonucu olarak gençlik sorununun TGKB'nin sorunu olarak görülmesi,
- 3). Öncü örgüt eğilimlerinin ve parti taklitçiliğinin doğrudan bir sonucu olarak, TGKB'nin "seçkin" genç komünistlerin örgütü anlayışıyla darlaşması, çok sayıda genç sempatizanımızın TGKB'nin dışında ve örgütsüz kalması,

Yukarıda üç başlık altında topladığımız yanlış anlayış ve eğilimler açıkça formüle edilip savunulmamıştı. Fakat belirsizlik kaçınılmaz olarak bu yanlış anlayış ve eğilimleri, değişik bölgelerde şu veya bu ölçüde yeşertip beslemişti.

1978 Ekim Konferansı'na kadar saflarımızda değişik ölçülerde yaşayan bu yanlış anlayış ve eğilimlere karşı ciddi bir müdahalede bulunulmadı. Ekim Konferansı ve sonrasında bu konuda yeni bir uygulamaya girişildi ve doğru bir anlayışla TGKB'deki, TGKB'ye ve gençlik çalışmasına yaklaşımdaki bu zaaf lar giderilmeye çalışıldı.

GMK.1979 Temmuz'unda yaptığı toplantıda TGKB sorununu bir bütün olarak ele aldı ve sorunun temel noktalarına açıklık kazandırdı.

GMK'nın Temmuz Kararları, bugün sürmekte olan düzeltme faaliyetine 1-
şik tutmaktadır.

Yukarıda üç başlık altında topladığımız yanlış anlayış ve eğilimleri, or
taya çıkardıkları sonuçlarıyla birlikte kısaca ele alalım:

1). Partimizin azami hedeflerine, komünizme sempati duyan gençliği ay
rı örgütlemek Marksist-Leninistler için evrensel bir uygulamadır. Geçmişte ve
bugün komünist partileri, parti ve komünizme sempatican gençlik kitlesini, Genç
Komünistler Birliği veya Komünist Gençlik Birliği şeklinde adlandırılan örgüt -
lerde örgütlemişlerdir.

Bu tip örgütlerin, somut olarak Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin iş
levi nedir?

GMK bunu Temmuz Kararlarında şöyle formüle etmişti: "TGKB, partiye yeni
üyelerin hazırlandığı, eğitildiği, bir parti okulu ve parti önderliğinin genç -
lik içinde sağlamlaşmasının aracı bir örgüttür."

TGKB'yi inşa kararı aldığımız sırada, onun yukarıda özlü bir şekilde
formüle edilen işlevini doğru bir şekilde saptamıştık. Fakat asıl önemli olan
TGKB'nin bu işlevi nasıl göreceği ve gerçekleştireceği idi.

TGKB yukarıda formüle edilen işlevi ancak Partinin her kademedeki ve her
alandaki doğrudan ve yakın önderliğiyle yerine getirebilir. Partinin doğrudan
ve yakın önderliği olmadan TGKB, yeni, sağlam, canlı kadroların yetiştirildiği
bir rezerv örgüt, bir parti okulu, bir komünizm okulu olamaz. Partinin doğrudan
ve yakın önderliği olmadan, TGKB, parti önderliğinin gençlik içinde sağlamlaşma
rılmasının aracı; gençliği devrime kazanmada, devrim ve komünizm için eğitmede
partinin aktif, militan, insiyatifli bir yardımcısı olamaz. Partinin doğrudan
ve yakın önderliği olmadan TGKB parti için bir yedek güç olamaz. Partinin doğ
rudan ve yakın önderliği olmadan, TGKB güçlü, canlı ve sağlam olamaz. Son olarak
partinin her kademedeki ve her alandaki doğrudan ve yakın önderliği olmadan
TGKB yolunu bulamaz.

Daha önce partinin TGKB'ye önderliği gibi temel bir ilke eksik kavrandı.
"İdeolojik siyasi planda tam bağımlılık, örgütsel planda bağımsızlık" şeklindeki
doğru formülasyon; TGKB'nin programda ve genel siyasi taktiklerde bağımlılığı,
fakat somut gündelik siyasi faaliyetlerde serbestliği olarak yanlış bir şekilde
yorumlandı. Örgütümüzün TGKB'ye her kademedeki ve her alanda yapması gereken somut
önderlik görevi, gerektiği gibi yerine getirilemedi. Bu hayati görev bazı iller
de, zaman zaman tamamen bir yana bırakıldı. Bu gibi yerlerde ve çoğu zaman TGKB
örgütümüzün yönetimi ve denetimi dışında kaldı. Örgütümüzün bir yan örgütü olma
sı gereken TGKB, böyle durumlarda, adeta aynı program ve siyaset ve taktikleri
temel alan, fakat gençlik içinde faaliyet sürdüren bir "parti" durumuna düştü.
Aynı şekilde böylesi durumlarda, örgütümüzün TGKB'ye her alanda yakın önderliği
şeklinde olması gereken ilişki, "iki örgüt arasında karşılıklı demokratik danış
ma" şeklini aldı önderlik içeriğini yitirdi.

TGKB'nin gücü, partinin yakın ve somut önderliğinde yatar. Oysa TGKB
bundan çoğu kere önemli ölçüde yoksun kaldı. Bu durum TGKB'nin yukarıda formüle
edilen işlevini gerektiği gibi gerçekleştirememesi sonucuna yol açtı.

Bu durum Ekim Konferansı'nda açık bir şekilde tespit edildi ve Konferansın ardından girilen yeniden inşa döneminde aşılımaya çalışıldı.

GMK sözü geçen Temmuz Toplantısında şu tespiti yaptı: 'Partinin bir yan örgütü olan TGKB, siyasi bakımdan partiye bağlıdır, örgütsel olarak bağımsızlığa sahiptir.'

"Siyasi bağımlılık, sadece program ve tezlerin kabulü ve savunulmasından ibaret değildir, aynı zamanda partinin ülke çapında sürdürdüğü mücadeleye bağımlılıktır."

"Örgütsel bağımsızlık kendi iç örgütsel faaliyetinde ve parti kararlarının, parti organlarının önderliğinde insiyatiflibir şekilde hayata geçirilmesinde, örgütlenmesinde bağımsızlıktır."

Böylece sorun doğru bir şekilde formüle edildi.

Kongre öncesinde, TGKB'nin durumunu yeniden değerlendiren GMK, yukarıdaki tanımlamayı; parti adına kumandacılığa ve TGKB'nin iç örgütsel faaliyetine kaba bir müdahale şeklinde anlaşılmasına ve buna dönüşmemesi kaydıyla, TGKB'nin her kademede partiye örgütsel olarak da bağımlı olması şeklinde genişletti. Sorun Tüzük Taslağı'nda buna uygun olarak formüle edildi.

2).TGKB'nin gençliğin öncü müfrezesi,deyim uygunsa "gençlik partisi" olarak görülmesi bir başkayanlık eğilimdi. Bu eğilim gençlik sorununun TGKB'nin sorunu olduğu eğilimini besledi. Bu eğilim bir önce ele aldığımız sorundan ayrı değildir. Aksine onun tutarlı ve mantiki bir sonucuydu. Bu iki yanlış eğilim bir birini karşılıklı olarak besledi, güçlendirdi.

Gençlik sorunu TGKB'nin değil partinin sorunudur. TGKB, gençliğin öncü müfrezesi değildir. GMK'nin Temmuz Kararları şunu belirtmektedir: "TGKB öncü örgüt değildir. Türkiye proletaryasının ve emekçi halkının ve onun gençliğinin öncüsü, Partidir."

Bunun anlamı şudur:Gençliği devrime kazanarak devrim için örgütleyecek ve devrim yolunda seferber edebilecek biricik güç partidir. Partinin somut ilgisi,sürekli çabası ve önderliği olmadan gençlik kazanılamaz, eğitilemez, örgütlenemez ve mücadeleye yöneltilemez. İşçi sınıfı ve emekçi halkın olduğu gibi gençliğin de biricik öncüsü, önderi Partidir. Partinin çeşitli halk sınıf ve tabakalarına siyasi önderliği bölünemez, şu veya bu örgüte bırakılamaz.

TGKB'ye gelince; O sadece, gençliği kazanma, eğitme, örgütleme ve seferber etme faaliyetinde partinin yararlandığı bir araç, bir yardımcı örgüt,bir yedek güçtür.

Örgütümüz TGKB'yi bu amaçla kurmuştur. Fakat önce de belirtildiği gibi sorunun somutlaştırılması ve örgütün bu konuda eğitilmemesi, TGKB'nin kurulduğu bazı illerde il örgütlerimiz bir süre gençlik sorunundan uzaklaştırdı. Bu gibi yerlerde adım adım ve farkında olunmaksızın, gençlik sorunun TGKB'nin sorunu olduğu eğilimi geliştirdi. Açıkça belirtilmemekle birlikte, pratikte durum buydu.

İl örgütlerimiz gençlik mücadelesine, onun sorunlarına gerekli ilgiyi göstermediler. Örgütümüzün gençlik mücadelesi ve örgütlenmesi skonusundaki siyasetlerini ve bu siyasetlerin hayata geçirilmesine tam bir ilgiyle yaklaşmadılar, Bu görev çoğunlukla TGKB'ye bırakıldı.

Gençlik sorununu kısmen de olsa TGKB'ye bırakmak, O'nu üslenmeyeceği, sorunlarını çözümlenemeyeceği ağır görevlerle karşı karşıya bırakmak demektir. Biz örgüt çapında olmasa da bir süre için böylesi bir hatayı yaşadık ve bu durum gençliği kazanma faaliyetimizi zayıflattı.

1). Örgütümüzün her kademedeki ve her alanda yapması gereken önderliğinin ve yönetiminin bir dönem zaafa uğraması; bir süre için yer yer gençlik sorununun TGKB'nin sorunu olarak görülmesi, bereberinde, TGKB'de parti taklitçiliğini ve örgüt yapısında dar kapıcılığı getirdi. TGKB dar bir kadro örgütüne dönüştü.

TGKB'ye yeni üyeler alınırken "gençliğin öncü örgütü", "gençlik mücadelesinin yöneticisi" anlayışlarının yansımaları olarak ileri kriterler gözetildi. Kapılar dar tutuldu. TGKB'nin, sempatican fakat devrimci enerji ve gönüllü çalışma isteği ile dolu, genç unsurların ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak eğitilip, geliştirildikleri bir komünizm okulu olduğu gerçeği bir yana bırakıldı. Genç sempaticanlarda örgüte giriş için asgari bir ideolojik-siyasi ve örgütsel düzey ve tecrübe arandı. Bu parti taklitçiliğiydi.

TGKB'nin parti taklitçiliği, sadece üye alımında ve örgüt yapısında değil, genel çalışma biçimi ve yöntemlerinde de yansdı.

Oysa TGKB dar bir kadro örgütü değildir. GMK'nın Temmuz Kararlarında da belirtildiği gibi: "TGKB, parti çizgisini kabul eden ve parti önderliğinde komünizm için verilen mücadeleye katılan gençliğin kitle örgütüdür." TGKB'ye üye alırken ideolojik-siyasi, örgütsel tecrübe ve olgunluk aranmaz. TGKB'ye katılanlar bunu partinin yakın önderliğinde, bizzat TGKB içinde ve TGKB faaliyetinde kazanacaklardır. Onlar bu yolla gelişip serpilecekler ve partiye hazırlanacaklardır.

TGKB'ye katılmak için, komünizme sempati duymak, partinin devrim ve komünizm için verdiği mücadeleye gönüllü ve istekli olarak katılmak, denetime ve disipline açık olmak yeterlidir.

TGKB konusunda saflarımızda ortaya çıkan ve bir dönem gençlik içindeki faaliyetimizi ciddi olarak etkileyen, zayıflatıcı üç başlıca eğilim kısaca bunlardır. Fakat şunu açıkça belirtmeliyiz ki; saflarımızda ortaya çıkan, belirli bir dönem verliliğini sürdüren bu yanlış anlayış ve eğilimlere karşın, gençlik içindeki çalışmamız sürekli olarak genişleyip, güçlendi. Ve TGKB bu alanda önemli görevler üstlendi ve esas olarak başarılı bir faaliyet sürdürdü. Genç Komünistler, faşist diktatörlüğün ağır baskı ve terörüne hedef olmalarına, ölmelerine, işkencelere, zindanlara karşın örgütümüzün gösterdiği doğrultuda gençlik içindeki faal olarak çalıştılar. Gençlik alanındaki başarılarımızda önemli rol oynadılar. Örgütümüzün çizgisine, onun önderliğine karşı, yukarıda ele alınan ciddi zaafımıza karşın herhangi bir gerici tutum ve davranış göstermediler. TGKB'nin saflarından örgütümüze önemli miktarda kadro kazanıldı.

Bugün Partimizin Birinci (Kuruluş) Kongresini topladığımız şu anda, başlangıç olarak önemli bir gençlik kesimini önderliğimiz altında birleştirip, örgütlemiş durumdayız. Fakat şüphe yok ki yukarıda ele alınan zaaflarımız olmasaydı, çok daha ileri çok daha başarılı bir noktada olacaktık. Ve TGKB bu alan-

da bize daha çok yararlı olacaktır.

Bugün TGKB'ye yaklaşımdaki ve TGKB'nin bünyesindeki çeşitli eksiklikleri ve zaafı giderme faaliyeti içindeyiz. Partimiz bunu daha sistemli hale getirerek, daha da yaygınlaştırarak devam ettirmelidir.

GMK Kongre öncesinde aldığı bir kararla TGKB-KK'yı feshetti. Birinci Kongresinde kendi Merkez Komitesini seçene kadar GKB il örgütlerinin yalnızca buldukları alandaki parti il örgütlerine bağlı olmasını kararlaştırdı. TGKB'yi düzeltme ve inşasını sürdürerek Birinci Kongresine hazırlama faaliyetinin bizzat ve tamamen parti tarafından sürdürülmesi gerektiği bu kararı gerekli kıldı.

Bu durum parti öl örgütlerimizin sorumluluklarını artırmaktadır. İl örgütlerimiz, TGKB'ye yaklaşımdaki ve TGKB'nin örgüt bünyesindeki zaafı ve eksiklikleri giderme görevine daha sıkı sarılmalıdırlar.

TGKB ile ilgili acil görevlerimizi yalnızca, burada ele aldığımız üç yanlış eğilim ve anlayışın kökünü kazımdan ibaret değildir. Burada üç önemli soruna daha işaret etmek zorundayız. Birincisi: TGKB'de ideolojik-siyasi eğitimin noksanlığı ve bunun sonucu olarak TGKB saflarındaki ideolojik-siyasi geriliktir. Bu çok önemli bir sorundur. Genç komünistlerin büyük çoğunluğunun ideolojik-siyasi düzeyi çok düşüktür. Oysa TGKB'nin tanımladığımız iki temel işlevi bu durumla çelişir. İdeolojik-siyasi düzeyi düşük oldukça TGKB, partinin önüne koyduğu görevleri zamanında, tam, faal ve sağlıklı bir şekilde yerine getiremez. Gerekli canlılığı ve inisiyatifi gösteremez. Aynı şekilde ideolojik-siyasi düzeyi düşük oldukça, TGKB partimiz için sürekli olarak çok sayıda kadronun yetiştirildiği birbir örgüt olamaz. Bundan dolayı TGKB'de ideolojik siyasi eğitime gerekli önem verilmeli, partimiz buna doğrudan önderlik etmelidir.

Bugün TGKB'nin ikinci önemli eksikliği; onun büyük ölçüde öğrenci gençlik alanında sıkışıp kalmasıdır. Bu duruma son verilmeli ve başta işçi gençlik olmak üzere diğer gençlik kesimlerini de kapsayacak şekilde TGKB'nin örgütlenme ve faaliyet alanının genişletmeliyiz.

Üçüncüsü; -ki ikincisinin kaçınılmaz sonucudur- TGKB üyelerinin büyük çoğunluğu öğrenci kökenlidir. TGKB'nin sınıf bileşimini başta işçi kökenli unsurlar olmak üzere emekçi kökenli unsurlarla adım adım güçlendirmeliyiz. TGKB işçi ve köylü gençliğin partimize sempati duyan en iyi unsurlarını kapsamalıdır. Bu ancak TGKB'nin partimizin somut çalışmasıyla, işçi ve köylü gençlik alanında örgütlenmesiyle mümkündür. Şüphesiz partimiz için tespit ettiğimiz üyelerin çoğunluğunun işçi kökenli olması hedefini TGKB için tespit edemeyiz. TGKB'nin fonksiyonu, konumu niteliği tamamen farklıdır. Fakat Stalin'in de belirttiği gibi Genç Komünistler Birliğinin çekirdiğinin işçi kökenli, çoğunluğunun ise emekçi kökenli unsurlardan oluşması bizim için de bir hedef olmalıdır.

Sonuç olarak; TGKB bir yandan gençlik alanındaki zorlu görevlerimizi başarmada, gerçekleştirmede; sadık, militan, faal bir yardımcımız ve partimizin önderliğinin gençlik alanında sağlamlaşmasının en uygun aracı; diğer yandan ise partimize yeni üyelerin hazırlandığı, eğitilip geliştirildiği bir okul olmalıdır. TGKB ancak partimizin her alandaki ve her kademedeki doğrudan ve somut önderliği altında böyle bir örgüt olabilir.

Tüm parti örgütümüz, tüm yoldaşlar bunu her zaman akılda tutmalıdır - lar.

Gençlik Çalışmasının Gelişimi

Örgütümüz, 1976'nın ikinci yarısından itibaren -TGKB'nin kuruluşuna da bağlı olarak- gençliği kazanmaya daha çok önem verdi. Devrimci gençlik hareketinin bazı önemli sorunlarını ele alıp, inceledi. Gençlik, gençliğin devrimdeki yeri, örgütlenmesi, birliği vb. gibi konulara açıklık kazandırıldı. Küçük-burjuva devrimci akımların bu konudaki görüşlerine karşı mücadele gündeme alındı. Gençliğe yönelik propaganda-ajitasyon faaliyetinin en uygun aracı olarak merkezi-periyodik bir gençlik yayınının çıkarılması kararlaştırıldı. Gençliğe yönelik örgütlü faaliyetin büyük şehirlerden tüm ülkeye taşırılması görevi saptandı.

Bütün bu tespit ve kararlar büyük önem taşıyordu. 1977 yılı başlarında bu tespit ve kararlar peş peşe hayata geçirilmeye başlandı. İlk önemli olarak merkezi-periyodik gençlik yayını çıkarıldı. Bu gençlik organı, çok kısa bir aranın dışında, çıkışından bu yana yayını düzenli olarak sürdürdü. Bu gençlik yayını gençliğin parti çizgisinde birleştirilip eğitilip, örgütlenmesinde önemli görevler yerine getirdi.

1977 yılı başlarında gençlik çalışmalarında attığımız bir başka önemli adım, gençlik, gençliğin devrimdeki yeri, devrimci birliği ve örgütlenmesi konusundaki görüşlerimizin devrimcilere ve kitlelere açıklanması oldu. Bu doğrultuda tabanda eğitime girildi. Aynı dönemde küçük-burjuva devrimci akımlar sözü geçen konularda bir yığın yanlış ve çarpık görüş ileri sürüyorlardı. Marksizm adına ileri sürülen bu görüşlere karşı mücadele bizim için bir görevdi. Bu akımların burjuva-idealist gençlik tahlilleri, örgütlenme anlayışları, devrimci gençliğin birliği konusundaki sekte ve bölücü siyasetleri devrimci gençlik içinde taşır edildi.

Aynı dönemde gençlik içindeki çalışma başlıca büyük illerin dışına taşırıldı.

Hızlı bir şekilde devrimcileşen ve ülke çapında aktif olarak mücadeleye atılan liseli gençlik içinde yaygın bir şekilde çalışıldı.

Burada gençliğin örgütlenmesi alanında yürüttüğümüz başarılı faaliyet özellikle belirtmek gerekiyor. 1977 yılı başlarında örgütümüz devrimci gençliğin örgütsüzlüğünü gidermeyi, gençliği devrimci bir anlayışla Marksist-Leninist bir önderlik altında örgütlemeyi günün acil görevi olarak tespit etti. Çünkü mücadele eden gençlik hala örgütsüz ve dağınıktı. Varolan örgütlenmeler çok yetersiz ve sınırlıydı. Bunların bir kısmı kendiliğinden doğmuş ve daha sonraları işlemez hale gelmişlerdir. Diğer bir kısmı ise küçük-burjuva akımlar tarafından kendi sakat anlayışlarının sonucu olarak tamamen tekkeleştirilmişlerdi. Bu örgütler sadece adlarıyla vardılar. İlk dönemlerde bunlar içinde çalışmayı uygun bulmuştu. Fakat sekte, tekkeci ve bölücü anlayışlar önümüze engel olarak çıkmış ve bunu olanaksız kılmıştı. Bazı il ve ilçelerde bizim önderliğimizde kurulan gençlik örgütleri de vardı. Fakat bunların yeni anlayışımız ışığında yeniden örgütlenmesi gerekiyordu.

Gençliği örgütlemek acildi ve gündemimizdeydi. Böyle bir göreve girişirken başarılarımızı artıran etkenlerden biri gençliğin örgütlenmesi konusunda somut bir siyasete sahip olmamızdı.

Komünist gençliğin TGKB tipi bir örgütte örgütlenmesi sorununu saymazsak, örgütümüz gençliğin şu iki tip örgütler içerisinde birleştirilmesini gerekli görüyordu:

Birincisi: İki ulustan ve çeşitli milliyetlerden işçi-köylü-öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist birleşik-siyasal örgütlenmesi. İkincisi ise; farklı gençlik kesimlerinin bulunduğu birimlerde veya alanlarda kurulacak ve bu alanlarda veya birimlerdeki tüm kitleyi kapsayacak mesleki örgütlenme...

Gençliğin yükselen mücadelesi, birleşik-siyasal örgütlenmeleri acil bir ihtiyaç haline getirmişti. Örgütümüzün önderliği ve Genç Komünistlerin insiyatifli, aktif çabası sonucu kısa zamanda bir çok il ve ilçede bu tip örgütler tabandan inşa edildi. Zaman içerisinde bu tip örgütlenmeler iyice yaygınlaştı. Bu yaygınlaşma ve gelişen mücadele ülke çapında birleşik ve merkezi bir örgütlenmeyi gerektiriyordu. 1978 başlarında bu gerçekleştirilerek, örgütümüzün önderliği altında Türkiye'nin en güçlü iki anti-faşist gençlik örgütünden biri yaratıldı.

Fakat gençliğin mesleki örgütlenmesi alanında aynı başarılı faaliyet gösterilemedi. Bunun nedenlerinden biri, birimleri temel alan çalışmamızda düşülen zaaftı. Birimler düzeyinde sistemli ve çok yönlü faaliyet örgütlemeye yeter sız kalındı. İkinci neden -birincinin de sonucu olarak- mesleki örgütlenmelerin taşıdığı büyük önemin kavranamaması, dikkatin tek yönlü olarak birleşik-siyasal örgütlenmeye yoğunlaştırılmasıdır. Oysa birleşik-siyasal örgütlenmenin gelişip güçlenmesi birimleri temel alan sistemli faaliyeti ve mesleki-birim örgütleri deki başarılı faaliyete sıkı sıkıya bağlıdır. Bir üçüncü neden olarak da, mesleki örgütlenme konusundaki görüşümüzün yeterli somutluktan yoksun olmasını ve uygulamada değişik birimlerin somut durumunun gözetilmemesini gösterebiliriz. Bu olumsuzluk liseli gençlik kesimi için bugün aşılmalıdır ve bunun sonucu olarak bu alanda olumlu bir gelişme görülmektedir.

İşçi-köylü-öğrenci gençliğin birleşik anti-faşist örgütlenmesi alanında sürekli sağlanan gelişme sorununun bir yanısıdır. Sorunun diğer yanı, gelişen bu örgütlenmenin yarattığı sorunlar ve bu sorunlara müdahalede düşülen gecikmedir. Anti-faşist gençlik örgütlerimiz, örgüt yapılarında, iç işlerliğinde çalışma şekillerinde çeşitli eksiklikler ve zaafklar taşımaktadırlar. Bu eksiklikler ve zaafklar, bu örgütleri zayıflatmakta, üye talebini daraltmakta, çalışmalarını hantallaştırmaktadır. Yer yer bazı örgütler işlemez hale gelebilmektedir. Örgütümüz bir süre önce bu duruma müdahaleye, zaafkları ve eksiklikleri gidermeye girişti. Fakat bu henüz başlangıç durumundaki bir müdahaledir. Önümüzdeki dönem merkezi anti-faşist gençlik örgütümüze yakın bir önderlik ve il ve ilçe örgütlerimizimizin eksikliklerini ve zaafklarını giderme faaliyeti, gençlik alanında partimizi, onun il örgütlerini bekleyen en önemli görevlerden biridir.

Faşist diktatörlüğün artan baskı ve yasaklamaları, anti-faşist gençlik

Örgütünün önemli bir bölümünü tamamen illegal çalışmak zorunda bıraktı. Illegal kitle örgütlenmesi alanındaki yeniliğimizin ve tecrübesizliğimizin sonucu olarak, illegal gençlik örgütlerimiz yeni sorunlarla karşılaşmaktadırlar. Bunları ele alıp çözümlenmek partimizin önemli görevleri arasındadır.

Gençliğin devrimci birliği, örgütümüzün büyük önem verdiği bir başka önemli sorundu. Daha ilk dönemlerde gençliğin devrimci birliğinden anlaşılması gereken şeyin milyonlarca işçi-köylü-öğrenci gencin, yani tüm halk gençliğinin parti önderliğinde, devrim yolunda birliği olduğunu belirtmiştik. Fakat gençliğin birliği alanında, uzun zaman bu doğru siyasi perspektif uygun bir faaliyet sürdürülemedi. Değişik devrimci-demokrat siyasi hareketlerin etkilediği gençlik kesimlerinin devrimci birliğini sağlama görevi, geniş gençlik kitlelerini birleştirme görevinin önüne çıkarıldı. Halbuki temel olan ikincisiydi. Birincisi ikincisine tabi kılınmalıydı. İlk yıllarda bu zaafımız daha da ağırdı. Çünkü esas dikkatimizi "Proleter devrimcilerin birliği" içinde görülen grupların gençlik tabanını birleştirmede yoğunlaştırmış, bunu esas almıştık.

Gençliğin devrimci birliğini gerçekleştirmek alanında düştüğümüz bu yanlışları, 1978 yılı başından itibaren aşmaya başladık. Bugün bu alandaki faaliyetimiz doğru devrimci perspektif temelinde sürdürülmektedir. Bu alandaki zaaflarımızın giderilmesi, bizi daha geniş gençlik kitleleriyle birleştirdi.

Son bir kaç yıllık dönemde revizyonizmin ve reformizmin bölücü, yıkıcı etkisini kırarak tüm anti-faşist devrimci gençlik güçlerini devrimci platformda birleştirmek, örgütümüzün gençlik alanındaki en önemli uğraşlarından biri oldu. Bu uğraş reformist CHP hükümeti döneminde özellikle yoğunlaştı. CHP hükümetinin kuruluşuyla birlikte revizyonistler ve reformistler elbirliği ile gençliği mücadeleden alıkoymaya, reformist hayallerle oyalamaya çalışıyorlardı. Lafta keskinliği kimseye bırakmayan bazı devrimci-demokrat akımlar, uzun süre reformistlerin ve revizyonistlerin yaydığı hayallerin etkisinde kalarak gençlik mücadelesine ciddi zararlar verdiler. Örgütümüz daha kurulduğu andan itibaren CHP hükümetinin gençlik düşmanı niteliğini ilan etti ve gençliği mücadeleyi sürdürmeye çağırdı. Örgütümüz devrimci-demokrat grupları sürekli olarak revizyonizmin ve reformizmin yıkıcı, bölücü etkisine karşı uyardı. Revizyonistlerin ve reformistlerin sinsisi niyetlerle oluşturmaya çalıştıkları sahte "demokratik platform"ları teşhir ederek, devrimci grupları devrimci mücadele platformunda birliğe çağırdı.

Son bir yıldır, eylem birliği alanında yaşanan olumlu gelişme gençlik kesiminde de sonuçlarını gösterdi. Revizyonizmin hızla tecriti devrimci gençlik güçlerinin birliğini güçlendirdi, mücadelesini ilerletti.

Gençlik alanında çalışmamızın başlıca unsurlarından biri olarak TGKB'nin Enternasyonal faaliyetlerini de burada belirtmemiz gerekiyor.

Kendisi Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden konünist gençliğin örgütlü birliğinin somut ifadesi olan TGKB, örgütümüzün yardımı ve yol göstericiliğinde dünya komünist ve devrimci gençliği ile enternasyonalist birlik ve dayanışmaya önem verdi. II. Uluslararası Anti-Faşist, Anti-Emperyalist Gençlik Festivali'ne

Türkiye gençliğini temsilen katıldı. III. Festivali hazırlama çalışmalarında bulundu ve bu festivale faal olarak katıldı. III. Uluslararası Gençlik Festivalinden, çeşitli ülkelerin kardeş Marksist-Leninist gençlik örgütleriyle ilişkilerini geliştirmek için yararlandı. IV. Uluslararası Gençlik Festivalini Hazırlama Komitesinde diğer 4 kardeş gençlik örgütüyle birlikte görev aldı. Son olarak Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği'nin (AEGB) davetlisi olarak, Sosyalist Arnavutluk'un 35. Kurtuluş Yıldönümü kutlamalarına katıldı. Böylece AEGB ile TGKB arasında kardeşçe birlik ve dayanışma bir üst düzeye yükseldi.

Bugünkü Durum ve Partimizin Gençlik Alanındaki Görevleri

Bugün gençlik üzerindeki baskı ve sömürü artarak sürmektedir. İşsizlik, yoksulluk, faşist baskı ve terör, hayatı gençlik için de çekilmez bir duruma getirmiştir. Bu durum gençlik kesimindeki devrimci uyanışı hızlandırmakta, onu daha geniş bir alana yaymaktadır. Bu gelişme özellikle de işçi ve emekçi gençlik içinde doğrudur. Çünkü ekonomik ve siyasi krizin ağır sonuçları en çok bu kesimi etkilemektedir ve ezmektedir.

Bugün geniş gençlik kitleleri, özellikle emekçi gençlik kitleleri burjuva-feodal düzenin çürümüşlüğü ile yüz yüze gelmekte ve ona karşı mücadeleye girişmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi halk saflarındaki devrimci kaynaşma gençlik kesiminde daha belirgin ve daha derindir.

Bugün buhranın yarattığı genel sonuçların dışında, gençliğin devrimci mücadelesinin yaygınlaşmasına, güçlenmesine yol açan bir diğer etken CHP reformizminin iflasıdır. Bu büyük önem taşıyan bir gelişmedir ve özellikle işçi ve emekçi gençliğin harekete geçişinde büyük rol oynamaktadır.

Egemen sınıflar, onların faşist diktatörlüğü, gençliğin uyanışı, düzenden ve düzen partilerinden kopuşunu, siyasileşmesini, kısaca devrimcileşmesini engellemek ve halk mücadelesini bastırmak için, başta baskı ve terör olmak üzere çeşitli taktiklere ve yöntemlere başvurmuşlardır. Fakat şu kesin olarak bilinmelidir ki, bütün bu açık ve sinsi çabalar belirli bir etki yapmakla birlikte gençliğin bugünkü devrimci yönelişini durduramamaktadır. Sıkıyönetimin varlığına karşın gençliğin mücadelesi yükselip yaygınlaşmaktadır.

Bugün gençlik kesiminde durum özet olarak böyledir. Gençliği kazanmak için çok uygun koşullarla karşı karşıyayız. Partimizin önünde bu uygun objektif koşulları en iyi bir şekilde değerlendirme, gençliği devrime kazanma, kendi önderliğimizde birleştirip örgütleme görevi durmaktadır.

Önümüzdeki dönemde gençlik içindeki çalışmalarımızı güçlendirmeli ve yaygınlaştırmalıyız. Buhranın etkisiyle burjuva-feodal düzenden ve faşist, reformist partilerden kopan gençliğe doğru yolu, kurtuluşun gerçek yolu olan devrim ve sosyalizmin yolunu göstermeliyiz. Gençliğin gerçek kurtuluşu faşist diktatörlüğü yıkma, devrimi gerçekleştirme mücadelesine aktif bir şekilde katılmaktan geçmektedir. Partimiz bütün gücüyle gençliği bunu göstermeli, ona bu yolda önderlik etmelidir.

Gençliğin revizyonistler ve başka bir kılık altında ortaya çıkabilecek reformistler tarafından altatılmasına izin vermemeliyiz. Çalışmalarımızı gençliğin ileri, nispeten bilinçli kesimleriyle sınırlandırmamalı, onun geri kesimlerine de gitmeliyiz. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bugün kaynaşma ve uyanış gençliğin her kesiminde vardır. Fakat gençliğin geri kesimleri siyasileşmekle birlikte, devrime yönelişten henüz çok uzaktırlar. Milliyetçi ve dini önyargılar gençliğin bu kesimini faşizmin demagojisine açık bir duruma getirmektedir. Faşist partilerin gençliğin bu kesimini aldatmalarına, onun çıkarlarına sahip çıkıyor gözükerek karşı-devrimin aleti yapmasına izin vermemeliyiz.

Yeni dönemde çalışmalarımızı daha geniş ölçüde emekçi gençliğe, özellikle işçi gençliğe yöneltmeliyiz. Bugün işçi ve köylü gençlik içindeki çalışmamız henüz yeterli değildir. Bunu hızla gidermeliyiz. Yıllardan beri savunduğumuz "Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençlik oluşturmalıdır" düşüncesinin gereklerini yerine getirmeliyiz. Gençlik hareketinin öncüsü ve temeli işçi gençlik içinde çalışmaya ve onu kazanmaya ayrı bir önem vermeliyiz. Bu sadece gençliğin geleceğini değil, partimizin de geleceğini ilgilendiren bir sorundur. Çünkü biz işçi sınıfının, geleceğin partisiziy. İşçi sınıfının geleceğinin sahibi ise onun genç kesimi olacaktır. Lenin: "Biz daima ilerici sınıfın gençliğinin partisi olacağız" diye yazmıştır. Bu söz işçi gençliğe vermemiz gereken ayrı önemi vurgulamaktadır.

Önümüzdeki dönemde silah altına alınmış işçi ve köylü gençlerden oluşan asker gençlik içinde çalışmayı da gündeme getirmemiz gerekiyor. Bu faşist orduyu içten zayıflatma ve çökertme görevimizin en önemli unsurudur. Bugün faşist diktatörlük büyük çoğunluğunu genç işçi ve köylülerin oluşturduğu yarım milyonu aşkın bir ordu beslemektedir. Bu yüzbinlerce genç tam bir faşist disiplin ve disiplin altında tutulmakta, en köyü bir ırkçı, faşist ve militarist propagandayla eğitilmekte ve bunlar devrim mücadelesini engellemekte, emekçi halka boyun eğdirmede kullanılmaktadır. Diğer yandan yüzbinlerce genç, askerlik süresi boyunca, subay takımı tarafından en iğrenç maddi ve manevi baskılara tabi tutulmakta, aşağılanmakta, sık sık cezalandırılmaktadır. Kapalı kışla hayatıyla onlar normal hayattan ve halktan koparılmaktadır. Bu faşist diktatörlüğün bilinçli bir tutumudur. Amac asker gençliği halka yabancılaştırmaktır. Asker gençlik en doğal insani haklardan yoksundur. Yaşama koşulları çok kötüdür. Önümüzde asker gençliği devrime kazanma görevi vardır. Aslında gençliğin bu kesimi içinde gizli bir devrimci birikim mevcuttur. Uygun yol yöntemlerini bularak bunu canlandırmalıyız. Asker gençlik içindeki çalışmada, askerlik öncesi eğitimin önemi büyüktür. Askerlik çağına gelmiş, askere alınacak olan gençleri, militarizm ve faşist ordunun yapısı konusunda ve askerlik döneminde kendilerini bekleyen görevler konusunda eğitmeliyiz.

Çocuklar henüz hiç el atmadığımız bir alandır. Geleceğin neslini şimdiden devrimci değerlerle, devrimci bir bilinç ve ahlakla eğitmek partimizin görevidir. Egemen sınıflar çocukları kendi zehirleriyle ağulamaya özel bir önem veriyorlar. Onlar bugünün genç neslinin devrimci şahlanışını gördükçe, çocuklara yönelik demagojik propagandaya daha çok hız veriyorlar ve bunun için radyo,

televizyon ve basın olmak üzere her türlü aracı kullanıyorlar. Oysa bu aşağılık düzen çocuklar için açlık, hastalık, ölüm, sefalet, ezilme, daha 8-10 yaşlarında iken en iğrenç şekilde sömürülme demektir. Bu sömürü düzeni çocuklara çocukluğu bile yaşatmamaktadır. Çocuklara mutlu bir yaşantıyı ve güvenli bir geleceği ancak partimiz, onun izlediği devrim ve sosyalizm davası verebilir. Bu gerçek şimdiden çocuklara kavratılmalıdır. Türkiye Genç Komünistler Birliği aracılığıyla çocukların eğitimini ve örgütlenmesini gündeme getirmeliyiz.

En az gençliği kazanmak kadar önem taşıyan bir başka sorun gençliği örgütlemektir. Gençlik örgütlendiği ve örgütlü olarak seferber edildiği ölçüde devrim mücadelesinin etkin, militan bir gücü haline gelebilir. Bu gerçeği başından beri görüp kavradığımız için gençliğin örgütlenmesine büyük önem verdik. Bugün gençlik alanında yaygın bir örgütlenmeye sahibiz. Fakat daha önce değindiğimiz gibi bu örgütlenme kendi içinde ciddi zaaf lar ve eksiklikler taşımaktadır. Partimiz, zaaf larını aşabilmesi için anti-faşist gençlik örgütüne daha yakın bir önderlikte bulunmalıdır. Gençlik örgütünün kendi iç zaaf larını aşması, gençliğin daha geniş kesimlerinin devrime yöneldiği bu dönemde büyük önem taşımaktadır. Her gençlik örgütü devrime akan yeni güçleri kazanabilecek bir örgütsel yapıya, iç işlerliğe ve çalışma tarzına sahip olmalıdır. Bugünkü durumunda bile gençlik örgütleri, örgütleyebildiklerinden daha geniş bir gençlik kesimini etkileyebilmektedirler. Fakat buralarda buna uygun bir yapı ve çalışma tarzı egemen kılınmadıkça, gençlik örgütlerimiz etkiledikleri gençlik kitlesinin tümünü kucaaklayamaz ve seferber edemezler.

İl ve ilçe gençlik örgütlerini yaygınlaştırmaya devam etmeli ve daha dar alanlarda bu tip örgütler kurmalıyız. Gençliğin örgütlenmesi konusundaki görüşlerimizde, daha önce kendini yasal sınırlara hapsedmeyen, her koşul altında yaşayabilecek ve faaliyetlerini aksatmadan sürdürebilecek örgütler meler yaratmak görevine özellikle işaret etmiştik. Bugüne kadar ki tücrübelerimiz bunu doğruladı. Bugün illegal kitlevi gençlik örgütlenmesi uygulamasında oldukça önemli bir yol almış ve belirli bir tecrübe kazanmış durumdayız. Bu uygulamayı geliştirmeli, yeni örgütlenmeleri bu anlayış temelinde yaratmalıyız.

Gençliğin mesleki örgütlenmesi alanında daha önce belirtilen zaaf ları bir an önce gidermeliyiz. Mesleki örgütler, en geniş gençlik kitlelerinin birleştirilmesinde ve harekete geçirilmesinde özel bir öneme sahiptirler.

Milyonlarca yeni genci devrime kazanabilen, devrimci gençlik kesiminde var olan zaaf ları yonmoyu ve onun devrimci birliğini gerçekleştirmeye sıkı sıkıya bağlıdır. Güçlü bir devrimci gençlik hareketi, düzenden kopan, siy siloşen yeni gençlik kesimlerini devrime çekecek olan önemli bir etkindir.

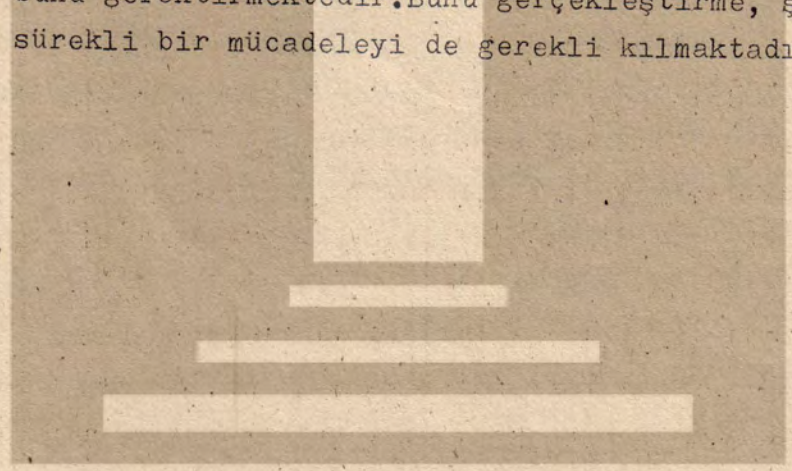
Devrimci gençlik kesiminde bugün hala önemli görevler devrimci gençlik güçlerinin devrimci bir platformda güç ve eylem birliğini gerçekleştirmektir. Bu u başarmak revizyonistlerin tamamen devrimci gençlik saflarından atılması, tam tecritinin gerçekleştirilmesi anlamına gelir. Bugün devrimci gençlik safları eskisi kadar bölünmüş ve dağınık değildir. Son bir yılda bu konuda başlangıç niteliğinde de olsa bazı önemli adımlar atıldı. Fakat bu alanda da hala önemli gö-

revler vardır. Sürekli ve istikrarlı bir eylem birliği henüz gerçekleşmiş değildir.

Geçmişte devrimci gençliği bölen, devrimci gençlik güçlerinin eylem birliğini engelleyen, revizyonizmin ve reformizmin devrimci gençlik saflarındaki ideolojik-siyasi etkisiydi. Devrimci gençliğin eylem birliği doğrultusunda bugün sağlanan gelişme, revizyonizme ve reformizme karşı ideolojik-siyasi ve **pratik mücadele içinde sağlandı. Bu mücadele bugün de sürdürülmelidir.**

Ülkemiz çok uluslu bir ülkedir. Bu durum önümüze Türk, Kürt ve çeşitli azınlık milliyetlerden gençliğin devrim yolunda belrlliğini gerçekleştirmek görevini koymaktadır. Milli mesele konusundaki siyasetimiz bu birliği sağlamanın temelini ve yolunu göstermektedir.

Bugün faşistler, reformistler, revizyonistler, burjuva milliyetçisi akımlar; her biri kendi konumuna uygun bir şekilde iki ulustan ve çeşitli azınlık milliyetlerden oluşan gençliğimizi bölmeye, onun devrimci birliğinin oluşmasını engellemeye çalışıyorlar. Bu çabaları boşa çıkarılmalı, iki ulustan ve çeşitli milliyetlerden gençliği partimiz önderliğinde birleştirmeliyiz. Gençliğin gerçek çıkarları bunu gerektirmektedir. Bunu gerçekleştirme, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı sürekli bir mücadeleyi de gerekli kılmaktadır.

TÜSTAV

ÖRGÜTÜMÜZÜN KADIN SORUNUNU ELE ALIŞI
VE BU ALANDAKİ FAALİYETİMİZ

Bugünkü burjuva-feodal düzende, emekçi kadın ikili bir boyunduruk altında ezilmekte, gelişmesi çok yönlü olarak engellenmekte ve adeta ikinci sınıf bir insan durumuna düşürülmüş bulunmaktadır.

Kadınların köleleştirilmesi sömürüye dayanan sınıflı toplumların en belirgin özelliklerinden biridir ve onun kurtuluşu da başta proletarya olmak üzere emekçi sınıfların sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu ile mümkün olacaktır. Burjuvazi ve uşakları tarafından piyasaya sürülen sayısız teori bu gerçeği karartmaya ve kadının kurtuluşu davasını devrimin zaferi davasından ayırmaya hizmet ediyor. Bunlar kadını feodal geleneklerin zinciriyle bağlamaya, 'feminizm' vb. akımlar aracılığıyla kadının ezilmişliği karşı duyulan tepkiyi saptırmaya, revizyonizmin aldatmacalarıyla uyutmaya çalışıyorlar.

Bu durum proletaryaya ve onun kömünist partisine, Marksizm-Leninizmin öğretileri ışığında, kadının kurtuluşu konusundaki her türden burjuva revizyonist teoriye ve akıma karşı dışı dışı mücadele süreci içinde, parti tarafından yönlendirilen ve ulusal ve sosyal kurtuluş uğruna mücadele eden militan, devrimci bir kadın hareketi yaratmak görevini yüklüyor. Bu devrimin başarısının can alıcı sorunlarından bir diğeridir. Ve diyebiliriz ki, örgütümüzün bu ölçüde hayati önem taşıdığı halde, ele alıp çözümlemede bu kadar geç kaldığı ve pratikte bu kadar az şey yaptığı başka bir sorun yoktur.

Yarı-sömürge, yarı-feodal toplumumuzda kadın konusundaki burjuva feodal ideoloji ve gelenekler çok güçlüdür. Öyle ki, bunların etkileri örgütümüz ve onun yakın çevresi içinde dahi görülmekte, bazı yoldaşlarımız bu konuda bir Marksiste yakışmayacak tavrılar içine girebilmektedirler. Örgütümüzde kadın yoldaşların oranı çok düşüktür (% 6,6) ve bu oran yönetici organlara geldikçe daha da azalmaktadır.

Buna karşılık mücadelemizin pratiği, ülkemizde geniş emekçi kadın kitlesinin mevcut burjuva-feodal düzenden nefret ettiğini, berrak bir şekilde olmasa da emekçi ve kadın olarak kurtuluşunun bu düzenin yıkılmasından geçtiğini gittikçe daha fazla kavradığını ve devrimci mücadeleye büyük ilgiyle katılarak, ona paha biçilmez katkılarda bulunduğunu gösteriyor. Bu durum, partimizin bu konudaki teorik ve pratik geriliğiyle, kadınların devrime gittikçe kitlesel bir şekilde katılmaları olgusu arasında keskin bir çelişki yaratmıştır. Bu da partimizin önüne en kısa zamanda kadın ve örgütlenmesi sorununun çözülmesi gerektiğini koymaktadır.

Kadın sorunu ve kadınların örgütlenmesi alanındaki eksik ve zaaflarımız Ekim Konferansı'nda GMK'nın raporunda ortaya konmuş ve burada üstesinden gelmemiz gereken görevler belirlenmişti. Ancak bugün tespit ediyoruz ki, Ekim Konferansı'nda belirtilen eksik ve zaafklar bugüne kadar aşılmış değildir ve varlığını sürdürmektedir.

Konferans raporunda çeşitli görevler tespit edilmiş olmasına karşın, GMK bu konuda üzerine düşen görevleri yerine getirmede ve gereken faaliyeti

gerçekleştiremedi. Kadın sorununa gereken önemin-uygulamada-verilmemesi şeklindeki zaaf en başta GMK'da söz konusuydu. Bu alanda yapılabilecek olanlar dahi yapılmadı. Bu durum, bu alanda ortaya çıkan zaaf ve eksikliklerin başlıca kaynaklarından birini oluşturdu.

Yapılması gereken, en başta, Marksizm-Leninizm ışığında kadın sorununu, kadınların örgütlenmesi sorununun teorik planda açıklığı kavuşturulması; kadınların kurtuluşu davasının muhtevasının, hedef ve taleplerinin ve kadınların nasıl ve nerede örgütleneceğinin açıklanmasıydı. Bu, gerçekleştirilemedi.

Sorunun teorik planda çözümlenmemesi, bu konuda yayın organlarımızda da doğru, derinlikli, zengin ve açıklayıcı bir faaliyetin sürdürülmesini engelledi. Bunun doğrudan bir sonucu olarak, kadın sorunun örgütümüze, üyelerimize, çevremize benimsetilmesi ve onların bu konuda seferber edilmesi, bu alanda mümkün olmadı.

Çeşitli bölgelerde örgütlerimiz ve yoldaşlarımız bu alanda çalışmaya giriştiler ve bir takım örgütlenmeler gerçekleştirdilerse de; bugüne kadar önderliğimizde kurulan kadın örgütleri gerçek kitle örgütleri niteliğine kavuşamadılar. Bunların çoğu yakın çevremizdeki kadınların bir dernekte toplanması durumundan daha ileri gitmedi. Bunlar kadınların kurtuluşu davasında doğru, nitelikli, sistemli bir mücadele ve faaliyetin aracı olamadılar. Bunun yanında örgütlerimizin bu alanda yürüttüğü propaganda ve ajitasyon faaliyeti de doğru, nitelikli, sistemli bir faaliyet olmadı.

Elbette bunlar, konunun teorik planda, Marksizm-Leninizme uygun olarak net bir şekilde çözümlenmemiş, açıklanmamış olmasının doğrudan ve kaçınılmaz bir sonucuydu.

Öte yandan bu alanda her türden burjuva-revizyonist teoriye, akıma ve faaliyete karşı dışı dış ve etkin bir mücadele sürdürülemedi. Oysa bugün ülkemizde revizyonistler ve reformistler bu alanda yoğun bir faaliyet sürdürmekte, kitle örgütleri kurmakta ve bizim etkin bir mücadelemizin yokluğu koşullarında bir çok kadını yanlış düşüncelere çekebilmektedirler. Onların kurdukları ve etkinliklerinde olan kadın örgütleri kadınların kurtuluş davasının araçları değil; aksine kadınların mücadele ufkunu burjuva-revizyonist, reformist "teorilerle" karartan, kadınların kurtuluşu davasının engelleri olan araçlardır.

Mücadelenin her alanında olduğu gibi, bu alanda da revizyonizmi ve reformizmi yere sermek, kitleleri Marksizm-Leninizmin gösterdiği doğrultuda eğitmek, seferber etmek ve kadınların kurtuluşu davasını, işçi sınıfının önderliğinde ve işçi sınıfının büyük davasına bağlamak bize, partimize düşen ve ancak onun başarabileceği bir görevdir.

ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI KONUSUNDAKİ TUTUMUMUZ
VE ULUSAL BASKIYA KARŞI YÜRÜTTÜĞÜMÜZ MÜCADELE

Nüfusunun 1/5 civarındaki bir bölümü Türk olmayan millet ve milli yetlerden oluşan Türkiye'de, milli meselenin büyük önem taşımasından daha doğal bir şey olamaz. Ama kuşkusuz ülkemizde milli meselenin önemi yalnızca Türk milliyetinden olmayanların sayısal büyüklüğünden ileri gelmiyor. Tüm kapitalist-revizyonist ve özellikle geri ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de, çeşitli millet ve milliyetler baskı altında bulunuyor. Baskı ve ulusal zorbalık krizin derinleşmesi ve ulusal öfke ve hareketlerin gelişme eğilimi karşısında artarak sürdürülüyor. Emperyalizmin bir yarı-sömürgeci olan ülkemiz egemen sınıfları, çeşitli milliyetten kompradorlar ve toprak ağaları, tüm ülkede emperyalist sömürü ve baskının gerçekleşmesine aracılık ediyorlar. Bu çerçevede bir birleriyle çekişip çatışıyorlar.

1974'de Kuzey Kıbrıs'ta da işgal ederek ulusal baskı ve zorbalık alanını yaygınlaştırmaya çalışan gerici sınıflar, çok uluslu ülkemizde çeşitli milliyetlerden halkın giderek yükselen muhalefetiyle karşı karşıyadırlar ve bu muhalefeti bastırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Kendisi de yarı-sömürgeci bir millet olan Türk milleti ülkemizde egemen millet durumundadır. Başta Kürt milleti olmak üzere, Arap, Çerkez, Gürcü, Laz, Azeri, Ermeni, Rus, Çingene, Süryani gibi milliyetler, imtiazlı Türk milleti karşısında ezilen millet ve milliyetler konumundadırlar. Ve bunların tümü şu veya bu ölçüde bu duruma karşı çıkmakta, ulusal eşitsizlik ve baskılara karşı talepler ileri sürmektedirler.

Ulusal talepler uğruna mücadelenin en gelişmiş olduğu yer kuşkusuz Türkiye Kürdistanı'dır. Ve gerici sınıflar ve onların uşakları Kürdistan'a yönelik baskı tedbirleri ve katliamlara varan bastırma hareketlerine özel önem vermektedirler. Gericiliğin Kürdistan'a yönelik gerici eylemlerinin artarak gelişmesinde İran olayları da önemli bir etkide bulunmuştur. İran gericiliğine karşı şeyhlerin, aşiret reislerinin önderliğinde de olsa gelişen ve silahlı çatışma ve ayaklanma boyutları kazanan Kürt ulusal hareketi, ülkemizde de Kürt ulusal hareketinin gelişmesi yönünde etkide bulunmuştur. O aynı zamanda, bölgedeki gerici burjuva-feodal devletlerin, ulusal hareketler karşısında duydukları korkuyu artırmış ve bu durum onların ulusal hareketlere karşı tedbirler almalarına ve ortak eylemler düzenlemelerine yol açmıştır. Nitekim ülkemiz gericiliği, son bir yıl içinde, halka gözdağı vermek ve büyük boyutlarda katliamlara provaları yapmak amacıyla Kürdistan'da düzenledikleri askeri tatbikatların sayısını artırmışlar ve bunları gerçek silah ve mermilerle yürütmüşlerdir.

Öte yandan Kürdistan'da TKP, TİKP gibi tüm Türk sosyal-şoven partilerince desteklenen arama-tarama, köy baskınları, tutuklamalar, işkence ve siyasi cinayetler tırmandırılmıştır. Bugün sıkıyönetim altındaki 19 ilin büyük çoğunluğu Kürdistan bölgesindedir. Bu da, sıkıyönetimin terörünün İstanbul, Ankara, ve Adana gibi büyük merkezlerdeki yoğun işçi ve gençlik hareketi yanında, bu

yük ölçüde Kürt ulusal hareketini hedeflediğini göstermektedir. "Bölücülük" e son verilmesi ve "bölücü akımlar"ın ezilmesi, sıkıyönetim ilanının ve genişletilerek sürdürülmesinin esas nedenleri arasındadır.

Gerici egemen sınıflar Türkiye'de çeşitli millet ve milliyetlerin varlığını bile tanımıyorlar. Onlar, emperyalizmin baskısı altındaki ülkemizde, Türk olmayan millet ve milliyetlerden halkı katmerli bir ulusal baskı altında tutmakla, onların dillerini bile konuşmalarını engellemektedir. Gerici egemen sınıflar böylece sözde birlikten yana olduklarını gösteriyorlar. Ama zora dayanan birlik hiçbir yerde uzun ömürlü olmamıştır. Ve böylesi bir birlik, devrimci komünistlerce her yerde mahkum edilmiştir. TDKP milletlerin gönüllü birliğinden yanadır, bunu her zaman savunmuştur ve savunacaktır. TDKP çağımızda ezilen ulus burjuvazisine ve onların iktidarına karşı mücadeleden koparılacak olan ulusal haklar uğruna mücadelenin ve bu temelde halkların kendi kaderlerini tayin hakkı durumuna dönüşen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının koşulsuz savunucusudur.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının tek öncü müfrezesi TDKP, kuşkusuz ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tüm kullanılma biçimlerini savunacağını vaad etmiyor. Devrimci komünistler ancak, emperyalizi zayıflatan ve devrimin ilerlemesine yardım eden ulusal hareketleri destekleyeceklerdir. Bizler emperyalizmin yedeğine düşen, ya da daha baştan emperyalistlerin kışkırttıkları, gerici önderlikler altında gelişen ulusal hareketleri desteklemeyeceğiz ve bu doğrultuda gerçekleşecek ayrılmalara karşı çıkacağız. Ama hiçbir şekilde ezilen millet ve milliyetlerin bugünkü koşullarını savunmadan, onların bugünkü statülerinin devami doğrultusunda hiçbir eylemde bulunmadan ve bu yöndeki tüm girişim ve eylemleri mahkum ederek bunu yapacaktır.

Bugün Türkiye Kürdistan'ında durum oldukça karışıktır. Amerikancı faşist ve gerici akımlar ve genel olarak Amerikan emperyalizmi burada, esas olarak bugünkü durumun devamından yanadır. Amerikan emperyalizmi, yalnızca, bununla yetinmiyor ve ileride değişik tutumlar alabilmeyi koşullarını bugünden hazırlamaya çalışıyor. Buna bağlı olarak Kürt milletinden gericiler ve onların uşakları arasında gelişmemiş de olsa bugün belirli farklı eğilimler ve kırırdanmalar görülmektedir. Örneğin bazı toprak ağaları ve onların siyase temsilcileri Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını istismar etmeye başlamışlardır. Öte yandan faşist diktatörlük, sözde ulusalçı, Apocu türünden faşist hareketlerin varlığına izin veriyor. Bu hareketler tamamiyle bazı Kürt toprak ağalarına dayanmaktadır. Onların esas hedefi Kürdistan'da kabarmaya başlayan halk hareketi ve onun önderi Kürdistan devrimci komünistleridir.

Rus sosyal-emperyalizmi Kürdistan üzerinde çok yönlü planlar hazırlamakta ve oyunlar tezgahlamaktadır. O, emperyalist emellerini her yolu deneyerek gerçekleştirmeye çalışıyor. Bir yandan bugünkü statüyü tanıyarak manevralar yapıyor; öte yandan kendi hizmetinde akımlar geliştirmeye ve emperyalist emellerine alet edeceği Kürt ulusal hareketini kışkırtmaya yöneliyor. O, Kürdistan'da bugünden kendisine şıvancılar, Özgürlük Yolu vb. gibi uşaklar edinmiştir ve onları desteklemektedir.

İçinde çeşitli emperyalistler ve özellikle Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi yanlılarının cirit attığı, Kürt gericiliğinin çıkarlarını savunan KDP (Kürdistan Demokrat Partisi), Irak'da Amerikan emperyalizmine uşaklık temelinde mücadele ederken, yediği darbe sonucu önemli ölçüde güçten düşmüştür. Türkiye'de hala belirli bir güce sahip olmasına karşın, onun yüzü büyük ölçüde açığa çıkmıştır. Bu parti, Kürt toprak ağalarının, Kürt halkı üzerindeki baskı ve sömürsünün devamını savunmakta ve bugün için Türkiye'yi esas faaliyet alanı olarak görmemektedir.

Bugün Kürdistan'da, Kürt gericileri Kürt modern revizyonistleri ve gerici burjuva milliyetçi akımlar, Kürt ulusal hareketini bölmeye, onun bir halk hareketi olarak gelişmesini engellemeye, hedefinden saptırmaya ve onu yeni sömürgeciliğin sınırları içine hapsetmeye çalışıyorlar.

Tüm Kürt ulusunun ayrılma hakkını istismar eden Kürt modern revizyonistleri ve burjuva akımları, emperyalist sömürgeciliği, Kürt gericiliğinin de emperyalist sömürgeciliğin aleti olduğunu Kürt halkının gözünden gizlemeyi esas görev edinmişlerdir. Onlar emperyalizmi ve onun sömürü ve baskısını gerçekleştirmenin aracılığını yapan Kürt gericiliğini, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarını hedeflemiyorlar. Bu doğaldır; çünkü bu akımlar, ya doğrudan emperyalizmin uşağı ve Kürt gericiliğinin çeşitli siyasal akımlarıdır, ya da emperyalizm ile ve Kürt gericiliği ile uzlaşan gerici ulusal burjuvazinin siyasal akımlarıdır.

Milliyetçi Kürt küçük-burjuva akımları ise Kürt gericiliğiyle Kürt halkı arasında yalpalamaktan bir türlü kurtulamıyorlar. Sömürgeciliğe karşı çıkan, andak sömürgeciliğe karşı mücadele ile devrim mücadelesi arasındaki bağı doğru olarak kuramayan bu küçük-burjuva milliyetçi akımlar, Kürt gericiliğinden, modern revizyonistlerden ve diğer gerici burjuva akımlarından tam olarak kopamıyorlar. Yer yer Kürt gericiliğine, toprak ağalarına ve onların gerici hareketlerine karşı belirli tavırlar alan ve yalpalayarak da olsa Kürt halkının demokrasi uğruna mücadelesini savunan bir kısım küçük-burjuva milliyetçi Kürt hareketlerinin, emperyalizme ve Kürt gericiliğine karşı tutumlarını desteklemeli ve onlara, yalnızca Türk gericiliğine karşı mücadele etmenin yetersizliğini anlatmalıyız. Onlar sosyal-şoven damgası yerim korkusuyla, açıktan Kürt gericiliğini karşılarına almaktan ve proletaryanın komünist hareketiyle birlik doğrultusunda adımlar atmaktan kaçınıyorlar. TDKP'miz Kürdistan'da güçlendikçe, kuşkusuz, bunun yaratacağı sonuçlardan onlar da etkilenecektir. Bu durum onların daha ilerik konumlara gelmesini kolaylaştıracaktır. Bu hareketleri Kürt gericiliğine karşı mücadeleye kazanmalı, onların gericilikle olan bağlarını koparak devrimci komünist hareketle birlik yoluna girmeleri için çalışmalıyız. Aksi takdirde, bu hareketler, Kürt gericiliğine tavır almadıkları sürece onların yedine düşmekten ve giderek gericileşmekten kurtulamayacaklardır.

Devrimci komünistler, ulusal hareketin Kürt gericiliğine karşı mücadeleden, özellikle toprak devrimi mücadelesinden; komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi iktidarını devirme mücadelesinden koparılmasına karşı çıktılar

ve bu konuda yaygın propaganda yürüttüler. Özellikle Apocu faşist çeteyi hedefleyerek yürüttüğümüz kampanyayla, modern revizyonist akımların ve burjuva milliyetçisi akımların, bir emperyaliste dayanarak ya da onunla uzlaşarak Kürt gericiliğinin çıkarları doğrultusunda eylemde bulunmasını teşhir ettik. Kürt milletinin bugünkü ezilen millet olma durumunun, emperyalist sömürgeciliği karşıya almadan, Türkiye Cumhuriyeti devletinden ayrılarak Kürt komprador ve toprak ağalarının iktidarı altında bir Kürt devletinin kurulmasıyla giderilmesi ileri ci bir alternatif olamazdı. Ayrıca Kürt ulusunun bugünkü statüsüyle yeni-sömürge bir Kürt devletinin kurulması karşı karşıya konulamaz ve ikincisi de savunulamazdı.

Özellikle bu açıdan TDKP-İÖ önemli sayılabilecek bir faaliyet yürüttü. Milli meseleye ilişkin siyasetini ve programını açıklıkla ortaya koyan ve Kürdistan'da oldukça yaygın bir çalışma yürüten ve yürütmekte olan örgütümüz, genel olarak burjuvazi karşısında olduğu gibi, Kürt burjuvazisi karşısında da proletaryanın devrimci alternatifidir. Örgütümüz üyelerinin %54,2'si Türk %38,5'i Kürt ve geri kalan %8,5'i de diğer milliyetlerdendir. Bu durum Örgütümüzün Kürt halkıyla ve proletaryasıyla olan yakın bağlarının bir göstergesidir. Kürdistan'da çok kez binlerce emekçiyi faşizme, ulusal zulme ve egemen sınıflara karşı eylemlere seferber ettik. Ancak genel olarak milli meseleye gereken önemi verdiğimiz söylenemez. Tek tek ve birlikte çeşitli Kürt modern revizyonist akımların ve burjuva milliyetçisi akımların çarpıtma ve yozlaştırıcı tutumlarıyla mücadelede yetersiz kaldık. Milli mesele ve özellikle Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili olarak yeterli bir çaba içinde olmadık. Kürdistan'a yönelik olarak ara sıra çıkarılan yayınlar, bu durumun üstesinden gelinmesinde kuşkusuz başarı sağlayamazdı. Bunlar ileri ve doğru adımlar olmasına karşın, geliştirilmelidir. Kürdistan'a yönelik olarak sürekli bir yayının çıkarılması, yerine getirilmesi gereken bir görev olarak önümüzde durmaktadır. TDKP böyle bir bölgesel yayın çıkarılmasını hedeflemektedir. Bu yayın, bu konudaki eksikliklerimizin giderilmesinin bir aracı olacaktır.

Yine benzer şekilde, ülkemizde yaşayan ezilen milliyetlerin sorunlarına büyük ölçüde ilgisiz kaldık. Ezilen milliyetlere yönelik olarak hemen sadece Kürt milleti içinde çalıştık. Bundan böyle, Arap milliyetinin ve diğer ezilen milliyetlerin sorunlarına önem vermeliyiz.

TDKP, tüm ezilen millet ve milliyetlerin ulusal talepler uğruna mücadelesini destekleyecek bu hareketlerin toprak devrimi uğruna mücadeleyle birlikte yükselmesine çalışacaktır. Tüm ezilen millet ve milliyetlerin ulusal zulüm, baskı ve sömürden kurtuluşunun tek gerçek yolunun ülkemizde devrimci işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasından geçtiğinin bilincinde olarak, bu doğrultuda mücadele etmeliyiz. Sömürgeciliğe ve yeni-sömürgeciliğe karşı mücadelenin en önünde yer almalıyız. Tüm milliyetlerden gericiliğin en kararlı düşmanı olan, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve onun öncü müfrezesi TDKP, tüm milliyetlerden halkın özgürlük, toprak ve bağımsızlık mücadelesini örgütleyip yönlendirecektir. Bizim tüm ulusal eşitsizliklere karşı çıkarak, halkla larinkendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz olarak savunacak ve

bu hakkın işçi-köylü diktatörlüğü altında tüm milliyetlerden halkın kardeşçe birlikte yaşaması şeklinde gerçekleşmesi için çalışacaktır.

Öte yandan Kıbrıs'taki işgalin, Kıbrıs'taki emperyalist sömürü, baskı ve bölücülüğün, Türk ve Rum egemen sınıflarının düşmanı olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunmaktadır. Bu ancak emperyalizme ve Türk ve Rum gericiliğine karşı mücadeleyle elde edilebilir. Başta işgalci Türk Silahlı Kuvvetleri olmak üzere tüm yabancı güçler adadan lidir. Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Türk ve Rum egemen sınıfları arasında sağlanacak bir uzlaşmayla gerçekleşecek olan Kıbrıs sorununun Amerikanca çözüme karşıdır.

Partimiz, aynı zamanda, Sovyet sosyal emperyalistlerinin, Kıbrıs üzerinde oynadığı oyunları ve onlar tarafından gündeme getirilen Kıbrıs sorununun "uluslararası bir toplantı" da çözümünü önerisini mahkum etmiştir. Her iki çözüm de, Kıbrıs'ın özgürlük ve bağımsızlığına yönelik saldırılardır ve Kıbrıs halkı ancak kendi gücüne dayanak kurtuluşunu sağlayabilir. Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kıbrıs halkının emperyalizme, sosyal emperyalizme ve Türk ve Rum gericiliğine karşı mücadelesini kararlılıkla destekleyecektir. Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kıbrıs proletaryasına, komünist ve devrimcilerine bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde bugüne kadar olduğundan daha yakın bir destek sağlamaya çalışacaktır. Partimiz Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunmaktadır ve savunmaya devam edecektir.

TÜSTAV

IV. B Ö L Ü M

ULUSLARARASI DURUM,
TÜRKİYE'NİN İÇİNDE BULUNDUĞU KOŞULLAR
VE ONUMUZDEKİ GÖREVLER

Çağımız, kapitalizmin ölüm çağı olan emperyalizm ve proleter devrimle ri çağıdır.

Emperyalizm, işgücünün de meta haline geldiği, meta ekonomisi üzerinde yükselen en önemli üretim araçlarının kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin tekelinde olduğu ve üretim araçlarından kopan işçi sınıfının yarattığı değerlerin en büyük kısmının (artı-değer) gasbedildiği, plansız ve anarşik üretimin kâr amacına uygun olarak yapıldığı kapitalizmin son aşamasıdır. O, can çekişen kapitalizmdir.

Sanayi sermayesine ve serbest rekabete dayanan sanayi kapitalizminin yerini alan tekelleri kapitalizm, kapitalizmin temel gelişme yasalarının rolünü oynaması sonucunda ve bu gelişmenin tarihi bir sonucu olarak ortaya çıktı. O, tercih edilebilir bir siyaset değil, bir zorunluluktur.

Sermayenin ve üretimin yoğunlaşp merkezileşmesi; rekabeti tümünden ortadan kaldırmayan, ama onun yanı sıra varolan, tekellerin doğmasına yol açtı. Tüm ekonomik hayata damgasını vuran tekeller, kapitalizmin son aşamasına karakterini veren ve sanayi sermayesiyle banka sermayesinin iç içe geçmesiyle oluşan mali sermayeye dayanır. Bu sermaye, tekelleri, asalak, rantiyeye nitelikleriyle sanayi sermayesinden ayrılır. Tekelleri sermaye, diğer üretken olmayan sermaye biçimlerinden (örneğin tefeci sermayeden) modern sanayi temelinde ortaya çıkması bakımından farklıdır; ama o, kendisini esas olarak, spekülasyon gibi, mali dalavereler gibi tekelleri iş ilişkileri çerçevesinde maddi zenginliklere el koymaya dayanarak ve serbest rekabetçi kapitalizmden farklı olarak ortalama kârı değil, tekel kârını amaçlayarak yeniden üretir. Tekelleri kapitalizmin kalbi, basit bir araç olmaktan çıkan bankalar olmuştur.

Mali sermaye, pazarları ve hammadde kaynaklarını denetimi altına almış, bunu dünya ölçüsünde gerçekleştirmiştir. Daha sanayi kapitalizmi döneminde yaratılan dünya pazarı, emperyalizm döneminde, sermayenin uluslararasılaşma sına bağlı olarak oluşan kapitalist dünya ekonomisinin bir unsuru olmuştur. O, yalnızca ve esas olarak ticari değil, sermaye ilişkileri temelinde işlevini sürdürmeye başlamıştır.

Tekelleri kapitalizmin ayırt edici bir özelliği, meta ihracından ayrı olarak özel bir önem kazanan sermaye ihracıdır. Rekabetçi dönemde, kapitalizm, yine uluslararası ilişkiler geliştirmeye yöneliyordu ve bir dünya pazarı yaratmıştı. Bunun nedeni, ulusal pazardan daha çok büyüyen kapitalist üretimin ortaya çıkardığı üretim fazlasına yani pazarlar bulma ve gelişen sanayiye hammadde temin etme ihtiyacıydı. Bu, kendisini, esas olarak ulusal bir çerçevede yeniden üreten sanayi sermayesinin ve sanayi kapitalizminin bir özelliğiydi. Tekelleri sermaye ise, esas olarak ulusal değil uluslararası çerçevede kendini yeniden üretir. Metropollerde oluşan 'sermaye fazlası' hammaddelerin bol ve ucuz

toprağın ve ücretlerin ucuz, kâr oranının yüksek, sermayenin kıt olduğu alanlara doğru akar; ve mali sermaye, doğrudan doğruya kapitalist dünya ekonomisini (var olmadığı yerlerde kendi uzantısı bir kapitalizm geliştirerek), üretimi egemenliği altına alır. Pazarların ve hammadde kaynaklarının, ülkelerin denetim altına alınması, bu alanlarda üstünlükler elde edilmesi bu temelde gerçekleşir. Bu, tek tek ülkelerin ekonomilerinin kapitalist dünya ekonomisi denilen zincirin halkaları haline gelmesi demektir. Bu sermaye egemenliğinin dünya ölçüsünde genelleşmesi demektir.

Tekeller ve emperyalist ülkeler bu çerçevede dünyayı ekonomik bakımdan paylaşırlar ve yeniden paylaşırlar. Paylaşım, güç ilişkileri temelinde gerçekleşir. Bu paylaşım yalnız ekonomik alanla sınırlı kalmaz, dünya, aynı zamanda toprak olarak da paylaşılır. Onun zaten paylaşılmış olması ise bir yenisinden paylaşımı gerekli kılar. Çünkü genel olarak eşitsiz bir biçimde gelişen kapitalizm, emperyalizm döneminde, bir dizi sıçramayla ve eşitsizliğin boyutlarının daha artması ile gelişir. Pazarlar, hammadde kaynakları, yatırım alanları ve sömürgeler üzerindeki tekellerin egemenlik, bu eşitsizliği derinleştirmiştir. Böylelikle tekeller ve emperyalist devletler arasında güç ilişkileri değişir ve yeni oluşan duruma uygun yeni paylaşım talepleri ortaya çıkar. Yeniden paylaşım ancak zora dayanarak ve sonunda emperyalist savaflara yol açarak gerçekleşir. Emperyalizm koşullarında savaşlar kaçınılmazdır. Savaşın kaynağı emperyalizmdir.

Emperyalizm, Kapitalizmin Tüm Çelişmelerini Son Derece Keskinleştirdi

Üretimin ve emeğin sosyalleşmesiyle mülk edinmenin özel kapitalist biçimi arasındaki kapitalizmin temel çelişmesi, emperyalizm aşamasında tamamen olgunlaştı. Son derece dev boyutlarda gerçekleşen ve işçileri binler, on binler halinde büyük makineli sanayi işletmelerinde toplayan kapitalist üretim, emperyalizm koşullarında dünya ölçüsünde sosyalizmin maddi ön koşullarını yarattı.

Emperyalizm, küçük üreticilerin mülksüzleştirilmesi sürecini ilerletmekle kalmadı; küçük tekellerin yanında küçük kalan orta ve büyük kapitalistlerin özel mülkiyet alanından kopmalarına da yol açtı. Küçük kapitalistler arasındaki çelişmeler ve rekabet, yerini tekeller arasındaki rekabete bıraktı, rekabet ve çatışmalar son derece yıkıcı bir özellik kazandı.

Kapitalizmin yol arkadaşı olan ve devrevi olarak tekrarlanan buhranlar, emperyalizm döneminde daha da sık ve ölümcül sonuçlarıyla görülür oldu. Üretici güçlerin gelişmesiyle kapitalist mülkiyet ilişkileri arasındaki temel zıtlık keskinleşti; emperyalizm üretici güçlerin belirli ölçülerde gelişmesine yol açmakla birlikte, esas olarak, onun gelişmesinin önünde engel duruma geldi. Bu koşullarda üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetten ve üretimin anarşik niteliğinden kaynaklanan; üretimin sınırsız bir biçimde gelişme eğilimi ile emekçi kitlelerin sınırlı tüketimi arasındaki çelişmenin birbirinin pazarı olan çeşitli üretim dalları arasındaki değişimde uygunsuzluğa yolaçmasıyla oluşan buhranların korkunç sonuçlara yol açması kaçınılmazdı ve öyle oldu. Buhran devreleri kısaldı, devre tanamlanmadan ve refaha ulaşılmadan be-

lirli bir canlanmadan hemen sonra tekrar çöküntüye yönelen kronik buhranlar ortaya çıktı. Üretimi ve pazarları egemenliği altına alan tekeller, fiyatların düşmesini engelleyerek, emekçilerin yoksulluğunu artırarak buhranların, işsizlik ve pahalılığın yıkıcı sonuçlarını derinleştirdiler. Eskiden etkilerini esas olarak tek tek kapitalist ülkelerde gösteren buhranlar, artık çok yönlü kapitalist dünya buhranlarına dönüşebildi.

Sömürgelerle kapitalist devletler arasındaki çelişme de olağanüstü keskinleşti. Sermaye ihracı yoluyla bu ülkelere sızan, buralarda kendi uzantısı bir kapitalizm geliştirerek bu ülkelerin ekonomilerini denetimi altına alan mali sermaye, buralarda geniş halk kitlelerinin, işçi ve köylülerin yaratıkları değerleri yağmaladı, ulusal zenginliklere el koydu. Emperyalizm, aynı zamanda, ezilen halkların siyasi ve kültürel olarak baskı altına alınması ve köleleştirilmesi ve mali boyunduruk altına sokulması demektir. Ama bu yağma ve baskı, ezilen halkları, emperyalizme, artan ölçülerde karşı çıkmaya yöneltti. Ayrıca, buraları sömürmek için, bu sömürünün gerçekleşmesinin aracı olan komp-rador nitelikte bir kapitalizm geliştiren emperyalizm, proletaryanın ve küçük-üreticilerin farklılaşması sürecinin gelişmesine, dolayısıyla ulusal bilincin yanı sıra sosyal bilincin doğmasına, ulusal kurtuluş hareketinin yanı sıra sosyal kurtuluş mücadelelerinin ortaya çıkmasına neden oldu. Görünüşte "ulusal" devletlerin kurulması ve bu ülkelerde yönetimin usaklarına devredilmesi gibi yeni-sömürgeci yöntemler, emperyalistlerin baş vurdukları hilelerden başka bir şey değildir ve bu yöntem de emperyalizme karşı mücadelelerin gelişmesini en-gelleyemedi. Kapitalizmin buhranı geri ülkeleri etkilemezlik etmez, aksine bu-ralarda buhranın sonuçları daha yıkıcı bir durum alır. Ulusal burjuvazinin, re-formculuğun maddi temeli olarak sistemli bir şekilde satın alınması sonucu o-larak ulusal kurtuluş hareketine ihanet ederek emperyalizmle uzlaşması ise, o-nun halk kitleleri üzerindeki etkisinin azalması ve özellikle köylülüğün prole-tarya önderliği altına girmesinin, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin birleştirilerek kesintisiz sosyalizme yönelinebilmesinin ön koşullarını hazır-ladı.

Emperyalizm, metropollerdeki proletarya hareketi ile sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin, proletarya ile ezilen ulus ve halkların kendine karşı, mali sermaye egemenliğine karşı birleşmesine yol açtı.

Emperyalizm aşamasına giren kapitalizm, bunun yanında içerden de çürü-mekte, buhranların yanı sıra savaşa da yol açan tekeller ve emperyalist devlet-ler arasındaki çekişme, onu yine çöküşe götürmektedir. Zaman zaman geçici an-laşmalar ve bloklar oluşturarak işbirliği yapan tekeller ve tekelci devlet-ler arasında rekabet esastır. Uluslararası mali sermaye, çeşitli ulusal mali sermaye gruplarından oluşmaktadır. Onlar tek bir dünya ekonomisi içinde yer alma-larına karşın, farklı ulusal ekonomilere dayanmaktadırlar. Kısaca uluslararası

mali sermaye parçalı bir bütün oluşturmaktadır. Sermayenin uluslararasılaşması eğilimi, tek bir dünya tröstünün oluşması doğrultusunda rol oynamasına karşın, kapitalizmin gittikçe daha fazla derinleşen ve kendisini kaçınılmaz çöküşüne götüren çelişmeleri, buna ulaşılmadan onu çöküşe mahkum etmekte; ve yine sıçra malı ve eşitsiz gelişme yasası emperyalist devletlerin sürekli ve sağlam bir birlik oluşturmalarına olanak vermemektedir.

Emperyalizm, Can Çekişen Kapitalizmdir
Ve Sosyalizmin Arifesidir

Birinci Emperyalist savaş ve Rusya'da proletarya diktatörlüğünün kurulması, kapitalizmin genel buhranına, onun ilk aşamasına girmesine yol açarak proletarya devrimleri dönemini başlattı. Sosyalizmin maddi koşullarının yalnızca tek tek ülkeler açısından değil, dünya çapında, emperyalist sistem açısından ortaya çıktığı emperyalizm koşullarında artık dünya proleter devrim süreci başlamış oldu.

Bilimsel teknik devrim, tekelci devlet kapitalizmi gibi, kapitalizmi istikrara kavuşturacağı revizyonistlerce iddia edilen hiçbir olgu çağımızda kapitalizmi çöküşten kurtaramaz. Kapitalizmin istikrarını, yine, ne işçi aristokrasisi ve geri ülkelerde ulusal burjuvazinin reformculuğa temel oluşturmak üzere satın alınması ve ne de baskı, şiddet ve onun faşizme başvurusu sağlayamaz. Bunlar uzun vadede tam tersi sonuçlar verir, kapitalizmin genel buhranını şiddetlendirirler.

Kapitalizmin genel buhranının belirgin özelliği, dünyada birbirine düşman iki kampın yaratılmış olmasıdır. Kapitalist-emperyalist ülkelerle sosyalist ülkeler bir birinin karşısında yer almışlardır. Bir kısım eski sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonunu ve sosyal emperyalizmin ortaya çıkması bu durumu ortadan kaldırmamış, kapitalizmi geçici olarak güçlendirse de, onu çöküşten kurtaracak bir rol oynayamamıştır, oynayamaz.

Genel olarak kapitalizm, özel olarak onun son aşaması emperyalizm sosyalizme kaçınılmaz olarak yol açmaktadır. Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır, ve o, kapitalizmle sosyalizm arasındaki temel çelişme tarafından nitelendirilmektedir. Ekim Devrimi ile birlikte başlayan dünya proleter devrim süreci gelişmektedir, sosyalist ülkeler (bugün Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti) dünya devriminin destek üsleri ve proletaryanın anavatanıdır. Dünya devriminin güçleri, sosyalist ülkelerin yanı sıra uluslararası proletarya ve ezilen uluslar ve halklardır. Demokratik ve ulusal devrimler artık dünya proleter devriminin bir parçası durumuna gelmiştir. Demokratik anti-emperyalist ulusal burjuvazinin iktidarda bulunduğu ülkeler dünya devriminin müttefikleridir. Karşı-devrimin güçleri ise, uluslararası burjuvazi, gericilik, emperyalizm ve

sosyal emperyalizmdir. Devrimin güçlerinin saldırısı, karşı-devrime cepheden yönelirken, iç çelişmeleri onu içinden zayıflatarak devrimci güçlerin işini kolaylaştırır. Devrimci güçler dünya gericiliğinin iç çelişmelerinden doğru olarak yararlandığı taktirde devrim elverişli koşullarda gelişecektir. Ama bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadele edilemez, böylelikle emperyalist sisteme, dünya gericiliğine darbeler vurulamaz.

Kapitalizmin yol açtığı temel (başlıca) çelişmelere (ileri kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi, emperyalizmle ezilen uluslar ve halklar ve emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler), sosyalist ülkelerle (bugün tek sosyalist ülke) kapitalist ülkeler arasındaki çelişme de eklendiğinde, bunların dünya proleter devriminin (ve onun parçası olan ulusal ve demokratik devrimlerin) ilerlemesine neden olması tarihi bir zorunluluktur. Proletarya devrimi, kapitalizmin gelişmesinin eşitsizliğinden dolayı, tüm dünyada birden değil, önce bir veya birkaç ülkede zaferle ulaşarak gelişecek ve bu zaferler yeni zaferlere dayanaklık ederek, devrimci süreç ilerleyecek ve dünya komünizmi gerçekleşecektir.

TÜSTAV

BUGÜNKÜ ULUSLARARASI DURUM

Emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğü, kapitalizmin derinleşen ekonomik ve siyasi bunalımıyla daha da belirginliğe kavuşmaktadır. Günümüz koşullarında, giderek yoğunlaşan kapitalizmin bunalımı sadece sanayileşmiş ülkeleri değil, az gelişmiş geri tarım ülkelerini de sarmış durumdadır. Kapitalizmin yol arkadaşı aşırı üretim bunalımının yarattığı işsizlik, üretimde durgunluk ve üretimin gerilemesi tüm emperyalist-kapitalist ülkeleri saracak bir şekilde varlığını sürdürmektedir.

Kapitalist ve revizyonist ülkelerde bunalım bugün öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, bu bunalım kapitalizmin geçmişteki bunalımlarının bir çoğunu aşmaktadır. Ve bunalım sürekli olarak derinleşerek şiddetlenmektedir. Bu ülkeler de işsizlik, enflasyon, fiyat artışları ve üretimdeki düşme dev boyutlara ulaşmıştır.

Örneğin ABD'de 1980 başı rakamlarına göre çalışabilir nüfusun %7,5'i işsizdir. Bu oran 1979 sonu rakamlarına göre Fransa'da % 6,3, Almanya'da % 4, İtalya'da % 7'dir. Yine 1979 sonunda SSCB'de 6,5 milyon civarında ve Çin'de 20 milyon civarında açık işsiz bulunuyordu. Fiyat artışları ise, 1979 yılı sonu esas alınırca, ABD'de %13, Fransa'da %10,4, Japanyo'da %4,5, Çin'de ise % 11,4'tür. Enflasyon oranı da, yine 1979 yılı sonu rakamlarına göre, ABD'de %15,4, Fransa'da %12, Almanya'da %7,4, İtalya'da %13, İngiltere'de %16 ve Macaristan'da %9'dur.

Revizyonist ve kapitalist ülkelerin yöneticileri de artık ekonomik bunalımı ve onun sonuçlarını kabul etmektedirler. Örneğin "ulaşım, enerji, metalürji, mikana yapımı, fabrika yapımı, halk beslenmesi" sektörlerinde sonuçların kötü olduğunu, üretimin geçen yıla oranla düştüğünü, halkın beslenmesi konusunda ise "çok çaba harcandığını, ama sonucun kötü olduğunu" belirten sosyal emperyalist şef Brejnev ayrıca şunları itiraf etmek zorunda kalıyor:

"Bu affedilmez bir şeydir. 1980'de bu durumu düzeltmek gerekiyor. Suçluları bulmak ve cezalandırmak gereklidir."

Revizyonist Sovyetler Birliği'nde durum 1980'de de düzelmeyecektir.

Polonya Birleşik İşçi Partisi Birinci Sekreteri Edwar Gierak ise şunları söylemektedir:

"Polonyalı ailelerin konut sorunları, beslenme sıkıntıları, kuyruklar elektirik kesintileri, bunların hepsi yüzünden gözüme uyku girmiyor."

Kapitalist-revizyonist sistemin içine düştüğü çok yönlü bunalım, 1980'de de derinleşerek devam edecektir. Burjuva iktisatçıları bile açıkça 1980'leri "felaket yılları" olarak nitelendirmektedirler.

Emperyalist ülkelerde görülen bu ekonomik bunalım sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde daha üst düzeyde varlığını sürdürmektedir. Emperyalist sömürünün geri ülkelere gitirdiği ekonomik çöküntünün üstüne bir de emperyalist-kapitalist sistemin aşırı üretim bunalımı eklenmiştir.

Geri tarım ülkeleri durumunda olan sömürge ve yarı-sömürge ülke ekonomilerinin bunalımı çok daha derindir. Bu ülkelerin çoğunda enflasyonun tüke-

tim maddelerinin fiyatlarındaki artış oranı %50,%100,%200,%500'e kadar yükselmektedir. Buralarda işsizlik,açlık,sefalet önüne geçilemeyecek bir duruma gelmiştir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki bunalımın bu kadar büyük boyutlara çıkmasının nedeni, emperyalizme bağlı ekonomik yapının getirdiği sorunlarla birleşen emperyalist ülkenin kendi bunalımını bu ülkelere doğru kaydırması, bunalımın getirdiği zararları bu ülkelerin sırtından çıkarmaya çalışmasıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemi saran bunalımın varlığı, bu sistemin dört başlıca çelişkisini; yani, emperyalist ülkelerle sömürülen ve ezilen halklar arasındaki çelişkiyi, ileri kapitalist ülkelerdeki burjuva ve proletarya arasındaki çelişkiyi, emperyalist-kapitalist ülkelerle sosyalist ülkeler arasındaki çelişkiyi ve emperyalist ve gericilerin kendi aralarındaki çelişkiyi bugün eskisine oranla oldukça keskinleştirmiş durumdadır. Bunun yanı sıra, dünya proletaryası ve ezilen halklarla emperyalizm ve dünya gericiliği arasındaki çatışma alabildiğine şiddetlenmektedir. Bu da dünya proleter devriminin koşullarını giderek olgunlaştırmaktadır.

Dünya çapında devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi her türlü gericiliğe karşı devrimin güçlerinin giderek gelişmesine neden olmaktadır. Genç Marksist-Leninist partiler, bu mücadele içerisinde gelişmekte, güçlenmekte ve onlar kitlelere doğru kurtuluş yolunu göstermektedir.

Tüm emperyalist-revizyonist sistemi saran bunalımın, sosyalist Arnavutluk'u etkilememesi, sosyalizmin üstünlüğünün bugün için somut ve açık bir göstergesini oluşturmaktadır. Bu da dünya emekçilerinin sosyalizme karşı sevgisini ve ilgisini kamçulamaktadır. Proletarya ve dünya halkları daha güçlü olarak sosyalizmin kurtuluş yoluna sarılmakta ve bu uğurda fedakarca mücadele etmektedirler.

Ezilen Halklar ve Emperyalizm Arasındaki Çelişki

Ezilen ve sömürülen ülkeler halklarıyla emperyalizm ve sosyal emperyalizm ve onların yerli müttefikleri egemen sınıflar arasındaki çatışma ve mücadele yeni boyutlara erişerek gelişmektedir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emekçi kitlelerin emperyalizme ve komprador-feodal sınıflara yönelik mücadelesi bunalımın derinleşmesiyle birlikte yükselmekte ve şiddetlenmektedir. Emperyalistler ve egemen sınıflar bu devrimci mücadeleyi durdurmak için müdahale ediyorlar. Doğrudan müdahaleden çok dolaylı müdahaleye baş vuran ve yerli gericiliği destekleyen emperyalistler, bazan faşizm bazan da faşist baskı ve demagojiyi bir yana itmeksiz reformist demagojiye başvurarak kitlelerin devrimci mücadelesini durdurmayı amaçlıyor. Emperyalistler ve gericiler, durmadan ezilen ve sömürülen halkların önüne yeni yeni tuzaklar çıkarıp, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yönünü saptırmaya çalışıyorlar.

İkinci Dünya Savaşından sonra proletaryanın, ezilen ulus ve halkların mücadelesinin belirgin bir biçimde yükselmesi, emperyalist sistemden yeni kopmaların olması, emperyalist sistemin zayıflaması, özel olarak Uzak Doğu

halklarının genelde emperyalist sisteme, özelde de ABD'nin başını çektiği Batılı emperyalist mihraka indirdiği darbenin etkisi, emperyalistleri daha tedbirli davranmaya ve ince yöntemlere başvurmaya itmektedir. Bu tedbirleri davranma ve ince yöntemler ise yeni-sömürgecilikten başka bir şey değildir.

Emperyalistler, çok zor durumda kalmadıkça, dolaysız müdahale yoluna başvuruyorlar. Onlar doğrudan müdahale etmek zorunda kaldıklarında da, müdahalelerini, kendilerine değişen düzeylerde bağımlı, ama görünüşte bağımsız devletleri eskiden olduğu gibi tasfiye ederek değil, aksine onları güçlendirerek, olmayan ülkelerde bu yola başvurarak gerçekleştirmektedirler. Emperyalistler, yeni-sömürgeci yöntemlere dört elle sarılmakta ve bu sarılışın bir sonucu olarak da iç gericiliği kendilerine daha bağımlı duruma getirmekte ve destekleyip güçlendirmektedirler. İç gericiliğe dayanarak siyasi ve ekonomik egemenliklerini sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar. Ancak emperyalistler Vietnam'da, Kamboçya'da ve en son olarak da Batı Sahra örneğinde görüleceği gibi, halkların mücadelesini boğmak, baskı ve sömürülerini devam ettirmek için doğrudan müdahaleleri de bir yana itmiyorlar.

Gerici egemen sınıflar, halkların mücadelesinin gelişmesini engellemede yetersiz kaldığında, emperyalist burjuvazi uzlaşmacı ulusal burjuvaziyle bağlarını sıkılaştırmakta ve egemen sınıfların yanı sıra uzlaşmacı ulusal burjuvaziye de dayanmaktadır. Uzlaşmacı ulusal burjuvazinin reformist yolunu desteklemekte; devrimci, reformist girdaplara sokarak boğmaya çalışmaktadır. Bu amaçla hareket eden emperyalistler devrimci mücadelenin önderliğini ele geçiren burjuvaziye ses çıkarmamakta, onları açık veya gizli bir şekilde emekçi halka ve devrime karşı desteklemektedirler. Ayrıca emperyalistler halkların mücadelesini boğmak için, gelişmesini engellemek için, ülkemizde görüldüğü gibi faşist hükümetleri düşürmekte, yerine reformist hükümetleri işbaşına getirmektedirler. Emperyalistler bu yolla da, zayıflayan egemenliklerini yeniden güçlendirmenin koşullarını yaratmaya çalışmaktadırlar. Onlar, uzun vadeli çıkarları için kısa dönemli tavizler vererek işi "idare etmeye" çalışmaktadırlar. Koşulların oluşmasına bağlı olarak da, emperyalistler faşist baskı ve terörü yoğunlaştırmakta, Şili, Arjantin ve Endonazya örneklerinde görüleceği gibi, zalim faşist diktatorluklar kurmaktadırlar.

Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinin birçoğunda da görüleceği gibi devrimci mücadele karşısında geriye çekilmek zorunda kalan emperyalistler ve gericiler, yok olmalarını uzlaşmacı ulusal burjuvaziye dayanarak engellemeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle, emperyalizme ve egemen sınıflara karşı mücadele, ulusal burjuvazinin siyasi egemenliğine ve onun reformcu yöntemlerine karşı mücadele ile birleştirilmelidir. Sosyalizm hedeflenmeden ve proletarya önderliği gerçekleşmeden, uzlaşmacı ulusal burjuvazi tecrit edilemez ve emperyalizm ve gerici egemen sınıflara karşı tuturla bir mücadele yürütülemez.

Emperyalistler halkların kinini ve öfkesini üzerinde toplayan egemen sınıfların faşist hükümetlerini geriye çekiyor, sadece bunları hedef haline getirerek gerici düzeni kurtarmaya çalışıyorlar. Onlar, uzun yıllar usaklıklarını yapan faşistleri birer birer gözden çıkarmaktan bile çekinmiyorlar. Hükü-

metler ve diktatörler sürekli değişmekte, İspanya'da olduğu gibi demokrasi güldürüleri sahnelenmektedir. Emperyalistler Bolivya'da, El Salvador'da, Etyopya'da, Angola'da, Afganistan'da olduğu gibi darbeler tezgahlamakta, bu darbelerle halkların kin ve öfkesini üzerinde toplayan uşaklarını devrimde, yenilerini işbaşına getirmektedir.

Emperyalistler doğrudan müdahalenin, uzlaşmacı ulusal burjuvaziyle işbirliğinin, bir faşist hükümetin yerine ötekini geçirmenin, reformist burjuva hükümetleri işbaşına getirmenin yanı sıra, halkların mücadelesini boğmak ve saptırmak için, devrim ve sosyalizm sözcükleri ile de süslenmiş gerici burjuva-feodal İslamcılık akımlarını desteklemektedirler. Günümüzde İran'da, devrim sözcükleriyle süslenmiş gerici İslamcılık akımlarına dayanarak devrimi boğma ve saptırma girişiminin tipik bir örneği yaşanmaktadır.

Emperyalistlerin ve gericilerin tüm karşı-devrimci manevralarına karşın Asya, Afrika, Latin Amerika'nın ezilen ve sömürülen halkları kimi yerde elinde silah, kimi yerde kitlesel gösteriler, yürüyüşler ve grevlerle mücadelelerini sürdürmektedirler. Çoğu yerde bu mücadeleler büyük boyutlara erişmektedir. 30-40 yıllık faşist diktatörlükler emekçi halkın kin ve öfke dolu mücadelesiyile birer birere çöktü ve çöküyor. Portekiz'den sonra, İran ve Nikaragua'da faşist diktatörlükler yıkıldı. Bolivya ve El Salvador'da emekçi halkın genel grev ve direnişleri gerici rejimleri sarsıyor. İran hala kaynıyor. Zimbabve ve Namibya halklarının mücadelesi ırkçı faşist rejimleri sarsıyor.

Halklara kan kusturan faşist rejimlerin yıkılışı karşısında emperyalistler telaşa kapılıyor, devrim mücadelesini yolundan saptırmak için ellerinden geleni ardına koymuyorlar. Sahte reformcu yollara dört elle sarılıyorlar. Böylece halkın devrimci mücadelesinin gelişmesini ve zafere ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar. Ancak emperyalistlerin ve egemen sınıfların ne baskı ve terörü yoğunlaştırmaları, ne de sahte reformcu yollara başvurmaları artık komüyör. Ezilen ulus ve halkların mücadelesinin gelişmesi engelleniyor. Halkların mücadelesi yükselmeye devam ediyor. Ne var ki, halkların mücadelesi Marksist-Leninist partilerin yönetimindeki işçi sınıfının önderliğinde gelişmedikçe, emperyalistlerin ve gericilerin kurdukları tuzaklar, çevirdikleri dolaplar etkisiz kılınamaz, halklar kalıcı ve kesin zafere kazanamazlar. Çeşitli ülke emekçileri gerçek kurtuluş yolunun proletaryanan Marksist-Leninist partisinin gösterdiği yolda olduğunu çetin sınıf savaşları içinde öğrenmektedir. Halkların yükselen devrimci mücadelesi Marksist-Leninist partinin önderliğinde emperyalistlerin ve gericilerin tüm oyununu boşa çıkaracaktır ve çıkarmaya da başlamıştır.

İleri Kapitalist Ülkelerde, Burjuvaziyle Emekçi Halk ve Proletarya Arasındaki Mücadele

ABD, İngiltere, Fransa, Japonya, Batı Almanya, İtalya vb. kapitalist emperyalist ülkelerde işçi ve emekçi sınıfların mücadelesi, eskisi ne oranla oldukça ileri boyutlara erişerek sürmektedir. 1975'lerden bu ülkelerde işçi sınıfının grev hareketleri dalga dalga yükselmektedir. Özel

likle 1977, 1978 ve 1979 yıllarında ABD, Batı Almanya ve Japonya'da işçilerin, memurların, öğretmenlerin grev, boykot, gösteri, yürüyüş biçimlerine bürünen eylemleri büyük boyutlara erişti. ABD'de maden işçilerinin, Batı Almanya'da çelik işçilerinin grevleri, İngiltere, İtalya, Fransa'da bir biri ardı sıra patlak veren genel grevler, emperyalist-tekelci burjuvaziye oldukça güç durumda bıraktı. Burjuvazinin her türden saldırı siyaseti, işçileri ve emekçileri yıldıramadı.

ABD, İngiltere, Almanya gibi kapitalist emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyetler Birliği, Polonya, Çekoslovakya gibi sosyal faşist diktatörlüklerin bulunduğu revizyonist-kapitalist ülkelerde de sınıf çelişmeleri giderek keskinleşmekte, revizyonist bürokrat tekelci burjuvazinin sosyalizm demagojisine ve yoğun baskı ve terörüne karşın, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın mücadelesi kendiliğinden bir karakter de taşısa giderek gelişmektedir. Polonya'da işçi sınıfının ve emekçi halkın zamlara, baskıya ve terörü karşı yaptığı grevler ve protesto gösterileri, revizyonist ülkelerde de emekçi halkın mücadelesinin geliştiğinin tipik örnekleridir. Çin'de de işçi sınıfının grevleri, köylülerin direnişleri, işsizliği protesto gösterileri giderek sıkılaşmaktadır.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçi kitlelerin, kapitalizme ve emperyalizme ve sermayeye karşı yönelen mücadelesi, tekelci-emperyalist burjuvaziye hızlı bir şekilde, faşist hareketleri desteklemeye itmekte, bu ülkelerde faşizm eğilimi güçlenmektedir. Burjuva demokratik hak ve özgürlüklere yönelen saldırılar yoğunlaşmaktadır. Krizin yüklerini emekçi sınıfın sırtına yıkmada ve başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin mücadelesini saptırarak kapitalizmin sınırları içine hapsedmede ve gelişmesini engellemede tekelci burjuvazinin dayanaklarından ve yardımcılarından biri de revizyonist partiler ve sendika ağlarıdır. Revizyonistler, özellikle "Euro Komünistler" giderek daha açık ve belirgin bir biçimde tekelci burjuvazinin eski partileriyle emekçi sınıflara karşı işbirliği yapmaktadırlar. Onlar, tekelci burjuvazinin eski partilerini ve bu partilerin kurduğu hükümetleri desteklemektedirler. Tekelci burjuvazinin emekçi sınıflara yönelik ekonomik ve siyasi saldırılarını, gerici önlemlerini savunan revizyonist partiler tekelci burjuvazinin eski partileriyle ortak hükümetler kurmaya çalışmaktadırlar.

Tekelci burjuvazinin faşizme sarılmasına karşı, emekçi ve işçiler her türden revizyonizmin, reformizmin, burjuvazinin uşağı sendika bürokratlarının, kapitalizmi savunan karşı-devrimci barikatlarını yıkmaya başlamışlardır. Bu durum, genç Marksist-Leninist hareketlerin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle kaynaşmalarının zeminini güçlendirmektedir. Başlangıç durumunda da olsa, işçiler ve emekçiler genç Marksist-Leninist partilerin çevresinde toplanmaya başlamıştır. Kardeş Marksist-Leninist partiler, bugün eskiye göre ayağa kalkan kitleleri burjuvaziye ve sermayeye karşı seferber etme görevini daha başarılı bir şekilde yerine getirebilmektedirler.

Sosyalist Ülkeyle, Kapitalist-Emperyalist

Ülkeler Arasındaki Çelişki

Geri tarım ülkelerini de kapsayacak şekilde tüm kapitalist-emperyalist sistemi saran bunalımdan kurtulmemeyle birlikte tek ülke sosyalist Arnavutluk'tur. Çin sosyal emperyalistlerinin de dahil olduğu emperyalist kuşatma altında yaşayan sosyalist Arnavutluk, ekonomik, kültürel, siyasi ve sosyal alandaki hızlı gelişmesine devam etmektedir. Emekçi kitlelerin tüketimi için üretimi esas alan sosyalist üretimin başarısı, kapitalist ülkelerde yaşayan emekçilerin gerçek kurtuluşlarının somut yolunu göstermektedir. Bu, ekonomik krizin, işsizliğin, enflasyonun, açlığın, yoksulluğun ve sefaletin nedeninin kapitalist ekonomi olduğunu daha da açıklığa kavuşturmaktadır.

Burjuvazi ve gericilik, emekçilere sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğunu pratikte gösteren sosyalist Arnavutluk'u yok etmek için, ellerinden gelen her türlü çabayı harcamaktan geri durmuyorlar. Son dönemde Çin sosyal emperyalizminin ve çeşitli ülkelerdeki uşaklarının, sosyalist Arnavutluk'a saldırıya geçen dünya gericiliğinin öncülüğünü yapmaya çalışmalarının esas nedeni budur. Ne var ki, sosyalist Arnavutluk, başta ABD emperyalistleri, Sovyet, Çin emperyalistleri olmak üzere tüm emperyalistlerin ve gericilerin her türden karşı-devrimci saldırılarını başarıyla püskürtmektedir.

Bugün, sosyalist Arnavutluk, başında Enver Hoca Yoldaşın bulunduğu şanlı Emek Partisi'nin önderliğinde Mark, Engels, Lenin ve Stalin'in yolunda yürüyerek başarıdan başarıya koşmakta, emperyalist revizyonist kuşatma altında olmasına karşın, sosyalizmin, kapitalizme olan üstünlüğünü kanıtlamaktadır.

Kapitalist-revizyonist ülkelerin tersine Arnavutluk'ta 1951-1979 yılları arasında toplam toplumsal üretimde yıllık ortalama artış hızı %8,7, ulusal gelirden %7,4, toplam sanayi üretiminde %12,4, toplam tarım üretiminde %5'tir. 1979'da Arnavutluk'taki toplam sanayi üretimi 1938'deki sanayi üretiminin 125 katıdır. Bütün kapitalist ülkelerde enflasyon, fiyatlar ve işsizlik hızla artarken, Arnavutluk'ta 35 yıldır enflasyon görülmemiş, fiyatlar sabit kalmış ya da düşmüştür. Arnavutluk halkı işsizlik olgusunu tanımamaktadır.

Sosyalist Arnavutluk, dünya proletaryasının, ezilen dünya halklarının mücadelesine büyük katkılarda bulunmaktadır. Proletaryanın ve halkların yolunu karartan, her türden revizyonizme ve diğer gerici burjuva akımlara karşı Arnavutluk'un açtığı ideolojik savaş, halkların ve proletaryanın sosyal ve siyasal kurtuluşlarının gerçek yolunu göstermektedir.

Başında Enver Hoca Yoldaşın yer aldığı, şanlı Emek Partisi'nin izlediği Marksist-Leninist çizgi, dünya proletaryasına ve emekçilerine Marksizm-Leninizmin ışıklı yolundan başka kurtuluş yolunun olmadığını göstermektedir. O, emekçilerin her türden revizyonist birikatları aşmasında ve Marksizm-Leninizmin çevresinde toplanmasında güçlü bir şekilde yardım etmektedir.

Emperyalistler ve Gericiler Arasındaki Çelişki

Emperyalist-kapitalist sistemin bunalımı, emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmayı alabildiğine keskinleştirip kızıştırmaktadır. Bu durum, emperyalist-kapitalist sistemin bunalımının daha da şiddetlenmesine neden olmaktadır.

Bilindiği gibi, bugün emperyalistler iki gerici bloka bölünmüştür: Bir başında ABD emperyalizminin yer aldığı, Batı-emperyalist bloku; diğeri başında Sovyet sosyal emperyalizminin yer aldığı, emperyalist-revizyonist blok.

Son dönemde dünya pazarlarını paylaşma mücadelesine katılan Çin sosyal emperyalistleri, üçüncü bir süper devlet olmayı amaçlamakta, özellikle Balkanlarda savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Çin sosyal emperyalistleri, bugün emperyalist amaçlarını ABD'nin başını çektiği emperyalist blokla ekonomik, siyasi, askeri bağlarını güçlendirerek ve onu destekleyerek gerçekleştireceklerini hesaplamaktadırlar. Bu nedenle Çin sosyal emperyalistleri üçüncü bir süper devlet olma amaçlarından vaz geçmeksizin ABD emperyalistleri ve müttefiklerini desteklemektedirler.

Emperyalist blokların kendi içlerindeki gerici çelişki ve çatışmalar yer yer şiddetlenerek sürmektedir. Emperyalist bloklar arasındaki çatışma günümüz koşullarında, özellikle iki alanda keskin bir şekilde kendini göstermektedir: a). Silahlanma, b). Kendine bağlı gerici sınıflara dayanarak diğerrinin aleyhine siyasi ve ekonomik egemenliği yayma... Bunun yanı sıra, emperyalistler, bir birlerini kendi egemen oldukları pazardan kovmak için karşılıklı olarak ekonomik, siyasi, askeri, ideolojik saldırılarını sürdürmektedirler.

Gerek ABD emperyalistlerinin ve gerekse Sovyet sosyal emperyalistlerinin askeri harcamaları çok büyük boyutlara erişmiş durumdadır. Emperyalistler arası silahlanma yarışı SALT-I anlaşmasından ve SALT-II görüşmelerinden sonra da tüm hızıyla devam etmiştir. Emperyalizm koşullarında başka türlü de olamaz. Burjuvazinin ve her türden revizyonizmin detant, silahsızlanma, SALT anlaşmaları üzerine kopardıkları yaygara, emperyalistlerin özellikle de iki süper devletin çılginca silahlanmasını halklardan gizlemek üzere başvurdukları demagojiden başka bir şey değildir. Başta iki süper devlet olmak üzere tüm emperyalistler silahlanmakta, NATO ve VARSOVA paktları güçlendirilmektedir. ABD emperyalistleri orta menzilli nükleer füzeler olan Cruise ve Pershing füzelerini, başta NATO üyesi ülkeler olmak üzere Avrupa'ya yerleştirmeye çalışırken, Sovyet sosyal emperyalistleri de Avrupa'daki askeri gücünü yeni ve geliştirilmiş silahlarla güçlendirmektedirler.

Bugün silahlanmanın başını iki süper devlet, ABD ve SSCB çekmektedir. Ayrıca Çin sosyal emperyalistleri de hızla silahlanmaktadır. Çin devlet bütçesinin %40'ını askeri harcamalar oluşturuyor. Diğer emperyalistlerin de hızla silahlanmalarına karşın, onlar iki süper devletten bu konuda oldukça geridirler. Bu, toplam askeri harcamalar içinde iki süper devletin payı göz önüne alındığında açıkça görülmektedir. 1979 yılında dünya toplam askeri harcamaları 425 milyar dolardır ve bunun 300 milyar doları iki süper devlete aittir.

Gerek ABD ve gerekse Sovyet sosyal emperyalistleri, silah satışından büyük kârlar elde etmektedirler. Bunun için durmadan, dünyanın dört bir yanında savaş ocaklarını körüklemekte, çeşitli ülke gericilerini, birbirlerine karşı kışkırtmakta, gerici savaşları körüklemektedirler. Onlar, ezilen ülke halklarını bir birlerine düşürerek egemenliklerini pekiştirmekte, sömürü ve soygunlarını yoğunlaştırmaktadırlar. Pakistan-Hindistan, Türkiye-Yunanistan, Kuzey Yemen-Güney Yemen, Etiyopya-Somali arasındaki çatışma ve yer yer patlak veren di-

ger yerel savaşlar bu durumun çeşitli örnekleridir. ABD ve SSCB'nin başını çektiği emperyalist bloklar, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler arasındaki ulusal çelişkiden alabildiğine yararlanmakta, ezilen halkları bir birine düşürmek için önlerine çıkan her fırsatı değerlendirmektedirler. Onlar, bu yolla hem gerici sınıfları daha güçlü bir şekilde kendilerine bağımlı bir duruma getirmekte, hem de bu ülkelerde yeni mevziler elde etmektedirler.

Diğer yandan emperyalistler bu ülkelerdeki gerici sınıflara dayanarak ve onları her alanda destekleyerek, diğer emperyalist blokun aleyhine pazarlarını, ekonomik ve siyasi egemenlik alanlarını giderek genişletmeye çalışmaktadırlar.

Emperyalistler, günümüz koşullarında ekonomik ve siyasi egemenliklerini yaymak ve pekiştirmek için yeni-sömürgecilik yöntemlerine daha fazla başvuru yorlar. Gerici sınıflara dayanarak ve onları destekleyerek hem pazarlarını genişletmeye çalışıyorlar, hem de sömürü ve soğunlarını yoğunlaştırıyorlar.

Kapitalizmin bunalımının derinleşmesi ve bunun bir sonucu olarak da emperyalist sistemin çelişmelerinin keskinleşmesi emperyalistleri, etki ve nüfuz alanlarını genişletmek, sömürü ve baskılarını yoğunlaştırmak için sömürge ve yarı-sömürge ülkelere doğrudan müdahale etmeye zorlamaktadır.

Ancak emperyalistlerin etki ve nüfuz alanlarını genişletmek, sömürü ve baskılarını yoğunlaştırmak için yerel gericiliğe dayanmasının yanı sıra onlar, doğrudan müdahalelere de başvurmuşlardır. Kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesi ve bunun bir sonucu olarak da emperyalist sistemin çelişmelerinin keskinleşmesi, doğrudan müdahaleyi giderek daha güçlü bir biçimde gündeme getirmektedir. Batılı emperyalistler (ABD'nin başını çektiği emperyalist blok) Zaire'ye, Batı Sahra'ya, Çat'a, Çin sosyal emperyalistleri de Vietnam'a askeri müdahalede bulunurken, Sovyet sosyal-emperyalistleri, sömürü ve baskılarını yoğunlaştırmak ve tam denetimlerini gerçekleştirmek için Afganistan'ı işgal ettiler. Afganistan'ın işgali; emperyalistlerin etki ve nüfuz alanlarını genişletmek, rakiplerini ve onların yerli uşaklarını etkisiz kılmak, sömürü ve baskılarını yoğunlaştırmak için doğrudan müdahalelere başvuracaklarının yeni bir kanıtıdır. Afganistan bu gün savaş ocaklarından biridir. Sovyet işgali karşısında ABD ve müttefikleri de sessiz kalmamaktadırlar. Onlar da, Afganistan'daki yerli uşaklarını bütün güçleriyle desteklemekte ve savaşa hazırlanmaktadırlar. Günümüzde ABD'nin başını çektiği emperyalist bloku destekleyen Çin sosyal emperyalistleri, 'Cihad' çağrısında bulunmakta, Afganistan'a müdahale edeceklerini açıklamaktadırlar. Çinlilerin bu girişimi ABD emperyalistleri tarafından açıktan desteklenmektedir. Son Afganistan olayları Detantın, silahsızlanma çağrılarının, SALT-I-II anlaşmalarının bir masaldan ibaret olduğunu bir kere daha, hem de daha açık bir biçimde kanıtladı. Sovyet sosyal emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinden sonra Carter gibi emperyalistlerin en önemli ve resmi sözcüleri, DETANTIN sona erdiğini, SALT I ve II anlaşmalarının işlemeziğini açıklamakta ve silahlanmanın gerekliliğini açıkça belirtmektedirler.

Emperyalistler arası çatışmanın ve silahlanma yarışının hızlanması, dünyamızı yeni bir emperyalist savaşla karşı karşıya getiriyor. Bu durum; dünya proletaryasının ve halklarının önüne emperyalist savaş önleme görevini koymaktadır. Bu görevin yerine getirilebilmesi, proletaryanın ve ezilen halkların mücadelesinin; emperyalist burjuvaziye, dünya gericiğine, emperyalist-ka-

pitalist sisteme yönelmesini devrim ve sosyalizm mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesini gerektirir.

Bugün çıkabilecek bir emperyalist savaşa karşı mücadelede, ABD ve SS CB'nin başını çektiği iki emperyalist bloka karşı aynı derecede mücadele etmeyi zorunlu kılmaktadır. ABD emperyalizmi, Sovyet ve Çin sosyal emperyalistleri başta olmak üzere hiç bir emperyalist, bugün emperyalist savaşın çıkmasını körüklemekten geri durmamaktadır. Özellikle iki süper devlet emperyalist savaşın baş kışkırtıcılığını yapmaktadır.

Çin sosyal emperyalistlerinin ve bunların çeşitli ülkelerdeki uşaklarının, emperyalist yağmadan pay almak arzusuyla, ABD'nin başını çektiği blokta yer almalarını ört-bas etmek için harcadıkları çaba, onların ABD emperyalizminin savaşın esas kaynaklarından biri ve saldırgan olmadığına ilişkin demagojik propagandaları, somut olaylar karşısında açığa çıkmakta ve iflas etmektedir.

Bugün sürmekte olan emperyalistler ve gericiler arası çatışma, Marksist-Leninistlerin taspitlerini doğrulamakta; Çin'li revizyonistlerin kaba, ilkel, demagojik propagandalarını etkisiz kılmaktadır.

TÜSTAV

TÜRKİYE'NİN SOSYO-EKONOMİK YAPISI VE
ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

Türkiye, komprador-tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü, emperyalizmin egemenliği altında yarı-sömürge, yarı-feodal geri bir tarım ülkesidir. Bu durum, ülkemizin hala demokratik devrim süreci içinde bulunmasını belirlemekte ve bu durum sosyalizm ve komünizm yolunda yürüyen devrimci proletaryaya, geçici bir görev olarak, Ulusal Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek demokratik devrim sürecini tamamlama görevini yüklemektedir.

Türkiye, ulusal sanayi sermayesinin kendisini genişleterek yeniden üretmesi temelinde bağımsız bir kapitalist gelişme ve sanayileşme dönemi yaşamamıştır. Tersine, diğer pek çok sömürge ve yarı-sömürge ülke gibi, ülkemizde kapitalizm, esas olarak, emperyalizme bağımlı olarak gelişmiştir.

Emperyalizm öncesinde Türkiye'de, yabancı sanayi kapitalisti ülkelerle girilen ticari ilişkilerin etkisiyle meta üretimi ve meta ekonomisi önemli ölçüde gelişmişti. Yabancı sanayinin ürünleriyle bu sanayinin ihtiyaç duyduğu hammaddelerin mübadelesi, ülke içinde de ticari ekonominin gelişmesine ve buna bağlı olarak feodalizmin, kapalı, mahalli feodal birimlerin çözülmesine itici bir güç sağlıyordu. Bu gelişme, dışa bağılıydı ve ülkenin bağımsızlığını yitirerek sömürgeleşmesine neden oluyordu. Bu durum feodalizmin çözümlenmesine ve kapitalizmin gelişmesine uygun koşullar hazırlayarak tarihi olarak ilerici bir rol oynamaktaydı. Bu gelişme içinde, lonca ve malikane sistemi çözülmeye başladı. Bu gelişmeler sonunda ülkede ticari faaliyeti yürüten ve feodalizmin bağrından yeni çıkmakta olan, aynı zamanda feodal özellikler de taşıyan bir feodal-burjuvazi, tefeci-tüccar burjuvazi palazlanmaya başladı. Giderek bir tefeci-tüccar sistemi oluştu ve bu sistem, yabancı kapitalizmin aracısı bir rol oynadı. Burjuvazinin en irilerini, daha henüz feodal toplumun bir katagorisi olan, tamamiyle yabancı kapitalizme ve onun ticari somürüsünün gerçekleşmesine hizmet eden ve yabancı kapitalizmin doğrudan acentaları durumunda olan eski tipte kompradorlar oluşuyordu.

19. Yüzyıl sonları ve 20. yüzyıl başlarında ülkemizde ticari sermayenin ve üretimin yanı sıra, çok cılız ve feodal kabuk içinde de olsa sanayi sermayesi ve küçük sanayi işletmeleri uç vermeye başlamıştır.

Feodalizmin gerek iç etkenler ve gerekse, özellikle dış etkenler sonucunda çözülme süreci içine girmesi, meta üretimi ve mübadelesinin gelişmesi, küçük üreticilerin farklılaşma sürecinin ortaya çıkıp ilerlemesi, kaçınılmaz olarak, ülkemizde de ulusal bir sanayi kapitalizminin gelişmesine yol açacaktı.

Ancak ülkemiz, Batı Avrupa ülkelerinin tuttuğu yolu tutmadı. Gelişmiş sanayi ülkelerinde kapitalizm emperyalizme yol açmış, bu ülkeler mali sermaye egemenliğini temsil eden emperyalist ülkeler durumuna gelmişlerdir. Önem kazanarak ön plana çıkan ve metropol ülkelerin geri ülkeler ekonomilerini ele geçirmesine ve egemenlikleri altına almalarına yol açan sermaye ihracı/^{ve}genel olarak emperyalizm koşulları, ülkemizde ulusal kapitalizmin gelişerek egemen hale gelmesini engelledi. Kuşkusuz ulusal sermaye ve ulusal kapitalizm tümden yok olmadığı gibi, belirli ölçülerde gelişmesini de sürdürdü; ama onun gelişmesi ve egemenliği emperyalizm tarafından önlendi.

Ülkemize sızan mali sermaye, büyük ekonomik ve mali gücüne dayanarak ekonomiyi denetimi altına aldı. Ulusal pazarın oluşumunu engelledi, ülkemiz pazarını emperyalist pazarın bir parçası haline soktu. Böylece Türkiye ekonomisi, kapitalist-emperyalist dünya ekonomisinin tamamlayıcı bir parçası haline geldi.

Emperyalizm, bu süreçte, kapitalizm-öncesi toplumsal yapının egemen tabakaları ile, toprak ağalarıyla, tefeci-tüccar burjuvaziyle, yüksek devlet bürokrasisiyle ittifak kurdu, onlara dayandı. Bu gerici müttefiklerin varlığının temeli olan bütün kapitalizm öncesi sömürü biçimlerini, feodalizmi koruyup yaşatmaya ve sürdürmeye yöneldi. Emperyalizm, öteden beri yabancı kapitalizme hizmet eden ve varlığı ile dışa bağlı olan kompradorlarla işbirliğini geliştirdi. O, sermaye ihracına bağlı olarak, ülkemizde kapitalizmin belirli bir ölçüde gelişmesine yol açtı, kapitalist ilişkileri ve proletaryayı oluşturdu. Emperyalizm küçük-üreticilerin, özellikle köylülerin farklılaşması sürecini hızlandırdı. Ama geliştirdiği kapitalizm kendi uzantısı ve eklentisi bir kapitalizmdi. O, kendi sömürüsünü gerçekleştirmenin aracı olan komprador-tekelci kapitalizmi yaratıp geliştirdi.

Emperyalizm tarafından yaratılan komprador burjuvazi, feodal toplumun bir kategorisini oluşturan yabancı kapitalizmin ticari aracısı durumundaki kompradorlardan farklı olarak, modern kapitalist ilişkilerin gelişmesi temelinde kapitalist bir sınıf olarak oluşmuştur. O, öncekinden farklı olarak, ticari sermayeye değil, mali sermayeye dayanır. Komprador burjuvazi yerli ama hiç bir ulusal özellik taşımayan kapitalist bir sınıftır.

Komprador sermaye, emperyalist sermayenin kendisini yeniden üretimi sürecinin bir unsuru olarak doğmuş, gelişmiş ve sermaye ihracına bağlı olarak oluşmuştur. Bu nedenle o, uluslararası mali sermayenin bir parçasıdır. Onun emperyalist sermayeden ayrı ve bağımsız bir kendini yeniden üretmesi süreci yoktur. O, doğrudan doğruya emperyalizmin bir kategorisi, onun yarı-sömürge ülkelerdeki temsilcisi ve dayanağıdır. Ülkemize ihraç edilmiş mali sermaye azami kârını gerçekleştirerek birikirken, onun birikimine aracılık eden komprador-burjuvazinin elinde azami kâr temelinde ve bu birikimin gerçekleşmesi sürecinin bir unsuru olarak sermaye birikir. Bu komprador sermaye sanayi ya da ticari sermaye değil, mali sermaye; asalak, rantiyeye, tekelci sermayedir. Çünkü o, bağımsız olarak ve ülkemizdeki ulusal sanayi kapitalizminin gelişmesi sürecine temel oluşturarak gelişmiştir. Varlığı ve gelişmesi ile emperyalizme bağlı olan bu sermaye, emperyalist mali sermayenin belli başlı özelliklerini gösterir. Çünkü emperyalizm gittiği her yere kendi özelliklerini de götürür. Bu sermaye uluslararası mali sermayenin bir biçimidir ve emperyalist sermayeden yalnızca sahip olduğu komprador karakteri dolayısıyla ayrılır. Kendi başına bağımsız bir faaliyet sürdürmez. Ama uluslararası mali sermayenin uzantı bir parçası olarak emperyalist sermayenin tüm faaliyetlerine katılır.

Ülkemizde komprador-tekelci sermaye ve kapitalizmin yanı sıra, ulusal bir sermaye ve kapitalizm de bulunmaktadır. Komprador-kapitalizm üretici güçlerin gelişmesinin önünde engelken, ulusal kapitalizm belirli bir ilerici potansiyelle sahiptir. Gelişmesi emperyalizm ve komprador-kapitalizm tarafından engel

lenen ulusal kapitalizm, tekelci bir kapitalizm değildir, tersine onunla çelişir ve çatışır. Ulusal kapitalizm feodalizmin bağrından doğmuştur, ama tekelci kapitalizmin yanı sıra onunla ittifak durumunda bulunan feodalizm ulusal burjuvaziyi baskı altında tutar, ulusal sermaye birikimini önler. Feodal ayrıcalıkların ve bağımlılık ilişkilerinin oluşturduğu engel yanında, ulusal sermaye birikiminin esas engeli, hammadde kaynaklarını, pazarları denetimi altına alan ve ülkede yaratılan tüm sosyal ürüne azami kârını gerçekleştirmek üzere el koymaya yönelik emperyalizmin (ve komprador-kapitalizmin) varlığıdır.

Emperyalizm ülkemizde üretici güçlerin belirli bir gelişmesine de yol açmakla birlikte, esas olarak onların gelişmelerinin önünde bir engeldir. Tekellerin, mali sermayenin eğilimi egemenlik ve gericiliktir. O çağımızda gericiliğin esas kaynağı ve gücü durumuna gelmiştir ve tüm gericici ilişki ve unsurları besler ve yaşatır.

Emperyalist sömürünün gerçekleşmesi ve onun aracı olarak komprador kapitalizminin gelişmesi, kuşkusuz, pazar ilişkilerinin ve ücretli emek sömürüsünün gelişmesi ve feodalizmin çözülmesiyle birlikte görülür. Çünkü emperyalist sömürü, kapitalist ilişkilerin varlığını gerektirir. Ama bundan, emperyalizmin ve onunla aynı kategori içinde yer alan komprador-kapitalizminin feodalizmi tasfiyeye çalıştığı sonucu çıkarılamaz. Ve Türkiye'deki gelişme de böyle değildir.

Feodalizmle bir arada bulunmayan, karakteri gereği onunla çelişen ve onu tasfiyeye yönelik kapitalizm, serbest rekabetçi kapitalizmdir, sanayi kapitalizmidir. Üretken sermayenin, sanayi sermayesinin yeniden üretimi süreci, aynı zamanda feodal ayrıcalıkların tasfiyesi sürecidir. Çünkü feodal (ve ona bağlanmış ticari) tekeller, köylülerin özgürleşmesinin ön koşullarının oluşmasını engeller. Serbest rekabetçi dönemde, feodalizmle uzlaşmaz çelişmesi bulunan sanayi kapitalizminin gelişmesi, tarım dışında gerçekleşen sanayi devrimi ve sermaye birikimi süreci feodalizmin tasfiyesi sürecine denk düşer. Bollaşan ve serbest rekabetin itici gücüyle giderek ilerleyip modernleşen bir teknoloji yaratan sanayi sermayesinin tarıma akması, köylülüğü üretim araçlarından ve topraktan kopardığı gibi, toprak ağalarını da topraktan ve üretim sürecinden koparmaya yönelir. Feodalizmin tasfiyesi İngiltere, Fransa gibi ülkelerde köylü devrimleri yoluyla gerçekleşmiştir. Feodalizmin tasfiyesinde bir başka biçim, sanayi sermayesine bağlanan tefeci-tüccar sermayesinin sanayi sermayesine dönüşmesine, toprak ağalarının kapitalizmin gelişmesi ve sermayenin bollaşması karşısında verimsiz hale gelen feodal sömürü yollarını terkederek kapatilistleşmeye yönelmeleri ne dayanan biçimdir. 'Prusya yolu' denen bu biçim Almanya, Japonya ve bazı Balkan ülkelerinde görülmüştür. Bu ikincisi burjuvazinin gericileşmesi ve feodalizmle ittifaka yönelmesi ile birlikte önem kazanan feodalizmin tasfiyesinin reformcu yoludur. Ama devrimci ya da reformcu hangi yoldan gerçekleşirse gerçekleşsin, bu gelişme, sanayi devrimi ve sanayi sermayesine dayanan kapitalizmin feodalizmi tasfiyesi alanının dışına taşmıştır.

Emperyalizm döneminde, geri ülkeler ve ülkemiz böyle bir gelişme olanağına sahip değildi. Emperyalizm, ulusal sanayi kapitalizminin gelişmesini önleyerek, aynı zamanda, bu temelde gerçekleştirilecek feodalizmin tasfiyesini en-

gellemiştir. Sanayi sermayesine değil, mali sermayeye dayanan emperyalizme komprador-kapitalizme gelince, onlar feodalizmi tasfiyeye yönelmezler. Emperyalist sömürünün gerçekleşmesi için belirli ölçüde kapitalist ilişkiler gerekli olmakla birlikte, bu, feodalizmin tasfiyesini öngörmez; tersine, çözülme halindeki feodalizme dayanarak, feodal sömürüyle birlikte gerçekleşebilir ve gerçekleşmiştir. Kapitalist tekel, emperyalizm, feodal ve feodal ilişkiler temelinde oluşan ticari tekelle gelişmez, tersine iki tekel durumu bir birine uyum sağlar. Aşırı tekel kârı peşinde koşan ve sosyal zenginlikleri yağmalamak amacıyla kaynakları ve pazarları egemenlik altına almaya yönelen, serbest rekabeti ortadan kaldıran, üretici güçlerin gelişmesini engelleyen kapitalist tekel, feodal (ve ticari) tekelle uyum sağlar ve onu kendine tabi kılarak, dayanağı durumuna getirir.

Bu durum emperyalizmin uzantısı olarak gelişen komprador-kapitalizmi için aynı ölçüde geçerlidir ve o, feodalizmi tasfiye bir yana, onunla iç içe geçerek gelişir.

Ülkemizde gelişen komprador-teknelci kapitalizm baştan beri devletle iç içe bürokratik bir nitelik taşıyarak gelişmesinin yanında, feodalizmle de iç içe geçmiştir. Önceleri sanayi sermayesine bağlanmayan tefeci-tüccar sermayesinin kendi bağımsız gelişmesi, feodalizmin tasfiyesi sürecine yol açmadığı gibi, bugün mali sermayeye bağlanan bu sermayenin gelişimi de bu sürecin bir unsuru değildir. Bizzat kendisi mali sermayeye dayanarak gelişen komprador-teknelci kapitalizm ise, feodalizmle birlikte yan yana bulunuyor; kompradorlar, toprak ağalarıyla ittifak kuruyorlar.

Bugün ülkemizde kapitalizm egemen duruma gelmiştir ve ülkemiz bu bakımdan kapitalist bir ülkedir. Ama o, emperyalizmin yarı-sömürgesi olduğu gibi, geri bir kapitalist ülkedir, yarı-feodal bir ülkedir. Tarımda toprak ağalığı ekonomisi hüküm sürmekte, kapitalist ve feodal sömürü biçimleri çok çeşitli biçimlerde iç içe geçerek bir arada bulunmaktadır. Bir yandan emek, ürün, para-rant biçimleriyle feodal rantı; diğer yandan ücretli emek sömürüsü, hangisinin nerede başladığı, hangisinin nerede bittiği ezacı tartışısıyla ölçülemeyecek giriftliği ile emeçileri kışkacında tutmaktadır. Köylülüğün farklılaşması süreci önemli boyutlardadır, tarımda önemli boyutlarda bir proleter ve yarı-proleter kitlesi oluşmuştur. Ama onlar hala aynı zamanda angarya sisteminin kalıntılarının baskısı altındadırlar ve feodal bağımlılık ilişkileri alanının dışına çıkmamışlardır. Emperyalist, komprador ve feodal yağma işçileri, köylüleri hedef almakta, tüm emekçilerin ürettiği değerleri gaspetmeye yönelmekte, yanı sıra ulusal sermaye birikimini de önlemektedir.

Bu durum ülkemiz proletaryasının önüne iki farklı sosyal mücadeleyi birlikte yürütme gereğini koyuyor: Genel olarak kapitalizme karşı sosyal kurtuluş mücadelesi ve bu mücadeleyi kolaylaştırmak, onun koşullarını geliştirmek üzere ulusal (siyasi) kurtuluş mücadelesini, demokrasi uğruna mücadele...

Türkiye bugün demokratik devrim (Ulusal Demokratik Halk Devrimi) aşamasındadır. Bu devrim emperyalizm ve feodalizm ile ezilen halk kitleleri arasındaki temel çelişme (çelişmeler) üzerinde yükselmektedir. Ulusal Demokratik Halk Devrimi için proletaryanın önderliğinde komprador-kapitalizmi ve feodalizmi hedef alan, emperyalist sömürü ve soyguna ve komprador-feodal ilişkilerin varlığına son verecek bir devrimdir. O, böylece emperyalizmin, komprador-kapitalizmin

ve feodalizmin gelişmesini önlediği emek-sermaye gelişmesinin derinleşip, çözülmek üzere gündeme gelmesine yol açacak; bu temelde de, şimdiden taşıdığı sosyalist unsurların gelişmesiyle kesintisiz olarak sosyalizme doğru ilerleyecektir.

Bu devrim burjuvazinin önderliğinde tamamlanamaz. Ulusal burjuvazi emperyalizmle sonuna kadar tutarlı mücadele yeteneğinde değildir. Bu, onun emperyalizmle bağlara sahip olması ve bunların onu uzlaşmaya itmesi yanında, ulusal burjuvazinin kapitalist bir sınıf olarak emperyalizmin temsil ettiği kapitalizmin sınırlarını aşmayacak olması ve kapitalizm koşullarında mali sermaye egemenliğinin kaçınılmazlığı dolayısıyla, Ulusal burjuvazi, ayrıca gelişen işçi hareketinden duyduğu korkuyla kendisini gericiliğin kollarına atma eğilimindedir. Bu nedenle zaman zaman Ulusal Demokratik Halk Devrimine katılsa bile, onun ancak yalpalayan, kararsız bir taraftarı olabilir, ama böyle bir devrime önderlik ederek tamamlayamaz. Radikal ulusal burjuvazinin önderliğinde belirli başarılar elde edebilse bile, bunlar geçici ve kısmi olmaktan ileriye gidemez. Ulusal Demokratik Halk Devriminin tamamlanması, proletarya önderliğini, proletaryanın köylülüğü burjuvazinin ertsinden kurtararak kendi yedeği durumuna getirmesini, köylülüğün proletaryanın temel müttefiki olmasını gerektirir.

Bu durum, Ulusal Demokratik Halk Devrimini eski tipte burjuva demokratik devrimlerden ayırt eden bir başka özelliktir.

Emperyalizmin egemenliği, ona bağlı olarak komprador nitelikte bir kapitalizmin gelişmesi ve emperyalist sömürü ve baskı, ve tekelci-kapitalist ilişkilerin tasfiye edilmesi gereği, ülkemizde demokratik devrimin kapsamını genişletmiş, ama onun özünü değiştirmemiştir. Feodalizme karşı bir köylü devrimi niteliğini taşıyan ve ulusal sermaye birikinin gelişmesine bağlanarak ilerleyen eski tipte demokratik devrimler, yeni demokratik devrimlerden ulusal sermayenin gelişmesine bağlanması açısından ayrılır. Yoksa öz değişmez. O köylü toprak devrimi olmaya devam eder. Çünkü emperyalist egemenliğin temeli feodalizm olmaya devam ettiği gibi, yarı-feodal bir ülkede emperyalizme karşı yürütülen mücadele de bir köylü-toprak mücadelesi olabilir. Milli mesele özünde köylü sorunudur. Eski tip demokratik devrimlerle Ulusal Demokratik Halk Devrimi arasındaki fark, köylü-toprak devrimine sınıf olarak burjuvazinin ya da proletaryanın önderlik etmesinde, devrimin kapitalizmin sınırlarına sıkışması ya da onu aşmasındadır. Proletarya önderliğinde Ulusal Demokratik Halk Devrimi, burjuva karakterde bir devrim olmaya devam eder; ama o kapitalizmin sınırlarına sıkışıp kalmaz, kesintisiz olarak sosyalist devrime dönüşür.

Sürekli ve kesintisiz devrim teorisi, önce tüm köylülikle birlikte emperyalizme, komprador-kapitalizme ve feodalizme karşı gelişen Ulusal Demokratik Halk Devriminin bilinçli ve örgütlü proletaryanın gücüne ve müttefiklerini peşine takabilme yeteneğine bağlı olarak ve yarı yolda durmadan yoksul köylüler, yarı-proleterler ve tüm sömürülenlerle birlikte kapitalizme karşı devrime, sosyalist devrime dönüşmesi teorisi, Bu devrim, burjuva diktatörlüğünü amaçlamaz. O, özgül biçimlerinden geçirerek proletarya diktatörlüğünün kurulmasını hedef alır. Devrimin ilk adımı, emperyalizmin desteklediği komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünün yıkılması ve devrimci demokratik işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması olacaktır.

GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDA TÜRKİYE

Bugün kapitalist-emperyalist sistem içinde, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olarak yer alan Türkiye, bu sistemin yoğunlaşan ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, sosyal bunalımından güçlü bir şekilde etkilenmektedir.

Türkiye, şimdiye kadar az rastlanan, bir çok alanda ise hiç rastlanmayan bir bunalımın içine yuvarlanmış durumdadır. Özellikle ekonomik ve bunu izleyen siyasi bunalım, şiddetinden ve yoğunluğundan hiç bir şey yitirmeden, yaşamını sürdürmektedir.

Bugün Türkiye'de komprador-kapitalizminin bunalımı o kadar derinleşmiştir ki, çalışabilir durumdaki her yüz kişiden 15'i işsizdir. Son iki yılda tüketim maddelerindeki artış hızı % 210'a ulaşmıştır ve fiyatlardaki artış hızı giderek de yükselmektedir. Burjuvazi dahi halkın yaşama düzeyinin geçmişe göre büyük ölçüde düştüğünü kabul etmektedir. Örneğin İstanbul Ticaret Odası'nın kayıtlarına göre kişi başına GSMH'nin artışı hızı 1978 yılında % 0,5 iken, bu oran 1979 yılında % -0,8'e düşmüştür.

Emperyalizme her yanı ile bağlı, emperyalist ülkelerin üretimine tabi olan komprador-tekelci kapitalist üretimin çıkmazı öyle kolay atlatılacak durumda değildir.

Türkiye'de emperyalizmin uşağı gerici sınıflar, bunalımdan kurtulmak için emperyalist ülkelerle, özellikle, içinde yar aldığı Batılı-emperyalist bloka daha fazla sınırlanmaktan, onların her dediğini kabul etmekten, emperyalist sömürü ve yağmayı daha da yoğunlaştırmaktan, kısacası kımıldamayacak bir şekilde emperyalizme daha da kaşımli duruma gelmekten başka bir çıkış yolu bulamamaktadır. Emperyalizmin sömürüsünün sosyal temelini oluşturan uşakları, bir avuç gerici sınıf, kendi sefil çıkarları için milyonlarca emekçiyi emperyalist sömürü ve baskı altında aç, yoksul, işsiz bir şekilde yaşantılarını sürdürmeye zorluyor.

Türkiye Gericiliğinin Bunalımdan Kurtulmak İçin Başvurduğu Yollar

Türkiye gericiliği, emperyalist ülkelerin, ülkemize aktardıkları ekonomik bunalımın ve çıkmaza girerek iflas eden komprador-kapitalist ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin bunalımının tüm yükünü emekçi kitlelerin omuzuna bindirmektedir. Onlar emperyalistlerin dayattığı en ağır koşulları bile kabul etmekte hiç bir zaman tereddüt etmediler. Türkiye gibi, ekonomisi çıkmaza giren bir sürü yarı-sömürge ülke gericilerinin bile ağır bulduğu İMF'nin ekonomik koşullarının önünde, Türkiye komprador-burjuvazisi ve toprak ağaları hemen boyun eğdiler.

Halit Narin, Koç gibi komprador-tekelci burjuvalar, yeni kredilerin alınabilmesi, yabancı sermaye akışının artırılabilmesi için İMF'nin dayattığı tüm koşulların hemen kabul edilmesini ve yerine getirilmesini savundular. Komprador-tekelci burjuvazinin TÜSİAD gibi çeşitli örgütleri demeçlerle, paralı ilanlarla İMF'nin ileri sürdüğü tüm koşulların kabul edilmesi doğrultusunda kampanyalar yürüttüler. Bu kampanyaya, reformist hükümeti yıpratmayı amaçlayan demagojik çıkış-

ları bir yana itmeksizin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, başta AP olmak üzere tüm partileri katıldı. Onlar reformist hükümetin İMF'nin koşullarını halka "yavaş yavaş" alıştırmaya taktiğine tepki göstererek emperyalistlere ne istiyorlarsa hemen verilmesi gerektiği görüşünü çeşitli kampanyalarla yaygınlaştırdılar. İMF'nin tek istediği ise, daha fazla sömürü ve soygun ve emperyalistlerin işçi ve köylülerin emeğine daha ucuza el koymasındı.

Emperyalistler buna uygun ekonomik koşulları Türkiye'ye dayattı ve kabul ettirdi. Onlar; işgücünün maliyetini en düşük düzeye getirmek için emekçi halkın tüketim maddelerine zam üstüne zam yaptırarak artı-değer sömürsünü alabildiğine artırdılar, montaj sanayisinde bile üretimin ve bu alana yönelik yatırımın gelişme hızını düşürdüler. Yüzbinlerce işçiyi kapı dışarı attırdılar. Fabrika işçilerinin çalışma temposunu hızlandırdılar. Bu yolla bugün artı-değer sömürsü oldukça büyük boyutlara ulaşmıştır.

Artı-değer sömürsünü yoğunlaştırma uygulamaları yetmiyormuş gibi bir yandan da İMF'nin dayatmasıyla, egemen sınıfların siyasetini uygulayan hükümetler işçi ücretlerini dondurmaya çalışıyorlar. Komprador-burjuvazi bugün, işçi sınıfının tepkisinden çekindiği için açık yasal yollarla ücretleri dondurma yöntemini uygulayamıyor, bunun yerine başka yöntemlere baş vuruyor. Toplu sözleşme görüşme süresinin sendika ağalarının da yardımıyla bir hatta iki yıl kadar uzatılması, grev hakkının daha da kısıtlanması, hükümetin grevleri dana büyük ölçüde ertelemesi, iş yerlerinde yetkili sendikaların belirlenmesinin çözümsüz bırakılması vb. bu konuda baş vuralan bazı yöntemlerdir. Bu yollarla işçiler oyalanarak ücret artışları engelleniyor. Bu uygulama özellikle son zamanlarda ve büyük fabrikalarda yoğun bir şekilde uygulanmaktadır.

Komprador-burjuvazi ücret artışlarını en düşük düzeyde tutmak için sıkıyönetimi de giderek daha belirgin bir biçimde devreye sokuyor. İşçi ve "işveren" temsilcilerinin yanı sıra sıkıyönetimin resmi görevlileri de toplu sözleşme görüşmelerine katılıyor. Sıkıyönetim görevlileri ücret artışlarını 'işverenlerin' uygun gördüğü bir düzeyde tutmak için işçi sınıfına ve temsilcilerine baskı yapıyor. Grevci işçiler dipçikleniyor, gözaltına alınıyor, fabrikalar kuşatılıyor, basılıyor, işçi önderleri tutuklanıyor, işten atılıyor. Sadece işçi sınıfının siyasi mücadelesini bastırmak için değil, ücret artışlarına da içeren ekonomik mücadelesini bastırmak için de militarist güçler giderek daha yaygın bir biçimde kullanılıyor, baskı ve terör yoğunlaştırılıyor. Fabrikalarda "sümgüler altında toplu sözleşmelere hayır" sloganı bu baskı ve terörün, açık müdahalenin bir sonucu olarak yükseliyor ve yaygınlaşıyor.

Bugün yarı-serf durumundaki milyonlarca tarım işçisinin iş gücüne diğer emekçilere göre daha ucuz şekilde el koyulması, İMF'nin dayattığı yeni koşulların kolayca yerine getirilmesi için uygun bir ortam oluşturulmaktadır. Toprak ağasına bağımlılık temelinde yarı-işçi durumuna getirilen tarım emekçilerinin sendika kurma, grev ve toplu sözleşme hakları yoktur. Bunun bir sonucu olarak da, tarım işçileri için asgari ücret çok düşük tutulmakta, bunun da ötesinde onlar çok düşük olan asgari ücretin altında ücretlerle çalışmaktadırlar. Ya toprak ağasına ya da dayıbaşına, elçiye veya her ikisine birden önceden borçlanan tarım işçileri, kişisel bağımlılık ilişkilerinin de etkisiyle, 'işverenlerin' ve onlarla işbirliği yapan toprak ağalarının ve dayıbaşlarının saptadıkları uc-

retlere göre çalışmaktadırlar, Bu durum hem 'işverenler'in düşük ücret ödemelerine, hem de 'işverenle' tarım işçileri arasında aracılık yapan toprak ağalarının, dayıbaşlarının ve elçilerin işçilerden haraç almalarına yol açmaktadır. Tarım işçilerinin çok düşük durumda olan yaşam düzeyleri, daha da düşürülerek, bu yolla emperyalist sömürü ve soygunun oldukça büyük boyutlara ulaşması sağlanmaya çalışılmaktadır.

Emperyalistlerin İMF eliyle Türkiye'ye dayattıkları ve büyük bir bölümünü gerçekleştirdikleri diğer önlemler, tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması ve Türk parasının değerini dolar ve diğer emperyalist ülkelerin para birimleri karşısında düşürülmesidir.

Bu yollarla emperyalistler, hem Türkiye'ye sattıkları malları daha pahalıya satıyorlar; aldıkları malları, özellikle tarım ürünlerini daha ucuza alıyorlar, hem de sermaye yatırımlarından daha fazla kâr ediyorlar ve sermayenin faizini yükseltiyorlar.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emekçi kitleleri, aşırı sömürüle, açlıkla, sefaletle daha fazla işsizlikle ezerek, emperyalizmin dayattığı ekonomik koşulları yerine getirirken, karşılığında emperyalistlerden yalnızca daha fazla borç istiyorlar.

Hammaddesi, ana maddeki, enerjisi, makinası ile tamamen emperyalizme bağımlı sanayi ve bu sanayinin sürüklediği ülke ekonomisi ! Böyle bir ekonomik yapı, emperyalist borç olmadan yaşamını sürdüremez. Her türden reformist ve revizyonist akımın iddialarının aksine, emperyalistlerden yeni borçların alınması emperyalizme ekonomik bağımlılığı daha da güçlendirmekte, bunun yanında ekonominin çıkmazdan kurtulmasına da yol açmamaktadır. Bütün revizyonist akımlar emperyalist ülkelere yeni borçların alınmasıyla ekonominin çıkmazdan kurtulacağı noktasında birleşmekte, borcun hangi emperyalist ülkeden alınacağı sorununda da bir birlerinden ayrılmaktadırlar. TİP, TKP, TSİP revizyonistleri Sovyet sosyal emperyalistlerinden, TİKP revizyonistleri de ABD'den, Çin'den borç alınmasıyla bugünkü ekonomik yapının emperyalist borç olmadan yaşamını sürdüremeyeceği gerçeğini ileri sürmektedirler. Revizyonistlerin bu gerçeğe dört elle sarılmaları ve onu bir dayanak noktası olarak ele almaları, onların ekonominin emperyalizme bağımlılığını tasfiye etme diye bir sorunlarının olmadığını, sorunları emperyalizme bağımlılığı öngörerek ele aldıklarını da göstermektedir.

Komprador ekonominin çıkmazını gidermek amacıyla alınan borçlar yeni borçlara ihtiyaç duyulmasını kamçulamaktan, ekonomiyi yeni çıkmazlarla baş başa bırakmaktan başka bir işe yaramadığı ve yaramayacağını burjuva iktisatçıları bile kabul etmek zorunda kalyorlar. Ne var ki, ülkemizin bütün değerlerini emperyalizme peşkeş çeken, emekçilerin işgücünü en ucuz şekilde emperyalistlere satan egemen sınıfların emperyalistlerden borç almaktan, sözde bu şekilde ekonomiyi düze çıkarmaktan baş bir çıkış yolu da yoktur. Komprador-kapitalizminden

miyi düze çıkarmak'tan başkibir çıkış yolu da yoktur. Komprador-kapitalizminden ve burjuvaziden tek kurtuluş yolu vardır: Bu da onu yok etmektir. Kapitalizme, özellikle komprador-kapitalizme son verilmedikçe, emekçilerin ekonomik bunalımın doğurduğu zorluklardan kurtuluşları olanaksızdır.

Günümüz Koşullarında Türkiye'de Siyasal Yaşam

Gericilik, ekonomik bunalımın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmaya faaliyetini çeşitli siyasal önlemlerle gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Türkiye halkının 12 Mart faşizmine duyduğu tepki, 12 Mart sonrasında güçlü bir şekilde reformizme doğru kanalize edildi. Egemen sınıflar ve onların sözcüleri kitlelere, ekonomik ve siyasal sömürü ve baskılardan, bu düzenin sınırları içinde kurtulabileceklerinin mümkün olduğunu göstermek için yoğun bir demagojik propaganda kampanyası başlattılar. Milyonlarca emekçi boş "umut"ların peşine takıldı. Reformizm, "barış", "kardeşlik", "sömürsüz, baskısız düzen" sloganlarıyla gericilikten ve düzenden yavaş yavaş kopmaya başlayan emekçilerin düzenden umut kesmelerine engel oldu. 12 Mart faşist terörünün yarattığı yılgınlığı diri tutmak için yoğun bir çabaya giren her türden revizyonist faşizm korkuluğu sallayarak reformizmden başka çıkış yolu olmadığı yolunda görüşler yaygınlaştırdılar ve bütün güçleriyle reformizmi desteklediler. Buna bir de 12 Mart öncesinde revizyonistlerle birlikte reformcu darbe peşinde koşan, ilerici kitleler üzerinde şu veya bu şekilde etkinlikleri olan reformist aydınların CHP reformizmine kaymaları eklendi.

Emekçi kitlelerin üzerinde reformizmin etkinliğinin güçlenmesi, kitlelerin ileri kesimlerinin de reformistlerin peşine takılması, emperyalistleri, komprador-burjuvaziye ve toprak ağalarını, reformistleri devreye sokmaya ve halk hareketini parçalamak için reformizmi kullanmaya zorladı. Gericilik bu yolla kitleleri etkinliği altında tutmaya devam edebileceğini gördü. Kapitalizmin bunalımının derinleşmesiyle birlikte yükselen halkın mücadelesinin ve devrimin karşısına, bu kez de "demokrasi" güldürüsüyle reformizm çıkarıldı.

Lenin çok önceden, kitlelerin mücadelesine karşı gericiliğin bazan yoğunlaşan terörle, bazan sahte "liberal" görünümle çıkabileceğini belirtmişti. Bu durum, 1970 sonrası Türkiye'sinde gericilik tarafından somut olarak gündeme getirildi.

Her türden revizyonistin, küçük-burjuva aydınının faşizme karşı alternatif olarak öne sürdüğü reformizmin, gericiliğin peşine kitleleri takma çabasına örgütümüz var gücüyle karşı koymaya çalıştı. Faşizmin alternatifinin reformizm değil, devrim olduğunu vurguladık. Reformizme karşı savaştan faşizme karşı savaşılamayacağı doğru tespitini yaygınlaştırmaya çalıştık.

Reformizme karşı tek doğru tavır ve siyaseti örgütümüz savundu. Sosyal pratik örgütümüzün reformizmle faşizmarasındaki ilişki üzerine yaptığı tespitleri doğruladı. Ekonomik bunalımın derinleşmesine, emekçi halkın mücadelesini yükselmesine bağlı olarak, reformizm giderek daha açık ve belirgin bir biçimde faşizmle işbirliği yapmakta ve faşizmin bir alternatifi olmadığını ve olamayacağı

ğini kendi pratiğiyle kanıtlamaktadır.

Ne var ki, gerek örgütümüzün genç, tecrübesiz ve partileşme süreci içinde olması; gerekse kitleler içinde, özellikle emekçi kitleler içindeki etkinliğin az olması, ne çeşitli küçük -burjuva grupların reformistlerin (açık ve ya utangaç bir şekilde) kuyruğuna takılmasını önleyebildi, ne de kitleleri etkileyen reformistlerin sahte vaatlerini boşa çıkarabildi.

Gericilik, reformizmin kitleler üzerinde kurduğu etkinlikten oldukça iyi bir şekilde yararlandı.

Emperyalistler ve komprador-burjuvazinin ve toprak ağalarının büyük bir bölümü reformistlerin hükümete gelmelerini destekledi. Her türden revizyonist, sendika ağası, çeşitli küçük-burjuva grupları da bu destekleyiciler içinde yer almaktan geri durmadılar. Böylece bir birlerine karşı olduğunu söyleyenler, ama aslında halka ve devrime karşı olanlar bir araya gelip aynı hükümeti desteklediler.

Emperyalistler ve gericilerle birlikte reformist hükümeti destekleyen revizyonistler, kendi karşı-devrimci yüzlerinin açığa çıkmasını engellemek için çeşitli demagojik yöntemlere baş vurdular. Revizyonistlerden bazıları, hızını alamayarak emperyalistlerin ve gericiliğin bir bölümünün demokrasi yanlısı olduğunu ve bu yüzden reformist hükümeti desteklediklerini ileri sürdüler. Onlar çok ince hesaplarla, hangi komprador-burjuvazi ve toprak ağaları kliğinin demokrasi veya faşizm yanlısı olduğunun ayrıştırılmasını yapmaya başladılar.

Onlar bir yandan da örgütümüzü 'solculuk'la, herşeyi tekdüze görmekle, esas düşmanı gözardı etmekle suçlamaya devam ettiler.

Revizyonistler, kendi kendilerine gelin-güveyi olurken emperyalistler ve gerici sınıflar çok usta bir biçimde reformizme dayanarak kitlelere yeni tuzaklar hazırlamaya giriştiler. Reformist hükümet işbaşına gelir gelmez emperyalistlerin, komprador-burjuvaziyi ve toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda ekonomik bunalımın yükünü emekçi kitlelerin omuzuna yılmaya başladı. Hemen tüketim maddelerinin fiyatına büyük ölçüde zamlar yapıldı. Türk parasının satın alma gücü düşürüldü.

Oysa o günün somut koşullarında reformist hükümetin dışında, MC tipi hükümetlerin, bu ekonomik önlemleri böylesine kolayca yürürlüğe koyması oldukça güçlü. Çünkü AP ve MC hükümetlerine karşı kitlelerin ileri kesimlerinin şiddetli bir tepkisi vardı. Bu hükümetlerin izlediği siyaset onların gerici sınıfların hükümetleri olduğunu somut olarak ortaya çıkarmıştı. Emekçi kitlelerin çoğunluğu da bu gerçeği fark ettiği için reformist CHP'ye yönelmişti. Bunun yanı sıra uzun bir süre reformizm ve revizyonizm tarafından AP ve MC gibi hükümetler gerici sınıflardan, düzenden, faşist-feodal devletten tamamen soyutlanarak yalnızca tek başına hedef haline getirilmişti. Revizyonist ve reformistler, bu hükümetler giderse herşeyin düzeleceği yönünde yoğun bir propaganda yürütmüşlerdi. Emekçi kitleler bu demagojik propagandanın da etkisinde kalarak, AP hükümetinin ve MC gibi hükümetlerin işbaşından uzaklaştırılmasıyla herşeyin düzeleceğini zannettiler.

Bu durum gericiliği daha da tedbirli davranmaya zorladı. Emperyalist ler ve egemen sınıflar bunalımın yükünü kitlelerin omuzuna faşist hükümetler eliyle değil de CHP reformist hükümeti eliyle daha kolayca yıkılabileceğini gördü, ve reformist hükümeti değerlerine tercih etti. Olaylar gericiliğin kendisi için en uygun tercih yaptığını kanıtladı. CHP reformizmi kitleler içindeki etkinliğinden yararlanarak, gericiliğin çıkarları doğrultusundaki ekonomik önlemleri, kitlesel direnişlerle karşılaşmadan yürürlüğe koydu. Çünkü kitleler reformistlerin gericilikten yana değil, kendilerinden yana bir siyaset izleyeceğini zannediyordu; reformizmin gerçek yüzünü görerek henüz ondan kopmaya başlamışlardı.

Reformist hükümetin iş başına gelmesiyle demokrasi ortamının genişleyeceğini ümit eden bazı oportünistler ve 141-142'nin kandilerine legal olanaklar verecek şekilde değiştirileceğini zanneden revizyonistler umduklarını bulamadılar. Gericilik demokratik hak ve özgürlüklerin pratikte genişlesinden yana değildi ve olamazdı da. Reformistlerin demokrasi vaadleri seçim alanlarında kaldı. Faşist yasaların iptali, Kontr-gerilleyi dağıtma, MHP'yi kapatma, topraksız köylülere toprak dağıtımı gibi demokratak talepleri, hükümet olmalarıyla birlikte reformistler ağızlarına bile almaz oldular.

Reformistler, ilk ağızda yıllardan beri gericiliğin her türlü faşist saldırı ile mücadelesini durduramadığı öğrenci gençliği sindirmeyi kendine hedef seçti. Reformist hükümet, öğrenci gençliğin mücadelesini faşist terörle yok etmek için organize edilen ve öğrenci kitlesi içine salınan, bir avuç besleme faşist uşakla, devrimci öğrenci kitlesini aynı kefeye koydu. Ve sivil faşistleri bahane ederek öğrenci gençliği siyaset dışı tutmayı amaçlayan faaliyetine hız verdi. Reformist hükümet sinsice öğrenci gençliğin var olan tüm siyasi özgürlüklerine saldırıya geçti.

Reformist hükümetin saldırıları sadece öğrenci gençlikle sınırlı kalmadı; tersine yoğunlaşarak tüm emekçi halka yöneldi. CHP hükümeti tüm ezilen sınıflara ve onların fiilen kazandıkları ve kullandıkları kısmi özgürlüklere saldırıya geçti. Var olan kısmi özgürlükleri de rafa kaldıran yeni baskı yasaları hazırlandı. Grevleri erteledi, fabrikalara, okullara, kurumlara ve diğer çalışma alanlarına militarist güçleri doldurdu. Kitlelerin örgütlendiği dernekleri kapattı, yöneticilerini ya tutuklattı ya da şürdür. İşkenceler, gözaltına almalar, tutuklamalar giderek artı.

CHP hükümeti özellikle Türkiye Kürdistan'ında, 'bölücülüğe hayır' yaygarasıyla, baskı ve terörü yoğunlaştırdı. Kürdistan'da tatbikatlar, 'temizleme' hareketleri düzenlendi. Köyler basıldı. Karakollarda, baskınlarda Kürdistan'ın emekçi halkı en aşağılık işkencelerle karşı karşıya kaldı.

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, baskı ve terör her yerde daha da yoğunlaştırıldı. Bütün bu ve benzeri uygulamalar reformizmin gerçek niteliğini ve onun kimin hizmetinde olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koydu. Reformizmin egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün kolkuk deyneği olduğunu somut olarak açığa çıkardı.

Reformist Hükümetin Ekonomik Alanda İflası

Reformistler, kapitalizmin bunalımını emekçi kitlelerin sırtına bindirmelerine karşın ekonomiyi 'istikrara' kavuşturamadılar. Bu başarısızlığın esas nedeni, Türkiye'deki bunalımın, sadece Türkiye ekonomisinden kaynaklanmaması ve emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik ve siyasi bunalımının şiddetlenerek devam etmesi ve ülkemize yansımalarıdır. Bunun için reformistler ne duran ve çöküntüye giden üretimi canlandırabilirler, ne sanayi hammaddesi ve aramaddesini yeterli ölçüde sağlayabilecek kadar döviz bulabildiler, ne de sanayinin enerji sorununu çözebildiler.

İMFeliyle emperyalistlerin dayattığı tüm ekonomik önemleri yürürlüğe koyan reformist hükümet, bunun karşılığı olarak egemen sınıfların emperyalistlerden beklediği kredilere bir türlü kavuşamadı. Bu durum ekonominin çıkmasını oldukça derinleştirdi. Enflasyonu, pahalılığı durduracağını ileri sürerek iş başına gelen reformist hükümet, enflasyonu, hayat pahalılığını kamçulamak -tan başka bir iş yapmadı. Tekeller görülmedik düzeyde karaborsa yarattılar. Tüketim maddelerinin aşırı ölçüye varan kıtlığı, ülkede uzayan kuyrukların oluşmasına neden oldu. Bugün üretim durgunluğu ve tekellerin piyasada yarattığı karaborsa nedeniyle her hangi bir tüketim maddesi bulunamamaktadır veya son derece azdır.

Reformist hükümet dönemindeki bu durum, bugün de sürmektedir.

Ekonominin çıkmazı bugün de devam etmektedir. Üretimde durgunluk, enflasyon oranında artış, fabrikaların kapanması ve onların kapasitesinin çok altında çalışması, artan işsizlik, pahalılık gibi bütün olgular bugün de şiddetlenerek sürmektedir.

Özetle, reformist hükümet döneminde ekonominin bunalımı doğal gelişmesi gereği daha da şiddetlendi.

Reformist Hükümetin Siyasi Alanda İflası

CHP reformistleri, faşist-feodal diktatörlüğü, siyasi 'istikrara' kavuşturmada da yetersiz kaldı. Düzenin siyasi istikrarsızlığını devrimle, karşı-devrim ve karşı-devrimin kendi arasındaki çelişmelerin yarattığı bilinmektedir.

Örgütümüz başından itibaren faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın niteliğini doğru tespit etti. Örgütümüz bu çatışmanın devrimci hareketin ve halkımızın mücadelesinin gelişmesinin hangi yöntemlerle durdurup yok edileceğine ilişkin olduğunu belirtti ve buna uyan devrimci taktikleri pratiğe geçirmeye çalıştı.

CHP reformist hükümeti, devrimci hareketlerin ve halkın devrimci mücadelesinin gelişmesinin, faşist saldırılarla durdurulamamasından, dünyada gelişen devrimci mücadele karşısında bir çok faşist siyasi rejimin sallantı geçirmesinden, faşist diktatörlüklerin birer birer çökmesinden hareket ederek, sahte demokrasi güldürüleri ile devrimci gelişmeyi durdurabileceğini gericiliğe ispat etmek için işbaşına geldi.

Türkiye'deki faşistler, faşist siyasi hareketler ise aksi görüştedirler. Bunlar, devrimci mücadeleyi yok etmenin tek yöntemi olarak azgın faşist terörü ve faşist örgütlenmeleri görmektedirler, demokrasi güldürücülerinin dahi "komünizmi geliştirdiğini" söylemektedirler.

Bu durum ve yöntem farklılıkları reformist hükümetin işbaşına gelmesinden sonra, reformistler ve revizyonistlerle faşist hareketler arasında kıyasıya bir çatışmaya neden oldu.

Reformist CHP, düzeni savunan çeşitli revizyonist mihraklarla kurduğu ittifaklara dayanarak, devrimci-demokrat hareketleri ve örgütümüzü safdışı ederek devrimci gelişmeyi önemli ölçüde gerileyeceklerini zannetti. Bunun için, revizyonistlerin örgütlenmesini ve siyasi faaliyetini destekledi ve onları güçlendirmeye çalıştı. Bunun yanında örgütümüzün ve devrimci-demokrat hareketlerin etkinliklerini yok etmek için MC dönemini aratmayacak şekilde saldırıya girişti.

Ne var ki, bu reformist saldırılar devrimciler tarafından boşa çıkarıldı. Faşizme karşı mücadele reformizme ve revizyonizme karşı mücadeleyle birleştirildi. Türkesçi faşistler bir çok il, ilçe ve mahalleden sökülüp atıldı; bu faşist çetelerin bir çok yerde kurdukları etkinlik önemli ölçüde kırıldı.

Bunun yanında, reformist hükümetlerin halk düşmanı siyasetinin adım adım açığa çıkması karşısında, kendiliğinden kitle eylemleri, çok kısa duraklama dönemini geride bırakarak ve revizyonistlerin, sendika ve dernek ağalarının yarattığı engelleri aşarak yeniden yükselmeye başladı. Reformist hükümet döneminde şiddetlenerek süren ekonomik bunalım kendiliğinden kitle eylemlerinin yükselmesinin bir diğer nedenini oluşturdu.

Böylece reformizm, devrimci gelişmeyi durduramayarak siyasi "istikrar" sağlamada da başarısız kaldı.

Sivil faşistlerin, etkinliklerinin çeşitli alanlarda geriletilmesi faşistlerle reformistler arasındaki çatışmanın şiddetlenmesinin diğer bir nedenini oluşturdu. Çünkü, faşist partilere göre; devrimci hareketlerin gelişmesinin ve sivil faşistlerin bir çok yerdeki etkinliğinin zayıflamasının nedeni faşist diktatörlüğün terörünün onlara göre devrimciler üzerinde yoğunlaştırılmasıydı. Fakat onların bu tip iddiaları tam bir demagoji'nin ibaretti. Çünkü faşist partilerin hedef gösterdiği yerlerde faşist devletin saldırıları yoğunlaşmıştı. Faşist partilerin tek amacı reformistler tarafından devrimci mücadelenin dardurulamayacağını ispat edilmesiydi. Bunun için kitle katliamları tertip ederek çeşitli provokasyonlar yarattılar. Mezhep ayrılıklarından yararlanarak ve ayrılıkları körükleyerek Sivas, Malatya, Erzincan, Maraş olaylarını yarattılar, sıradan insanları, tanınmış aydınları, devrimcileri kurşuna dizerek yıldırganlık ve tedirginlik ortamı yaratmaya çalıştılar. Faşist diktatörlük sivil ve resmi militarist güçlerini kullanarak, Maraş'ta emekçi halka karşı doğrudan saldırıya geçti. Yüzlerce emekçi çocuğu, yaşlısı, erkeği, kadınıyla ayırım gözetmeksizin faşist diktatörlük tarafından hunharca katledildi. Faşistler, bütün bu saldırılarıyla bir yandan kitleleri yıldirmaya çalışırken bir yandan da reformist hükümetin "siyasi cinayetleri" durduracağı vaadlerini boşa çıkarmaya çalıştılar.

Faşist partiler eliyle tezgahlanan provokasyonların asıl hedefi, sist diktatörlüğün devrimci mücadeleye yönelen saldırılarını yoğunlaştırmaktı. Bunun için faşist partiler reformist hükümeti köşeye sıkıştırıyor ve onun faşist diktatörlüğün kitlelere yönelen saldırısını yoğunlaştırmaya zorluyordu. Faşist partiler bu taktiklerinde önemli ölçüde başarılı oldular ve reformist hükümetin, sıkıyönetim ilan etmesine uygun bir ortam hazırladılar. Böylece onlar gericiliğe, artan faşist terörle, devrimci mücadelenin durdurulabileceğini kanıtlamaya çalıştılar ve egemen sınıflar tarafından tekrar kendilerine 'görev' verilmesini sağlamayı amaçladılar.

Nitekim CHP reformizminin kitleleri aldatmanın ve pasifize edici demagogisinin iflas etmesi, reformizmin kitlelerin gelişen mücadelesini engelleyememesi ve bu sürede faşist uygulama ve yöntemlere daha da ağırlık verilmek zorunda kalınması, gericiliğin bir dönem reformist CHP hükümetine verdiği desteği, bu süreç içinde faşist partiler tarafından kurulacak bir hükümete doğru kaydırması sonucunu doğurdu. Bu durum, CHP hükümetinin gerici egemen sınıfların tercih ettiği bir alternatif durumundan çıkmamak için militarist güçleri giderek daha çok devreye sokmasına ve faşist yöntemlere daha çok başvurmasına yol açtı. Bu da onun kitlelerden tecritini hızlandırdı.

Bu koşullarda yapılan 14 Ekim ara seçimlerinde, partimizin ve bir devrimci-demokrat hareketin "seçimleri boykot" çağırısının da etkisiyle, yakın bir zamana kadar CHP hükümetine umut bağlamış geniş emekçi kitleler CHP'den desteğini çekti. Seçime katılma oranı şimdiye kadar görülmemiş ölçüde düştü (%55 civarında). Seçimlerde CHP reformizmi ve onun değişik biçimler altında desteklemekte birleşen tüm modern revizyonist mihraklar ağır bir darbe yediler. Faşist-feodal partiler ise, seçimlerde eskiden aldıkları oymiktarını korumakla birlikte, reformizmden umut kesen kitleleri kendilerine çekemediler. Hayat, devrimci propagandanın geniş kitleleri etkilediğini ve reformizmden umut kesen emekçilerin devrime yöneldiğini gösterdi.

Gericilik bu durumda, korkuya kapılarak, seçmen sayısı ile ilgili çarpıtılmış ve tahrip edilmiş rakamlarla seçimlere katılma oranının çok yüksek olduğu ve faşist partilerin büyük bir 'oy patlaması' yaptığı yolunda kulakları sağır edici demagogik bir kampanya başlattı. Seçimler öncesinde Cumhurbaşkanı'dan militarist seflere ve faşist, reformist, revizyonist partilere ve onların çeşitli destekçilerine kadar uzanan ve tüm gericiliği kapsayan bir cephe "boykot" çağrısına açıktan hücum etti. Onlar, bu çağrının kazandığı zafer karşısında, bu kez onu görmezlikten gelerek mücadele etmeyi denedi. Ama bu taktik de kısa sürede iflas etti. Bir süre sonra CHP reformizminin başı Ecevit bile, faşist partilerin seçimde oylarını artırmadıklarını, seçimin CHP ile "onun seçmeni" arasında bir 'yarış' şeklinde geçtiğini ve bu yarışın CHP'nin 'yitirdiğini' itiraf etmek zorunda kaldı.

Seçimlerden sonra iflas eden CHP hükümeti çekildi, onun yerine gerici faşist partiler tarafından desteklenen faşist AP hükümeti kuruldu. Bugün tüm gericilik devrim karşısında güçlerini birleştirmeye ve bu hükümeti yaşatmaya çalışıyordu.

Faşist AP Hükümetinin Kurulması

CHP reformizminin iflasıyla birlikte, emperyalistler ve egemen sınıflar faşist baskı ve terörü doğrudan faşist hükümetler aracılığıyla yoğunlaştırarak, emekçi halkın mücadelesini bastırmaya ve bunalımın tüm yüklerini emekçi halkın sırtına yıkmaya çalışmaktadırlar. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların reformist CHP hükümetine verdikleri desteği geri çekerek, faşist AP'ye hükümeti kurdurmaları bunun bir göstergesidir. Ancak, emperyalistler ve egemen sınıflar emekçi halkın yükselen mücadelisini battırmaya ve bunalımın tüm yüklerine emekçi halkın sırtına yıkmaya çalışırken, CHP de içinde olmak üzere tüm gerici güçleri birleştirmeye özel bir önem vermektedirler. Bu, faşist baskı ve terörün yoğunlaştırılmasını, bunun için de gerekli önlemlerin alınmasını, özel olarak da yeni baskı yasalarının bir an önce çıkarılmasını vurgulayan faşist generallerin son 'Muhtırası'nda da belirtilmektedir. Emperyalistler ve gericiler, egemen sınıflar, militarist güçlerini doğrudan devreye sokarak, onları muhtıralar verdirterek gericiliği halka karşı birleştirmeye, faşist ve her türden gerici parti arasında daha sıkı bir işbirliğini gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. Faşist generaller muhtırasından sonra Yeni Baskı Yasaları Mecliste hemen ele alındı. Bugün yeni baskı yasaları peş peşe meclisten geçiriliyor.

Emekçi halk üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmaya çalışan faşist AP hükümeti, emperyalistlerin ve onların uluslararası bir kuruluşu olan İMF'nin tüm isteklerini yerine getiriyor. Kurulur kurulmaz İMF ile anlaşma imzalayan AP hükümeti ekonomik bunalımın tüm yüklerini halkın sırtına yıkmak için yeni zamları yapmıştır, paranın değerini yeniden düşürmüş ve ülkemizi emperyalizmin tam anlamıyla açık pazarı durumuna getirmiştir.

Faşist AP hükümeti, ücret artışlarını en düşük düzeyde tutmak için çaba harcıyor. AP hükümetinin kurulmasından sonra, sıkıyönetim işçi grevlerini ve toplu sözleşmelere müdahale edeceğini açıkladı. Gözaltına almalar, tutuklamalar, işkenceler, sürgünler, işten atmalar yoğunlaştı. Türkiye Kürdistan'ında, baskı ve terör daha da yoğunlaştı. AP hükümeti kurulana kadar kapatılamayan TÖB-DER gibi kitle örgütleri bile sıkıyönetim tarafından kapatıldı. Devrimci basın üzerindeki baskı yoğunlaştırıldı.

Faşist AP hükümeti kurulur kurulmaz ABD emperyalizmi ve müttefikleriyle daha sıkı işbirliği yapacağını, emperyalist sermayenin ülkemize girmesini kolaylaştıracağını, emperyalist tekellerin isteği doğrultusunda önlemler alacağını açıkladı. AP hükümeti, ABD ile yeni kölelik anlaşmalarının imzalanması için hemen görüşmeleri başlattı. AP, daha hükümete adını atar atmaz, geçmişteki göstermelik olarak 'kapatıldığı' açıklanan üslerin tümünü yeniden açtı. ABD'nin yeni isteklerini uyguladı. Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş arabasına daha sıkı bir şekilde bağılıdı.

Reformizmin faşizmin alternatifi olmadığı ve olamayacağı tezlerini, CHP bugün AP hükümetine karşı izlediği siyaseti ve pratiğiyle kanıtlamaktadır. CHP, faşist AP hükümetine karşı görünüşte bir muhalefet bile yürütmemektedir.

Faşist AP ile halka karşı işbirliği yapmanın şampiyonluğunu elinden bırakmamaktadır. O, AP hükümetinin halka karşı aldığı ve almaya planladığı gerici

tedbirleri desteklemektedir. Yeni Baskı Yasaları çıkarılırken, CHP, AP ile açıkça işbirliği yapmaktadır. Faşist generallerin muhtırasından hemen sonra Ecevit'in AP ile bir koalisyon hükümeti kurmaya hazır olduğunu açıklaması, CHP'nin faşist partilerle işbirliği yapmada attığı yeni ve ileri bir adımdır.

CHP'nin reformist hükümeti gibi, faşist AP hükümeti de, emperyalistlerin, egemen sınıfların ve her türden gerici faşist partinin desteğini almasına baskı ve terörü yoğunlaştırmasına karşın, emekçi halkın yükselen mücadelesini bastıramadı. Ve bastıramayacaktır. Emperyalistler ve egemen sınıflar, bu durum karşısında, tüm gericiliği halka karşı daha sıkı bir biçimde birleştirerek yeni yollar arayışı içindedirler. Bugün kapalı kapılar ardında yeni hükümet alternatifleri üzerinde durulmaktadır. Faşist AP hükümeti kurulduktan kısa bir süre sonra, yeni hükümet alternatifleri üzerinde durulması ve faşist generallerin muhtıra vermesi ve emekçi halkın mücadelesinin yükselmeye devam etmesi, faşist AP hükümetinin de sökmediğini ve sökmeyeceğini göstermektedir.

Halkın devrimci mücadelesi ve benzeri barikatları da parçalayacaktır.

Dönemin Devrimci Görevleri

Ekonomik bunalımın derinleşerek devam etmesi ve bunalımın tüm yüklerinin işçi sınıfı başta olmak üzere ezilen ve sömürülen sınıfların sırtına yıkılması, kitlelerin yaşama koşullarına sürekli kötüleştiriyor. Buna bağlı olarak da kitleler arasında hoşnutsuzluk, öfke ve mücadele isteği gelişiyor. Faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne, her türden gericiliğin demagojisine ve kurduğu barikatlara karşın başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın mücadelesi yükselmeye devam ediyor. Yeni yeni güçler mücadeleye katılıyor.

Reformistler, revizyonistler ve her türden sendika ağaları, yalan ve demagojiyle, göstermelik çıkışlarla kitleleri yatıştırmaya, mücadelenin gelişmesini, engellemeye çalışıyorlar. Onların gerici, karşı-devrimci yüzleri sınıf çelişmelerinin keskinleşmeye başlamasına bağlı olarak daha da belirginleşiyor, netleşiyor. Onlar kitleleri mücadelenin dışında tutmaya, tutamadıkları takdirde de kitle mücadelesini en geri taleplerle sınırlamaya çalışıyorlar. Kitleleri ve onların örgütlerini bölüyor, kitle örgütlerini işlemez bir duruma getiriyorlar.

Reformistlerin, revizyonistlerin, sendika ağalarının tüm engelleme çabalarına, yoğunlaşan baskı ve terörüne karşın grevler, direnişler, boykotlar, yasadışı gösteriler yaygınlaşıyor. İşçiler direnişlerini, grevlerini kırmaya çalışan sendika ağalarını bugün artık dinlemiyorlar. Fabrikalarda direnişler, faşist, sosyal-faşist, reformist sendika ağalarının muhalefetine karşın gerçekleşiyor.

Örgütümüz, kitledeki hoşnutsuzluğu, öfkeyi, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine dönüştürmeye çalıştı. Kitle mücadelesinin içinde yer alarak onu nitel ve nicel olarak geliştirmeye çalıştı. Kitlelerin en hayati taleplerini formüle etti, kitleleri daha ileri talepler için mücadelenin içine çekmeyi amaçladı. Bunun için devrim ve sosyalizmin progandasının yanı sıra, içinde bulunulan dönemin özelliklerine uygun talepler formüle etti ve platformlar hazırladı. Sistemli bir teşhir ve ajitasyon faaliyeti yürüttü. Devrimci propagan-

da ve ajitasyonu, devrimci eylemlerle birleştirdi. Tüm bunların bir sonucu olarak da örgütümüzün kitleler üzerindeki etkisi arttı. Örgütümüzün çağrısıyla grevler, direnişler, boykotlar gerçekteşti. Örgütümüz yasal gösterilerin yanı sıra, yasa dışı gösteriler düzenledi. Her türlü gericiliğin engelleme çabalarına karşın, 1 Mayıs ve 24 Aralık 1979 tarihinde gerçekteşen kitle eylemleri, örgütümüzün devrimci propaganda ile devrimci eylemi birleştirdiğinin en önemli örnekleridir. Sınıf mücadelesinin ateşi içinde doğan ve gelişen örgütümüz yürüttüğü kahramanca mücadele içinde onlarca şehit verdi.

Örgütümüzün ve diğer bazı demokrat-devrimci örgütlerin bugüne kadar yürüttüğü faaliyetin bir sonucu olarak, kitle mücadelesi sadece nicel olarak gelişiyor. Emekçi halkın giderek büyüyen kesimleri ekonomik taleplerin yanı sıra siyasi talepler çerçevesinde de yükselmeye devam ediyor. Bununla birlikte, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesi büyük ölçüde kendiliğinden bir karakter taşımaktadır.

Faşizmin, reformizmin ve her türden gericiliğin kitleler üzerindeki etkisi giderek zayıflamakla birlikte, hala kitlelerin önemli bir bölümü onların etkisi altındadır. Onlar demagoji ve yalana dayanan bir propaganda ile kitleler üzerindeki etkilerini artırmaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle faşizm ve reformizmi teşhir etmek, onların gerici propagandalarına karşı mücadele etmek, kitleleri faşizmin ve reformizmin etkisinden kurtararak kazanma partimizin önündeki en önemli görevlerden birini oluşturmaktadır.

Partimiz, kitleler içinde çok yönlü ve sistemli teşhir, ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmeden, kitleleri kazanamaz ve seferber edemez. Faşizmi ve her türden gericiliği tecrit edemez. Kitleleri faşizmin ve gericiliğin etkisinden kurtararak, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadeleye seferber edebilmemiz, aynı zamanda, doğru bir taktik önderliği gerektirir. Partimiz, kitlelerin taleplerini, döneme uygun devrimci sloganları formüle ederek kitleleri seferber etmelidir. Bugün sadece devrimci sloganlar formüle etmekle, teşhir, ajitasyon, propaganda faaliyeti yürütmekle yetinmemeli; daha da önemli olarak kitle mücadelesini örgütlemeli ve devrimci insiyatifi kullanmalıyız. Proletaryanın devrimci partisinin sadece bir propaganda örgütü olmadığını, onun kitleleri yöneten, seferber eden, bir öncü müfreze olduğunu unutmamalıyız. Bu özellikler ve bundan çıkan görevler ekonomik ve siyasi bunalımın derinleştiği, kitlelerde hoşnutsuzluğun ve öfkenin yükseldiği bugünkü koşullarda daha da önem taşımaktadır.

Yukarıda belirtmeye çalıştığımız olayların ve gelişmelerin ışığında bugün gündemde obulunan en önemli görevlerden birini de faşizme, gericiliğe, revizyonizme ve reformizme karşı devrimci-demokrat blokun oluşturulması olduğu ortaya çıkmaktadır.

Kapitalizmin bunalımı derinleşiyor ve kitlelerin devrimci mücadelesi gelişiyor. Bugün reformizmin güçlü bir şekilde ortaya sürüldüğu dönemlere göre, devrimci-demokrat platformlar çevresinde devrimcileri ve emekçi kitleleri biraraya getirmenin koşulları giderek olgunlaşmaktadır.

Reformizmin kendisini, sözde faşizmin alternatifi olarak sunmasında revizyonistlerin önemli payları vardır. Revizyonistler bugüne kadar kitleleri reformist yolları 'çözüm' olarak gösterdiler ve kitlelerin mücadelesinin düzen

nin sınırları içinde hapsolmasına özen gösterdiler.

Revizyonistler emperyalizmden, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının ve bunların siyasi ve ekonomik egemenliklerinden soyutladıkları füşizmi sahte hedef haline getirdiler, sahte anti-faşist platformlar oluşturarak faşizme karşı mücadeleyi reformcu mücadeleye indirgediler.

Onlar, CHP reformistlerinin hükümet kurmasıyla, faşizmin önemli ölçüde geriliyeceğinden dem vurdular. CHP reformistlerinin koltuğu altına giren revizyonistler, özellikle de TKP'li revizyonistler, önemli ölçüde etkinliklerini geliştirdiler. Buna karşılık da, kitlelerin reformizmi de hedefleyecek bir tarzda hareket etmesine engel oldular. Başta TKP'liler olmak üzere tüm revizyonistler, düzeni hedef almaya yönelen her kitle eylemini reformizme doğru kanalize ettiler. Ve kitlelerin mücadelesinin reformcu taleplerle sınırlı kalmasına var güçleriyle çalıştılar.

CHP reformist hükümetinin izlediği siyasetin iflası, bir anlamda, her türden revizyonistin iflasını da içermektedir. Çünkü revizyonistlerin kitleleri çevresinde toplamaya çalıştıkları sözde anti-faşist reformcu platformlarının, sahte "cephe" çağrılarının iç yüzü ortaya çıktı. Bu gelişme sonunda revizyonistlerin devrimci-demokrat hareketler üzerindeki etkinliği de kırılmaya başladı. Faşizme karşı mücadelenin reformizme karşı mücadeleye birleştirilmesi gerektiği daha açık bir şekilde kavranmaya başlandı. Önceden revizyonistlerle şu veya bu alanda ittifaklara giren devrimci-demokrat hareketlerin saflarında TKP, TIP, TİKP gibi modern revizyonist, karşı-devrimci akımların gerçek niteliği kavranmaya başlandı ve bunları revizyonistlerle ittifak ve eylem birliği eğilimi zayıfladı. Buna karşılık örgütümüzle ittifak ve eylem birliği eğilimi devrimci-demokrat akımların saflarında güçlendi. Bu gelişmeye bağlı olarak, örgütümüzle devrimci-demokrat akımlar arasında ülke, bölge ve birim düzeyinde geçici de olsa eylem birlikleri gerçekleştirildi. Örgütümüzle devrimci-demokrat akımlardan biri arasında ülke düzeyinde eylem birliği ilk kez 1979 1 Mayıs'ında gerçekleşti.

Devrimci-demokrat akımların saflarında gerek reformizme gerekse revizyonizme ilişkin olarak ortaya çıkan bu olumlu gelişmelerin nedenlerinden biri, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine bağlı olarak reformizin ve revizyonizmin gerici niteliklerinin daha belirginleşmesi; ikincisi de, örgütümüzün başından beri bu akımlara karşı ısrarlı bir biçimde izlediği doğru siyasettir.

Tüm bu gelişmeler faşizme, feodalizme, revizyonizme, reformizme karşı devrimci-demokrat platformların oluşturulmasının daha elverişli ortamının doğmasını gösteriyordu.

Örgütümüz devrimci-demokrat hareketlerle, devrimci bir temelde devrimci-demokratik birlikler oluşturmayı, onlarla her alanda güç ve eylem birliklerine girmeyi hedeflemelidir.

Ayrıca her türden revizyonistin izlediği gerici siyasi taktiklerin iç yüzü, somut olgulara dayanılarak kitlelere açıklanmalı ve bunların sahte devrimcilikleri teşhir edilip, faşizmin ve gericiliğin koruyucuları olduklarını açıklığa kavuşturmalıyız. Revizyonistlerin, tezgahlamaya çalıştıkları reformcu sah-

te "anti-faşist, anti-emperyalist" platformların esas olarak devrimi ezmeyi hedeflediğini teşhir etmeli, bunların kurmaya çalıştıkları "Ulusal Demokratik Cephe" gibi ittifakların, faşizmi ve gericiliği yaşatmayı amaçladığını açıklayan devrimci propagandamızı yoğunlaştırmalıyız.

Gericiliğin uşağı her türden revizyonistin kitleler üzerindeki etkinliğini kırmayı esas almaliyiz.

Revizyonistlerin gericiliği, devleti, düzeni savunan demokrasi düşmanı siyasetini kitlelere ve bu işin farkında olmayan devrimcilere kavratmak için en küçük olaydan dahi yararlanmalı ve revizyonizme karşı ideolojik mücadeleyi kesintisiz sürdürmeliyiz.

"Devrimci, Demokratik Cephe'yi oluşturmada tüm bu söylediklerimizden çok önemli ve belirleyici olanın partimizin kitleler içindeki siyasi, ideolojik ve örgütsel etkinliğinin gelişmesi olduğunu unutmamalı; bunun için halk kitlelerini Ulusal Demokratik Halk Devrimini amaçlayan asgari programımızın ve proletaryayı ve yoksul köylülüğü sosyalizmi amaçlayan azami programımızın çevresinde toplamayı esas olmalıyız.

Emekçi kitleleri örgütlemeliyiz. Reformistlerin ve revizyonistlerin siyasi etkinliğinde bulunan kitle örgütlerinin Marksist-Leninist siyasetimizin ve ideolojimizin etkinliği altına almaya çalışmalıyız. Partimizin üzerindeki etkinliğinin gelişmesi diğer devrimci-demokrat hareketlerin devrimci-demokrat platformlarda birleşmesine önemli ölçüde yardım edecektir. Bu nedenle partimiz her türden burjuva ve küçük-burjuva ideolojiyle mücadeleyi esas almalı ve Marksizm-Leninizmin saflığı korunmalıdır. Kitleler içinde kendi Programımız temelinde siyasi etkinliğimizi geliştirirken, bir kısım devrimci-demokrat hareketlerle devrimci birlikler oluşturma arasında belirli bir gelişkinin çıkacağı unutulmamalıdır. Bu kaçınılmazdır. Küçük-burjuvazinin azami hedefiyle, proletaryanın azami hedefi arasında fark vardır. Demokratik devrim proletarya için sosyalizme gitmenin bir aracıdır, küçük-burjuvazi için demokratik devrim amaçtır. Bu ve bunun gibi farklar, küçük-burjuva demokratlarıyla gerçekleştirilen birliklerle hiç bir zaman yok olmaya caktır. Proletaryanın siyasi hareketiyle küçük-burjuva demokrat hareketler arasında ideolojik ve siyasi hegemonya mücadelesi her zaman sürecektir. Çünkü işçi sınıfı ancak siyasi, ideolojik, örgütsel ve sınıflal önderliği sayesinde Ulusal Demokratik Halk Devrimini sosyalist devrim me dönüştürebilir.

Devrimci birlikler oluşturmayla, proletaryanın bağımsız ideolojik, siyasi, örgütsel gelişmesini bir birini reddetmeyecek şekilde ele almaliyiz. Devrimci birlikler oluşturma siyasetimiz, oluşturulması esas olarak, bağımsız siyasi etkinliğimizin gelişmesine tabi olmalı ve ona hizmet etmelidir. Ama siyasi gelişmemiz hiçbir zaman devrimci birlikleri reddetmeli, sekter ve rekabetçi tarzda yürütülmemelidir.

Kitlelere ve devrimci demokratlara doğru kurtuluş yolunu göstermeyi esas hedef haline getirmeli ve ancak bu temelde devrimci-demokrat birlikler oluşturmalıyız.

Bugün bunu gerçekleştirmenin her türlü koşulu olgunlaşmıştır.

V. B Ö L Ü M

ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN DURUMU,
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ, ENTERNASYONALİST GÖREVLER,
KARDEŞ PARTİLERLE İLİŞKİLER

Burjuvazi işçi sınıfı hareketini bölmek, zayıflatmak, hedefinden uzaklaştırmak için işçi sınıfını burjuva ve feodal ideolojilerin egemenliği altına almaya çalışır. Bunun için o bir yandan, emekçi halkı gerici ideolojiyle eğitime çalışırken, bir yandan da Marksizm-Leninizm maskesi takarak proleter devrimci saflara sızmaya, işçi sınıfı hareketini bölmeye ve onu kendi yedeğine almaya çalışır. Burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları revizyonistler ve oportünistler; sözde Marksizm-Leninizmi savunur görünürken, onun devrimci özünü tümüyle boşaltmaya çalışır. Komünist hareketin tarihi, aynı zamanda bu sapmalara karşı verilen mücadelelerin de bir tarihidir. Marksizm-Leninizm bu mücadelelerden her seferinde zaferle çıkmış, daha da güçlenmiş, gelişmiş ve zengin deneyler kazanmıştır. Son 25 yıldır Marksist-Leninist partiler modern revizyonizmin değişik biçimlerine karşı açık ve uzlaşmaz bir mücadele sürdürmektedir.

İkinci Dünya Savaşı öncesi ortaya çıkan Tito revizyonizmiyle tehlikeli bir nitelik kazanan ve Kruşçev revizyonizminin SBKP(B) yönetimini gasbetmesiyle uluslararası boyutta güçlü bir karşı-devrimci ekim haline gelen modern revizyonizm, Arnavutluk dışında bütün sosyalist ülkelerdeki partileri de ele geçirerek yozlaştırdı. Bu ülkelerde kapitalizmin restorasyonunu gerçekleştirdi. Kruşçevci ihanet şebekesi Sovyetler Birliğini baştan ayağı burjuvalaştırdı, burada kapitalizm yeniden kuruldu. Ve SSCB giderek saldırgan, yeni-sömürgeci savaş kışkırtıcısı emperyalist bir süper devlet haline geldi. Eski halk demokrasisi ülkeleri revizyonist partileri de ülkelerini Sovyet sosyal emperyalizminin uydu haline getirdiler, emperyalist baskı ve sömürünün bekçileri oldular. Dünyanın birçok kapitalist ülkesinde, modern revizyonizmin egemen olduğu partilerde de devrim ve komünizm adına hiç bir şey kalmamıştır. Bunlar bugün birer düzen partisi haline gelmişlerdir.

Kruşçevci revizyonizmin 1956'da başlattığı bu karşı-devrimci saldırı, o güne kadarkilerin en ciddi ve en güçlüsüydü. Uluslararası gericilik bununla komünist hareketin tümüyle dağıtıldığını, sosyalizmin dünya üzerinden bir sistem olarak kalktığını sandı. Bu karşı-devrimci saldırı komünist harekete gerçekten büyük zarar verdi. Ama sosyalizm bu burjuva revizyonist saldırıyı göğüsledi, komünizm yaşadı, yaşıyor. Marksizm-Leninizme sadık kalan, Kruşçevcilere karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele sürdüren Arnavutluk, revizyonist kapitalist kuşatmaya karşı sosyalizm yolunda başarıyla ilerledi, süreç içinde birçok ülkede de Marksist-Leninist partiler kuruldu. Marksizm-Leninizm yeni zaferler kazandı.

Kruşçevci modern-revizyonistler her alanda sosyalizm ve Marksist-Leninist teoriye saldırıya geçtiler, bütün temel ilkeleri çarpıttılar. Kruşçev ve şürekası, her zaman olduğu gibi, dünyanın değişen koşullarından söz ederek, Marksizm-Leninizmin bu durumda yetmediğini, artık eskidiğini iddia ederek, kendi

karşı-devrimci tezlerini piyasaya sürdüler. Hayat Marks, Engels, Lenin ve Stalin' in ölümsüz fikirlerini bir kere daha doğruladı ve Kruşçevcilerin gerçek yüzünü açığa çıkardı: Modern revizyonizmin egemenliği altına giren eski komünist partilerin kömünizmle, proletaryayala, devrimle, Marksizm-Leninizmle hiç bir bağları kalmadı. Sovyetler Birliği ve bir çok halk demokrasisi altındaki ülkede, parti yönetimini gasbeden bu karşı-devrimci akım, bu partileri giderek sosyal faşist partiler haline getirdi.

Yoldaşlar,

Herkesin komünizm bitti dediği zaman, bir çok parti ve ülkeye modern revizyonizmin egemen olduğu zaman, Marksizm-Leninizmin ve devrimin bayrağını tek başına yükselten Arnavutluk Emek Partisi, sosyalizm yolunda büyük başarılar elde etti. Brevizlya Komünist Partisi de revizyonist hainleri saflarından atarak komünizm davası için mücadelesini sürdürdü. Bu süre içinde proletaryanın bağrından yeni Marksist-Leninist partiler doğdu. Bu gelişme ve başarılar sadece uluslararası gericiliğe, Sovyet revizyonizmine karşı değil, aynı zamanda Marksist-Leninist çizgiyi savunuyor görünen ÇKP'ye karşı da elde edildi.

ÇKP; Stalin, sosyalizmin inşası, Komüntern'in değerlendirilmesi gibi konularda Kruşçev'in görüşünü savunmasına karşı, diğer revizyonistler gibi tümüyle Kruşçev revizyonizminin yanında saf tutmadı. Uzun süre Sovyet revizyonistleriyle uzlaşma ve anlaşma peşinde koşan ÇKP yönetimi, bu gerçekleşmeyince, 1963'de, o güne kadar AEP'nin sürdürdüğü ilkeli ve kararlı mücadeleye katıldı. Ancak ÇKP yönetimi bu mücadelede ikkelere bağlı, tutarlı ve kararlı bir yol izlemedi. Revizyonizme karşı sürdürülen mücadeleyi büyük devlet şovenizmi ve burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan siyasetine alet etmeye çalıştı. Çin'in bu tavrı, sürdürülen genel mücadeleyi zaafa uğrattı. ÇKP yönetimi bu mücadeleyi Çin'in, ÇKP'nin ve Mao Zedung'un dünyada nüfuzunun artmasının bir yolu olarak gördü.

1950'lerde Mao Zedung'un Çin Komünist Partisi yönetimine gelmesinden sonra partiye egemen olan Mao Zedung Düşüncesini, ÇKP yönetimi Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkışıyla doğan ortamda, 1960'larda, çağımızın Marksizm-Leninizmi yaftası altında uluslararası Marksist-Leninist harekete egemen kılmaya çalıştı. Onlar diğer ülkelerdeki devrimci grupları, Çin'in Mao'nun ve Mao Zedung Düşüncesinin propagandacıları olarak gördüler. Bu grupların kendi ülkelerinde sosyalizm mücadelesine önderlik edecek Marksist-Leninist parti kurmalarını engellemeye çalıştılar. Gelişimin önünde duramayınca, Marksizm-Leninizmi savunmakta kararlı gerçek Komünist partilere provokasyonlar düzenlediler. Çeşitli ülkelerde anti-parti Maocu gruplar örgütlediler. Hiçbir şekilde ayakta duramayan bu Maocu anti-parti gruplara, her ay binlerce dolar para göndererek kendi borozanları olarak yaşatmaya çalıştılar. Bir ülkede birden fazla partiyle ilişki kurdular.

ÇKP yönetimi tek tek ülkelerde Marksist-Leninist hareketin birliğine karşı olduğu gibi, Marksist-Leninist partilerin uluslararası birliğini de engellemeye çalıştı. ÇKP yönetimi, tıpkı Sovyet revizyonistleri gibi proletarya enter nasyonalizmi yerine büyük devlet şovenizmini koydu. ÇKP yönetimi, tıpkı Sovyet revizyonistleri gibi partilerle ilişkilerinde, iç işlerine karışma ve görüşlerini zorla kabul ettirme yolunu izledi. Ortak toplantılarda anti-Marksist görüşlerinin teşhir olacağını bildiklerinden, Marksist-Leninist partiler a

rasında çok taraflı ilişkileri reddettiler, engellediler. İkili görüşmelerde ise, anti-Marksist tezlerini zorla kabul ettirmeyi denediler. ÇKP yönetiminin bu tavrı daha açık ve tehlikeli bir biçimde "Üç Dünya Teorisi"nin ortaya atılmasıyla görüldü.

Çin'li revizyonistler Çin'in az gelişmiş ülkelere nüfuz etme, dünya halklarının safından, ABD ve Batılı emperyalistlerle dayanarak bir süper devlet olma siyasetinin ifadesi olan "Üç Dünya Teorisi"nin Marksist-Leninist partilerin herhangi bir ortak toplantısında tartışılmayan bu teoriyi, hiç bir Marksist-Leninist partiye haber bile vermeden uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi olarak ilan ettiler. ÇKP yönetimi, Marksist-Leninist harekete zorla kabul ettirmeye çalıştıkları bu teoriyle, devrimin yerine uluslararası gericilikle birleşmeyi, Marksizm-Leninizm yerine oportünist ve revizyonist tezlerin eklektik bir karışımını koydu. Çin yönetimi, Tito, Kruşçev ve benzerlerinin savunduğu karşı-devrimci görüşlere Çin şapkası giydirerek piyasaya sürdü. Bu durum onların Marksist-Leninist hareket içinde gerçek yüzlerini gizlenemez bir biçimde açığa çıkardı. Gerçek Marksist-Leninist partiler bu teoriyi karşı-devrimci bir teori olarak lanetlediler. O güne kadar ÇKP'nin her yanlısına karşı doğru görüşleri savunan, görüşlerini ÇKP'ye ileten ve tartışmak isteyen AEP ve diğer Marksist-Leninist partiler, iflah olmazlığı açıkça ortaya çıkan ÇKP'ye açık tavrı aldılar. Bu süreç içinde Marksist-Leninist harekette yeni bir arınma gerçekleşti. Modern revizyonizme karşı mücadele içinde çelikleşmeyen, reformcu, uzlaşmacı çizgiye sahip, Çin'e maddi olarak bağlı bazı partiler ÇKP yönetiminin yolundan gittiler. Büyük çoğunluk ise Marksizm-Leninizmi savunmada tereddüt etmedi.

"Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadele, bu karşı-devrimci teoriye yataklık eden Mao Zedung Düşüncesinin gerçek niteliğinin açıkça ortaya çıkmasına yol açtı. Sovyet, Yugoslav revizyonizmine, "Avrupa Komünizmine" ve "Üç Dünya Teorisi"ne açık, ilkeli ve sağlam bir tavrı alan gerçek Marksist-Leninist partiler "çığımızın Marksizm-Leninizmi" diye lanse edilen Mao Zedung Düşüncesinin gerçek niteliği konusunda da, kısa bir süre içinde doğru sonuçlara ulaştılar. Mao Zedung Düşüncesini her türden küçük-burjuva, oportünist, pragmacı, revizyonist, idealist düşünce ve tezlerin eklektik bir karmaşası olarak reddettiler.

"Üç Dünya Teorisi"nin köklü bir eleştirisini yapmayan, yeterli ideolojik sağlamlığa sahip olmayan az sayıda parti, Mao Zedung ve Mao Zedung Düşüncesi sorununda kararsız veya sağcı bir tavrı aldılar. Bugün onlar bu tavrılarını sürdürüyorlar. Mao Zedung Düşüncesiyle Marksizm-Leninizm bir arada savunulamaz. Mao Zedung Düşüncesi konusunda yeterli incelemeleri yapmak ve parti içinde tartışma doğru tavrı, Marksist-Leninist hareket içinde kalarak revizyonist düşünceleri yaymanın gerekçesi olamaz. Marksist-Leninistler buna izin vermezler ve vermeyeceklerdir.

Yoldaşlar,

Son çeyrek yüzyıldır, Marksist-Leninist hareket, gericiiliğin cepheden saldırılarının yanında, revizyonist ihanetle de savaştı. Bu savaşlarda büyük başarılar elde etti. 25 yılda çok önemli engeller aşıldı. Bugün gerçek komünist partiler kendi ülkelerinde ve uluslararası planda daha büyük görevlere hazır durumdadır. 4 milyar nüfuslu dünyamızda 2,5 milyon nüfuslu Arnavutluk Marksizm-Leninizmin gücünün canlı bir örneğidir. Başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu Arnavutluk Emek Partisi önderliğinde sosyalist Arnavutluk'un, kapitalist revizyonist kuşatmaya karşın elde ettiği başarılar Marksizm-Leninizmin zaferidir. 1979'da kuruluşunun 35. yıldönümünü kutlayan Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizmin inşasında elde edilen başarılar Marksizm-Leninizmden ayrılınmadığı sürece zaferin mutlak olduğunun en açık kanıtıdır.

Yine geçen bu 25 yıllık süre içinde, eski komünist partilerin yozlaştığı, bir çok ülkede, proletaryanın öncüleri gerçek Marksist-Leninist partiler kurulmuştur. Bu partiler Sovyet, Çin, Yugoslav, "Avrupa Komünizmi" gibi modern revizyonizmin her türlüsüne karşı mücadele içinde sağlam bir ideolojik siyasi çizgiye ulaşmışlar, sınıf mücadelesi içinde denenmişler ve proletaryanın tek umudu haline gelmişlerdir. Yakın zamanda gerçekleştirilen Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 4. Kongresi, İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 3. Kongresi, Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş)in 3. Kongresi her renkten revizyonizme ve gericiliğe karşı güçlü darbeler vurmuş, bu partilerin mücadeleleri de atılım sağlamıştır. Tekelci burjuvazinin ve uzlaşmacı sahte komünistlerin içerden ve dışardan saldırılarına karşı, karşılıklı dayanışma için de ulusal ve uluslararası planda verdikleri mücadele ve elde ettikleri sonuçlar, Marksist-Leninist partilerin örgütlü bir birliğine varmanın koşullarını hazırlamıştır.

Komünistlerin en önemli özelliklerinden biri örgütlenme gücüdür. Bu ulusal ve uluslararası alanda böyledir. Marksist-Leninist partiler bunu kendi ülkelerinde ispatlamışlardır. Günümüzdeki görev bu örgütlenmeleri daha üst düzeyde bir örgütlenmeye yükseltmek, bütün Marksist-Leninist partilerin örgütlü birliğine ulaşmaktır. Bu birlik Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz fikirleri üzerinde, III. Enternasyonal'in şanlı mirası üzerinde, devrimci proletaryanın mücadele deneyleri üzerinde, son yarım yüzyılda Yugoslav, Sovyet, ve Çin revizyonizmine, "Avrupa Komünizmine", "Mao Zedung Düşüncesine" karşı verilen mücadelenin başarıları üzerinde yükselecektir.

Başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere, bütün partiler böyle bir birliğe ulaşmak için her türlü çabayı göstermektedir. Sovyet revizyonizmine karşı uzun süre tek başına örnek bir mücadele sürdüren Arnavutluk Emek Partisi, Çin revizyonizminin yüzünün açığa çıkarılmasında da öncülük etmiştir. Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresinin tarihi kararları karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne öldürücü bir darbe olmuştur. Enver Hoca Yoldaşın Emperyalizm ve Devrim adlı eserini genel olarak modern revizyonizme, özel olarak da Çin revizyonizme ve Mao

Zedung Düşüncesine karşı mücadelede dünya Marksist-Leninistlerinin ellerinde güçlü bir silah olmuştur. Arnavutluk Emek Partisi'nin, Tito'nun ihanetinden bu yana modern revizyonizmin her çeşidine karşı verdiği mücadelenin bir ürünü olan bu eser aynı zamanda bu mücadeleye de önemli bir katkıdır. Yine Enver Hoca Yol-
daşın Çin Üzerine Düşünceler adlı eseri, Çin revizyonizminin gelişimini ve na-
sıl tümüyle karşı-devrimci/^{bir} nitelik kazandığını bütün açıklığıyla ortaya koymak
tadır. Çin Üzerine Düşünceler Çin revizyonizmine ve Moo Zedung Düşüncesine kar-
şı mücadeleyi güçlendirmiş, bu mücadelenin daha da yaygınlaşmasına hazmet etmiş
tir. Arnavutluk Emek Partisi'nin uluslararası Marksist-Leninist harekete katkı-
ları sadece sapmalara karşı sürdürdüğü kararlı ve ilkeli mücadeleyle sınırlı de-
ğildir. Arnavutluk Emek Partisi yeni kurulan ve kurulmakta olan partilerle kur-
duğu ilkelere uygun eşit ilişkilerle onlara çok değerli tecrübelerini aktararak
büyük yardımda bulunmuştur. Arnavutluk Emek Partisi'nin bir yıl kadar önce dü-
zenlediği Bilimsel Oturum, revizyonizme karşı mücadelede önemli bir yer tutması
nın yanında, bir çok partinin bir araya geldiği bir forum olması açısından da
önemliydi. Yine 35.Yıl kutlamaları da bütün dünya komünistleri ve proletaryası-
nın sosyalizmin zaferini kutladıkları bir gün olmasının yanında, Marksist-Leni-
nist parti temsilcilerinin bir araya geldikleri, görüş alışverişinde bulundukla-
rı bir gün oldu.

Kardeş partilerin çok taraflı ilişkiler kurması Çin engelini orta-
dan kaldırılmasından sonradaha da hızlanmıştır."Üç Dünya Deorisi"nin reddi ka-
rarlarının ortak açıklaması bu yönde atılmış önemli adımlardır. Daha sonra
kardeş parti temsilcileri Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 4. Kong-
resinde ve 10. yıl Kutlamalarında, Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş)
un 3. Kongresinde, İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 3. Kongresinde
ve Kanada Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in düzenlediği uluslararası toplan-
tıda bir araya geldiler. Uluslararası üçüncü Gençlik Festivali başarıyla gerçek-
leştirildi. Bu ortak toplantılar karşılıklı fikir alışverişi ve deney aktarımı
sağlayan toplantılar oldu. Gerçek Marksist-Leninist partilerin 1979 yılını Sta-
lin Yılı ilan etmeleri ve bu konuda yayınlanan ortak deklarasyon birlik açısın-
dan özel bir önem taşımaktadır. Ortak değerlendirme Kruşçev revizyonizminden
sonra Çin revizyonizminin yaratmaya çalıştığı ideolojik kargaşaya karşı,gerçek
Marksist-Leninist partilerin bir cevabıdır ve uluslararası Komünist hareketin
birliğinin ancak Marksist-Leninist ilkeler temelinde olabileceğinin ilanıdır.

Gerçek Marksist-Leninist partiler arasındaki ilişkilerin giderek sıkı-
laşması, her renkten modern revizyonistin son çeyrek yüzyıldır, Marksist-Leni-
nist hareketi bölme, onu yolundan çıkarma, saflarda kararsızlık yaratma girişi-
minin ve komploların boşa çıkarılması ve ideolojik nitelğin sağlanmasının sonu-
cudur. Bu durumda gerçek Komünist partilerin önüne, uluslararası örgütlenmenin
yaratılması görevini koymuştur. Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Marks ve En-
gels'in yüz yıldır geçerliliğini ve önemini yitirmeyen "Bütün Ülkelerin İşçi-
leri Birleşin" çağrısını hayata geçirmek için, uluslararası komünist hareketin
birliği yolunda üzerine düşen görevleri sonuna kadar yerine getirecektir.

Uluslararası Komünist Hareket yeni bir toparlanma ve ilerleme döneminde P.Pomar gibi, D.Arruda ve H. Kapo gibi değerli evlatlarını yitirdi. Brezilya polisi içinde P.Pomar'ın da bulunduğu Brezilye Komünist Partisi Merkez Komitesi üyelerinden üç yoldaşı 1976 yılında hunharca katletti. Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Siyasi Büro üyesi H.Kapo yoldaş ve gene Brezilye Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi R.Arruda yoldaşı yitirdik. Onların ve komünizm davasının daha bir çok şehidi ve onların mücadele tecrübesi, bugün dünya proletaryasına ve halklarına yol gösteriyor. Partimiz, bugün onları saygıyla anıyor. Onların anısı bütün komünistlerin kalbinde yaşayacaktır.

Yoldaşlar,

Örgütümüz bugüne kadar proleter enternasyonalizminin kararlı savunucusu oldu, enternasyonalist görevlerini aksiksiz yerine getirmeye çalıştı. Kardeş partilerle hiç bir organik ilişkimiz yokken de örgütümüz kendini uluslararası komünist hareketin bir parçası olarak gördü ve ona göre hareket etti. Sosyalizm yolunda her türlü engeli aşarak ilerleyen Arnavutluk'u, devrim ve sosyalizm için savaşan gerçek Marksist-Leninist partileri her koşul altında destekledi. Ve desteklemeye devam edeceğiz.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün ilan edildiği Ekim Konferansı bir çok alanda olduğu gibi kardeş partilerle ilişkilerimizde de atılım sağladı. Geçen kısa süre içinde birçok kardeş partiyle örgütümüz arasında sağlam bağlar kuruldu. Marksist-Leninist partiler arasındaki enternasyonalist birlik ve dayanışmanın örneği olan ve bu birliği geliştiren bu ilişkilerde kardeş partilerle Marksizm-Leninizm ve devrimin düşmanlarına karşı mücadele üzerine tartışıldı. Onların zengin deneylerinden öğrendik. Konferanstan çok kısa bir süre sonra Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi delegasyonunu ülkemizde misafir etmemizle başlayan ilişkilerimiz, daha sonra yoğunlaşarak devam etti. Örgütümüz Merkez Komitesi delegasyonunun katıldığı Almanya Komünist Partisi/ Marksist-Leninist'in 10. Yıl Kutlamaları da, İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 3. Kongresinde ve TGKB delegasyonunun katıldığı Arnavutluk Halk Cumhuriyeti 35. Kuruluş törenlerinde ve 3. Gençlik Festivalinde kardeş parti delegasyonlarıyla yararlı görüşmeler yapıldı. Bu görüşmelerde, karşılıklı olarak örgütlerimizin durumu, gelişmesi ve mücadelesi üzerine bilgi verildi.

Arnavutluk Emek Partisi'nin misatifi olarak 20 gün Arnavutluk'ta kalan Merkez Komitesi Delegasyonumuz burada da çok yararlı görüşmeler yaptı. Arnavutluk Emek Partisi her alanda ve her konudaki zengin deneylerini örgütümüze aktarmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadı. Delegasyonumuz Arnavutluk Emek Partisi önderliğinde Arnavutluk Halkının elde ettiği başarıları, şanlı Emek Partisi'nin ve Enver Hoca yoldaşın halkın içinde nasıl yer tuttuğunu gördü, yaşadı.

Merkez Komitesi Delegasyonumuzla Almanya'da yapılan görüşmelerde Brezilya Komünist Partisi ve uluslararası komünist hareketin yılmaz savaşçısı Diogenes Arruda yoldaş genel olarak revizyonizme ve özel olarak da Mao Zedung Düşüncesine karşı mücadele üzerine değerli görüşlerini, mücadelemize ışık tutan zengin deneylerini aktardı.

İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi ilk kez katıldığı genel seçimlerin yoğun çalışmaları arasında Delagasyonumuzla yapılan uzun görüşmelerde 15 yıldır çok zor koşullar altında sürdürdüğü mücadelenin tecrübelerini aktardı. Bu görüşmeler aynı zamanda örgütümüzle İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist arasında tam bir ideolojik birlik olduğunu ortaya koydu.

Ayrıca örgütümüz Merkez Komitesi delagasyonunun katıldığı Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 10. Yıl Kutlamalarında, İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 3. Kongresinde ve Türkiye Genç Komünistler Birliği Delagasyonunun katıldığı Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin 35. Kuruluş törenlerinde ve 3. Uluslararası Gençlik Festivali'nde kardeş parti delegasyonları ile yararlı görüşmeler yapıldı. Danimarka Komünist Partisi/Marksist-Leninist, İran İşçi Koylu Komünist Partisi, Fransa Komünist İşçi Partisi, Kanada Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Dahomey Komünist Partisi ile yapılan bu ilk görüşmelerde, karşılıklı olarak örgütlerimizin durumu, gelişimi ve mücadeleleri hakkında bilgi verildi.

Bütün bu görüşmeler Kongre hazırlıklarımıza her açıdan önemli katkılarda bulundu, kardeş partilerin deneylerinden çok şey öğrendik. Burada şunu içtenlikle belirtelim ki, bu ilişkilerimizin gelişmesinde Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in çok önemli rolü oldu. Kasım 1978'de ülkemizde misafir ettiğimiz Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist delegasyonu ile aralıksız bir hafta süren görüşmelerde ÇKP ve Mao Zedung Düşüncesi üzerine tartışmaların gelişimi ve Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in 10 yıllık mücadele deneyi üzerine değerli bilgiler edindik. Delagasyonu ülkemizin bazı illerinde yaptığı gezilerde yoldaşlarımızla aralarında çok sıcak bağlar kuruldu, yoldaşlar örgütümüz ve mücadelesi üzerinde yakından bilgi sahibi oldular. AKP/ML ile örgütümüz arasında Almanya'daki Türkiyeli işçiler arasında sürdürdüğü çalışmalarında da her geçen gün daha da gelişen çok sıkı bir birlik vardır. Bilinen enternasyonalist tavrıyla AKP/ML bütün olanaklarıyla örgütümüzün yurtdışı faaliyetini desteklemektedir. AKP/ML ile örgütümüz arasındaki bu enternasyonalist dayanışma ve birlik Almanya'da çalışan 1 milyondan fazla Türkiyeli işçi ile Alman proletaryası arasındaki birliği de güçlendirmektedir. AKP/ML önderliğindeki Halk Cephesinde bugün Türkiye işçileri, Alman kardeşleriyle omuz omuza mücadele etmektedir.

Stalin yılı ortak açıklanmasının hazırlığına Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü aktif olarak katıldı. Türkiye Genç Komünistler Birliği 3. Gençlik Festivalinde ve festivalin hazırlanmasında önemli görevleri yerine getirdi. 4. Gençlik Festivali için görevler üstlendi.

Son bir yılda kardeş partilerle ilişkilerimiz önemli ölçüde gelişmiş olmasına karşın, henüz yeterli düzeyde değildir. Ülkemizde süren sınıf mücadelelerinin bize yüklediği yoğun görevler, gizlilik koşulları, coğrafi uzaklık, dil ve

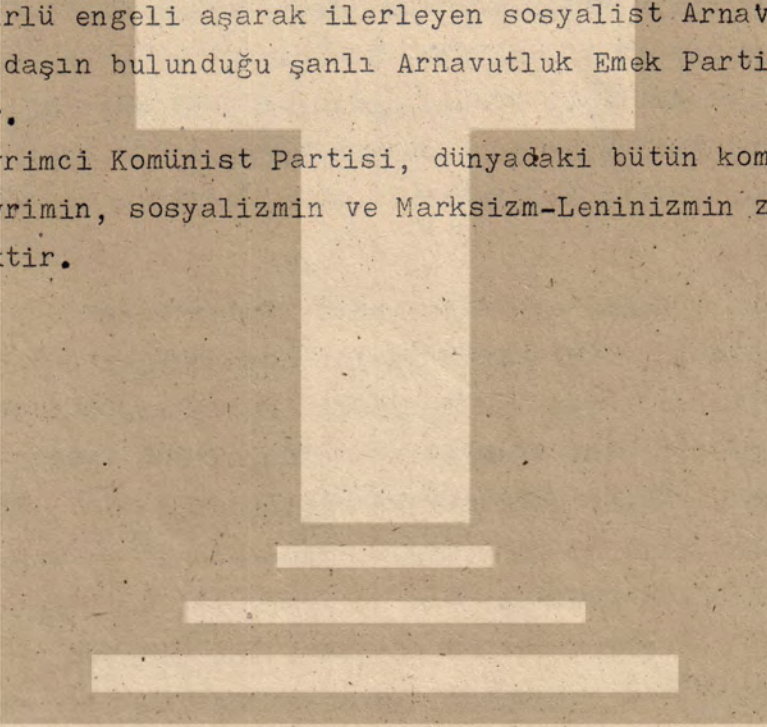
mali nedenler bazı sınırlamalar getirmektedir. Önümüzdeki dönemde bütün bu sorunları çözerek ilişkilerimizi daha sıkılaştırmamız gereklidir. Partimiz bu sorunları da kısa sürede çözecektir.

Yoldaşlar,

Bugüne kadar Marksizm-Leninizmi proleter enternasyonalizmini savunduk. Türkiye Devrimci Komünist Partisi bugüne kadar olduğu gibi süper devletlere, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her ülkedeki uşaklarına karşı mücadele eden işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesinin kararlı destekçisi olacaktır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi bugüne kadar olduğu gibi sosyalizmin inşasında her türlü engeli aşarak ilerleyen sosyalist Arnavutluk'un, başında Enver Hoca Yoldaşın bulunduğu şanlı Arnavutluk Emek Partisi'nin kararlı destekçisi olacaktır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, dünyadaki bütün komünist kardeşle riyle omuz omuza devrimin, sosyalizmin ve Marksizm-Leninizmin zaferi için savaşmaya devam edecektir.

TÜSTAV

Yoldaşlar,

Türkiye proletaryası ve halkı için şanlı bir gün olan bugün, burada 1975 yılında THKO'nun merkezi yapısını yeniden kurup, eski devrimci-demokrat çizgisinin yerine, Marksist-Leninist bir ideolojik-siyasi çizgi ve örgütsel yapının inşasına girişmemizden bu yana geçen beş yıllık çok yönlü faaliyetimizin(bu na THKO'nun özelleştiri dönemi öncesi faaliyetini de katarsak on yıllık da diyebiliriz) bir muhasebesini yapmış bulunuyoruz.

Bu beş yıl boyunca her zaman işçi sınıfının yüce ideolojisi Marksizm-Leninizm; Marks,Engels,Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretilerine sarıldık ve onlara sadık kaldık. Bu sayede 50 küsur yıl boyunca ülkemiz "sol" hareketi üzerine çöken revizyonist kabusa bir son verdik. Zaman zaman hatalar da yapsak bunların üstesinden gelebildik.İdeolojik-siyasi çizgimizi ve örgütümüzü,kitlelerin içinde ve önünde sürdürdüğümüz devrimci,militan bir macadele içinde geliştirdik,güçlendirdik.İşçi sınıfıyla komünizmi birleştirme yolunda adımlar attık.Uluslar arası komünist hareketle bağlar kurduk ve sağlamlaştırdık. Kısacası devrimci,militan ve komünist bir hareket yarattık. Ve bugün gerçek bir komünist parti olmanın asgari koşullarını tümüyle yerine getirerek,Marksist-Leninist bir Programa,Tüzüğe,eylem platformuna,örgüte,geniş sınıf ve kitle bağlarına,denenmiş kadrolara; işçi sınıfımızın, halkımızın,ve devrimcilerin arasında önemli bir prestije sahip,uluslararası komünist hareketin bir parçası ve işçi sınıfımızın öncü müfrezesi olan Kürt,Türk ve diğer milliyetlerden tüm Türkiye komünistlerinin tek ve merkezi örgütü olan Devrimci Komünist Partimizim I. (Kuruluş) Kongresini toplama ve onun kuruluşunu ilan etme aşamasına geldik.

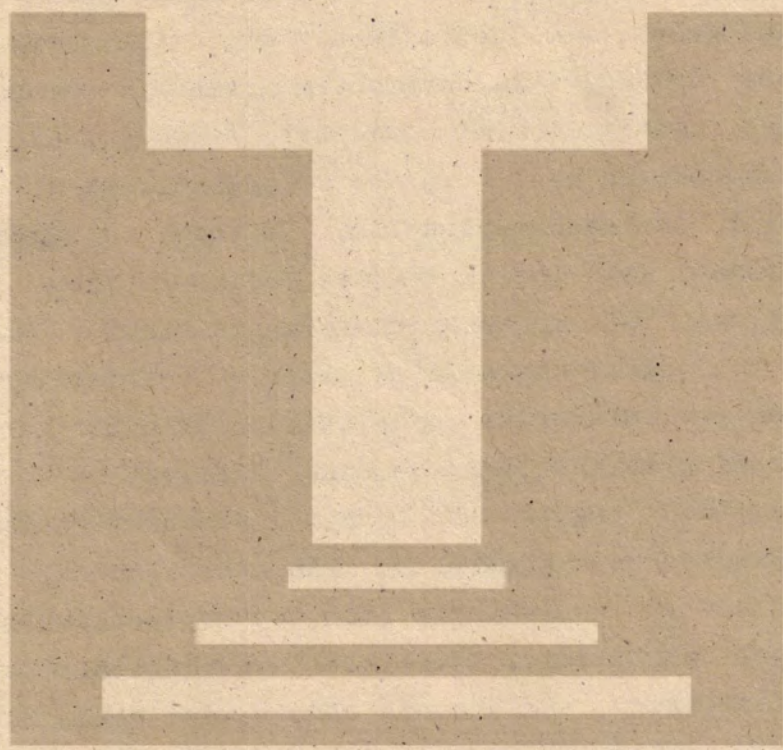
Geldiğimiz yol güçlüklerle dolu,sonsuz fedakarlıklar isteyen bir yoldu. Yürüyeceğimiz yol da böyledir. Özellikle bugün kapitalist-revizyonist sistemin bunalımının derinleştiği, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın keskinleştiği, faşizmin saldırılarını giderek arttırmakta olduğu koşullarda, devrim ve sosyalizm mücadelesi biz komünistlerden çok daha fazla fedakarlık ve özen bekliyor. Önümüzdeki dönemde ideolojik-siyasi çizgimize sıkıca sarılmamız,birliğimizi daha da güçlendirmeli,örgütümüzü sağlamlaştırmalı ve işçi sınıfının ve halkın mücadelesine daha fazla önderlik etmeliyiz. İşimiz bitmiş değildir, aksine yeni başlamaktadır. Biz komünist partimizi işçi sınıfını sosyalist devrime başarıyla götürmek üzere kuruyoruz. Önümüzdeki uzun ve çetin mücadele döneminde, geçmiş bize güç veriyor. O Marksizm-Leninizmin, bütün düşmanlar karşısında mutlaka başarıya ulaşacağını, her türden engelle karşı, burjuvazinin terör,baskı ve saldırılarına karşı, ideolojik yozlaşma çabalarına karşı; revizyonizmin, oportünizmin bütün karşı-devrimci çabalarına karşı er veya geç mutlaka zafere erişeceğini bize en açık bir şekilde göstermektedir. Bu, tarihin akışıdır, tarihin diyalektiğinin, insan iradesinden bağımsız bir yasasıdır.

Partimiz, daima kızıl kalacak, daima Marksizm-Leninizmin yolundan yürüyecek ve yeni zaferlere doğru ilerleyecektir.

Y YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

Y YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN !

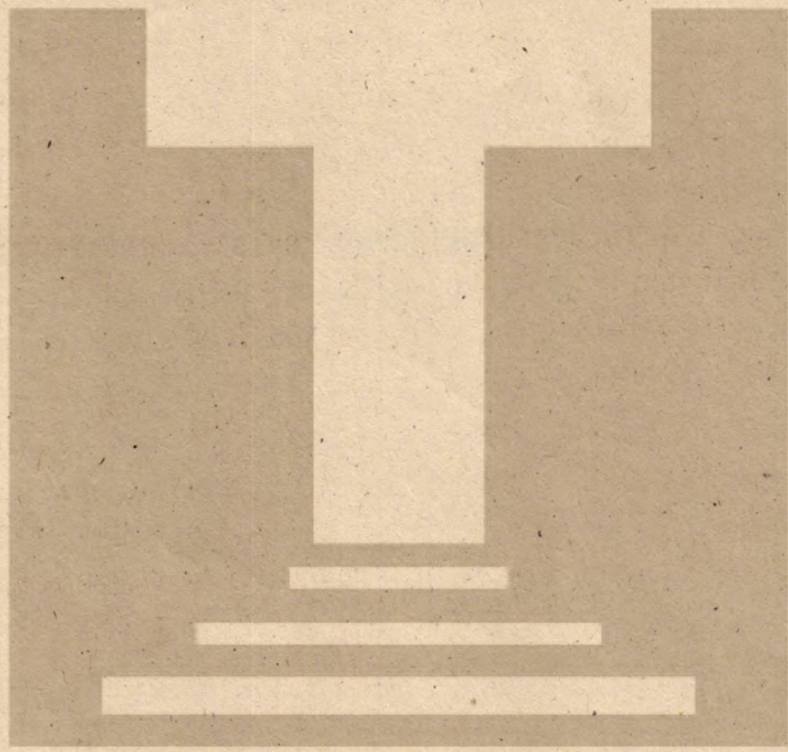
Y YAŞASIN TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ !

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMÇİ KOMÜNİST PARTİSİ
P R O G R A M I

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
P R O G R A M I

- I -

1- Çağımız emperyalizm ve proleter devrimcleri çağdır. Kapitalizm bu çağda çürüten, asalak ve can çekişen kapitalizm olan tekelci kapitalizm (emperyalizm) aşamasına girdi. Tekelci kapitalizm tek tek ulusal ekonomileri, tek bir dünya ekonomisinin zincirinin halkaları halinde birleştirirken, kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulması için objektif koşulları (doğrudan ya belirli ön aşamalardan geçerek) dünya çapında olgunlaştı. Bu durum dünya çapında başta sosyalist ülkelerin işçi sınıfı olmak üzere (bugün tek sosyalist ülke olan ASHC) tüm dünya proletaryasının sosyalizm mücadeleleri ve ezilen halkların ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelelerini, tek bir dünya sosyalist devrim sürecinin bileşenleri olarak birbirine bağladı ve aynı temel hedefe, emperyalizme yöneltti. Çağımızda dünya sosyalist devrim sürecinin merkezinde proletarya durmaktadır. Proletarya bu sürecin temel itici gücünü oluşturmakta, geleceği temsil etmektedir. Bu nedenle çağımızın temel çelişmesi; çürüten, dağılan, çözülen ve dünya çapında, genel olarak üretici güçlerin gelişmesinin önünde ayak bağı haline gelmiş bulunan kapitalizm ile geleceği ve onun yeni dünyasını simgeleyen sosyalizm arasındaki çelişmedir. Bu çelişme ve ondan kaynaklanan bir dizi başlıca çelişme (sosyalist ülkeler ile kapitalist ülkeler, ileri kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi, emperyalizm ile ezilen halklar ve emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler) hep birlikte, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, kapitalizmin çöküşünün ve sosyalizmin zaferinin yolunu açmaktadır. Dünya proletaryası ve onun temel müttefiki ezilen halklar, bu şanlı yoldan, geleceği fethetmeyi amaçlayan büyük yürüyüşlerine başlamışlardır ve zefer ver geç onların olacaktır.

2- Ülkemizde kapitalizmin gelişmeye başlaması ve dolayısıyla işçi sınıfının doğuşu ve gelişmesi, Batı Avrupa ülkelerine göre bir hayli geç oldu. Bununla birlikte, daha emperyalizm öncesi dönemde bir yandan toplumun bağrında henüz manifaktür aşamasında bile olsa, kapitalist işletmelerin filizlenmeye başlaması sonucunda; diğer yandan ise Avrupalı kapitalistlerin ülkede giriştikleri yatırımlara bağlı olarak bir işçi sınıfı oluşmaya başlamıştı. Ancak bu sınıf proleterleşme süreci içine girmiş olmakla birlikte, henüz, esas olarak köylülük ya da zanaatkarlıkla bağlarını koparmamış, yarı-proleter unsurlardan oluşuyordu ve çok cılızdı.

XX. yüzyılda Batılı kapitalist ülkelerin tekelci kapitalizm aşamasına girmeleriyle birlikte bu ülkeler için sermaye ihracı zorunluluğu, belirleyici bir önem kazandı. Bu dönemde emperyalizmin boyunduguru altında yarı-sömürge bir ülke haline girmiş bulunan Türkiye'ye de yapılan sermaye ihracı arttı ve bu olgu ülkede kapitalizmin, buna bağlı olarak da proletaryanın gelişmesini bir ölçüde de olsa hızlandırdı. Bununla birlikte bu sermaye başlıca rantıye bir nitelik taşıdığından onun esas işlevi ülkede sanayi geliştirmek değil, aksine ulusal sanayi kapitalizminin gelişmesini engellemek oldu. Sermaye ihracının ge-

lişmesine yol açtığı kapitalizm ise, esas olarak emperyalizmin olan ve bu yüzden üretici güçlerin gelişmesini engelleyen feodalizmle ittifak halinde komprador ve tekelci bir kapitalizm niteliği taşıyordu. Ayrıca o dönemde, iş gücünün meta haline gelmesinin zayıf, nüfusun az, ulaşımın yetersiz olduğu bugünkü Türkiye toprakları henüz emperyalizm için yeterle kârlı bir yatırım alanı oluşturmuyordu. Ve ülkeye ihraç edilen finans-kapital azdı. Bu da daha çok, borçlandırma yönünde kullanılıyordu. Bu durum sonucunda, doğrudan yatırımların azlığı nedeniyle dolaylı ve dolaysız olarak ülkede her türlü kapitalizmin gelişmesi son derece düşük bir düzeyde bulunuyordu.

O zamanlardan bu yana; Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı özellikle İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde, meta üretimi giderek yaygınlaştı. Ülkenin mali sermaye tarafından gittikçe daha fazla köleleştirilmesine bağlı ve onun bir aracı olarak Türkiye'de komprador tekelci kapitalizm gelişti. Bu durum, (emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında gelişmesi esas olarak engellenmekle birlikte) ülkemizde ulusal kapitalizmin de belirli bir gelişme göstermesine yol açtı. Sonuç olarak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde meta üretimi temeli üzerinde genel olarak kapitalizm egemen bir duruma geldi.

3- Her yerde olduğu gibi, bu gelişmeye küçük üreticinin mülksüzleştirilmesi eşlik etti. Ama bu mülksüzleştirme, esas olarak ulusal bir sanayi kapitalizmi tarafından gerçekleştirilmediğinden, küçük üreticilerin yitirdiği üretim araçları ve diğer zenginlikler, büyük ölçüde emperyalistler, kompradorlar ve yarı-feodal toprak ağaları tarafından yağmalandı. Ülkede ulusal burjuvazinin elinde sanayinin gelişmesini gerçekleştirmeyi mümkün kılacak bir sermaye birikimi hiç bir zaman olmadı. Bu durumun sonucu olarak, bugün ülkemizde emperyalist somorünün gerçekleşmesine hizmet eden komprador, tefeci-tüccar ağı sayesinde ülkenin en ücre köşelerine kadar yayılmış, gelişmiş bir ticaret; ve bununla birlikte yine aynı amaca hizmet eden emperyalistler ve komprador tekelci kapitalistler tarafından tekelleştirilmiş az sayıda sanayi işletmesi bulunmaktadır. İşte ülkemizde modern sanayi proletaryası yoğun bir biçimde esas olarak bu işletmelerde toplanmıştır.

Bunun dışında feodal toprak ağalarının ellerindeki topraklarda giderek daha fazla kapitalist sömürüye başvurmalarına ve ulusal burjuvazinin elindeki kapitalist işletmelerin oldukça yaygınlaşmış olmasına karşın, gerek ülkemizde toprak ağalarının feodal işletmelerinin "Prusya yolundan" salt kapitalist tarım işletmelerine dönüşmesini mümkün kılacak bir sanayi sermayesi birikiminin olmayışı; gerekse kırlarda zengin köylü işletmelerinin emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin baskısı altında gelişmemesi ve tam kapitalleşememesi, bu işletmelerde çalışan işçilerin sayısını sınırlamakta ve bu işçiler büyük çoğunlukla yarı-feodal sömürüye tabi yarı-proleter durumunda bulunmaktadır. Ayrıca, emperyalist yağma ve sömürü nedeniyle, kapitalizmin yola geçtiği mülksüzleştirme ile mülksüzleşenlerin sanayide çalıştırılması arasındaki oranın ülkemizde çok daha genişleyerek dev boyutlara ulaşmış olması, gizli ve açık işsizler ordusunu her geçen gün daha da büyümekte, yurtdışına işçi göçünü hızlandırmakta ve mevsimlik işçi, seyyar satıcı gibi geçici işlerde çalışan ya-

rı-proleterler ile lümpen proletaryanın sayısında büyük bir artışa yol açmaktadır. Bunun yanı sıra, bürokrasi ve çürümüş bir kapitalizmin yaygınlaştırdığı asalak kurumlar alabildiğine yayılmıştır ve bu kurumlarda, çok sayıda üretici olmayan işçi ve emekçi çalışmaktadır.

Sonuç olarak, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde bugün modern sanayi proletaryasıyla tarım proletaryası ve diğer proleter, yarı-proleter unsurlardan oluşan küçümsenemeyecek sayıda bir işçi sınıfı oluşmuştur. Bu sınıf, emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin ağırlığı altında ezilen, çürüyen, dağılan ve yozlaşan toplumun bağrında, tükenmez bir enerji kaynağıdır ve dev bir güç oluşturmaktadır. Proletarya, bugünkü toplumumuzda, ilerici, devrimci ve gelişmeye çaçık ne varsa hepsini peşinden sürürkemeye ve devrimci süreci sonuna kadar götürmeye yetenekle tek sınıftır.

4- Proletarya, sınıflı toplumlardan sonucunu olan kapitalizmin ürünü ve onunla birlikte tüm sömürü, baskı ve zulüm dünyasının mezar kazıcısıdır. Çünkü yalnızca o, üretim araçlarının özel mülkiyeti alanı dışında yer alır ve bu yüzden her türlü toplumsal felaket ve kötülüğün kaynağı olan özel mülkiyeti kaldırabilme yeteneğine sahiptir. Mevcut düzene karşı olan bütün diğer emekçi sınıfların tersine proletarya kapitalizmin gelişmesiyle birlikte çözülüp, dağılımaz, aksine nitelik ve nicelik olarak gelişir ve güçlenir. Üretim içindeki yeri bakımından, örgütlenmeye en yatkın sınıftır.

Proletaryanın nihai amacı sınıfsız topluma varmaktır. O, her stratejik aşamada üretici güçlerin önündeki engelleri devirerek kesintisiz olarak bu amaca ulaşır. Her aşamada temel hedeflere karşı mümkün olan en geniş cepheyi kurar. Ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşamasında proletarya, emperyalizmi, onun uzantısı komprador-kapitalizmi ve feodalizmi işçi-köylü ittifakı temelinde, şehir küçük-burjuvazisi ile birlikte tasfiye edecektir. Bu aşamada ulusal burjuvazi tarafsızlaştırılacak ve devrime katıldığı oranda onunla ittifak yapılacaktır. Bu siyaset siyasi planda, ulusal burjuvazinin, özellikle köylü kitleleri üzerindeki etkisinin kırılması ve onun tecrit edilmesi siyasetiyle birleştirilmek zorundadır. Daha sonra yoksul köylülük ve diğer yarı-proleter unsurlarla birlikte her türlü kapitalizm tasfiye edilecektir. Bu aşamada diğer emekçi sınıflar, mevcut sınıf konumlarını terkederek proletaryanın saflarına geçtiği sürece, onlar da anti-kapitalist bir güç haline gelirler, proletaryanın yanında mücadele ederler.

Böylece proletarya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundan, toplumun kendisi ile birlikte tüm sınıfların yok olacağı ve şehir ile köy, işçi ile köylü, kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişmelerin ortadan kalkacağı, işbölümü olan bağımlılığın ve meta ekonomisinin sona ereceği ve 'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre' ilkesinin gerçekleşeceği sınıfsız topluma dönüşmesini sağlar. Komünist toplum, insanlığın gerçek altın çağı olacaktır.

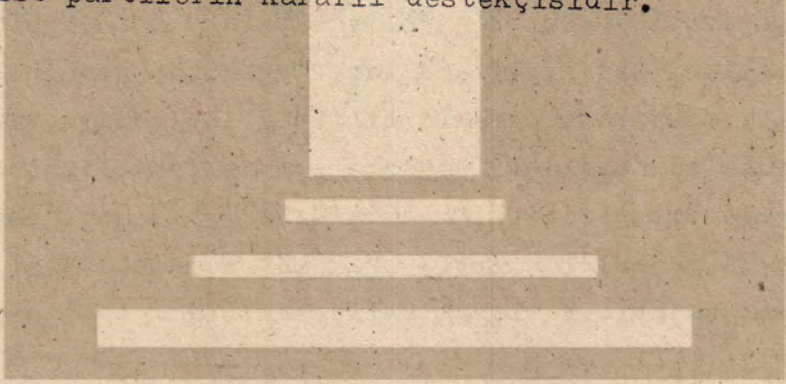
5- Proletarya, bu süreci sonuna kadar götürebilmek için mücadele içinde burjuva (ya da burjuva-feodal) devlet aygıtını şiddete dayanan devrimle parçalamak ve proletarya diktatorluğunu kurmak zorundadır. Bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere komprador-feodal oligarşinin egemenliğindeki devlet

aygıtının proletaryanın önderliğinden geniş halk kitlelerinin mücadelesiyle yıkılmasına bağlı olarak kurulacak olan işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimidir. Sömürücü sınıflar, onların kalıntıları ve yordakçıları için diktatörlük, emekçi halk için ise demokrasi olan proletarya diktatörlüğünün, sosyalist toplumun tam olarak inşası ve sınıfsız topluma geçiş süreci boyunca varlığını koruması ve kendini sürekli pekiştirmesi zorunludur. Çünkü sosyalist toplumda, uzlaşmaz sınıf çelişkilerine kaynaklık eden sömürücü sınıflar tasfiye edilmesine karşın, kapitalizmin kalıntıları henüz tam olarak aşılamaz ve buna bağlı olarak sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadeleleri hala var olmaya devam eder. Örneğin sosyalist toplumda sürekli olarak kapitalizmi doğuran küçük meta üretimi uzunca bir süre kalıntılar biçiminde de olsa, varlığını sürdürmeye devam eder; Kaldı ki bu işletmeler sosyalist sanayi sistemine bağlı kooperatifler aracılığıyla kollektifleştirilerek sosyalist ekonominin özel bir parçası haline getirildiğinde bile, tam sosyalist işletmeler haline gelinceye kadar meta ekonomisi ve değer konunu varlığını sürdürür. Bunun yanı sıra sosyalist toplumda kafa emeği ile kol emeği, şehir ile kırsal arasındaki farklılıklar ve çelişkiler de, kapitalist toplumdaki uzlaşmaz zıtlıklarından sıyrılmış olsalar da, tam olarak aşılamamış ve işbölümüne bağımlılık sona erdirilememiştir. Sosyalist toplum, hala burjuva hukukunun sınırlarının bütünüyle aşılmadığı ve toplumsal zenginlikten herkesin emeğine göre pay aldığı bir toplumdur. Emperyalizmin baskısı ve kapitalizmin bütün kalıntıları, proletaryanın elindeki kurumlarda bile belirli bir liberal-bürokratik yozlaşmanın ve yeni burjuva unsurların ortaya çıkabilmesinin koşullarını yaratır. Bu durum, başta parti ve proletarya diktatörlüğü olmak üzere, bu kurumların saflarının burjuva-revizyonist unsurlardan sürekli arındırılarak güçlendirilmesini zorunlu kılar. Ancak, sosyalist toplumda derin bir değişime uğramış ve birbirine yaklaşmış bulunan emekçi sınıflar arasındaki çelişkiler uzlaşabilir çelişkiler olduğundan, proletarya diktatörlüğü altında, bu çelişkiler Marksist-Leninist bir tutumla ele alındığı sürece kapitalist toplumdaki gibi, şiddetli mücadelelere yol açmazlar ve adım adım çözümlenirler. Bununla birlikte, eğer sosyalist toplumda proletarya diktatörlüğü sürekli korunup pekiştirilemezse, sınıf mücadelesi doğru bir biçimde yürütülemezse, sosyalist inşası sürekli geliştirilerek kapitalizmin kalıntılarına karşıs onları yok edinceye kadar mücadele edilemezse, kapitalizme geri dönüş kaçınılmaz olur.

6- Emperyalizm koşullarında, proleter devrimlerinin, emperyalist sistemin en zayıf halkalarını oluşturan tek tek ülkelerde başarıya ulaşarak gelişeceği göz önüne alındığında; emperyalizm dünya çapında tavin edici yenilgiye uğrayıncaya kadar kapitalizmin restorasyonu tehlikesi, yalnızca içte kapitalizmin ve burjuva ideolojisinin kalıntılarından değil, fakat aynı zamanda, dışta emperyalist güçlerin varlığından da kaynaklanmaktadır. Devrime ve sosyalizme karşı iç ve dış düşmanlar her zaman birlikte hareket etmişlerdir ve proletarya da bu düşmanlara karşı yürüttüğü mücadeleyi birleştirmek zorundadır.

7- Proletaryanın, toplumsal gelişmenin objektif koşulları tarafından belirlenen devrimci niteliği, sınıfsal çıkarları ve idealleri, dünyanın her yerinde bir ve aynıdır. Bu idealler, komünist toplumda simgelenmektedir. Proleter enternasyonalizminin temellerini oluşturur. Devrimci proletarya, dünyanın her yerinde, kendi bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizmi temel alarak, en somut ifadesini "kendi" ülkesinde devrim yapmada, ülkesindeki devrimin çıkarlarını dünya sosyalist devriminin genel çıkarlarına tabi kılmada, devrimi sonuna kadar sürdürmede ve çıkar gözetmeksizin karşılıklı yardımlaşmada bulan enternasyonalist birlik ve dayanışmasını güçlendirmektedir. Bu enternasyonalist birlik, dayanışma, çıkar ve özlem birliği uluslararası alanda, geçmişte Mark, Engels, Lenin ve Stalin'in zamanlarında olduğu gibi tek bir enternasyonal örgütün çatısı altında birleşmeye kadar varan biçimler alabileceği gibi; bu durum, tek bir ülkede, bir arada yaşayan çeşitli milliyetlerden proletarya için, tek bir proletarya partisi içinde birleşmenin gereğinde ifadesini bulur. Milliyetçilik ve her türlü ulusal bencillik siyaseti proletaryanın değil, burjuvazinin ideolojisi ve sınıf tavrıdır. Proletarya enternasyonalisttir.

Türki Devrimci Komünist Partisi, bugün dünyanın tek sosyalist ülkesi Arnavutluk'ua, çeşitli ülkelerde devrim ve sosyalizm için savaşan kardeş Marksist-Leninist partilerin kararlı destekçisidir.

TÜSTAV

8- Türkiye, emperyalizmin, komprador-tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu geri bir tarım ülkesidir. Bu durum, ülkemizin hala demokratik devrim süreci içinde oluşunu belirlemede ve devrimci proletaryaya nihai hedefini gerçekleştirme yolunda ilk adım olarak demokratik devrim sürecini tamamlama görevini yüklemektedir. Bu zorludur, çünkü emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan çağımızda, burjuvazi, demokratik devrimi sonuna kadar götürerek tamamlama yeteneğini yitirmiş bulunmaktadır. Proletaryanın önderliği, bu devrimi kesintisiz olarak, sosyalist devrime götürecektir.

9- Bununla birlikte, demokratik devrim hala burjuva karakterini korur ve özünde köylülüğün toprak devrimi olmaya devam eder. Türkiye, yüzyılın başından beri demokratik devrim süreci içinde bulunmasına karşın ülkede ne bir toprak devrimi, ne de ulusal sanayi kapitalizmi esas olarak gelişmediğinden feodalizm tasfiye edilememiş, aksine, emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizmle kaynaşarak yaygın kalıntılar halinde köylülüğü ezmeye devam etmiştir. Siyasi özgürlük hala kazanılamamıştır. Bu koşullarda ulusal burjuvazi belirli bir ölçüde ilerici bir rol oynar ve proletarya önderliğinde Ulusal Demokratik Halk Devrimi; genel olarak kapitalizmi değil emperyalizmin uzantısı niteliğindeki ve bu yüzden feodalizmle birlikte üretici güçlerin gelişmesinin önüne engel oluşturan komprador tekelci kapitalizmi tasfiyeyi amaçlar. Çağımızda genel olarak her türlü kapitalizm zamanını doldurmuş olmakla birlikte, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı göz önüne alındığında, emperyalizm ve feodalizmle bağları koparılmış bir ulusal kapitalizm gecici bir süre daha var olmaya devam edecektir. Bu, ulusal kapitalizmin gelişmesini kısıtlayarak süreç içinde tasfiye edecek olan demokratik devrimden kesintisiz olarak gelişecek olan proletaryanın sosyalist devrimidir.

10- Ülkemizde demokratik devrim süreci, belli başlı şu aşamalardan geçerek gelişti:

Merkezi feodal Osmanlı Despotluğunda, burjuva demokratik fikirlerin ilk şekillenmeye başlaması XIX. yüzyıla raslar. Bu dönem aynı zamanda ülkenin, sanayi devrimlerini gerçekleştirerek bir dünya ticaret ağı kurmayı başarmış bulunan ve hala serbest ticaret ve serbest rekabetçi sanayi kapitalizmi çağını yaşadıkları için, bütün zorbalık, sömürü ve zulme karşın, objektif olarak ilerici bir rol oynamaya devam eden Batılı kapitalist ülkeler ile ekonomik bağlarının giderek güçlendiği ve buna bağlı olarak meta üretiminde ve dolaşımında görülen bir canlılığın feodal sistemi parçalamaya başladığı bir dönemdir.

Ama Türkiye'de burjuva demokratik devrim süreci, esas olarak ülkenin emperyalizmin egemenliği altına girdiği bir dönemde patlak veren 1908 'Jön Türk' Devrimi ile başladı.

1905 Rus Devrimi, bir çok Doğu Avrupa ve Asya ülkesini etkiledi. Ve bu ülkelerdeki halkların demokratik hareketine yeni bir itilim kazandırdı. Bu devrim dalgalarının etkisi altında o zaman Osmanlı Devletinin sınırları için

de bulunan Balkanlar'da, çeşitli ezilen ulusların, ulusal kurtuluş mücadeleleri hızlandı ve Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde feodaldespotluğa karşı yerel halk ayaklanmaları, grevler (özellikle maden işletmelerinde) hareketler yaygınlaştı. İştel 1908 "Jöntürk" Devrimi, ulusal ticaret burjuvazisi tarafından yönlendirilen ordu içindeki bir ilerici hareketin, bu hareketlerden destek alarak ve onlara dayanarak başarıya ulaşmasıyla gerçekleşti. Ancak 1908 Devrimi, geniş halk kitlelerinin devrime kendi talepleri uğruna bizzat savaşarak geniş ölçüde katıldığı ve ona damgasını vurduğu güçlü bir halk devrimi niteliği taşııyordu. Bu yüzden sonuçta, 1908 Devrimi, saltanatın yanısıra göstermelik bir Anayasa ve Meclisin kurulmasına yol açmakla birlikte, ülkenin yarı-sömürge ve feodal, yarı-feodal yapısı değişmeden kaldı. 1908 Devrimi, emperyalizme ve feodalizmle darbe vurmaya başarmayan eski tipte ciliz ve güçsüz bir burjuva devrimiydi.

"Jöntürk"lerin partisi olan "İttihat ve Terakki", iktidardan pay aldıktan sonra, emperyalistler ve feodallerle tümenden uzlaştı ve giderek onların aleti haline geldi. Bu durum, temsil ettiği oldukça palazlanmış ve zaten emperyalizmle sıkı bağları olan ulusal burjuva kesimlerin (tefecî-ticaret burjuvazisi) iktidarın kendine sağladığı olanaklardan yararlanarak hızla kompradorlaşmasına yakından bağlıydı. Böylece "İttihat ve Terakki" yönetimi daha iktidarı ele geçirir geçirmez, kendilerine dayanarak iktidara geldiği ezilen Balkan uluslarının ulusal kurtuluş mücadelelerine ve işçi sınıfı ve halk hareketine karşı alabildiğine saldırdı. Komprador-feodal zorbalık, düzenin bir parçası haline geldi ve İttihat ve Terakki yönetimi sonunda ülkeyi Alman emperyalistlerinin safında bir piyon olarak Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşına soktu.

Savaş sonunda Alman emperyalizminin başını çektiği ve Türkiye'nin de saflarında yer aldığı emperyalist blok yenilgiye uğrayınca; ülkemiz, galip emperyalist devletler ve onların kuklası Yunan gericiliği tarafından işgal edilerek sömürge, yarı-sömürge bir ülke haline getirildi.

Bu duruma bağlı olarak, Anadolu'nun çeşitli milliyetlerden halkının emperyalist düşmana ve onun yerli ve yabancı yardakçılara karşı yürüttüğü ulusal bağımsızlık savaşı başladı ve hızla gelişti. Halkımız elde silah yıllarca mücadele ederek ve pek çok fedakarlığa katlanarak, emperyalist işgalcileri ve onların kuklası Yunan gericiliğini ülkeden kovdu.

Ulusal Kurtuluş Savaşı, ulusal ticaret burjuvazisi önderliğinde yürütülen, ulusal devrimci bir savaş, aynı zamanda da tamamlanmamış bir burjuva devrimiydi. Bu savaş sonunda, emperyalist işgale son verilmekle birlikte, burjuva-feodal önderlik nedeniyle devrim ileri götürülemedi ve ülkenin toplumsal ve ekonomik yapısı esasta değişmeden kaldı. Meşrutî monarşi yıkıldı ve yerine feodal-burjuva bir cumhuriyet kuruldu; ama bu, feodalizme karşı bir mücadeleyi ifade etmiyordu. Çünkü Kemalist Devrim, daha sonraki gelişmesiyle işçilere ve köylülere karşı, bir toprak devrimi ihtimaline karşı yöneldi. Ülkenin üzerinde emperyalizmin ulusal baskısı devam ederken; bu baskı ezilen millet ve milliyetler üzerinde, Türk egemen sınıflarının da katılmasıyla katmerli ve çok daha vahşice uygulandı. Ulusal kurtuluş Savaşı içinde elde edilen anti-emperyalist kazançlar sayesinde ülkenin siyasi bağımsızlığı sağlandı ve bir ölçüde güçlendirildi. Ancak

Kemalist burjuvazinin giderek kompradorlaşması ve finans kapital gericiliğinin aleti haline gelmesine bağlı olarak, bu siyasi bağımsızlık zamanla iyice yozlaştı. Mevcut yarı-sömürge durumu süreç içinde daha da pekişti ve devlet, yukarıdan aşağıya adım adım faşistleştirildi.

Fakat bu dönemde, ülkede meta ekonomisinin ve kapitalizmin, sınırlı da olsa, belli bir gelişme göstermesine bağlı olarak işçi hareketi gelişiyor, köylülüğü siyasi hayatın dışında tutan feodal zincirler aşınıyor ve feodal parçalanmışlık ortadan kalkmaya başlıyordu. Bu durumda, Kemalistlerin burjuva-feodal diktatörlüklerini sağlamlaştırmak ve özellikle 1929'da patlak veren büyük buhranın yükünü halk kitlelerinin sırtına daha kolay yıkabilmek için, kapitalizm koşullarında kitleleri zor yoluyla zaptetmek amacıyla geliştirilmiş yöntemlere ve bunların bir sistemleştirilmesi olan faşizme duydukları ihtiyaç artmaktaydı. Böylece büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşizm eğilimi güç kazandı. ve burjuva-feodal diktatörlük, faşist kurumlarla pekiştirilerek faşist-feodal bir diktatörlük haline getirildi.

Kemalist faşist-feodal diktatörlük altında, işçiler, köylüler, diğer emekçi kitleler ve ezilen Kürt ulusu her türlü demokratik ve siyasi haktan yoksun olarak insafsız bir sömürü, baskı ve zulme tabi tutuldu. Buna karşılık başta proletarya olmak üzere, geniş emekçi kitleleri ve Kürt halkı, burjuva feodal diktatörlüğe karşı sürekli mücadele etti. Bu mücadele, özellikle devletin faşist bir karakter kazandığı 1930'lardan bu yana daha da şiddetlendi. Faşist-feodal diktatörlük, o zamandan bu yana görünüşte bir çok değişiklik geçirmesine ve zaman zaman farklı emperyalist devletlerin güdümüne girmesine karşın varlığını sürdürmeye ve emekçi kitleleri ezmeye devam etti. Başlangıçta İngiliz -Fransız emperyalizminin etkisi belirleyici iken; daha sonra, 1930'larda Alman emperyalizminin gelişmesi ve yayılmasına bağlı olarak egemen sınıflar giderek artan ölçülerde Alman emperyalizmine bağlandılar. Bu durum, özellikle İkinci Dünya Savaşının ilk yıllarında iyice belirginleşti. Ancak Alman emperyalizminin yenilgi ve çöküşünün başlamasıyla birlikte, İngiliz-Amerikan emperyalizmi, egemen sınıflar ve onların faşist-feodal diktatörlüğü üzerindeki nüfuzunu tekrar sağlamlaştırdı. İkinci Dünya Savaşından sonra, İngiliz emperyalizmini arka plana iten ABD emperyalizmi ülkemizde dizginleri tamamen ele geçirdi. Bu durumun bugün de esas olarak devam etmesine karşın, özellikle 1970'lerde dünya halklarının bir diğer baş düşmanı ve yeni bir süper devlet olarak dünya sahnesine çıkan Sovyet sosyal emperyalistleri ülkemize önemli ölçüde sızmış ve ülkemizde Amerikan emperyalistleriyle azgın bir hegemonya yarışına girişmişlerdir. Bugün ülkemiz, iki süper devletin başlarını çektiği ve Çin sosyal emperyalizminin de bir ucundan karıştığı emperyalist blokların bir rekabet alanı durumundadır. Ancak, sosyal emperyalizm de dahil olmak üzere bütün emperyalistler, faşist diktatörlük içindeki durumlarını güçlendirmeyi amaçlayan tüm faaliyetlerinden ve bunun doğurduğu çatışmadan bağımsız olarak, gelişen devrimci-demokratik halk hareketi ve proletaryanın güçlenen sınıf mücadelesi karşısında her zaman faşist diktatörlüğü yaşatmadan ve sağlamlaştırmadan yana olmuşlardır ve bu-

gün de öyledirler. Bunun yanı sıra, 1946'daki "demokratikleşme" güldürüsü, 27 Mayıs 1960'daki komprador-feodal klikler arasında hükümetin el değiştirmesine yol açan reformizm destekli askeri darbe, 12 Mart 1971 döneminin yarı-askeri, yarı-parlamenter "ara rejimi", daha sonra CHP'nin hükümet kurması ve onu izleyen gelişmeler faşist diktatörlüğün biçimindeki bir takım değişikliklerden ibarettir. Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarından beri Türkiye'de siyasi bir rejim olarak burjuva demokrasisi hiç yaşanmadı. Emekçi halk zorlu mücadeleler sonunda, faşist diktatörlük altında bir kısım demokratik hakları egemen sınıflardan koparıp aldıysa da onları ancak zor yoluyla, kanı ve canı pahasına savunarak kullanabildi. Egemen sınıflar koşullar kendileri için elverişli duruma gelmez gelmez bunları yeniden gaspetti ve faşist-feodal diktatörlüğü pekiştirdi. Günümüzde de durum böyledir. 1970'lerin ortalarından beri yükselen halk hareketi, bugün bir takım demokratik mevziler elde etmiş bulunmaktadır. Ancak mevcut en küçük bir demokratik hakkın bile kullanılması, zorlu mücadelelerle, egemen sınıfların faşist terörü etkisiz kılındığı ölçüde mümkündür.

11- Faşist diktatörlüğün halka karşı yürüttüğü saldırıda en etkin yandaşlarından biri de, halkın mücadelesini saptırma ve pasifize etme görevini yüklenmiş olan her türden reformizm ve revizyonizmdir. Halkımızın faşizme karşı yürüttüğü onlarca yıllık mücadele, faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin yalnızca emperyalizme karşı mücadeleden değil aynı zamanda, reformizme ve revizyonizme karşı mücadeleden de ayrılmayacağını sayısız deneylerle göstermiştir. Bütün oportünist ve revizyonistlerin iddia ettiğinin aksine reformizm, faşizmin alternatifini değil, onun koltuk deyneğidir.

TÜSTAV

12- Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin devrimimizin bugün için de bulunduğu aşamada savunduğu ve devrimci demokratik işçi-köylü diktatörlüğü altında gerçekleştireceği temel talepler şunlardır:

Siyasi Alanda;

1. Komprador-feodal devlet ve düzenin bütün kalıntıları tasfiye edilecek, emperyalistler ve gericiler tarafından yapılacak onu tekrar canlandırma ya yönelik bütün girişimler, işçi sınıfı, emekçi halk ve onların diktatörlüğü tarafından ezilecektir.

2. Ekonomik, siyasi, askeri, mali, kültürel,diplolamatik,siyasi her alanda emperyalistlerle ve sosyal emperyalistlerle yapılan kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş olan bütün imtiyazlar kaldırılacak; ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üs bırakılmayacaktır.

3. İşçi-köylü iktidarı altında, halk sınıf ve tabakalarını tam bir siyasi özgürlük (söz, ve basın, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü) sağlanacaktır. Bir avuç komprador feodal, gerici burjuva ve onların uşakları dışında kalan her yurttaş, kadın veya erkek, milliyet farkı gözetilmeksizin eşit haklara sahip olacak ve bu hakların kullanılması güvence altına alınacaktır. Din ve inanç özgürlüğü saygı görecektir. Din ile devlet işleri kesin olarak bir birinden ayrılacak; gerçek bir laisizm uygulanacaktır.

4. Ulusal savunma, halkın silahlandırılması temelinde kurulan halk ordusu ve halk milislerine dayandırılacaktır.

5. İşçilerin, köylülerin devrimci demokratik halk iktidarınının kurulmasına bağlı olarak, ülkemiz üzerinde emperyalizmin ulusal baskısı tasfiye edilecek, ezilen Kürt ulusunun bir referandumla ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere ulusal kaderini tayin hakkı gerçekleşecektir. Demokratik halk iktidarı bütün azınlık milliyetler için tam bir hak ve dil eşitliğini gerçekleştirecektir.

TDKP ulusal düşmanlıkların yok edildiği, çeşitli milliyetlerden halkın bir arada yaşadığı tek bir devletten yanadır. Büyük bir devlet üretici güçlerin daha hızlı gelişmesini sağlayacaktır. Bu devlet demokratik merkezîyet çiliğe dayanan bölgesel özerklik temelinde örgütlenir. Ancak ayrı devlet kurma veya aynı devlet içinde kalma konusunda karar sadece Kürt ulusunun olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı konusunda, Türk milliyetine mensup komünistler propagandalarında ayrılma hakkının savunulmasını esas alırken, başta Kürt komünistleri olmak üzere bütün ezilen milliyetlere mensup komünistler propagandalarını, emperyalizme ve gericiliğe karşı çeşitli milliyetlerden işçilerin ve halkın birliğinin savunulmasını esas alarak yürütmelidirler.

6. Türk ordusunun Kıbrıs'taki işgaline son verilecek; bütün Türk ve diğer yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi, emperyalistlerin üslerinin ve ayrıcalıklarınının kaldırılması ve her iki milliyetten Kıbrıs halkınının Kıbrıs'ın kaderini özgürce tayin hakkı savunulacaktır.

7. Faşizm suçluları dışında tüm tutuklu ve hükümlüleri kapsayan genel af ilan edilecektir.

8. Kendi gücüne güven ilkesini uygulayacak olan işçilerin köylülerin devrimci-demokratik iktidarı dünyadaki bütün ulusal ve sosyal kurtuluş mucahedelelerini destekleyecek, sosyalist ülkelerle sarsılmaz bir dostluk kuracak, anti-emperyalist ve demokratik ülkelerle dayanışma halinde bulunacak ve emperyalistlerin kendisi hakkında besledikleri niyetler konusunda bir an bile hayale kapılmadan, diğer ülkelerle toprak bütünlüğüne ve egemenliğine karşılıklı saygı, saldırmazlık, iç işlerine karışmama, eşitlik ve barış içinde birarada yaşama temelinde iyi ilişkiler geliştirmeye çalışacaktır.

Ekonomik Alanda;

9. Ekonomi, işçi ve emekçi halkın yararına yeniden örgütlenecek ve dış ticaret, bankacılık ve sigortacılık işçi-köylü devletinin tekeli altına alınacaktır. Emperyalist devletlere olan bütün borçlar iptal edilecek, emperyalistlere ve komprador tekelci burjuvaziye ait bütün banka ve sanayi işletmeleri ile onların her türden malına işçi-köylü diktatörlüğü tarafından el konulacaktır. El konulan bütün işletmeler sosyalist ekonominin ilk dayanak noktaları haline getirelecek, ekonomi adım adım merkezi bir plan uyarınca yönetilecektir.

10. Emperyalizmin ve komprador tekelci kapitalizmin yanı sıra köylülüğü ezen feodal kalıntıların kökünün kazınması için yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisi ve tefecilik tasfiye edilecek, her türlü angarya ortadan kaldırılacak, toprak ağalarının ellerindeki topraklara ve hazine topraklarına Köylü Komiteleri aracılığıyla tazminatsız olarak el konulacak; feodal, yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü topraklar köylülüğe dağıtılacaktır.

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında bütün topraklar millileştirilicektir; yani toprağın satılması, satın alınması, kiralanması ve başkasına devredilmesi yasaklanacaktır.

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü tarafından el konulan toprakların bir bölümü üzerinde kollektif çiftlikler kurulacaktır. Kollektif çiftlikler tarım alanında sosyalist ekonominin ilk örnekleri ve dayanak noktaları olacaktır.

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü, el konulan toprakların feodal, yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü toprakların köylülere dağıtılması ile ortaya çıkan işletmeler de dahil olmak üzere, bireysel köylü işletmelerinin bütünü nün kooperatif ve giderek daha üst düzeyde kollektif işletmeler içinde birleşmesini teşvik edecektir. Ve bunun için kesinlikle hiç bir zor yöntemi kullanmayacaktır.

Köylülerin bankalara ve tefecilere olan tüm borçları iptal edilecek, toprakları üzerindeki her türlü ipotek kaldırılacaktır.

Toprak ağalarının ve komprador-feodal devletin elindeki bütün tarım makina ve aletlerine, tohumluk, gübre ve ilaca vb. el konacak; bunlar devrimci işçi köylü diktatörlüğü tarafından kurulacak Makina-Traktör İstasyonlarında toplanacak ve Köylü Komiteleri aracılığı ile, köylülerin bunlardan yararlanmasını sağlanacaktır.

11. Ormanlar, akarsular, su kaynakları ve bütün zenginlikleri halkın ortak mülkiyeti haline getirilecektir.

12. Kendi başına ele alındığında tam bir demokratik devrim, en iyi çalışma koşulları, en geniş siyasi özgürlüğün bile proletaryayı kapitalist sömürünün zincirlerinden kurtaramayacağına ama onun gücünü toplamasını ve bu zincirleri kırmasını sağlayacak koşulları yaratacağının bilincinde olan TDKP, proletaryanın kapitalizm koşulları altında savaş gücünü artırmak ve onu çürüme ve yozlaşmadan kurumak için aşağıdaki talepleri savunur. Devrimci demokratik işçi-köylü iktidarı, ilk adımda bunların eksiksiz bir biçimde gerçekleştirilmesini sağlar;

a) Devrimci proletaryanın her türlü sınıf örgütü, ve sınıf sendikaları için uluslararası alanı da kapsayan tüm özgürlüğün salganması,

b) En çok 8 saatlik işgününün ve haftada 40 saat çalışmanın tarım dahil bütün işyerlerini kapsayacak şekilde genelleştirilmesi; her yıl ücretli dinlenme hakkının gerçekleştirilmesi;

c) Sınırsız grev ve genel grev hakkı; lokavtın yasaklanması,

d) İşsizliğin önlenmesi ve işsizlik sigortasının uygulanması,

e) Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı önleyici tedbirlerin ve sağlığa uygun çalışma koşullarının sağlanması,

f) Karşılığı işçiler tarafından ödenmeyen sigorta, tazminat ve emekli aylığı uygulamalarının her alanda gerçekleştirilmesi,

g) 18 yaşından küçük gençler için 6 saatlik işgünü; gece çalıştırma yasağı; 16 yaşından küçük çocukların kapitalist sömürüye tabi tutulmasının ve feodal bir kalıntı olan çıraklığın yasaklanması,

h) Eşit işe eşit ücret ödenmesi,

ı) Kadın emeğinin kadın sağlığına zararlı sanayilerde yasaklanması,

j) İşçi annelerin çalışma süre ve koşullarının, durumlarına uygun olarak düzenlenmesi, bütün iş yerlerinde kreş ve emzirme odalarının açılması,

k) İşçilere sağlığa uygun barınma koşullarının sağlanması,

l) Bir işçi ailesinin insanca yaşamasını sağlayacak genel asgari ücret ödenmesi,

m) İşçiler üzerinde feodal sömürü kalıntılarına son verilmesi,

13). Şehir küçük-burjuvazisinin elindeki küçük işletmeler korunacak, bunların kooperatifler içinde birleşmeleri teşvik edilecektir.

14. Devrimin bu aşamasında emperyalist ve feodal sömürünün gerçekleşmesinin aracı olmadıkları, devrime, halk iktidarına ve ulusal ekonomiye karşı çıkmadıkları ve ona zarar vermedikleri sürece orta burjuvazinin elindeki işletme ve mallara el konulmayacak, ancak bunlar demokratik halk iktidarının ve işçi komitelerinin denetimi altında alanıdır.

15. Tüm çalışanlara grev ve toplu sözleşme yapma yetkisine sahip sendika kurma hakkı tanınacaktır.

1. Mevcut düzende açlığa ve sefalete terkedildikleri için kitleler halinde yurt dışına göç etmek zorunda bırakılan "göçmen işçiler"e ülke içinde uygun çalışma ve yaşama koşulları sağlanarak, onların yaşadıkları ekonomik sürgün hayatına son verilecektir.

17. Çocukların fiziki ve moral gelişmesini ve eğitimini sağlayacak tedbirler alınacak, kimsesiz ve evlilik dışı çocukların bakımı ve yetiştirilmesi garanti altına alınacaktır.

18. Bugünkü vergi düzeni ve dolaylı vergiler tümüyle kaldırılacak; onun yerine, sömürüyü ve sosyal eşitsizlikleri tasfiye etmeye yardımcı olacak bir Artan Oranlı Gelir Vergisi sistemi konacaktır.

Kültür ve Diğer Alanlarda:

19. İşçi-köylü diktatorluğu altında geliştirilecek olan kültür, onun bir unsuru olan proletarya kültürünün gelişmesi için en olumlu koşulları barındıran, kitlevi nitelik taşıyan anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal ve Marksist-Leninist ideoloji tarafından yönlendirilen bir kültür olacaktır; bilim, sanat ve edebiyet halka hizmet edecektir.

20. Ulusal, demokratik, halkçı ve parasız bir eğitim sistemi kurulacak; teorik eğitim üretici çalışmayla birleştirilecektir. Eğitim, geniş halk kitlelerini devrim mücadelesine sevk etmenin bir aracı olacaktır.

21. Zorunlu ve tek bir resmi devlet dili olmayacak, her ulusal bölge de ulusal dil resmi dil olacaktır. Bütün uluslar ve milliyetler ana dillerinde eğitim yapabilecekler, hiç bir kısıtlama olmaksızın ana dillerini özgürce kullanabileceklerdir. İşçi-köylü iktidarı bütün ulusal kültür ve diller üzerinde ki her türlü baskıya son verecek, onların gelişip açılmalarının koşullarını yaratacaktır.

22. Hukuk sistemi değiştirilecek, yargı yetkisi çeşitli düzeylerdeki halk meclislerine karşı sorumlu olan halk mahkemeleri tarafından kullanılacaktır.

23. Halk sağlığını güvence altına alan geniş bir halk sağlığı sistemi kurulacak; yaşama koşulları iyileştirilecek; ve halka, sağlığa uygun barınma koşulları sağlanacaktır.

24. Emekçi halkın bedensel gelişmesinin koşulları sağlanacak; kitle sporu teşvik edilecektir.

13- Proletarya ve onun öncüsü Türkiye Devrimci Komünist Partisi önderliğinde halkın, şiddete dayanan devrimle komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının burjuva-feodal ve gerici faşist diktatörlüğünü yıkması ile, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olarak kurulacak olan işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü; başlangıçta ayaklanma organları olarak doğan ve daha sonra devrimci iktidar kurulduğu ölçüde yasama ve yürütme yetkilerine sahip yönetim organlarına dönüşen, her kademedeki emekçi halk meclislerine ve onların halk tarafından seçilen, denetlenen ve gerektiğinde görevden alınan temsilci organlarının demokratik merkezîyetçilik esasına göre örgütlenmesi temeline dayanan ve proletarya ve emekçi hakkın çeşitli kitle örgütleri tarafından desteklenen ve denetlenen, demokratik bir yönetim sistemidir. Devlet işlerini yönetmekle görevli memurlar halk tarafından seçilir, denetlenir ve gerektiğinde görevden alınır.

İşçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü, demokratik devrimden kesintisiz olarak gelişen sosyalist devrimin gelişme süreci içinde, tek başına proletarya ve onun Marksist-Leninist partisi Türkiye Devrimci Komünist Partisi tarafından, tüm emekçi halkın yönetilmesine dayanan sosyalist bir diktatörlüğe dönüşür.

14. Devrimci proletaryanın, proletarya ve halkın mücadelesini yürütmeye yetenekli en ileri unsurlarını bağrında toplayan ve saflarında burjuva-revizyonist unsurların ve hiziplerin varlığına izin vermeyen, proletaryanın en saf örgütü olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi, nihai amacı olan komünist toplumun kurulmasına kadar yürüteceği mücadelede, proletaryayı durmaksızın kendi sınıf ideolojisiyle donatarak eğitecek, birleştirecek ve yönetecektir. Sınıfsız topluma geçişle birlikte, proletarya diktatörlüğü gibi parti de gereksiz hale gelerek yok olacaktır.

15. Devrimin başarısı, doğru Marksist-Leninist bir önderlik altında, onun yok etmeyi hedef aldığı güçlere karşı, tutarlı ya da tutarsız bir mücadele potansiyeli taşıyan bütün sınıf ve tabakaları birleştirebilecek ve mücadeleye seferber edebilecek bir cephenin oluşturulmasına bağlıdır. Ulusal Demokratik Halk Devriminde proletaryanın cephe siyaseti işçi-köylü temel ittifakını gerçekleştirmek, bu temel üzerinde şehir küçük-burjuvazisini devrimci saflara kazanmak, ulusal burjuvaziyi tarafsızlaştırmak ve onunla, devrimci mücadeleye katıldığı sürece ittifak kurmak esasına dayanır. Türkiye Devrimci Komünist Partisi cephe siyasetini hayata geçirirken, ne temel hedeflerini, ne de mücadelesiz birlik olmayacağı gerçeğini bir an bile olsa gözden kaçırmayacaktır.

16. Türkiye Devrimci Komünist Partisi, militarist-bürokratik devlet cihazını zor ve şiddete dayanan devrimle yok edecektir. Halkın gericiliğe karşı yürüteceği genel silahlı ayaklanma süreci içinde doğacak ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi tarafından yürütülecek olan işçi sınıfı ve köylülüğe dayanacak halk ordusu; karşı-devrimci silahlı kuvvetlerin dağıtılmasının; devrimci demokratik halk iktidarının kurulmasının, onun ülke çapına yayılarak pekiştiril

mesinin ve devrimin kazançlarının savunulmasının aracı olacaktır. Halk ordusu, üretimden kopuk ve zorba bir ordu değil, ama üretime katılan ve kendi içinde demokratik bir ordudur ve o, aynı zamanda halkın genel askeri eğitimini sağlamanın bir aracıdır.

17. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelenin temel araçlarından biri de onun devrim, sosyalizm, ve komünizm idealleriyle sınıf mücadelesi içinde eğitildiği kitlesel örgütleri olan sendikalardır. Ne var ki, bugün kapitalist-revizyonist dünyada işçi sendikalarının yönetimi, geniş ölçüde, faşist, reformist, vererevizyonist burjuva akımların temsilcisi sendika ağaları tarafından gaspedilmiştir ve sendikalar, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin aleti olmaktan çıkarak, onu, mevcut düzene bağlamanın araçları haline getirilmiştir.

Bu durum, dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi ülkemizde de, işçi sınıfının öncü müfrezesi olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin yönetiminde, geniş işçi kitlelerini bağrında toplayan sınıf sendikalarının örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Türkiye Devrimci Komünist Partisi tarım proletaryası dahil bütün işçi sınıfını, devrim ve sosyalizm yolunda seferber edebilecek sınıf sendikalarında örgütleyecektir.

Proletarya diktatörlüğünün kurulduğu koşullarda sendikalar, diğer görevlerinin yanı sıra, geniş proleter kitlelerin sosyalizmin inşasına ve üretimin sosyalist yönetimine katılmasının kaldıraçları haline de gelirler. Proletarya diktatörlüğü sisteminin bir parçası olarak partinin önderliğinde sendikalar, aynı zamanda, proletaryanın kendi diktatörlüğü üzerinde kuracağı denetimin ve bu diktatörlük saflarında ortaya çıkabilecek yozlaşmalara karşı mücadelelenen de araçlarıdır.

18. Geniş emekçi köylü kitlelerin tam bir örgütsüzlük, parçalanma ve dağılma halinde bulunduğu ülkemizde, Türkiye Devrimci Komünist Partisi, proletaryanın önderliğinde köylülüğü örgütlemek ve onun anti-emperyalist ve anti-feodal potansiyelinden sonuna kadar yararlanmak amacıyla, yoksul köylülerin ağırlıkta olduğu, tüm köylülüğü bağrında toplayan Köylü Birliklerinin kurulmasına özel bir önem verir.

Bugünkü burjuva-feodal düzende çeşitli tarım kooperatifleri, esas olarak zengin köylülerin ve yarı-kapitalist toprak ağalarının geniş emekçi köylü kitlelerini ezdiği ve sömürdüğü, emperyalist ve komprador tekellere bağımlı kapitalist işletmelerdir. Ancak, eğer proletarya ve onun Marksist-Leninist partisinin, rehberliğini kabul eden emekçi köylülerin yönetime aktif bir biçimde katılması ve böylece emekçi köylüler yararına demokratik bir biçimde yönetilmeleri sağlanabilirse, kooperatifler, kollektif kapitalist işletmeler olmaktan çıkmadıkları halde, mevcut koşullarda, bu ölçüde, köylülüğün anti-emperyalist, anti-feodal mücadelesinin araçları durumuna getirilebilirler.

Proletarya diktatörlüğü koşulları altında, sosyalist sanayi sistemi ne bağlanan ve toplumsal mülkiyet altında bulunan toprak üzerinde, yine toplumsal mülkiyet altında bulunan temel üretim araçlarıyla üretim yapan kooperatifler ise, tamamen nitelik değiştirerek, küçük köylü ekonomisini kollektif büyük işletmelere dönüştürmenin ve onu sosyalist ekonomiye adım adım bütünleştirme-

nin araçları haline gelirler. Ancak TDKP, tarım kooperatifleri sosyalist sanayi sistemiyle tam olarak bütünleşinceye (kooperatif, modern tekniğe dayalı büyük tarım-sanayi komplekslerine ve kooperatifçi köylü, bu komplekslerde çalışan işçiye dönüşüncüye) kadar, sosyalist ekonominin bu özel (yarı sosyalist) parçasının özelliklerini dikkate alır ve onu geliştirecek bir yol izler.

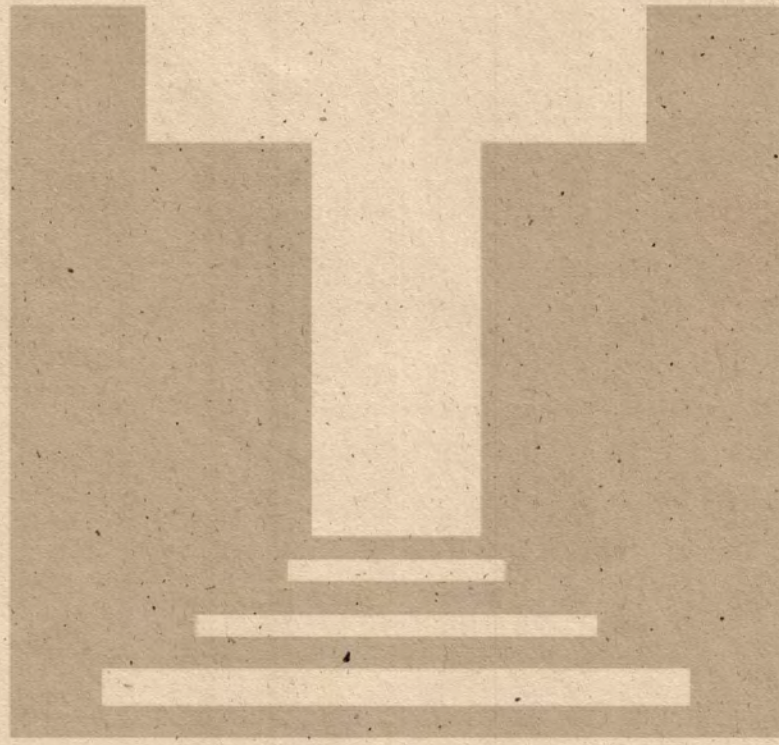
19. Gençliği kazanmanın geleceği kazanmak demek olduğunun bilincinde olan TDKP, burjuva-feodal düzen ve ideolojilerin başta işçi gençlik olmak üzere, halk gençliği üzerindeki yozlaştırıcı ve zehirleyici etkisine karşı her yolla savaşa caktır. TDKP gençliğin maddi-manevi özelemlerini ve ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak ve bu ihtiyaçlardan hareket ederek devrimci insiyatifini sürekli geliştirecek biçimde Marksist-Leninist önderlik altında örgütleyecek; gençliğin sonsuz devrimci enerjisini, işçi ve diğer emekçi kitlelerin enerjisi ile birleştirecek ve ona gerçek kurtuluş yolunu göstererek devrim yolunda seferber edilecektir.

20- Bugünkü burjuva-feodal düzen genel olarak kadını köleleştirmekte, aşağılamakta, yeteneklerini köreltmekte ve ikinci sınıf bir insan durumuna getirmekte, ayrıca işçi ve emekçi kadın üzerinde daha yoğun bir sömürü gerçekleştirilmektedir. Oysa devrimci mücadele ve hayat, onun, ana ve kadın olarak, mevcut düzenin kendisine ve çocuklarına hazırladığı kötü gelecekte, haksızlıktan, sömürü ve zulümden olaganüstü nefret ettiğini, onun yüksek bir devrimci ruha ve kararlılığa sahip olduğunu ve koşullar olumlu olduğunda toplumsal hayatın her alanında büyük başarılar kazandığını her gün göstermeye devam ediyor.

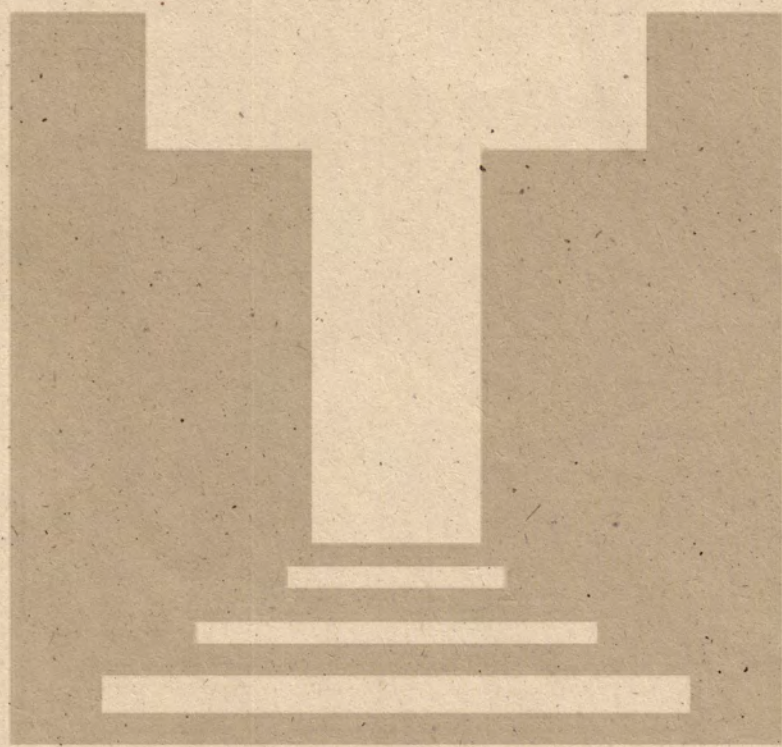
Kadının tam kurtuluşu davası, proletaryanın kurtuluşundan, sömürünün ve baskının olmadığı yeni bir dünyanın yaratılması büyük davasından ayrılmaz. Özü itibarıyla bir burjuva devrimi olan Ulusal Demokratik Halk Devriminin esas olarak kadının siyasi kurtuluşunu ve hak eşitsizliklerinin yok edilmesini gerçekleştireceği; onun sosyal kurtuluşunun ve bu alandaki fiili eşitsizliklerin yok edilmesinin ise sosyalist devrimin içinde, proletaryanın özel çabasıyla gerçekleşebileceği noktasından hareket eden TDKP, devrimin bugün içinde bulunduğu aşamada, partinin önderliğinde emekçi kadınların anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal, kitlesel örgütlerini de yaratacak ve onun davası ve mücadelesini, proletarya ve diğer emekçi kitlelerin davası ve mücadelesiyle birleştirecektir. TDKP, kadının kurtuluşu konusundaki burjuva-revizyonist teorilere karşı sürekli bir mücadele verecektir.

21- Bugünkü kültür; eğitim, bilim, sanat ve edebiyet alanları, her türden burjuva-revizyonist ve feodal-dinci ideolojilerin yozlaştırıcı etkisi altında, halk kitlelerini uyuşturmanın ve onları komprador-feodal düzenin uysal köleleri haline getirmenin araçları durumundadır. Bütün bu alanlarda çalışan emekçiler, mevcut düzenin bütün diğer kötülüklerinin yanı sıra, onun bu özelliğinden dolayı ayrıca hoşnutsuzdurlar. Onlar, eğitim, bilim, sanat ve edebiyetin proletaryanın ve emekçi halkın yararına olmasını, bunların maddi ve manevi bakımdan insanın ve toplumun çürümesinin değil, gelişmesinin aracı olmasını istiyorlar.

Tüm kültür alanını sınıf mücadelesinin ideolojik planda yürütüldüğü, Marksizm-Leninizmi ile her türden burjuva revizyonist ve feodal-dinci bütün gerici ediolojilerin kıyasıya mücadele ettiği bir alan olarak görün Türkiye Devrimci Komünist Partisi; Marksizm-Leninizmin bu alanda da egemen olması ve kültürün sonsuza kadar gelişip, açılması için proletarya devriminin zorunluluğunun bilincinde olarak eğitim, bilim, sanat ve edebiyet emekçilerini Marksist-Leninist önderlik altında örgütleyecek ve yönetecektir.

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
T Ü Z Ü Ğ Ü

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ

T Ü Z Ü G Ü

- I -

P A R T İ

Türkiye Devrimci Komünist Partisi çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesi ve onun örgütlenmesinin en üst biçimidir. TDKP, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci mücadelesi içinde sınanmış, parti çizgisini uygulama yeteneğine sahip, devrim ve komünizm için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan öncü savaşçılardan oluşur.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, komünistlerin gönüllü, militan, ideolojik, siyasi ve örgütsel birliğidir. Parti gücünü bu gönüllü irade ve eylem birliğinden alır ve bu birlik bölücü, hizipçi faaliyetlere, Marksizm-Leninizmden ve onun Türkiye somut koşullarına uygulanması olan Parti Programından hiç bir sapmaya izin vermez.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin ideolojisi Marksizm-Leninizmdir. Sınıfsız topluma kadar sürecek mücadelede Parti her alanda ve her türlü faaliyetinde Marksizm-Leninizmi kendine rehber alır; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretilerine sadık kalır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının devrimci/^{ve}mücadeleci geleneklerinin; proletaryanın gerçek komünist partisini inşa da ilk ciddi adım atan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının, onların TKP'sinin, emperyalizme ve faşist diktatorluğa karşı verdikleri kahraman mücadele içinde darağaçlarında, işkencehanalarda, silahlı çatışmalarda katledilen devrimcilerin mücadelesinin doğrudan mirasçısıdır.

Üçüncü Enternasyonal'in bir kolu olarak kurulan ve henüz kuruluş döneminde önderi M. Suphi ve 14 yoldaşının Kemalist burjuvazi tarafından katledilmesiyle örgütlenmesi dağılan Türkiye Komünist Partisi'nden sonra Türkiye proletaryası ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi'ninin kurulmasıyla ilk kez bir komünist partisine kavuşmuştur. M. Suphi ve yoldaşlarının hunharca katledilmelerinden sonra Ş. Hüsnü'nün yönetimini gaspettiği TKP, burjuva kuyrukçusu sınıf işbirlikçisi ve şoven milliyetçi bir çizgi izleyen dar bir aydın grubuna dönüştü. Ş. Hüsnü'nün sağcı çizgisi kendinden sonra gelen bütün revizyonistlere kaynak oldu ve Türkiye sol hareketini yarım yüzyıl etkisi altına aldı. Kitle mücadelelerinin yükseldiği 1970'lerde, 50 yıldır 'sol' hareketi etkisi altına alan revizyonizme ve reformizme 'sol' bir tepki olarak küçük-burjuva ihtilalciliği güçlendi. Gerçek bir Marksist-Leninist partinin olmadığı bu dönemde kurulan hareketimizin önceli THKO, küçük-burjuva bir ihtilalci çizgiye sahipti. THKO uzlaşmaz bir mücadeleden sonra yenildi. Üyelerinin bir çoğu çatışmalarda öldürüldü, idam edildi, hapse atıldı. Devrim davasına kararlılıkla bağlı olan THKO militanları yenilginin nedeninin izledikleri çizgide olduğu sonucuna ulaştılar ve zafere götürecek tek yol olan Marksizm-Leninizme yöneldiler. 1975'de küçük-burjuva ihtilalciliğini Marksizm-Leninizm temelinde reddeden THKO; 50 yıllık reviz

yonizme karşı mücadele içinde proletaryanın gerçek Marksist-Leninist partisinin üzerinde yükseleceği ideolojik-siyasi-örgütsel çizgiyi inşayı ve devrimci potansiyel taşıyan gruplarla Marksizm-Leninizm temelinde birleşmeyi temel görev olarak belirledi. THKO'nun Türkiye proletaryasının Devrimci Komünist Partisi'ni kurmak için ilkeli bir birliğin sağlanması yolunda üç yıl boyunca yürüttüğü mücadeleye karşın bu gruplarla birlik gerçekleşmedi. Grupçu, kariyerist, küçük-burjuva önderlikler birliğin önünde engel oldular. Bu süre içinde bu gruplar revizyonist ve oportünist çizgiyi sistemleştirdiler, kariyerist şeflerin kişisel çıkarları ve revizyonizm temelinde bir çok kez bölündüler. Bu grupların tabanında yer alan gerçek komünistler Marksist-Leninist harekete katıldı. Ekim 1978'de toplanan THKO Konferansı örgütün, ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgisini onaylayarak bu çizgi temelinde Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresini hazırlamakla görevli Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nü kurdu. THKO, bu aşamaya 1975'de Kruşçevci modern revizyonistlerin, 1977'de revizyonist-Troçkist hizipçilerin ve yine aynı yıl "Üç Dünya"cı revizyonistlerin örgütü Marksist-Leninist yolundan ayırmayı ve tasfiyeyi amaçlayan girişimlerini boşa çıkararak ulaştı. Ülkemizdeki bütün komünistlerin Kongresi olarak toplanan Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi'nde kabul edilen Program, Tüzük ve diğer kararlar bütün bu mücadelelerin bir sonucudur. Marksizm-Leninizmin Türkiye koşullarına uygulanması olan Parti'nin bu siyasi çizgisi 1975'ten beri Yugoslav, Sovyet, Çin revizyonizmine, "Avrupa Komünizmi"ne, Troçkizme, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne, revizyonist "Mao Zedung Düşüncesi"ne, küçük-burjuva maceracılığına ve reformizme karşı her alanda verilen mücadele içinde oluşmuştur.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin amacı, demokratik devrimi tamamlamak, kesintisiz olarak sosyalizme geçmek, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşasını tamamlayarak, bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazılı komünist topluma ulaşmaktır. Parti, Ulusal Demokratik Halk Devriminde, sosyalist devrimde, sosyalizmin inşasında işçi sınıfının hegemonyasını ve öncülüğünü gerçekleştirir. Komünist topluma ulaşıldığında Partinin görevi ve varlığı son bulacaktır. Türkiye Devrimci Komünist Partisi bütün bu mücadelelerde kendi gücüne dayanma ilkesini kendine rehber alır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin yakın hedefi, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünün şiddete dayanan bir devrimle yıkılması ve devrimci işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasıdır. Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında; emperyalistlere ve komprador-tekelci burjuvaziye ait olan bütün bankalara, sanayi işletmelerine ve onların diğer mülklerine el konacak, emperyalist devletlere olan bütün borçlar iptal edilecek, bütün topraklar millileştirilecek, hazine topraklarına ve toprak ağalarının ellerindeki topraklara tazminatsız olarak Köylü Komiteleri aracılığıyla el konacak ve feodal, yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü topraklar köylüye dağıtılacaktır. Bütün emperyalistlerle yapılan ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, mali her türlü anlaşma iptal edilecektir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı gerçekleştirilecek ve ulusların tam hak ve dil eşitliği sağlanacaktır. Devrim kesintisiz olarak sosyalist devrime geçecektir.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu bilinciyle hareket eden Türkiye Devrimci Komünist Partisi bu hedefe/ulaşabilmek için işçi sınıfı ve emekçi halkı devrime hazırlar, işçi sınıfı ve müttefiklerini değişik örgütlerde örgütler, onların tüm güçlerini partinin çizgisi doğrultusunda tek hedefe doğru yönlendirir.

Parti, karşı-devrimin silahlı kuvvetlerinin dağıtılmasının, devrimci halk iktidarının zor yoluyla kurulmasının ve devrimin kazançlarının savunulmasının aracı olan halk ordusunun halkın silahlandırılması temelinde kurulmasına önderlik eder, onu yönetir.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının en kararlı savunucusudur. Parti, ulusal eşitsizlikleri ve ezen ulus Türk şovenizmine karşı mücadele eder. Partinin bu siyaseti, devrimin çıkarına olan Türk, Kürt ve diğer milli yetlerden Türkiye halkının gönüllü birliğini ve ortak düşmana karşı ortak mücadelesini sağlar.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, her koşulda varlığını sürdürebilecek, varlığını ve faaliyetini düşmanın yasalarıyla sınırlamayan illegal bir örgüt olarak örgütlenmiştir; O'nun örgütlenmesinde ve faaliyetinde gizlilik ilkesi belirleyicidir.

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Partinin savaşma gücünün kaynağı olan gönüllü irade ve eylem birliği ve demirden disiplin bu Marksist-Leninist ilkenin uygulanmasıyla gerçekleşir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi, liberalizme, bürokratizme izin vermez, Parti üyelerinin insiyatifi ve kollektif çalışma ruhunu geliştirir. Yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya denetimi sağlar.

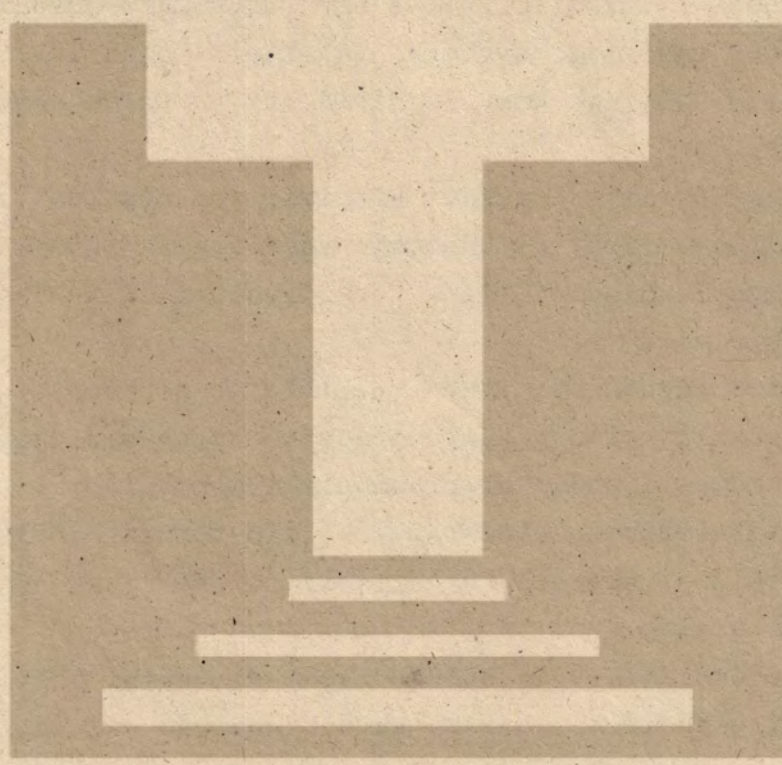
Hata ve eksikliklerin bulunup yok edilmesini sağlayan eleştiri-özeleştiri, Partiyi güçlendiren, savaşma gücünü artıran vaz geçilmez bir silahtır. Parti eleştirinin övgü düzme veya karalama düzeyine indirilmesine, eleştirilerin bastırılmasına izin vermez.

Parti, devrim ve sosyalizm davasına kararlı ve bilinçli olarak bağlı öncü işçileri saflarına kazanarak bileşimini sürekli mükümmelleştirir, saflarının bileşiminde işçi sınıfına dayanır.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onlar her ülkedeki uşaklarına karşı, dünya halklarının bu ortak düşmanlarına karşı yönelen anti-emperyalist cepheye bütün gücüyle katılır. Ulusal Kurtuluş hareketlerini destekler.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Uluslararası Komünist Hareketin Türkiye'deki devrimci müfrezesidir. Türkiye Devrimci Komünist Partisi kardeş komünist partilerle ilişkilerde tam eşitlik, iç işlerine karışmama ve karşılıklı enternasyonalist işbirliği ve destek ilkesine bağlı kalır. Türkiye Devrimci Komünist Partisi dünyanın tek sosyalist ülkesi Arnavutluk'un, çeşitli ülkelerde devrim ve sosyalizm için savaşan kardeş Marksist-Leninist partilerin kararlı destekçisidir.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Marksist-Leninist partiler arasında yeni bir örgütlü birliğin gerçekleşmesi için çalışır. Bu örgütlü birlik Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretileri üzerinde, Üçüncü Enternasyonal'in şanlı mirası üzerinde, devrimci proletaryanın mücadele deneyleri üzerinde; Sovyet, Yugoslav ve Çin revizyonizmine, "Avrupa Komünizmi"ne ve revizyonist "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelenin başarıları üzerinde yükselcektir.

TÜSTAV

PARTİ ÜYELİĞİ

(Parti Üyesinin Hak ve Görevleri)

1) Parti Program ve Tüzüğünü kabul eden ve bunları hayata geçirmek için aktif olarak mücadele eden, parti örgütlerinden birinde yer alan, tüm parti kararlarını uygulayan ve aidatını düzenli olarak ödeyen herkes TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ (TDKP) ÜYESİ olabilir.

2) Parti üyesinin görevleri şunlardır:

a- Partinin Programına, Tüzüğüne, kararlarına saygı göstermek ve bunları eksiksiz uygulamak, partinin yayınlarını titizlikle incelemek, parti kararlarını pratiğe geçirmede aktif ve yaratıcı olmak,

b- Marksist-Leninist teoriyi sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlı bir biçimde özümlemek için çalışmak, devrimci teoriyle pratiği birleştirmek,

c- Partinin birliğini tüm hizipçi ve bölücü tavırlara karşı savunmak. Burjuva-revizyonist ideolojinin her türlü etkisine karşı, liberalizm ve bürokratizme karşı amansız mücadele sürdürmek, Partiyi, Marksizm-Leninizmi, proletarya enternasyonalizmini savunmak,

d- Kitlelerle bağlarını sürekli geliştirmek, onları partinin siyasetinin doğruluğuna inandırmak, kitlelerin fikirlerini daima dikkate almak, kitleden gelen doğru eleştiri ve önerileri uygulamak,

e- Partinin ve halkın çıkarlarını kişisel çıkarların üstünde tutmak, en büyük fedakarlıklara hazır olmak. Devrimci tarzda düşünmek, çalışmak ve yaşamak,

f- Düşmana karşı uyanık olmak, illegalite kurallarına uymak, parti sırlarını her koşulda korumak. Poliste, mahkemede ve düşmanın benzer kurumların da komünist kişiliğini ve kararlılığını korumak, her koşulda partiye sadık kalmak, düşmanın zulmünü yiğitçe göğüslemek, hiç bir şekilde partinin örgütlenmesi, faaliyeti ve parti üyeliği hakkında parti izni olmaksızın açıklama yapmamak,

g- Eleştiri özeleştiriye hiç bir kısıtlama yapmaksızın geliştirmek, eleştiriye övgü düzme veya karalama düzeyine indirenlere karşı uzlaşmaz olmak, hata ve eksikliklerine karşı sert ve acımasız olmak, kendisinin ve başkalarının hata ve eksikliklerini partiden gizlememek, onları açığa çıkarmak, hata ve eksikliklerin giderilmesi için mücadele etmek,

h- Yoldaşlarıyla komünist kardeşlik bağlarını geliştirmek, onlara karşı duyarlı ve özenli olmak; eğer güçlükler içindeyseler, sınıf düşmanlarının zulmüne uğramışlarsa onlara ihtiyaçları olan her türlü siyasi, maddi, manevi destek ve yardımı vermek,

ı- Parti mallarının korunmasına büyük özen göstermek. Parti gelirlerini arttırmaya çalışmak, parti gelirlerinin harcanmasında titiz ve tumumlu olmak,

j- Partinin gelişmesinin gerisinde kaldığı için parti üyesinin görevlerini yerine getiremeyen bir parti üyesi, kendi isteği ile parti sempatisini olabilir.

3) Parti Üyesinin hakları şunlardır:

- a- Yer aldığı parti örgütünde ve parti yayınlarında parti siyasetinin tüm sorunları üzerinde tartışmalara özgürce katılmak,
- b- Yer aldığı parti örgütünün hangi düzeyde olduğundan bağımsız olarak tüm parti üye ve görevlilerini eleştirmek,
- c- Parti yönetici organlarını seçmek ve bu organlara seçilmek,
- d- Yer aldığı parti örgütünde kendi tavır ve eylemi ile ilgili tartışma veya karar alınması durumunda şahsen orada bulunmak,
- e- Tüm kişisel ve parti ile ilgili sorunlarda TDKP Merkez Komitesine kadar, tüm yönetici organlara baş vurmak; soru, istek, duyuru ve önerilerini iletme,

4) Partiye alınma:

- a- Partiye alınma tamamen kişiseldir ve üyeler partiye tek tek alınır.
- b- Partiye alınmada milliyet, sınıf kökeni, ırk ve cinsiyet ayrımı yapılmaz,
- c- Partiye alınmak için 18 yaşını tamamlamış olmak gerekir,
- d- Türkiye'de oturan herkes ve iş veya öğrenim için geçici olarak yurtdışında bulunan Türkiyeliler partiye üye olabilir,
- e- Partiye katılmak isteyen herkes; isteğinin nedenlerini, içinde bulunduğu hayat koşullarını, geçmişini ve şimdiki durumunu hiç bir şey gizlemeden anlattığı öz geçmişini partiye sunar. Bu isteğin görüşülebilmesi için isteklinin ideolojik ve ahlaki niteliğinden parti önünde sorumlu olan iki üye tarafından önerilmesi gerekir,
- f- Partiye katılma isteği İl Komitelerince karara bağlanır. İsteği İl Komitelerince kabul edilenler parti aday üyesi olurlar. İl Komitesi karar vermeden önce ilgili hücrenin görüşünü alır.

TÜSTAV

PARTİ ADAY ÜYELİĞİ

5) Partiye üye olmak isteyen herkes belirlenen aday üyelik süresini tamamlamak zorundadır. Aday üyelik süresinde aday, Parti Programı, Tüzük ve taktiklerini daha iyi kavrar, parti faaliyetine katılır. Parti, bu süre içinde parti çizgisini uygulama ve örgüt içi yaşantıda adayı izler ve üyelik niteliklerine sahip olup olmadığını daha yakından öğrenir. Aday üyelik süresi en az bir en çok iki yıldır. Bu süre yarıtdışı örgütünde en az bir, en çok üç yıldır. Aday üyenin partiye hazırlanmasına yardım etmek parti örgütünün görevidir.

6) Aday üyeler seçme, seçilme ve oy kullanma hakkı dışında parti üyeleriyle aynı hak ve görevlere sahiptir.

7) İl Komiteleri üyelik niteliklerine sahip olduğuna karar verdiği aday üyeleri, Merkez Komitesine üyelik için önerir. Üyelğe alınma Merkez Komitesi kararıyla gerçekleşir. Parti üyeliğinin başlama tarihi Merkez Komitesinin üyelğe kabul kararını aldığı tarihtir. Aday üyelik süresi sonunda, üyelik için önerilmeyen veya Merkez Komitesi tarafından üyelğe kabul edilmeyen aday üyenin, aday üyeliği düşer.

TÜSTAV

PARTİ DİSİPLİNİ

8) Parti disiplini; bütün üyeler için zorunlu ve eşittir. Parti birliğine ve saflığını karşı davranan, Parti Program ve Tüzüğüne aykırı hareket eden, parti kararlarına yerine getirmeyen, parti içi demokrasiyi çiğneyen, görevlerini ihmal eden, yetkilerini kötüye kullanan, davranışlarıyla partinin itibarını sarsan, partiyi aldatan bir üye temel parti örgütü ve yenici organlar tarafından, olaya uygun olarak, uyarı, ihtar, belirli bir süre yönetici olamama, aday üyeliğe düşürme ve partiden ihraç cezaları verilebilir.

9) Partiden ihraç en büyük parti cezasıdır. Bir parti üyesinin ihraç ve aday üyeliğe düşürülmesi, Merkez Komitesi tarafından karara bağlanır. İhraç istenen üye hakkında yürütülen soruşturma süresince Merkez Komitesi ve İl Komitesi kararıyla üyenin üyelik hakları dondurulabilir.

10) Belirli bir süre yönetici olamama cezası İl Komitelerince karara bağlanır. İl Komitesi üyeleri için bu karar, Merkez Komitesi tarafından alınır.

11) Bir parti üyesine uyarı ve ihtar cezaları buldukları parti örgütü ve daha üst organlar tarafından verilebilir. Cezaya karar veren organ, kararını bir üst organa iletir.

12) Parti soruşturması uygulanacak üye, suçlamalar cevaplamak ve kendini savunmak hakkına sahiptir. Soruşturma sonucunda alınacak karar üyeye nedenleri ile birlikte bildirilir. Güvenlik açısından sakıncalı durumlarda ihraç kararının gerekçesi ilgili kişiye açıklanamaz.

13) Hakkında aday üyeliğe düşürülme kararı alınan üye, parti aday üyelerinin hak ve görevlerine sahiptir. Bunların yeniden üyeliğe kabulü ve tamamlamaları gereken aşgari ve azami aday üyelik süreleri aday üyeler için belirlenen genel esaslara göredir.

14) Bütün parti organları üye ve aday üyeler, herhangi bir kademedeki parti üyesi için soruşturma açılmasını veya ceza verilmesini gerekli görürlerse, düşüncelerini yetkili organlara bildirmek hak ve görevlerine sahiptirler.

15) Bir parti üyesi herhangi bir parti cezasına karşı karar veren organın bir üstündeki organdan başlayarak Merkez Komitesi'ne kadar başvurabilir. Partiden ihraç ve aday üyeliğe düşürülme cezalarına karşı itiraz, Parti Merkez Denetim Komisyonu tarafından incelenir ve konuyla ilgili itiraz Merkez Denetim Komisyonu raporuyla birlikte Merkez Komitesi'nde yeniden görüşülerek, kesin karara bağlanır. Bu konuda başvurular üç ay içinde karara bağlamak zorundadır.

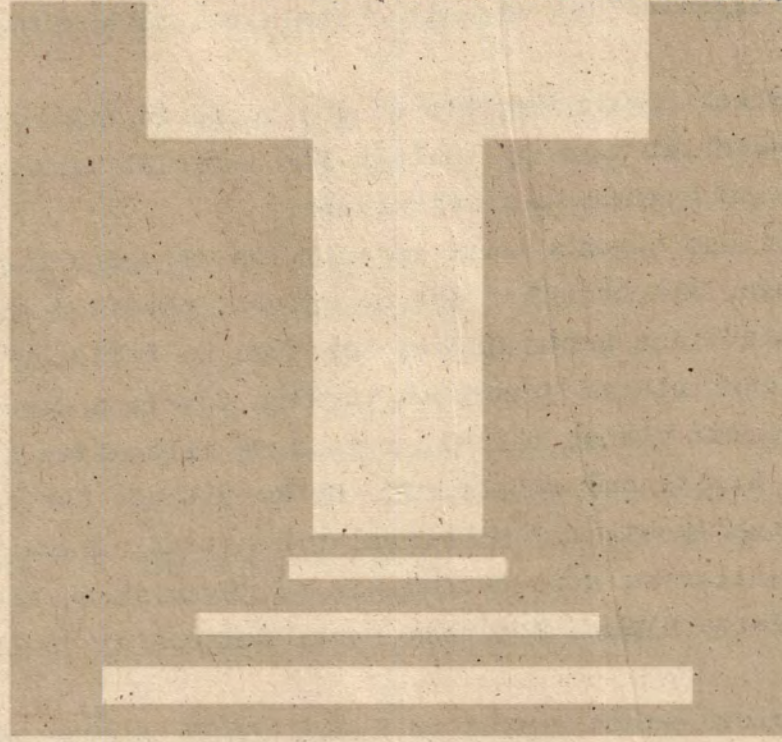
16) Daha önce ihraç edilmiş bir üye uzun süreli bir dönemden sonra, yeniden partiye alınması için başvurabilir. Bu istek İl Komitesince olumlu bulunursa durum Merkez Denetim Komisyonunca incelenir ve Merkez Komitesi kararıyla istekli partiye aday üye olarak kabul edilir.

17) Bir üyenin haksız olarak ihraç edildiği ortaya çıkarsa, Merkez Denetim Komisyonu kararı ve Merkez Komitesi onayı ile tüm hak ve itibarı geri verilir. Bu durumda parti üyesinin geçmiş üyeliği geçerli olur.

18) Bir Türkiye Devrimci Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesinin partiden ihracına veya aday üyeliğe düşürülmesine Merkez Komitesi üçte iki çoğunluğuyla karar verir.

19) Parti birliğinin çiğnenmesi, üst organların kararlarının uygulanmaması, parti çizgisine ters uygulamaların yapılması durumunda Merkez Komitesi sözkonusu parti örgütünü lağvederek komünistlerin genel kayıt yenilemesi kararı alabilir.

20) Üyelerle ilgili disiplin kuralları aday üyeler için de geçerlidir. Ancak aday üyeler için ihraç kararını İl Komiteleri alır.

TÜSTAV

PARTİNİN YAPISI VE PARTİ İÇİ DEMOKRASİ

21) Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Bunun anlamı şudur:

a- Partinin tüm yönetici organları aşağıdan yukarıya seçimle oluşur.

b- Yönetici organlar kendilerini seçen örgütlere faaliyetleri hakkında belirli zamanlarda rapor vermekle yükümlüdürler,

c- Partinin tüm yönetici organları alt organların ve tek tek üyelerin düşüncelerini dinlemek, deneylerini incelemek ve sorunlarını çözmek zorundadırlar,

d- Alt organlar üst organlara faaliyetleri hakkında rapor vermekle yükümlüdürler,

e- Kararlar ilgili örgütlerde düşüncelerin özgürce tartışılmasından sonra alınır. Oybirliği veya oy çokluğu ile karar alınınca tüm parti üyeleri kararı tartışmasız uygulamakla yükümlüdür,

f- Parti üst organlarının kararlarına alt organlar uymak zorundadır. Azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara, partinin tümü Parti Kongresine, iki kongre arasında ise Parti Merkez Komitesi'ne tabidir.

g- İlegal olarak örgütlenen Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin çalışmasında gizlilik ilkesi belirleyicidir ve illegalite koşulları demokrasiden zorunlu bazı kısıtlamaları getirir. Bu koşullarda üst organlar tüm alt organları yeniden düzenleyebilir, üst organların alt organlara verecekleri raporlar illegalite koşullarına göre düzenlenir ve güvenlik açısından koşulları uygun olmadığı zamanlarda Merkez Komitesi Parti Kongresini ve İl Konferanslarını erteleyebilir,

h- Hiç bir parti organı ve üyesi, bağlı olduğu üst organ ve sorumluluğu altındaki alt organlar dışındaki parti organ ve üyeleriyle yetkili organların kararı olmadan hiç bir şekilde örgütsel ilişki kuramaz.

22) Tüm parti organları ve parti üyeleri bilinçli olarak parti disiplinine uyar ve parti içi demokrasinin partiyeye karşı kullanılmasına engel olur. Partinin birliğini, disiplinini ve mücadele gücünü zayıflatan, kararların uygulanmasını engelleyen veya engellemeye yönelik parti içindeki her gruplaşma bir hizip hareketidir. Hiziplerin varlığı demokratik merkezîyetçilik ilkesi ile bağdaşmaz. Hizip kurmaya yönelik herhangi bir faaliyet veya bu yöndeki kuşku hemen üst organa bildirilmelidir. Üst organlar bu bilgiyi hemen Merkez Komitesi'ne iletmekle yükümlüdür.

23) Parti siyasetinin tüm sorunlarının değişik parti örgütlerinde veya tüm partide sağlıklı bir biçimde tartışılması parti üyelerinin dokunulmaz bir hakkıdır. Ancak partinin siyaseti üzerine geniş bir tartışma, azınlığın kendi görüşlerini parti çoğunluğuna zorla kabul ettirme girişimlerine veya bölücü gruplar yaratma isteklerine engel olmak ve partinin gücünü ve istikrarını sarsmamak için örgütlü olmak zorundadır.

Parti içinde geniş bir tartışma şu koşullarda Merkez Komitesi kararıyla başlatılabilir:

a- İl Komitelerinin beştebiri bu konuda isteklerini belirttikleri zaman,

b- Merkez Komitesinde partinin siyasetinin önemli sorunlarında istikrarlı bir çoğunluk yoksa,

c- Merkez Komitesinde belli bir görüş etrafında istikrarlı bir çoğunluk sağlandığı halde, Merkez Komitesi bu görüşün doğruluğunu parti içi bir tartışmayla saptamak istediği zaman.

24) Parti çalışmasında kollektif çalışma esastır. Bütün organlar kollektiflik ruhunu geliştirir, kollektif yönetimle kişisel sorunluluğu ve insiyatifi birleştiren bir çalışma yürütür. Tüm önemli sorunlar kollektif olarak çözümlür. Her partili belirlenen sınırlar içinde ve kollektiflik kurullarına uygun olarak üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmek zorundadırlar.

25) Türkiye Devrimci Komünist Partisi üretim ve bölge esasına göre örgütlenir. Bu şu anlama gelir:

a- Partinin temel örgütleri fabrika, işletme ve semt, diğer kurum ve üretim alanlarında yaratılan hücrelerdir. Buralarda en az üç, en çok yedi üye ve aday üye yetkili organların kararıyla bir parti hücresini oluştururlar.

b- Belirli bir bölgedeki tüm parti örgütleri tek parti örgütünde toplanırlar ve tek bir yönetici organa, İl Komitesine bağlanırlar. İl Komitesinin sorumlu olduğu bölgenin sınırları Merkez Komitesi tarafından belirlenir. İl Komitesi bu bölgede faaliyet gösteren tüm parti örgütlerinin ve organlarının üstündedir.

26) Her düzeyde parti yönetici organlarının seçimi gizli oy açık sayım esasına göre yapılır. Seçimlerde parti üyeleri tek tek aday gösterilir, liste çıkartılamaz. Seçim sonucunda, seçime katılan delegelerin en az salt çoğunluğunun oylarını alan ve seçime katılan adaylar içinden en çok oyu alan aday seçilmiş olur. Seçime katılan tüm üyelerin aday olma, aday önerme, aday olanların çekilmesini isteme, adayları eleştirme dokunulmaz haklarıdır.

PARTİ ORGANLARI

27) Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin en yüksek organı Parti Kongresidir. Olağan Kongreler her dört yılda bir toplanır. Olağanüstü Kongre Merkez Komitesi kararıyla veya bir önceki kongrede temsil edilen toplam üye sayısının en az üçte birinin isteğiyle toplantıya çağırılır. Kongrede temsil edilme kurulları ve delege seçim yöntemi Merkez Komitesi tarafından belirlenir.

28) Parti Kongresi:

- a- Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonu raporunu inceler, karara bağlar,
- b- Parti Program ve Tüzüğünü gözden geçirir, gerekli gördüğü değişiklikleri yapar,
- c- Parti siyasetinin önemli sorunları üzerine genel taktik çizgiyi belirler,
- d- Merkez Komitesi ve Merkez Denetim Komisyonununu seçer,

29) Merkez Komitesinin ve üye ve yedek üyelerinin sayısı parti Kongre since belirlenir. Merkez Komitesi bu sayıyı üçte bir oranında artırabilir. Merkez Komitesi üyelerinin bir veya bir kaçının Merkez Komitesi üyeliklerinin herhangi bir nedenle bitmesi veya Merkez Komitesinin genişletilmesi durumunda Kongrece seçilmiş yedek üyeler, yedeklik sıralarına göre, Merkez Komitesi üyesi olurlar, bunun için Kongrece seçilmiş yedek üyelerin sayısı yeterli olmazsa Merkez Komitesi yeni üye ve yedek üyeler atar. Merkez Komitesinin genişletilmesi, yeni üye ve yedek üyelerin atanması kararı Merkez Komitesi üçte iki çoğunluğu ile alınır.

30) Merkez Komitesi genel toplantısı en az altı ayda bir yapılır. Merkez Komitesi yedek üyeleri bu toplantılara oy hakları olmaksızın katılırlar.

31) İki Kongre arasında Merkez Komitesi partinin tüm faaliyetlerini yönetir. Parti Merkez Organlarının yazı kurullarını saptar, partinin gücünün dağılımını yapar ve partinin merkez kasasını yönetir.

32) Merkez Komitesi genel toplantıları arasında Merkez Komitesi sorumluluk ve görevlerini yerine getirmekle yükümlü Yürütme Komitesini ve partinin gündelik faaliyetini yürütülmesi, kararların uygulanmasının örgütlenmesi ve denetlenmesi, kadroların görevlendirilmesiyle yükümlü Sekreteryayı seçer, Yürütme Komitesi ve Sekreteryanın sayısı Merkez Komitesi tarafından belirlenir.

33) Merkez Denetim Komisyonunun üye ve yedek üyelerinin sayısı Kongrece belirlenir. Herhangi bir nedenle bir üye organdan ayrıldığı zaman onun yerini Kongrede seçilen bir yedek üye doldurur. Merkez Denetim Komisyonu, üyeleri arasından Merkez Denetim Komisyonu Başkanını seçer. Merkez Denetim Komisyonu en az dört ayda bir toplanır.

34) Merkez Denetim Komisyonunun görevleri şunlardır:

- a- Partide bürokratinin ortaya çıkmasına karşı mücadeleyi titizlikle izler, parti içinde herhangi bir bölücü akımın gelişmesine karşı uyanık olur,

b- Parti çizgisi ve Tüzüğünü, parti disiplinini, komünist ahlakı ihlal eden üye ve aday üyelerle ilgili sorunları inceler ve denetler,

c-Partiden ihraç ve diğer parti cezalarına karşı üye ve aday üyelerin itirazlarını görüşür, üye ve aday üyelerin üst organların kararları ve uygulamaları üzerine şikayet, rapor ve mektuplarını inceler,

d- Merkez Komitesi ve bağlı organların kasalarını, ödentilerin ödemesi ve toplanmasını denetler,

İL ÖRGÜTLERİ

35) İl Parti Örgütünün üst organı İl Konferansı, iki konferans arasında İl Parti Komitesidir. Bu organlar faaliyetlerini Parti Kongresi ve Merkez Komitesi kararına göre düzenler.

36) Olağan İl Konferansları iki yılda bir toplanır. Olağanüstü İl Konferansı Merkez Komitesi ve İl Komitesi kararıyla veya İl Örgütüne bağlı parti üyelerinin üçte birinin isteğiyle toplanır Konferansta temsil edilme kuralları ve delege seçimi yöntemi Merkez Komitesi tarafından belirlenir.

37) İl Konferansı; İl Komitesi ve İl Denetim Komisyonu raporlarını inceler, karara bağlar, ildeki parti çalışmasının sorunlarını inceler, İl Komitesini, İl Denetim Komisyonunu ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi Delegelerini seçer.

38) İl Komitesi ve İl Denetim Komisyonu asil ve yedek üyelerinin sayısı İl Konferansınca belirlenir. Bu organların üyelerindeki herhangi bir azalma da yerleri Konferansta seçilen yedek üyelerce doldurulur.

39) İl Komitesi; İl Komitesi toplantıları arasında İl Komitesi sorumluluk ve görevlerini yerine getirmek, gündelik faaliyetleri yürütmek, kararların uygulanmasını örgütlemek ve denetlemek göreviyle yükümlü İl Sekreterliğini seçer, İl Komitesi sekreterliği seçiminde Parti Merkez Komitesi onayı gereklidir.

40) İl Komitesi sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini yönetir. Parti kararlarının ve çizgisinin titizlikle uygulanmasını sağlar. Partinin kaynak ve güçlerinin bölgedeki dağıtımını yapar, il kasasını yönetir.

41) İl Komitesi faaliyetleri hakkında Merkez Komitesine düzenli rapor verir. Aynı şekilde İl Örgütlerine faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermekle yükümlüdür.

42) İl Komitesi en az dört ayda bir toplanır. Bu toplantılara yedek üyeler oy hakları olmaksızın katılırlar.

43) İl Denetim Komisyonu; üyeleri arasından, İl Denetim Komisyonu Başkanı seçer. İl Denetim Komisyonu en az iki ayda bir toplanır. İl Denetim Komisyonunun görevleri şunlardır:

a- İlde bürokrasinin ortaya çıkmasına karşı mücadeleyi titizlikle izler, herhangi bir bölücü akımın gelişmesine karşı uyanık olur,

b- Hakkında disiplin cezaları verilmiş parti üye ve aday üyelerinin üst organlara başvurmalarını denetler,

c- İlde parti kasasını, aidatların ödenmesini ve toplanmasını denetler,

44) YURTDIŞI ÖRGÜTÜ: İş veya öğrenim için geçici olarak yurtdışında bulunan Türkiyelilerin yoğun olduğu ülkelerde Merkez Komitesi kararıyla parti örgütleri kurulur. Merkez Komitesi tarafından belirlenen bir veya birkaç ülkedeki tüm parti örgütleri tek bir yönetici organa; söz konusu ülkelerdeki faaliyetten sorumlu Parti Komitesine bağlanır.

Yurtdışında bulunan parti örgütleri, Parti Komiteleri, Denetim Komisyonları; İl Örgütü, İl Komitesi, İl Denetim Komisyonu için belirlenen kuralara göre oluşur ve faaliyet gösterir. Çalışma alanlarının özelliğinden çıkan ek görevler ve yetkiler Merkez Komitesi tarafından belirlenir.

45) ARA ORGANLAR: Merkez Komitesi kararıyla birden fazla ildeki tüm parti örgütlerinin faaliyetini yönetmek, parti çizgisi ve kararlarının eksiksiz uygulanmasını sağlamakla görevli Bölge Komiteleri kurabilir. Bölge Komite ve Bölge Denetim Komisyonu, bağlı illerin İl Konferanslarında seçilen Bölge Konferansı delegelerinin katıldığı Bölge Konferansında seçilir. Olağan Bölge Konferansları iki yılda bir toplanır.

TÜSTAV

PARTİNİN TEMEL ÖRGÜTLERİ

46) Partinin temel örgütleri olan hücreler partinin temelini oluşturur. Hücreler üç ile yedi üye ve aday üyeden oluşur. Hücreler fabrika, işletme ve semt, diğer kurum ve üretim alanlarında oluşturulur.

47) Hücreler kendi içinde sekreterini seçer, sekreterin seçiminde İl Komitesi onayı gereklidir. Aday üyeler hücre sekreteri olamaz.

48) Çok sayıda partinin bulunduğu fabrika, işletme ve semt, diğer kurum ve üretim alanlarında İl Komitesi kararıyla birden fazla hücre kurulabilir. Birden fazla hücrenin bulunduğu yerlerde yönetici komite seçilir. Seçim yöntemi İl Komitesi tarafından belirlenir. Bu komite söz konusu fabrika, işyeri, semt veya diğer kurum ve üretim alanlarındaki parti faaliyetini yönetir.

49) İşçiler ve emekçileri partiye bağlayan, kitlelerin hayat ve mücadele deneylerini partiye taşıyan, partiyi yeni üyelerle besleyen, onun hayat kaynağı olan hücrelerin görevleri şunlardır:

a- Parti çizgisini, karar ve direktiflerini uygulamak, emekçi kitleleri eğitmek ve devrim ve sosyalizm davasına kazanmak için siyasi, ideolojik propaganda ve örgütlenme çalışmalarını sürdürmek,

b- Parti saflarını güçlendirmek, yeni üyeler kazanmak ve onları eğitmek,

c- Parti üye ve aday üyelerinin sınıf düşmanlarına, revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele içinde eğitmek, Marksizm-Leninizmi kavramalarını sağlamamak, onları enternasyonalist, militan, cesur ve disiplinli, parti için her türlü fedakarlığa hazır savaşçılar haline getirmek,

d- Parti üye ve aday üyelerinin devrimci uyanıklığını artırmak, ille galite koşullarında mücadele yeteneklerini artırmak, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının polis ve ordusuyla çarpışmaya hazırlamak, askeri eğitimlerini gerçekleştirmek,

e- Kitlelerle sıkı bağlar kurmak, onları parti siyasetinin doğruluğuna inandırmak, parti tarafından belirlenen görevlerin gerçekleştirilmesi için kitleleri seferber etmek. Emekçi kitlelerin düşünce ve isteklerini tespit etmek,

f- Hücre deneylerinin sonuçlarını, düzenli olarak aktararak parti çizgisinin derinleştirilmesine katılmak,

g- Hazırlanmasına katılarak, titizlikle inceleyip eleştiri ve önerilerini ileterek, kitleler arasında dağıtarak, mali sorunların çözümüne katılarak parti basınına yardımcı olmak,

h- Eleştiri ve özeleştiriye geliştirmek, komünistleri hatalara karşı uzlaşmaz bir ruhla yetiştirmek, hataları açığa çıkarmak ve ortadan kaldırmak. Örgüt Program ve Tüzüğüne çığnenmesine karşı mücadele etmek.

PARTİ VE TÜRKİYE GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ

50) Türkiye Devrimci Komünist Partisi, gençliği komünizm hedefi doğrultusunda eğitmek, örgütlemek ve mücadeleye seferber etmek için Türkiye Genç Komünistler Birliği'nde örgütler.

Parti çizgisi ve önderliğinde komünizm için verilen mücadeleye katılan gençliğin kitle örgütü olan Türkiye Genç Komünistler Birliği; partiye yeni üyelerin hazırlandığı, eğitildiği bir parti okulu ve parti önderliğinin gençlik içinde sağlamlaşmasının aracı olan bir örgüttür.

51) Türkiye Genç Komünistler Birliği mücadelesini parti önderliği ve yönetiminde sürdürür. Türkiye Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi, İl Komitesi ve birim hücreleri, çalışmalarını Türkiye Devrimci Komünist Partisi Merkez Komitesi, İl Komitesi ve birim hücrelerinin doğrudan yönlendirilmesi altında yürütür.

52) Partinin bir yan örgütü olan Türkiye Genç Komünistler Birliği siyasi bakımdan partiye bağlıdır, örgütsel bağımsızlığa sahiptir. Bunun anlamı şudur:

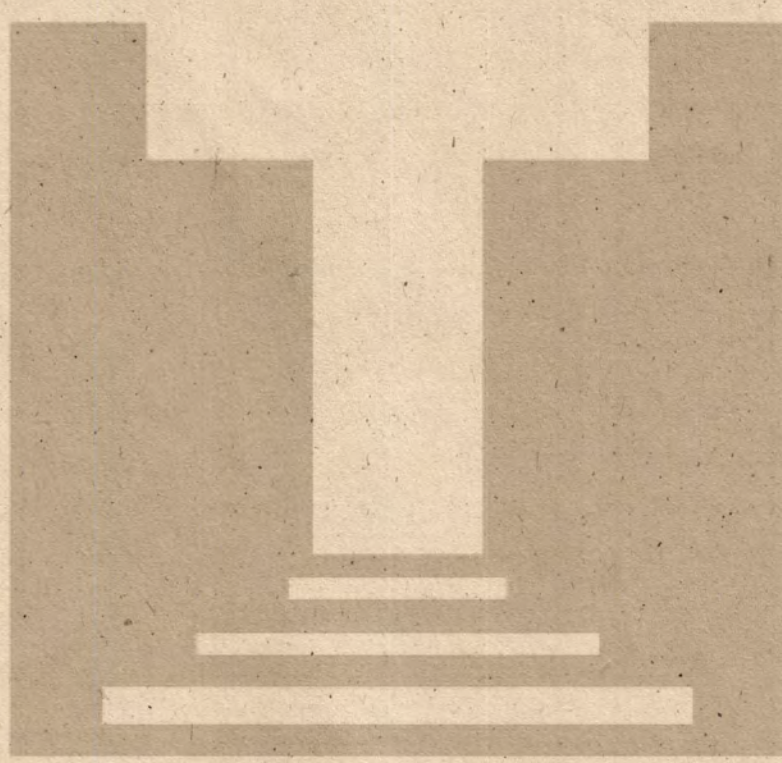
Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin ayrı programı, stratejik ve taktik çizgisi yoktur. Türkiye Genç Komünistler Birliği, Parti Programı ve partinin stratejik ve taktik çizgisi doğrultusunda ve partinin ülke çapında sürdürdüğü mücadeleye bağlı olarak mücadelesini sürdürür. Kendi iç örgütsel faaliyetinde ve parti kararlarının parti organları önderliğinde, insiyatifli bir şekilde hayata geçirilmesinin örgütlenmesinde bağımsızdır.

TÜSTAV

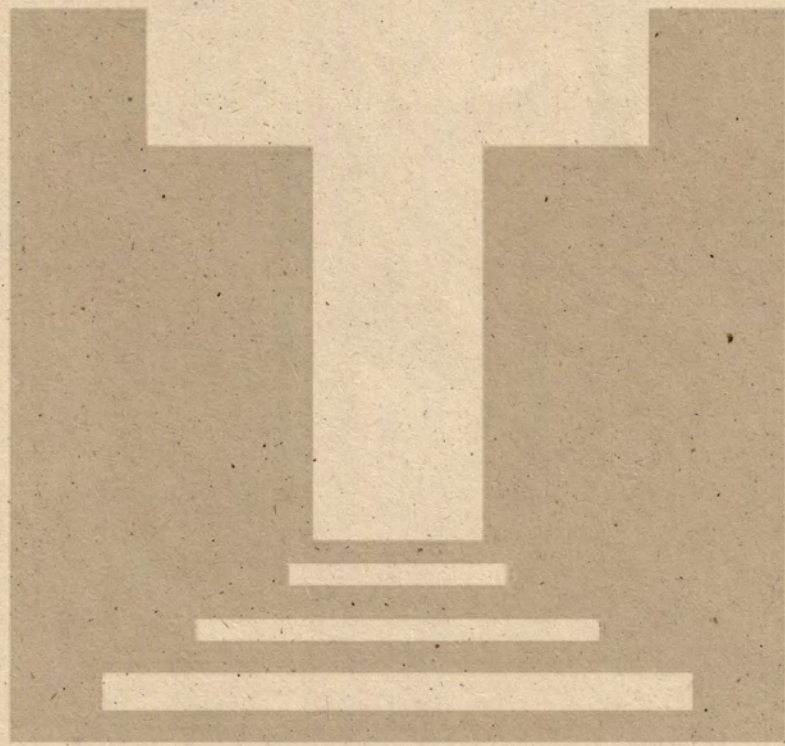
PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

53) Partiñin mali kaynakları üyelerinin ödentileri, yapılan bağışlar, belirli zamanlarda açılan kampanyaların gelirleri ve diğeri gelirlerdir.

Parti üye ve aday üyelerinin aylık ödentileri Merkez Komitesi tarafından belirlenen kurallara göre tesbit edilir.

TÜSTAV

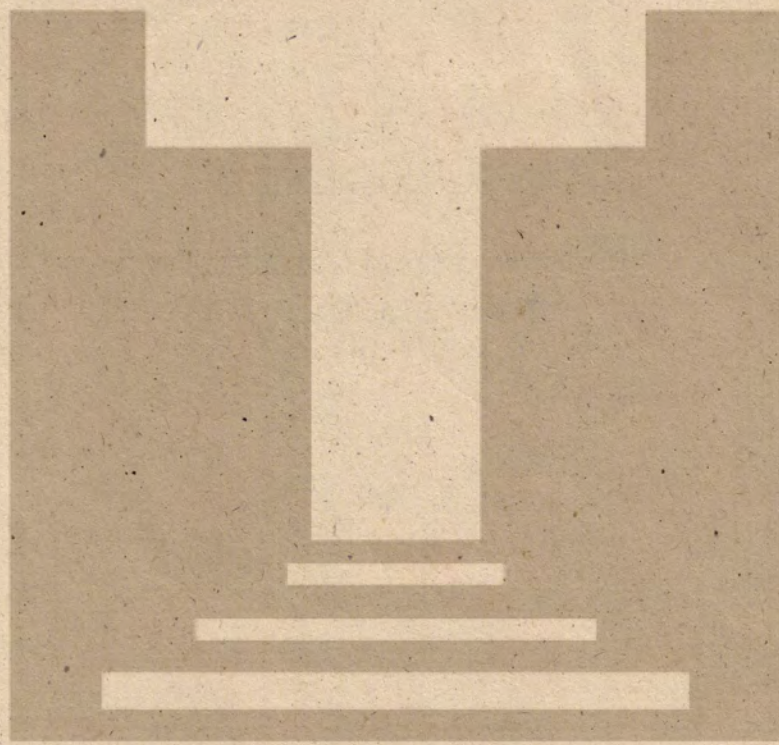

TÜSTAV

KONGRE KARARLARI: 1

ÖRGÜTÜN SİYASİ TEZLERİNİN
ONAYLANMASI

TÜSTAV

TÜSTAV

F A S İ Z M Ü Z E R İ N E

Devletin bir veya birkaç sınıfın ezilen sınıflar üzerindeki egemenliğinin devamını sağlayan bir şiddet aleti olduğu bilinmektedir. Devlet, sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte silahlı özel grupların temelini oluşturduğu bir şiddet aleti olarak oluşmuştur. ve sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte sönüp yok olacaktır. Köleci, feodal ve kapitalist toplumlarda devlet; köle sahiplerinin, feodallerin ve kapitalistlerin uzlaşmaz karşıtları olan emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlüğüdür, egemen sınıfın karşıtı üzerinde uyguladığı şu veya bu biçim alan şiddetin aracıdır. Bu, devletin özüdür ve devlet kavramı şiddet kavramından ayrılmaz.

Devlet her zaman bir şiddet aleti olmasına karşın, bu şiddet, çeşitli dönemlerde içinde bulunulan ekonomik, siyasi ve sosyal koşullara ve esas olarak devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin gelişmesine ve ilişkisine bağlı olarak çeşitli biçimler alır. Ve şiddetin uygulanma yöntemlerinde ortaya çıkan bu değişiklikler, devletin biçiminin değişmesine yol açar. Dolayısıyla devletin özü ve sınıfsal niteliği değişmeden, şiddet yöntemleri, yani devletin biçimi değişebilir ve tarih köleci, feodal ve kapitalist devletin aldığı çeşitli biçimlerin birçok örneğini sunmuştur.

Kapitalist burjuvazi de sınıf egemenliğini çeşitli biçimler altında sürdürmüştür. Ve emperyalizm dönemine girilip burjuva devletin muhtevasında bir değişiklik ortaya çıktığında, genel olarak burjuvazinin devletin yerini, onun bir zümresinin, tekelci burjuvazinin devleti aldığı anda, yani burjuva diktatörlüğü mali sermayenin oligarşik diktatörlüğüne dönüştüğünde, oligarşik devlet yine çeşitli biçimler almaya devam etmiştir.

Emperyalizm döneminde ortaya çıkmakla kalmayan aynı zamanda Ekim Devrimi sonrası dolayısıyla proleter devrimleri döneminin bir olgusu olan faşist diktatörlük, burjuva demokrasisinin yanı sıra tekelci burjuvazinin diktatörlüğünün iki başlıca biçiminden birisi olmuştur. O, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında tekelci burjuvazinin son egemenlik sistemidir.

Faşizmin kaynağı tekelci kapitalist ekonomi, sınıfsal dayanağı tekelci burjuvazidir.

Tekeller yalnızca ekonomik hayatta egemenliklerini sağlayıp üretimi, pazarları, hammadde kaynaklarını vb. denetimleri altına almakla, en gerici üretim ilişkileriyle uyum sağlayıp birarada bulunmakla ve üretici güçlerin gelişmesini önlemekle kalmazlar. Bu temelde tekelci burjuvazi siyasi bakımdan gericiliğin esas kaynağını oluşturur. O, proletarya ve ezilen halkların ve ulusların mücadelesini ezmeye yönelik ve tüm gericileri etrafında toplayan esas güç haline gelmiştir. Feodalizme karşı ilerici bir rol oynayan sanayi burjuvazisinden farklı olarak tekelci burjuvazi, can çekişmekte olan kapitalizmin temsilcisi, çağın gündeminde olan sosyal devrimin hedefi gerici bir burjuvazidir. Tekellerin, mali sermayenin eğilimi her yere egemen olma, siyasi alanda da tekelle kurma, çürüme ve gericilik eğilimidir. Emperyalizm, tekeller, genel olarak demokrasi ile çelişir, hem iç ve hem de dış siyasette demokrasiyi yıkmaya ve gericiliğe eğilim gösterir. Lenin'in dediği gibi, tekelci kapitalizmin üst yapısı demokrasiden siyasi gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder, siyasi gericilik tekele tekabül eder.

Bu gericilik ve demokrasinin inkarı eğilimi, tekelci kapitalist ekonomiden kaynaklanır. Çağımızda yalnızca bazı tekeller ya da tekelle grupları değil, genel olarak tekeller ve mali sermaye, siyasi gericiliğin kaynağıdır ve demokrat ya da liberal bir eğilim taşıyamazlar. Kuşkusuz tekeller ve mali sermaye grupları ekonomik

alanda olduğu gibi siyasi alanda da birbirleriyle çelişir, rekabete girer ve çatışır ama bu çekişme ve çatışma gericiiler arası çelişme ve çatışmalardır. Gericiilik ile demokrasi eğilimi arasındaki çelişme ve çatışmalar değil.

İşte faşizm tekellerin bu gericiilik eğiliminin proleter devrimlerinin (ve proletarya önderliğindeki demokratik devrimlerin) gündemde olduğu çağımızda yoğunlaşmış ifadesinden başka bir şey değildir. (Faşizm için söylenen herşey sosyal-faşizm açısından da geçerlidir). Faşist diktatörlük, gerekli iç ve dış koşulların olgunlaşmasıyla tekellerin gericiilik eğiliminin bir devlet biçimi haline gelmesidir.

Faşist diktatörlük, tekellerin "bir kesiminin diktatörlüğü", doğru deyişle salt bir hükümet biçimi değildir. O, yoğunlaşan buhran koşullarında, eski yöntemlerle yönetemez ve kapitalizmin istikrarını sağlayamaz duruma gelen tekelci burjuvazi - nin sosyal devrim ihtimali karşısında ve buhranın yüklerini proletaryanın ve ezilen halkların ve ulusların sırtına yıkmak için başvurduğu ve çürümeyi geliştirip genel - leştiren ve burjuvazinin zaafının ifadesi olan bir sözde çıkış yoludur; tekelci burjuvazinin proletaryaya ve ezilen halklara yönelttiği topyekün bir saldırısıdır. Faşist diktatörlük tekelci burjuvazinin gelişen işçi (ve halk) devrimlerini kana boğmak için ve demokratik özgürlükleri yok etmeye yönelik açık terörcü diktatörlüğüdür.

Faşizm, emperyalistler ve tekeller arası çelişmenin bir ürünü, onların bir kesiminin sözde diğer kesimi üzerinde bir diktatörlüğü değildir. O, devrim ile karşı devrim arasındaki çelişme ve çatışmanın ürünüdür. Ve emperyalist ülkelerde faşist diktatörlükler, ekonomik ve siyasi bunalımın ve sınıf mücadelelerinin yoğunlaştığı koşullarda emekçilerin kitlevi hareketinin tekelci burjuvazinin saldırısıyla yenilgiye uğratılması ve siyasi özgürlüklerin ortadan kaldırılmasına bağlı olarak kurulabilir ve kurulduğu yerlerde böyle olmuştur.

Faşizmin genel olarak tekellerin eğilimi ve bir diktatörlük biçimi olması, tüm tekelci grupların belirli bir anda faşizm yanlısı olması anlamına gelmez. Derinleşen ve dengesiz olarak gelişen kapitalizmin buhranının ilk planda ve öncelikle etkilediği tekeller ve mali sermaye grupları, faşist diktatörlüğün kurulmasında önder bir rol oynar. Buhranın derinleşmesi ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesine bağlı olarak, genel olarak tüm mali sermaye gruplarının eğilimi faşist bir diktatörlüğün kurulması yönüne doğru gelişmesine karşın; buhrandan en çok etkilenen gruplar, faşist yönetim biçiminin oluşturulması için mücadele ederlerken, öteki bazı gruplar o somut durumda henüz eski yönetim biçiminde ısrar edebilirler. Bu, siyasi arenada çeşitli gerici burjuva partilerin en azgınlarıyla diğerleri arasında silahlı çatışmaya varan bir dizi çatışmaya yol açabilir. Ama bu durum bazı tekeller ve tekellerin burjuvazinin temsilcisi bazı partilerin anti-faşist konumunda bulunmalarından kaynaklanmaz. Bu, belirli anda karşı-devrimci şiddetin yöntemleriyle bunlardan hangisinin kullanılacağıyla ilgili bir çatışmadır. Buhranın ve emekçi sınıfların devrimci mücadelesinin gelişmesi faşizm yanlısı tekeller ve partilerin sayısını kabartır, önce faşizmi hazırlayan gerici tedbirler yoğunlaşır ve sonunda faşizm tüm gericiliğin benimsediği bir yönetim biçimi haline gelir.

Faşizmi, gerici tekellerin burjuvazi arasındaki çelişmelerin ürünü olarak gösteren ve onun kaynağının bazı tekellerde olduğunu, örneğin 'savaş tekelleri' ya da yükselen emperyalistlerde olduğunu ileri süren bütün görüşler gericidir ve faşizme hizmet eder.

Faşizmin genel olarak tekellerin eğilimi ve onların bir diktatörlük biçimi olmasına karşın, mali sermaye egemenliği koşullarında o, tek bir devlet biçimi de

gildir. Mali sermaye egemenliği koşullarında oligarşik devlet, bizzat bu oligarşik karakteri dolayısıyla güdükleştirilmiş de olsa, demokratik bir biçim alması, onun örneğin belirli gruplarının liberalizm gibi anti-faşizm gibi sınıfsal özelliklerinden kaynaklanmaz. Böyle özelliklere hiçbir teknelci grup sahip değildir. Buna karşın devletin demokratik bir biçim alması, doğrudan anti-faşist sınıfların mücadelesinin, devrimle karşı-devrim arasındaki ilişkinin sonucudur. Anti-faşist sınıfların yükselen mücadelesiyle baş edemeyen, bu mücadeleyi bastırmada tavizler yolunu seçmeye zorunlu kalan teknelci burjuvazi, demokrat olduğu için değil ama kendisine karşın varolan durumu kabullenir. Burjuva demokrasisi, teknelci burjuvaziye karşın, onun geçici olarak demokrasiye katlanmayı egemenliğini sürdürme bakımından çıkarına görmesiyle var olur. Ekonomi ile siyaset arasında mutlak bir eşit işareti konulamaz. Mali sermaye ekonomik egemenliğini siyasi bakımdan tam teknelini kurmadığı koşullarda, burjuva demokrasisine katlanmak zorunda kalarak da sürdürebilir. Onun ekonomik ve mali egemenliği siyasi rejimlerden bağımsızdır ve o dev ekonomik, mali gücüne dayanarak burjuva devletin herhangi bir biçimi altında ekonomik ve siyasi egemenliğini sürdürebilir. Bu yüzden "sürekli faşizm" vb. gibi ekonomist teoriler de anti-Marksisttir.

Yarı-sömürge ülkelerin, faşizm sorunu açısından özgül durumunu, bu ülkelerin demokratik devrimi tamamlamamış olması ve bu ülkelerde teknelci kapitalizmin temsilcisinin, feodallerle ittifak halinde olan emperyalizmin uzantısı komprador-burjuvazi olmasıdır.

Bu ülkelerde de faşizmin kaynağı teknelci kapitalizmdir. Komprador-teknelci kapitalizmi gerici bir kapitalizmdir. Her gittiği yere gericilik eğilimini taşıyan teknelciler, emperyalizmin uzantısı olarak oluşan ve gelişen komprador-kapitalizme, bu ülkelerde gericiliğin temellerinden birisini, feodal gericiliğin yanında kapitalist gericiliği, faşizmi taşır.

Geri ülkelerde demokratik devrimin tamamlanmamış ve feodalizmin tasfiye edilmiş olmasından dolayı gericiliğin sosyal temeli metropol ülkelerden daha yaygındır? Emperyalizm tarafından beslenen ve yaşatılan, komprador-kapitalizmiyle içiçe varlığını sürdüren feodalizm, siyasi olarak gericilikten başkibir şeye yol açmaz. Çünkü o ömrünü tarihi olarak çoktan doldurmuştur.

Bu ülkelerin komprador-feodal ekonomisi üst yapıda kapitalist gericiliğin yanı sıra feodal gericiliğin de önemli bir yere sahip olmasına yol açar.

Ve bunlara ek olarak bu ülkelerin emperyalizmin ulusal sömürsünün de alanı olması dolayısıyla komprador-feodal egemen sınıfların tavizler siyaseti izleme olanağına pek fazla sahip olmaması, kapitalizmin bunalımının bu ülkelerde daha yoğun bir biçimde yansması vb. gibietkenler egemen sınıfların gericilik eğilimini daha da güçlendirir.

Sonuç olarak, bu ülkelerde burjuva demokratik devlet biçiminin ortaya çıkması ve yaşaması için koşullar elverişsizdir. Ve yalnızca şu veya bu kesimi bakımından değil, genel olarak gericiliği temsil eden emperyalizmin desteklediği komprador ve feodal sınıflar faşist-feodal bir diktatörlüğe yoğun bir eğilim içindedirler ve onların sınıf olarak tasfiyesi demokratik bir devrimi zorunlu kılar.

Ancak bu ülkelerde hiç bir zaman demokratik bir rejimin varolmayacağını söylemek yanlıştır. Metropol ülkelere oranla oldukça geçici bir süre için yaşayabilmesine karşın, geri ülkelerde demokratik bir burjuva diktatörlüğü, yine egemen sınıflara karşın ve halkın demokratik mücadelesine bağlı olarak ortaya çıkabilir. Bu durumda, geri ülkelerde faşist diktatörlük, bu geçici durumun ortadan kaldırılması ve

zaten tümüyle demokratikleşmemiş toplumsal yapı temelinde, genel olarak da devletin yukarıdan aşağıya faşistleştirilmesi yoluyla kurulur. Bu da en başta demokratik halk hareketinin ezilmesini gerektirir.

Burjuva demokratik devrimini tamamlayamayan ve dolayısıyla burjuva demokrasisinin yerleşmediği, köylülerin ve genel olarak halkın burjuva-feodal baskı altında olduğu ülkelerde örneğin komprador-kapitalizmin yeni gelişmekte olduğu 1920'ler Türkiyesi gibi ülkelerde, egemen sınıfların faşist bir diktatörlük kurmak için yok etmeleri gereken demokratik bir rejim ve işçi ve köylülerin yararlandıkları demokratik özgürlükler zaten yoktur. Genellikle tefeci-ticaret burjuvazisi ve toprak ağalarının egemen sınıfları oluşturduğu ve bir yandan da emperyalizmin uzantısı bir komprador-kapitalizmin gelişmekte olduğu bu ülkelerde büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının burjuva-feodal despotluğunun faşist diktatörlüğe dönüşmesi süreci yaşanır. Bu sürecin ekonomik temeli, komprador-kapitalizmin gelişmesidir. Bu, ulusal büyük burjuvazi ve toprak ağaları diktatörlüğünün yerini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünün almasına yol açar. Zaten demokratik olmayan bir despotluk durumundaki burjuva-feodal diktatörlük, komprador ve feodal sınıflarca, faşist-feodal bir diktatörlüğe dönüştürülme eğilimindedir. Onlar kuşkusuz, demokrasiye doğru bir eğilim göstermeyecek, aksine gelişme durumundaki ya da böyle bir potansiyel taşıyan işçi ve köylü hareketini ezmeye, işçilerin ve köylülerin siyasi hayata katılmalarını engellemeye yöneleceklerdir. Demokrasi düşmanı bu sınıfların yetersiz duruma gelen feodal baskıyı, faşist baskıyla tamamlamaya çalışmaktan başka alternatifleri yoktur. Bu zaten demokratik olmayan devlet biçiminin faşist şiddet ve terör yöntemlerinin sistemleştirilmesiyle faşist diktatörlüğe dönüştürülmesi çabasında ifadesini bulur.

Türkiye 1920'lerde böyle bir süreç yaşamış ve ulusal büyük burjuvazi ve toprak ağaları diktatörlüğünün komprador-burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğüne dönüşmesine paralel olarak 1929 buhranının yarattığı koşulların etkisi ve gelişen demokratik ve özellikle ulusal hareketlerin artan bastırılma ihtiyacı temelinde ülkemizde Kemalist faşist bir diktatörlük kurulmuştur. Bu diktatörlük zaman zaman parlamenter ya da askeri ve yarı-askeri görünümlemler alarak, zaman zaman güç yitirip sağlamlaşarak günümüze kadar varlığını sürdürmüştür ve bugün de sürdürmektedir.

Geri ülkelerde komprador, tekelci burjuvazinin yanısıra feodal gericiliğin de sosyal temelini oluşturduğu faşist (feodal-faşist) diktatörlük, emperyalist kapitalizmin sömürge, yarı-sömürge halklara yönelttiği saldırı temelinde, bu saldırıların araçlarından biri olarak şekillendi. Şu veya bu emperyalist kampa ya da devlete bağlı olanların değil, genel olarak komprador-feodal sınıfların bir diktatörlük biçimi olan faşist diktatörlükler, aynı zamanda, yalnızca faşist yönetim altındaki emperyalist devletlere bağlı olarak ortaya çıkmaz. Genel olarak emperyalizm, işçi sınıfına ve sosyal devrime karşı saldırı halinde olduğu gibi, ezilen uluslara, sömürge, yarı-sömürge, bağımlı halklara ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı da saldırı durumundadır. O genel olarak, tüm geri ülkeleri yağmalama ve siyasi tekeline alma eğilimindedir. Dolayısıyla faşist yönetim altında olsun veya olmasın tüm emperyalist devletler geri ülkelerde faşizmi desteklemeye eğilimlidir. Kendi ülkesinde demokrasiye katlanmak zorunda kalan tekelci burjuvazi, geri ülkelerde de demokratik bir yönetim yanlısı olmak durumunda değildir.

Gericilikle halk arasındaki, faşist yanlısı güçlerle demokratik güçler arasındaki çelişmeye ve mücadeleye bağlı olarak kurulan faşist diktatörlükler, yine bu

temelde yıkılabilirler. Gericiler arasındaki çelişmeye bağlı olarak faşist diktatörlüklerin yıkılabileceği ya da gericici sınıfların kendiliklerinden demokratik bir yönetime geçeceklerini sanmak hayaldir. Ne metropollerde tekelci burjuvazinin herhangi bir kesimi ne de geri ülkelerde komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının bazı kesimleri anti-faşist mücadele potansiyeli taşımazlar. Anti-faşist mücadele, faşizmin sınıf dayanaklarına karşı mücadeleden ayrılmaz. Bu mücadele, mevcut düzenin bir hükümeti uğruna mücadele değildir. Anti-faşist halk cephesi hükümetleri gibi, burjuva diktatörlüğün çelişamaz duruma gelmesi halinde ortaya çıkabilecek geçiş durumları da dikkate alınmak kaydıyla, faşizme karşı mücadele, metropollerde sosyalist devrim uğruna mücadelenin, geri ülkelerde demokratik devrim uğruna mücadelenin bir yönü ve parçasıdır. Anti-faşist mücadele, proletaryanın bakış açısından demokratik burjuva diktatörlüğünün kurulmasını hedefleyen bir mücadele olmaz; o, proletarya diktatörlüğü ya da devrimci işçi-köylü diktatörlüğü hedefine yönelmelidir. Aksi halde, sınıf dayanaklarına karşı yönelmeyen bir mücadele, ancak sözde bir "anti-faşist" mücadele olabilir ve böylelikle faşizm tehlikesi ortadan kaldırılamaz.

Faşizm tehlikesini de ortadan kaldırarak faşist diktatörlüğü yıkacak olan proletarya önderliğindeki mücadelelerin zaferidir.

Geri ülkelerde ve bu arada böyle bir ülke olan Türkiye'de faşist diktatörlük proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin mücadelesi ve devrimci demokratik işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasıyla yıkılabilir ve devrimci proletarya bunun için çalışır.

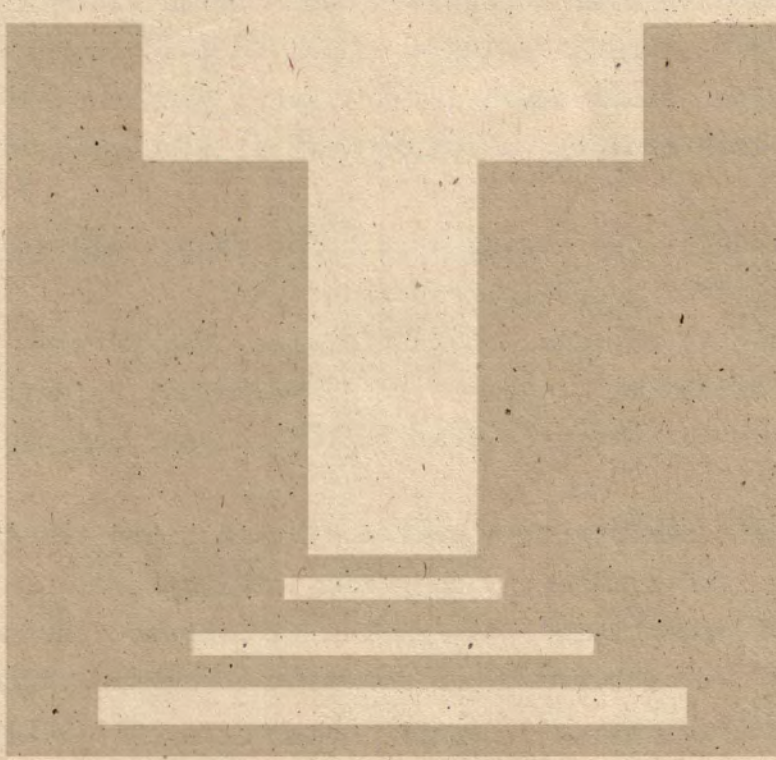
Ama bu, şüphesiz faşist diktatörlüğün yıkılmasının tek yolu değildir. Özellikle işçi sınıfının bağımsız hareketinin gelişmediği geri ülkelerde, faşist diktatörlük ulusal burjuvazi önderliğinde de yıkılabilir. Ulusal burjuvazinin anti-faşist mücadelenin zaferi ve bir ulusal burjuva diktatörlüğünün kurulması, faşist diktatörlüğün yıkılmasına yol açabilir. Ama bu durumda faşizm tehlikesi ortadan kaldırılamaz; çünkü böyle bir diktatörlük, ancak geçici olarak gerçekleşebilir ve faşizmin sınıf dayanaklarının kökten tasfiyesinin gerçekleşmediği koşullarda -ki en radikal burjuvazi bile mali sermayenin ekonomik egemenliğine son vermez, onun ekonomik ve siyasi egemenliğini ancak kısıtlayabilir- faşizm bütünüyle mezara gönümez.

Son olarak faşist diktatörlük, devrimci sınıfların diktatörlüğünün kurulmasıyla sonuçlanmasa da ve komprador-burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğü varlığını sürdürmeye devam etse de, anti-faşist sınıfların aktif mücadeleleriyle yıkılabilir. Böyle bir mücadelenin zoruyla, egemen sınıflar demokrasiye katlanmak zorunda kalabilirler. Bu taktirde onların ekonomik ve siyasi egemenlikleri devam eder. Çünkü, hiçbir burjuva rejim ve siyasi tedbir mali sermaye egemenliğini engelleyemez. Bu durumda faşist diktatörlük işlemez duruma gelmiş, kitlelerin mücadeleyle koparıp aldıkları demokratik hak ve özgürlükler temelinde demokratik bir rejim gerçekleşmiş demektir. Ama böyle bir durum geri ülkeler açısından son derece geçici ve istikrarsızdır. Sonuçta gericilik halk güçleri arasındaki ilişki ve mücadelenin gelişmesine bağlı olarak, ya güç toplayan egemen sınıflar gedikler veren, çözülüp dağılmakta olan faşist diktatörlükleri tamir ederek yeniden kuracaklar, ya da devrimci sınıfların diktatörlüğü kurulacaktır.

Faşist diktatörlük, bu üç belli başlı yolla yıkılabilir, ama o, hiçbir zaman kendiliğinden ya da yine bu anlama gelmek üzere egemen sınıflar arasındaki çelişme

ve mücadelelere bağı olarak yıkılmayacaktır, yıkılmaz. Faşist diktatörlüğün yıkılması, doğrudan devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin ürünüdür. Bu mücadelenin devrimleri sonuçlanmasının ürünüdür. Gericiiler arasındaki çatışmalar, ancak bu diktatörlüğü zayıflatma yönünde bir etki yapabilir. Devletin biçiminin faşist ya da burjuva demokratik olmasının egemen sınıfların sözde "anti-faşist" ya da faşist "kesimleri"nin devlet iktidarını elinde tutması belirlemediği gibi; faşist diktatörlüğün kurulması ya da yıkılması da kesinlikle devrimci ve karşı-devrimci sınıflar arasındaki ilişki tarafından belirlenir.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin devrimci mücadelesine önderlik ederek, faşist diktatörlüğü yıkacak; sosyal-faşizm de dahil olmak üzere tüm gerici, faşist siyasi akımların kökünü kurutacaktır.

TÜSTAV

MİLLİ MESELE ÜZERİNE

Devrimci teori ve pratik kapitalizm koşulları altında milli meseleye kesin ve nihai bir çözüm bulunamayacağını kanıtlamıştır.

Kapitalizm, henüz ilerici özelliklerini koruduğu çağda (serbest rekabetçi sanayi kapitalizmi çağında) o zamanlar ulusal baskının ana kaynağı olan feodal gericiliğe karşı mücadele ve onu tasfiye süreci içinde, bu konuda oldukça ileri adımlar atabiliyor, hatta burjuva anlamda da olsa, tutarlı bir demokratizmi gerçekleştirdiği ülkelerde ulusal baskıyı geçici olarak tasfiye edebiliyor ve ulusal baskının olmadığı tek uluslu ya da, İsviçre örneğinde görüldüğü gibi, içinde birden fazla ulusun demokratik ve özgür bir biçimde örgütlendiği çok uluslu devletler yaratabiliyordu. Çünkü bu dönemde gelişmekte olan sanayi kapitalizminin ihtiyaçları ile (feodal parçalanmışlığa ve tecrit durumuna son verilmesi, tek bir ulusal pazar etrafında birleşme, ekonomi dışı zorun ve ayrıcalıkların tasfiye edilmesi vb.) ulusal hareketin amaçları tamamen birbirine uygun düşüyordu. Bu durum aynı zamanda milli mesele -nin esas itibarıyla kendi ulusal pazarına egemen olmaya ve yayılmaya çalışan çeşitli ulusal renklerden burjuvalar arasında bir pazar paylaşımı sorunu olmasını da belirliyordu. Böylece kapitalizm, bir yandan ulusların oluşması ve birbirine yaklaşmasının bir etkeni olurken; diğer yandan uluslar arasındaki çatışmayı körükleyiyor, genişletiyor ve o, feodalizme karşı mücadele sürecinde ulusal baskının kaldırılması yolunda ileri adımlar atmışken, bu kez gelişmiş kapitalizmin temelleri üzerinde ulusal baskının yeni bir kaynağını doğurmaya başlıyordu.

Bu durum çürüten, asalak ve can çekişen kapitalizm olan emperyalizm aşamasında iyice açıklık kazandı. Bu dönemde üretimin ve sermayenin temerküzü temilinde gelişen tekeller tüm ekonomiye egemen oldu, sermaye ihracı birinci plana çıkarken, tüm dünya emperyalist tekeller tarafından paylaşıldı ve kapitalizm bir dünya sistemi haline geldi. Böylece tekelci kapitalizm, sosyalizmin zaferi için koşulları dünya çapında olgunlaştırırken milli meseleyi ve ulusal çatışmaları o zamana kadar görülmemiş ölçüde karmaşıklaştırdı ve derinleştirdi. Bu çağda kapitalist dünya bir yanda bir avuç ezen emperyalist ülke ve diğer yanda dünya nüfusunun ezici bir çoğunluğunu oluşturan geniş bir ezilen sömürge, yarı-sömürge uluslar topluluğu olarak ayrışırken, ezilen ulusların ve halkların emperyalizme karşı yürüttükleri dünya ölçüsündeki büyük mücadele gelişiyor ve başta emperyalist ülkelerdeki proletarya olmak üzere tüm dünya proletaryası bu mücadelede güçlü bir müttefik buluyordu. Emperyalizm çağında nasıl tek tek ülkelerin ekonomileri birbirine bağlanarak ve içiçe geçerek tek bir dünya ekonomisi zincirinin halkaları haline geldilerse; tek tek ülkelerdeki devrim süreçleri de, emperyalizmi ve onunla birleşmiş her türden gericiliği hedef alan tek bir devrim sürecinin (dünya sosyalist devriminin) parçaları durumuna gelerek tek bir akım halinde birleştiler.

Dünya proletaryasının sosyalizm mücadelesi ve ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri, bu akımın iki esas bileşenidir.

Bunun yanı sıra dünyanın emperyalist tekeller ve devletler tarafından paylaşılmasının tamamlanmış olması, emperyalizm aşamasında kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin sıçramalarla gelişmeye dönüşmesi, emperyalist devletler arasındaki güç dengesinin değişmesine de bağlı olarak emperyalistler tarafından dünyanın yeniden paylaşılmasını öngören dünya ölçüsündeki emperyalist paylaşım savaşlarına yol açtı. Bu savaşlar ulusal çatışmaları ve baskıyı daha da şiddetlendirdi.

Artı-değer sömürsünden ve ortalama kârdan öte, dünya çapında azamî kâr peşinde koşan ve halkların yarattığı tüm sosyal zenginlikleri yağmalayan emperyalizm, serbest rekabetçi sanayi kapitalizminin tersine, feodal kalıntılarla birleşir, onları yaşatmaya çalışır ve onlardan yararlanır. Emperyalizm çağında ulusal baskının iki ana kaynağı vardır: Emperyalizm ve feodalizm. Bunlardan esas olan ve diğerini de kendine tabi kılarak yaşatan, emperyalizmdir.

Bu durum, çağımızda ulusal kurtuluş mücadelelerinin içeriğini belirler. Bu mücadele, emperyalizme ve onunla birleşmiş feodal kalıntılara karşı bir mücadele olmak zorundadır. Emperyalizmin kapitalist dünya ekonomisi üzerinde kurduğu egemenlik, onun her türden kapitalizmi ve sermayeyi kendine tabi kılması ve emperyalizme karşı mücadele ile sermayeye karşı mücadelenin şu ya da bu ölçüde içiçe geçmesi göz önüne alındığında, dünyanın herhangi bir ülkesinde emperyalizmi ve onunla birleşmiş her türden gericiliği tasfiye edebilecek güçlerin, sömürücü sınıfların dışında aranması gerektiğini açıkça ortaya çıkarır. Bu güçler, işçi sınıfı ve emekçi köylülüktür. Özellikle emperyalizmin ve başta feodal kalıntılar olmak üzere onunla birleşmiş her türden gericiliğin kesin ve nihai olarak tasfiyesi ve milli meselenin kökten çözümlenerek ulusal baskının köklerinin kurutulması söz konusu olduğunda, bu ancak, sosyalist bir ekonominin temelleri üzerinde ve sosyalizmi kurmaya yetenekli tek sınıf olan üretim araçlarının her türlü özel mülkiyet alınının dışında yer alan proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilebilir.

Kapitalizmin yükseliş çağında milli mesele, esas olarak, kapitalizmin geliştiği tek tek ülkelerde o zamanlar ulusal baskının başlıca kaynağı olan feodalizmin tasfiyesi, ulusal pazarların kurulması ve çeşitli ülkelerin burjuvaları arasında bu pazarların paylaşımı sorunu iken; emperyalizm çağında ortaya çıkan yeni gelişmeler sonucu bu sorun dünya çapında genişleyerek, genel olarak ezilen ulusların ve halkların emperyalizmden (sömürge ve yarı-sömürge) kurtuluş sorunu haline gelmesiyle birlikte özünde bir köylü sorunu haline geldi. Çünkü ezilen sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmin ve feodalizmin ulusal baskısı ve zulmü, geniş emekçi köylü kitlelerin üzerinde yoğunlaşmıştır ve ulusal burjuvazinin kendi ulusal pazarına sahip olma olanaklarının esas olarak ortadan kalkmasına, bunun sonucunda emperyalizm karşısında aciz kalmasına ve onunla uzlaşmasına bağlı olarak, burjuva demokrasininin temel bir talebi olan ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin hakkı, esasta köylülüğün bir talebi haline gelmiştir. Ezilen sömürge, yarı-sömürge ülkelerde ulusal baskıdan proletaryanın da nasibini alması, en tutarlı demokrasi savaşçısı olarak burjuva demokrasininin bu temel talebi uğruna en önde onun savaşması ve onun bu talebin getirdiği kazanımları sosyalizm temeli üzerinde devralarak geliştirmesi ve pekiştirmesi bu gerçeği değiştirmez; çünkü proletaryanın esas amacı ve mücadelesine damgasını vuran olgu sosyal kurtuluşun (sosyalizmin ve komünizmin) gerçekleştirilmesidir. Ulusal kurtuluş ise, esas olarak burjuva demokrasininin (günümüzde onun devrimci kanatını teşkil eden köylülüğün) talebidir ve sorunun özünü belirleyen de budur.

Türkiye, ulusal ve demokratik devrim aşamasını yaşayan yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu geri bir tarım ülkesidir. Ülkemizde milli mesele devrimimizin en can alıcı sorunlarından birini oluşturmaktadır.

Bu sorunu tüm boyutlarıyla kavrayabilmek için, onun geçmişine kısaca bir göz atmak gereklidir.

Osmanlı İmparatorluğu, geniş bölgeleri ve pek çok ulusu ve milliyeti bağrında barındıran merkezi-feodal bir despotluktu. Avrupa'da kapitalizmin yükselişi ile birlikte, onun çürümüşlüğü bütün açıklığıyla ortaya çıktı ve İmparatorluk, ulusal kurtu

luş mücadelelerinin darbeleri altında çözümlenip dağılmaya başladı. Daha emperyalizm öncesi dönemde gelişmiş kapitalist ülkeler tarafından yaratılan dünya ticareti ağı'nın içine çekilen ve onlara ekonomik bakımdan bağlanan Osmanlı Devleti, emperyalizm çağında adım adım sömürgeleşti ve bir yarı-sömürge (Lenin'in deyişiyle yüzde doksan sömürge) haline geldi. Emperyalistler, bu devletin sınırları içindeki halkları daha kolay sömürebilmek ve yönetebilmek amacıyla onun gerici yapısını esas olarak korudular ve bundan yararlandılar.

Ancak Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde ve sırasında emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişmelerin olaganüstü keskinleşmesi koşullarında, İmparatorluğun Türk egemen unsuruna dayanan yönetici komprador-feodal kliğinin Alman emperyalizminin saflarında yer alması ve bu kliğin Alman emperyalist yayılmacılığı'nın Orta-Doğu ve Asya'daki etkili bir aracı haline gelmesi; İngiliz-Fransız emperyalistlerinin, İmparatorluğu "ulusal" unsurlarına ayırmaları ve onun bünyesi içinde yer alan halkları, çeşitli uluslardan kendileriyle işbirliği yapan komprador-feodal kliklere dayanarak yaratacakları himaye (mandat) altındaki ya da sözde bağımsız kukla devletler aracılığıyla yönetmeyi öngören bir planı benimsemelerine yolaçtı. Ve savaş sonunda Alman emperyalizminin başını çektiği (Osmanlı Devleti'nin de saflarında yer aldığı) emperyalist kamp yenilgiye uğrayınca bu plan uygulanmaya çalışıldı.

Ancak Anadolu'da yaşayan Türk ve Kürt ulusundan ve diğer çeşitli milliyetlerden halkın emperyalist işgale baş kaldırarak başlattıkları ulusal kurtuluş savaşı bu hesapları kısmen bozdu ve bu savaşın sonunda (ki Doğunun ilk anti-emperyalist ulusal kurtuluş savaşıydı) feodal-burjuva bir cumhuriyet olan Türkiye devleti doğdu.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'na önderlik eden sınıf ulusal burjuvazinin uzlaşıcı üst kesiminin temsilcisi ve anti-demokratik (yarı-feodal) özellikler taşıyan Türk tefeci-ticaret burjuvazisiydi. Kemalist burjuvazi ulusal kurtuluş savaşı süreci içinde, Kürtleri, onlara ulusal haklarını tanıyacağı vaadiyle yanına çekti. İki ulus, emperyalist işgalciler ve onların kuklalarına karşı omuz omuza savaştıkları halde (kuşkusuz ayrılıkçı ulusal akımlar ve onların ulusal hareketleri de vardı) savaşın başarıya ulaşmasından sonra, Kemalist Burjuvazi azgın bir şovenizmle, Kürtlere ve onların yararlandığı nispi demokratik haklara karşı saldırıya geçti. Kemalist burjuvazi Kürtlerin, Osmanlılar döneminden bu yana yararlı geldikleri nispi özerkliğin son kalıntılarını da ortadan kaldırdı ve Türkiye Kürdistan'ını bütünüyle denetim altına alarak tamamen ilhak etti.

Kuşkusuz emperyalizm döneminde milli mesele, özü itibariyle bir köylü sorunu, emperyalizmden kurtuluş sorunu haline gelmekle ve bu dönemde çeşitli ulusal renklere burjuvazi arasındaki pazar paylaşımı sorunu geri plana düşmekle birlikte bu ikincisi de tamamen ortadan kalkmaz. Ve özellikle ulusal burjuvazinin emperyalizme baş kaldırdığı ve ulusal kapitalizmin belirli bir gelişme gösterdiği koşullarda, belirli bir rol oynar. Ulusal kurtuluş savaşının zaferinden sonra Kürt ve Türk feodal-burjuva sınıfları arasındaki çatışmada böylesi bir ulusal etkenin rolü olmuştur. Ancak yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiye edilmediği koşullarda, emperyalizm, Türk ve Kürt feodal-burjuvazisinin safları arasından, kısa zamanda, hiçbir ulusal özellik taşımayan, komprador tekelci bir burjuvazi yaratmış ve ülke üzerindeki denetimini ve Kürt ve Türk milliyetinden komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına dayanarak sağlamlaştırmıştır. Bu, çeşitli milliyetlerden komprador-burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çatışmalar, "ulusal" değil, ancak çeşitli emperyalist kliklere bağlanmaktan gelen ve onlar arasındaki çelişmelerden kaynaklanan çatışmalar olarak bilir.

Bugünkü koşullarda ülkemizde egemen olan Amerikan emperyalizminin başını çektiği emperyalist kamp, şimdiye kadar olduğu gibi Türk ulusunun ayrıcalıklı konumu ve Ulusal Kurtuluş Savaşı sonunda ortaya çıkan statükoyu koruyarak (genel olarak emperyalizm tarafından ezilen Türk ve Kürt uluslarının kendi aralarındaki ilişki ele alındığında Türk ulusu ayrıcalıklı, ezen ulus durumundadır ve Kürt ulusu bir çeşit çifte ulusal boyunduruk altındadır), ülkeyi yağmalamayı ve somürmeyi tercih etmektedir. Sovyet sosyal emperyalistlerinin başını çektiği emperyalist kamp da bugün esas olarak farklı bir tercih içinde değildir. Ancak Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, Türkiye Kürdistan'ında da gelişmekte olan ulusal, demokratik hareketin zorlaması, emperyalistler arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi vb. gibi nedenlerle, emperyalistler gelecekte farklı tercihler içinde olabilirler ve şimdiye kadar bir çok kez olduğu gibi, halkın devrimci, demokratik mücadelesini saptırabilmek ve boğabilmek amacıyla "ulusal kurtuluşçu" maskesine bürünebilirler. Sovyet sosyal emperyalistleri, bugünden bu doğrultuda hazırlık yapmakta ve belirli adımlar atmaktadırlar.

Bütün bu koşulları göz önüne alan Türkiye proletaryası ve onun öncüsü Türkiye Devrimci Komünist Partisi, gerek Türkiye genelinde çeşitli milliyetlerden halkın emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluşu sorunu olarak ve gerekse de ikili bir ulusal boyunduruk altında ezilen Kürt ulusunun ve diğer azınlık milliyetlerin (Arap, Çerkez, Gürcü, Laz, Ermeni vb.) tüm ulusal haklarına kavuşması sorunu olarak, milli meseleyi mevcut düzenin devrimci bir tazda değiştirilmesi sorununa bağlar. Türkiye Devrimci Komünist Partisi bu sorunun proletarya önderliğinde, toprak devriminin temelleri üzerinde gerçekleştirilecek Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferine bağlı olarak çözümlenmesini ve bu devrimin zaferinden itibaren kesintisiz olarak gelişecek olan sosyalist devrim süreci içinde her türlü ulusal baskının kaynağının kesin ve nihai olarak kurutulmasını ve uluslar arasındaki tarihten gelen fiili eşitsizliklerin bu süreç içinde tamamen giderilmesini savunur.

Devrimci proletarya ve TDKP, çağımızda bir ulusun (halkın) kendi kaderini özgürce tayin etmesinin esas olarak yalnızca devrimle gerçekleşeceği ve bunun dışında bu hakkın sözde kullanılmasının, reformcu vb. yollarının bir aldatmacadan öteye gidemeyeceği görüşündedir. Hele emperyalistlerin, karşı-devrimci emelleri doğrultusunda görünüşte bağımsız, gerçekte ise her bakımdan emperyalizme bağımlı kukla (yeni-sömürge) devletler kurmalarının bu hakkın kullanılmasının bir örtüsü haline getirilmesi durumunda, bir ulusal kaderini tayininden hiçbir biçimde söz edilemez görüşündedir. Bu bakış açısı doğrultusunda TDKP, bugün Türkiye genelinde, çeşitli milliyetlerden halkın emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele süreci içinde gerçek anlamda kendi kaderlerini tayin etme sorununun hala gündemde olduğunu vurgularken; Kürt sorununa ilişkin olarak emperyalistler arası çekişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkabilecek, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının, ya da ulusal burjuvazinin emperyalizmle uzlaşan üst kesiminin öncülüğündeki gerici bir ayrılıkçı hareket karşısında (ulusal kendi kaderini tayin hakkının propagandasına özel bir ağırlık verir - ken ve Kürt halkına karşı girişilecek her türlü baskı ve katliama kararlı bir biçimde karşı çıkarken) gerici önderliğe karşı mücadele eder ve hiçbir biçimde statükoyu koruma durumuna düşmeden bu hakkın karşı-devrimi güçlendirecek bir biçimde kullanılmasına karşı çıkar. TDKP, ulusal burjuvazinin devrimci, demokrat kesiminin (esas olarak köylülük) ancak özel ve istisnai koşullar altında gerçekleştirilebilecek önderliği altındaki, anti-emperyalist bir ulusal bağımsızlık hareketini ise gericilik

karşısında destekler ve küçük-burjuvazinin kaçınılmaz olan yalpalamalarına ve tutarsızlıklarına karşı, halklar arasına kin ve düşmanlık tohumları eken şovenizmin zehirli etkilerine karşı mücadele eder, proletaryanın bu hareketin önderliğini elde etmesi için savaşır.

TDKP, iki ulustan ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının temsilcisi ve öncüsüdür. TDKP, ulus ve milliyet esasına göre değil, sınıf esasına göre örgütlenir. Ö, çeşitli milliyetlerden proletaryanın demokratik merkezîyetçilik esasına dayalı homojen bir partisidir.

Soruna genel olarak yaklaşıldığında Kürt milliyetinden komünistler, Kürt halkı içinde yürüttükleri propaganda ve ajitasyonda, proletarya ve halkların Marksizm-Leninizmin temelleri üzerinde birliğin savunulmasına ve çeşitli Kürt milliyetçisi ve revizyonist akımların şu ya da bu amaçla ortaya attıkları, Kürdistan'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğu ve Kürdistan'daki esas sömürgeci gücün Türk burjuvazisi olduğu yolundaki tezlerine (ki bu tezlerin başlıca amacı burjuva bakış açısıyla millî meseleyi günümüzde hala, özünde çeşitli uluslardan burjuvalar arasında bir pazar paylaşımı kavgası gibi göstererek bir yandan emperyalizmin aklanması-ki bu durumda Türkiye kapitalist emperyalist bir ülke olarak gösterilmeye çalışılıyor- ve diğer yandan ise bu sorunun köylülüğün toprak devriminin temelleri üzerine oturtularak feodal kalıntılara karşı mücadeleyle birleştirilmesine karşı çıkılmasıdır) karşı mücadeleye ağırlık vermelidirler. Buna karşılık Türk milliyetinden komünistler de, Türk halkı içinde yürüttükleri propaganda ve ajitasyonda ağırlıklı olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkının savunulmasına ve Türk milliyetçiliğine ve şovenizmine karşı mücadeleye önem vermelidirler.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferinden sonra, Kürt ulusunun tamamen özgür ve demokratik koşullarda gerçekleştirilen bir referandumla kesin statüsünü kendisinin saptamasını savunur. Kürt halkı tercihini Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin savunduğu gibi birlikten yana yaptığı taktirde, Türkiye Devrimci Komünist Partisi bu birliğin bölgesel özerklik temelinde gerçekleşmesinden yanadır; ancak, federasyon vb. biçimleri de -eğer Kürt halkının taleplerine bu uygun düşüyorsa- reddetmez.

TÜSTAV

DEVİRİMİN YOLU ÜZERİNE

Her gerçek halk devrimi, burjuva ya da burjuva-feodal bürokratik milita - rist mekanizmayı parçalamak zorundadır. Bu, devrimin stratejik bir sorunu ve prog - ram maddesidir. Burjuva devlet mekanizması parçalanmadan, onun sınırları içinde, "barışçıl yol"la devrimin zaferi olanaksızdır. Devrimin yolu, iktidarın şiddete da - yanarak nasıl alınacağı taktiğin konusu olmasına ve her ülkenin ve her ülke devri - minin olgunlaşmasının objektif ve subjektif koşullarının somut durumuna bağlı ol - masına karşın, devrim, şiddete dayanmaksızın zafere ulaşamaz. Ve bu şiddet, ancak kitlelelerin devrimci şiddeti olabilir. Halk kitleleri elde silah savaşmadan zafer kazanamazlar. Devrimin zaferi, objektif koşulların olgunlaşmasını gerektirdiği gi - bi, subjektif koşulların da yeterli bir olgunluk düzeyinde olmasını, ezilen kitle - lerin çoğunluğunun silahlı ayaklanma karakteri kazanan siyasi eyleminin varlığı - nı gerektirir. Kendi başına öncü bir parti ya da öncü bir sınıf gerici sınıfların iktidarını deviremez. İktidarın elde edilmesi, çeşitli biçimler kazanarak gelişen kitlelelerin siyasi mücadelesinin genel ve topyekün bir ayaklanmaya dönüşmesine bağ - lıdır. Devrimci proletarya, iktidar hedefine yürüyebilmek için, kitle mücadelesinin ön saflarındaki yerini almak, bu mücadelenin silahlı biçimlere dönüşmesinin kaç - ınılmazlığını kavrayarak ezilen kitleleri genel silahlı ayaklanmaya hazırlamak ve bu ayaklanmayı örgütlemek zorundadır.

Kitlelelerin mücadelesi, grev, gösteriler vb. gibi "barışçıl" biçimlerden giderek yeni biçimler kazanarak silahlı biçimler almaya doğru gelişir. Yeni mücade - le biçimlerinin, silahlı mücadele biçimlerinin ortaya çıkması, devrimin objektif ve subjektif koşullarının gelişme düzeyine bağlıdır. Devrimci durumun gelişmesi ve kitlelelerin mücadelesinin ve bilinç düzeylerinin yükselmesi temelinde "barışçıl" mü - cadele biçimleri eskir ve gerek bireysel ve gerekse kitlevi karakterde silahlı mü - cadele biçimleri gündeme gelir.

Devrimci proletaryailke olarak bireysel şiddet eylemlerini, onun bir biç - mi olan ve küçük grup eylemlerinden oluşan gerilla savaşını reddetmez. Bireysel şiddetin sistemleştirilmesine ve çizgi haline getirilip böyle eylemlere dayanarak iktidarın alınabileceği fikrinin ileri sürülmesine karşı çıkan devrimci proletarya, kitle mücadelesinin yükselmesine bağlı olarak ve özellikle silahlı ayaklanmalar ön - cesi ve ayaklanmalar arasında ortaya çıkan bu tür eylemlerin ayaklanmanın hazır - lanmasına katkıda bulunabileceğini kabul eder ve uygun zamanlarda bireysel şiddet eylemlerine baş vurur, onlara yön verir. Hatalı olan, bireysel şiddet eylemleri ve özellikle gerilla savaşıyla ayaklanmanın karşı karşıya konularak birbirinin alter - natifi olarak görülmesidir.

Devrim, çeşitli mücadele biçimlerinin hazırlanmasına hizmet ederek koş - ullarını oluşturduğu kitlelelerin ayaklanmasına dayanır, dayanmalıdır. Devrimin zaferi için ayaklanma topyekün ve genel olmalıdır. Bu, ülke çapında iktidara yönelik ayak - lanmaların koordine edilmesi, kitlelelerin devrimci şiddetine dayanarak ülke çapında iktidarın ele geçirilmeye çalışılması demektir. Yoksa, genel ve topyekün ayaklanma askeri bir darbe veya benzeri bir olay değildir. Genel ayaklanma düz bir gelişme çizgisi izlemez. Çeşitli yerel ayaklanmalardan, bireysel ve kitlevi silahlı mücade - lelerden vb. bileşip, oluşur, karmaşık biçimler alır ve her ülkede oluşan somut du - rumda farklı biçimlerde gerçekleşebilir. O daima, kendi somut yolunu izler. Şurada

ya da burada, ilkönce devrimin koşullarının en fazla olgunlaştığı yerlerde, kırlarda, şehirlerde, çeşitli bölgelerde vb. yerel ayaklanmaların patlak vermesi ve koşullar elverişli ise onun genel bir ayaklanma içinde birleşerek ülke çapında yayılması da doğal ve kaçınılmazdır. Genel ayaklanma, nisbeten kısa ya da uzun zaman aralıklarıyla bir birinden ayrılan çeşitli ayaklanmalardan oluşur ve onun uzun da kısa süreli gerçekleşme biçimi doğrudan doğruya devrimin objektif ve subjektif koşullarının durumuna bağlıdır.

Ülkemizdeki genel ayaklanmanın kısa yada uzun süre içinde gelişme ihtimalleri vardır. Bu ihtimallerden herhangi biri mutlaklaştırılmaz.

Ülke devrimci bir kargaşalık içine girdiği ve devrimci bir durumun var olduğu ve bunun ülke çapında yükseldiği koşullarda, koşulların en elverişli olduğu yerlerden başlayarak patlayan ayaklanmalar diğer bölgelerdekini etkileyerek nisbeten kısa sürede genel ayaklanmanın zaferine ve devrimci işçi-köylü iktidarının kurulmasına yol açabilir. Ayaklanma öncelikle şehirlerde patlak verebilir ve kısa sürede merkezi iktidarın alınarak iktidarın kırlara doğru yayılması biçiminde gelişebilir. Ama ayaklanmalar arasındaki sürenin uzaması, elverişli koşullar da varsa çeşitli bölgelerde yerel devrimci iktidarların kurulması ve bunların, devrim dalgası ülke çapında yükselmeye devam ettiği, kitle mücadelesi geliştiği ve egemen sınıflar arasındaki çelişmeler keskinleştiği taktirde uzunca süre yaşamaları da mümkündür. Ayaklanmaların önce köylük bölgelerde patlaması ve kırlardan şehirlere doğru yayılması ihtimal dahilindedir. Fakat hangi ihtimal gerçekleşirse gerçekleşsin, devrim, kırdaki ve şehirdeki ayaklanmaların, uzun ya da kısa zaman aralıklarıyla ard arda patlayan ayaklanmaların bileşimi olan genel ayaklanma ile zafere ulaşacaktır. İktidar parça parça alınabilir; ama bu, ülke çapında iktidarın alınması perspektifinin karartarak teorileştirilemez. Bir bölgede kurulabilecek yerel devrimci iktidar, yerel bir ayaklanmanın sonucu olarak ortaya çıkabilir, fakat kendi başına amaç olamaz. Yerel devrimci iktidarın kurulması ancak genel ayaklanmanın ve ülke çapında iktidarın alınmasının bir etkisi olarak rol oynayabilir. Bu nedenle devrimci proletarya, her koşulda genel ayaklanmanın hazırlanması için çalışacak, mücadelesini ülke çapında iktidarı ele geçirme hedefine doğru yönlendirecektir. Bu, devrimin önce kırdaki ya da şehirde patlak vermesi ve genel ayaklanmanın uzun ya da kısa sürede gerçekleşmesi ihtimallerinden bağımsızdır. Bu aynı zamanda, işçi sınıfının, köylülüğü peşine takma ve işçi-köylü ittifakına dayanarak devrimci başarıya ulaştırma genel perspektifinin ve sınıf bakış açısının gereğidir. Proletarya kırlarda ya da şehirlerde ayaklanma ihtimaline ve kısa ya da uzun süreli devrim ihtimaline göre, yerel bir devrimci iktidar kurmak için önceden çalışma alanları belirlenmesine karşındır. O, "köyün şehiri kurtarması" gibi revizyonist teorileri de reddederek çalışmasını sınıf kıstasına göre sürdürür ve ülke çapında iktidarı almayı amaçlar.

Devrimin objektif ve subjektif koşulların olgunlaşmasının somut gelişimi devrimin yolunu, genel ayaklanmanın hangi biçimi olarak gerçekleşeceğini belirler.

Devrimci durumun belirli bir bölgede ortaya çıkmasına karşın, onun henüz ülke çapında yeterli olgunluk düzeyine erişmemesi, bölgeler, sektörler, üretim dalları arasındaki farklılıklardan ve gelişmenin eşitsizliğinden dolayıyla kapitalizmin bunalımının buralarda farklı düzeylerde olgunlaşmasından kaynaklanır. Dışa bağımlı, çok yönlü olmayan, kendi ulusal pazarı etrafında merkezileşmeyen ve gelişmiş bir sanayi temeli olmayan bir ekonomi yaratıp kendi uzantısı bir komprador

kapitalizmi geliştiren emperyalizm, tekelci kapitalizm; bölgeler, üretim dalları ve sektörler arasındaki eşitsizliğin gelişmesine yol açar. Çünkü hem kapitalizm genel olarak eşitsiz gelişir ve onun çelişmelerini aşırı düzeyde keskinleştirir ve emperyalizm bu eşitsizliğin derinleşmesine yol açar; komprador kapitalizmi hem de dengesiz ve şekilsiz gelişerek üstelik feodalizmi tasfiye etmeyip onunla iç içe geçerek eşitsizliğin iyice artmasına neden olur. Kalıntılar halinde yayadığı kadarıyla feodalizm de eşitsizliğe yol açar. O, bölgelerin, üretim birim ve dallarının birbirinden kopukluğu temelinde var olur. Kalıntılar halinde olsa da, bu durum belirli bir farklılık ve eşitsizlik etkeni olarak varlığını sürdürür.

Tüm bu eşitsizlikler ve onların gelişmesi, devrim durumunun çeşitli yörelerde nisbeten farklı düzeylerde olgunlaşmasının etkenleridir. Eşitsizliğin zaten kapitalizmin özünde olması, genel ayaklanmanın çeşitli yerel ayaklanmalarda birleşmesini açıklarken; artan eşitsizlik etkenleri de genel ayaklanmanın nisbeten uzun süreki olarak gerçekleşmesi doğrultusunda rol oynar. Ama eşitsizlik etkenlerinin şu veya bu potansiyel boyutu, somut durumda oynayacakları rolün daha önceden belirlenmesine olanak vermez. Çeşitli ulusal ve uluslararası etkenlere bağlı olarak (meta ve pazar ekonomisi ve gelişen iş bölümünün tüm ülkeyi, üretimi, sömürücüleri ve sömürülenleri birbirine bağladığı da dikkate alınır) bu etkenler rollerini somut olarak oynarlar. Bunalım ve devrimci durumun dalgalar halinde gelişmesinin hızlı ya da yavaş gerçekleşmesine, kesintiye uğramasına ya da uğramamasına, kapitalizmin bunalımının yoğunluğuna ve çok yönlülüğüne vb. bağlı olarak genel ayaklanma kısa ya da uzun süreli bir yol izleyebilir.

Kuşkusuz proletaryanın ve genel olarak halk kitlelerinin bilinç ve örgütlenme düzeylerinin yüksekliği ve doğru bir stratejik ve taktik önderlik, genel ayaklanmanın ülke çapında örgütlenmesine ve gelişmesine hızlandırıcı yönde bir etkide bulunur. Devrimin objektif koşulları temelinde subjektif etkenler, genel ayaklanmanın hangi biçimde gerçekleşeceğini belirlemez, ama çeşitli gelişme intisalleri üzerinde onun etkisi de küçümsenmemelidir.

Devrimin objektif ve subjektif koşullarının olgunlaşma seyrindeki farklılıklar (bunların ülkede kapitalizmin ve feodalizmin ekonomik ve siyasi bunalımının gelişmesinden kaynaklandığı açıktır) devrimin öncelikle şehirlerde ya da kırlarda patlak vermesine yol açabilir. Ama bunalım ve devrimci durum şehirlerde gelişirken kırlarda (ya da tersi) hiç gelişmemezlik edemez. Ve bundan dolayı şehirlerde ayaklanmalar patlak verirken kırların tamamiyle hareketsiz olması (ya da tersi) mümkün değildir. Bu nedenle devrimin kırlardaya da şehirlerde patlak vermesi ancak bir öncelik sorunudur. Sonuç olarak kır şehiri kurtarmayacağı gibi, köylü hareketiyle birleşmeyen işçi hareketinin, köylerin desteklemediği şehirlerin tecrit olması ve yenilmesi doğaldır. Devrim öncelikle nerede patlak verirse versin, yapılması gereken işçi-köylü temel ittifakını sağlamak için çalışmak, işçi ve köylülerin birleşik mücadelesini örgütlemek ve şehir ve kır ayaklanmalarının bir genel ayaklanma içinde birleşmesini kolaylaştırmaktır.

Her devrim kazançlarını koruyup savunmak için devrimci bir orduya ihtiyaç duyar. Ayaklanan işçi ve köylüler silahlanıp ordulaşmadan geleceklerini güvence altına alamazlar, ellerine geçirdikleri mevzileri koruyamazlar.

Devrimci ordu kitlelerin ayaklanmasına dayanarak oluşturulabilir. Bunun için kitleleri silahlandırmak gerekli olduğu kadar, zaten silahlanmış işçi ve köylü-

lülerin oluşturduğu gerici ordu içindeki askerleri kazanmak ve asker meclislerinin kurulması için mücadele etmek de de gereklidir. Gericî ordunun parçalanması ve halkın silahlandırılmasına dayanan devrimci ordunun kurulması birbirinden koparılamaz. Halkın silahlandırılmasından yalnızca silahsız işçi ve köylülerin eline silah verilmesi anlaşılabilir. İşçilerden, köylülerden ve gerici ordu içindeki askerlerden oluşacak devrimci ordunun halkın silahlandırılmasına dayanması; onun halkı ezmekle görevli özel silahlı müfrezelerden oluşmaması, militarist bir kurum olmaması, aksine militarist aygıtın, gerici sınıfların bu şiddet aletinin parçalanmasının alternatifi olması demektir.

İlk önce merkezi iktidarın alınıp devrimci ordunun merkezi olarak ya da önce yerel devrimci iktidarın ya da iktidarların kurulup devrimci ordunun buralardaki ayaklanmalara dayanarak oluşması ihtimallerinden bağımsız olarak, ayaklanan kitleler ordusuz edemezler. İster merkezi ister yerel olsun, devrimci iktidar, devrimci bir ordu olmadan ayakta kalamaz, otoritesini sağlamlaştırıp yaygınlaştırılmaz.

Devrimci ordu, halk ordusu, aynı zamanda devrimci işçi-köylü diktatörlüğünün bir kurumu ve gerici sınıflar üzerinde bir şiddet aletidir.

TÜSTAV

TOPRAK DEVRİMİ ÜZERİNE

Emperyalizmin uzantısı komprador-tekelci kapitalizmin feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de yaşanmakta olan Ulusal Demokratik Halk Devriminin özü ve temeli, köylülüğün anti-feodal toprak devrimidir.

Türkiye, kapitalist gelişme aşamasına esas olarak, emperyalizm döneminde ve emperyalist ülkelerin sermaye ihracına bağlı olarak girdi. Bu durum, ülkemizde gelişen kapitalizmin kısa zamanda, emperyalizmin uzantısı ve onun çürümüşlüğü, tümüyle temsil eden komprador-tekelci bir kapitalizm niteliğine bürünmesine yol açtı. Ülkede meta ekonomisinin gelişmesine ve bunun sonucunda köylülüğün farklılaşma sürecine girmesine (ki bu süreç bugün oldukça ilerlemiştir) bağlı olarak ulusal nitelikteki bir kapitalizm de bir ölçüde gelişti. Ancak bu gelişme güdük ve sınırlı kaldı. Çünkü, emperyalizm büyük gücüyle ülke ekonomisine egemen olmuş ve feodal kalıntılarla birleşerek, ulusal bir sanayi kapitalizminin gelişmesini, egemen olmasını ve sanayi devrimini gerçekleştirmesini engellemiştir.

Feodal kalıntıların ortadan kaldırılmasının sanayi burjuvazisi tarafından gerçekleştirilmediği bizdeki gibi yarı-feodal geri tarım ülkelerinde, bu kalıntıları kökten ve kalıcı olarak tasfiye etmenin tek yolu, dünya sosyalist devrim sürecinin bir parçası olan proletarya önderliğindeki Ulusal Demokratik Halk Devriminin, ve onun özü, temeli ve ayrılmaz bir parçası olan köylü-toprak devriminin gerçekleştirilmesidir.

Köylü toprak devriminin esas amacı, her türlü feodal kalıntının kaynağını oluşturan yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisini tasfiye etmektir. Ancak çağımızda emperyalizme, faşizme ve onun her türden siyasi aletine, reformist ve revizyonist çanak yalayıcısına karşı mücadelede birleştirilemeyen anti-feodal bir köylü mücadelesi başarısızlığa mahkumdur. Bu birleşme işçi-köylü temel ittifakının gerçekleştirilmesi ve bu temel üzerinde geniş küçük-burjuvazisinin devrim saflarına kazanılmasında ve ulusal burjuvazinin siyasi olarak tecrit edilmesinde ifadesini bulur. Başka bir deyimle Ulusal Demokratik Halk Devriminin özü itibariyle bir köylü-toprak devrimi olması, bu devrimin çeşitli burjuva veya küçük-burjuva sınıf ve katmanların önderliğinde gerçekleşeceği anlamına gelmez. Ulusal Demokratik Halk Devrimi, eski tipte burjuva demokratik devrimlerinden farklı olarak, artık proletarya önderliğinde bir işçi-köylü devrimidir. Proletarya bu devrime bütün gücüyle katılacak, onun önderliğini ele geçirecek, siyasi demokrasiyi en tam ve en geniş bir biçimde gerçekleştirecektir.

Ancak devrimci proletarya ve onun örgütlü öncü müfrezesi Türkiye Devrimci Komünist Partisi bilir ki, kendi başına ele alındığında tam bir siyasi demokrasi ve en radikal bir demokratik devrim bile proletaryanın ücret köleliğinden kurtulmasını getirmez, ancak onun koşullarını yaratır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi, burjuva bir karakter taşır ve ancak ulusal kurtuluş (emperyalizmden ve feodalizmden kurtuluş) sorununu çözümler. Çağımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin devrimin iki farklı aşamasına damgasını vurmakla birlikte; belli ölçülerde ve belli yönleriyle iç içe geçmeleri kaçınılmazdır. Bunun için biz, salt bir köylü devriminden değil, proletarya önderliğindeki işçi-köylü (halk) devriminden söz ediyoruz.

Bu bakımdan Türkiye devrimci proletaryasının ve onun öncüsü Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Tarım Programı, küçük-burjuva siyasi hareketlerinkinden farklı olarak, kırsal alanlardaki her türlü feodal kalıntıyı silip süpürmek ve yarı

feodal toprak ağalığı sistemini bir bütün olarak ortadan kaldırmak için mücadele eden bir köylü devriminin programıdır.

Proletaryanın ve onun devrimci öncüsü Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin Tarım Programı, başlı başına olmasa bile başlıca bir "köylü programı"dır ve onun köylü sorunu karşısındaki tutumunu tanımlar. Bir bütün olarak Programımız ve özel olarak da Tarım Programımız, yarı-feodal ilişkilerin, ortaçağ kalıntılarının kırsal alanlardan bütünüyle silinip atılmasını, bunun için köylülüğün devrimci enerjisinin harekete geçirilmesini; köylülüğün komprador-kapitalizme, feodalizme ve emperyalizme karşı işçi sınıfı önderliğindeki mücadeleye kazanılmasını ve işçi-köylü ittifakının gerçekleştirilmesini ve kırsal alanlarda sınıf mücadelesinin özgürce gelişmesini kolaylaştırılmasını, devrimin kesintisiz olarak sürürülmesini amaçlar.

Proletarya ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi, Köylü Komiteleri eliyle toprak ağalarının ellerindeki topraklara ve hazine topraklarına tazminatsız olarak el konulmasını, feodal, yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü toprakların Köylü Komiteleri tarafından köylülere dağıtılmasını ve devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında bütün toprakların millileştirilmesini savunur.

Toprağın Millileştirilmesi

Millileştirme bütün toprak üzerindeki özel mülkiyetin ve mutlak rantın kaldırılmasıdır.

Toprağın millileştirilmesi kavramı, ekonomik gerçekler açısından ele alındığında, meta toplumunun, kapitalist toplumun bir kategorisidir. Toprakta özel mülkiyetin reddi kapitalizmin reddi değil, tersine en katıksız kapitalist gelişmenin bir talebidir. Başka bir deyişle toprağın millileştirilmesi sosyalist bir önlem değil, burjuva bir önlemdir. Bu önlem ekonomik gelişmeyi, rekabeti ve sermayenin tarıma akışını kolaylaştıracak, tahılların fiyatlarını düşürecek, kısacası tarımda kapitalist gelişmeyi hızlandıracaktır.

Toprakta özel mülkiyetin kaldırılması demek olan millileştirme, toprakta sermayenin serbestçe yatırılmasının ve sermayenin üretimin bir dalından diğerine serbest akışının bütün engellerinin kaldırılması için, burjuva toplumunun yapabileceğinin en azamısidir. Kapitalizmin özgür, yaygın ve hızlı gelişmesi, sınıf mücadelesi için tam bir özgürlük, tarımı 'az gelir getiren' endüstrilere döndüren gereksiz bütün araçların ortadan kaldırılması -işte kapitalist üretim sistemi altında toprağın millileştirilmesinin anlamı budur.

Fakat proletaryanın ve emekçi halkın, burjuvazinin (ülkemizde komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının) ekonomik ve siyasi egemenliğini hedef aldığı, proletaryanın bütün özel mülkiyeti kaldırmayı hedeflediği, proleter devriminin çözülmek üzere gündemde olduğu ve burjuvazinin kendini de topraklandırdığı günümüz koşullarında, burjuvazinin toprağı millileştirmesi beklenemez.

Bu bakımdan komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğinin sürdüğü koşullar altında proletaryanın ve öncü müfrezesi Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin bir gerçekleştirme talebi olarak toprağın millileştirilmesi talebini ilerisürmesi son derece hatalı olur. Toprağın millileştirilmesi talebi, bugün içinde bulunduğumuz durumda ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı açısından, siyasi bakımdan uygun bir talep değildir. Çünkü komprador burjuvazi ve toprak ağaları bütünüyle içiçe geçmiştir ve komprador-burjuvazi de kendini topraklandırarak asalak

ve rantiyeci bir sınıf haline gelmiştir. Bunun için onların toprakta özel mülkiyeti kaldırması beklenemez. Tersine kamprodor-burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist diktatörlüğü, köylülüğü her gün düzene bağlamak, köylülük üzerindeki feodal sömürü ve bağımlılık ilişkilerini güçlendirmek için yeni önlemler almaktadır.

Fakat devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında toprağın millileştirilmesi, ekonomik açıdan ve siyasal bakımdan en uygun onlemdir. Çünkü devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında toprağın millileştirilmesi, köylük bölgeleri bütünüyle yeniden canlandırarak, bu alanda gelişmeyi hızlandıracak, özel mülkiyetin bir biçimine indirilen birdarbe olacak ve tarımda sosyalist ekonomiye geçişin koşullarının hazırlanmasının bir unsuru olacaktır.

Bu bakımdan devrimci işçi-köylü diktatörlüğü altında bütün topraklar millileştirilecek; yani, toprakta özel mülkiyet hakkı kaldırılacak, toprağın satılması, satın alınması, kiralanması ve başkasına devredilmesi yasaklanacaktır.

El konulan Topraklar

Köylü Komiteleri aracılığıyla toprak ağalarının ellerindeki topraklara ve hazine topraklarına hiç bir tazminat ödenmeksizin el konulacaktır.

Mülkiyetin serflığe dayandığı, yarı-feodal üretim ilişkilerinin büyük ölçüde hüküm sürdüğü ve sosyalist üretim için maddi ön koşulların henüz bulunmadığı veya yetersiz olduğu topraklar, Köylü Komiteleri tarafından topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılacaktır. Köylülere dağıtılacak olan toprağın büyüklüğünü ekonomik yarar, köylüleri tarafsızlaştırma ve onları proletarya davasına kazanma ihtiyacı belirleyecektir. Dolayısıyla dağıtılacak olan toprak parçasının büyüklüğü, farklı yerel koşullara göre değişecektir.

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü tarafından el konulan toprakların bir bölümü üzerinde kollektif çiftlikler kurulacaktır. Kollektif çiftlikler tarım alanında sosyalist ekonominin ilk örnekleri ve dayanak noktaları olacaktır.

Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü, el konulan topraklardan feodal ve yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü toprakların köylülere dağıtılması ile ortaya çıkan işletmeler de dahil olmak üzere, bireysel köylü işletmelerinin bütününe kooperatif ve giderek daha üst düzeyde kollektif işletmeler içinde birleşmesini teşvik edecektir. Ve bunun için kesinlikle hiç bir zor yöntemi kullanmayacaktır.

Proletarya Kesintisiz Devrimden Yanadır

Proletarya kendisini, sadece demokratik devrimin dar sınırları içine hapsetemez, eyleminin ve bakışının muhtevasını sadece demokratik devrimle sınırlayamaz. Proletarya yarı yolda durmayacaktır. Proletarya ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi, kesintisiz devrimden yanadır ve demokratik devrimin tamamlanmasından sonra durmaksızın sosyalizme geçecektir. Demokratik devrimin zaferi ile kurulan işçilerin ve köllülerin devrimci demokratik diktatörlüğü proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimidir ve devrimci proletarya, işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü altında siyasi demokrasiyi en tam ve en geniş bir biçimde gerçekleştirerek proletarya diktatörlüğüne geçişin koşullarını yaratacaktır.

Proletarya Ulusal Demokratik Halk Devrimi aşamasında köylülüğün anti-feodal toprak devrimi mücadelesine önderlik ederken kendisini sadece demokratik görev-

lerle sınırlamaz, bunun yanında, daha da önemli olarak, sosyalist görevlerini eksiksiz bir biçimde yerine getirir. Şehir proletaryasının ve Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin demokratik devrim aşamasındaki sosyalist görevleri; proletaryanın bir parçası olan kırsal proleter ve yarı-proleter unsurlarıyla daha sağlam bir birlik kurmasında, onları köy burjuvazisinden ve köy küçük-burjuvazisinden ayrı olarak örgütlemesinde, kırsal proleter ve yarı-proleter unsurlarını anti-kapitalist bir perspektifle eğitmesinde, onların bütün sınıf çıkarlarına kırdaki ve şehirdeki bütün mülk sahiplerine karşı eksiksiz bir biçimde savunmasında vb. ifadesini bulur. Şehir proletaryasının emperyalizmin, komprador-tekelci kapitalizmin ve feodalizmin varlığından zarar gören kırsal alandaki bütün sınıf ve tabakalarla ittifakı demokratik bir temele dayanırken, onun kırsal proleter ve yarı-proleter unsurlarıyla birliği sosyalist karakterde bir birliktir.

Proletaryanın Savunduğu Talepler

Bütün bunların bir sonucu olarak devrimci proletarya ve onun Marksist-Leninist Partisi Türkiye Devrimci Komünist Partisi gerek Türkiye'de emperyalizm eliyle, Prusya yolundan feodal kalıntıların tasfiye edildiği ya da edileceği yolundaki köylülüğün devrimci, demokratik mücadele potansiyelini küçümseyen, onu heba etmeyi ve bastırmayı amaçlayan- çeşitli revizyonist-troçkist akım ve teorilere; gerekse köylülüğün devrimci rolünü mutlaklaştıran ve proletaryanın fiili, sınıfsal önderliğini şu ya da bu biçimde köylülük ya da başka bir sınıf ve tabakaya devretmeyi öngören, aynı zamanda proletaryanın perspektifini sadece demokratik devrimle sınırlayan ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasına karşı duran Maoculuk, Guevaracılık vb. akımlardan etkilenen küçük-burjuva akım ve teorilere karşı mücadele ederek; köylülüğün anti-feodal demokratik mücadelesinin şu taleplerini savunur ve bunların gerçekleştirilmesi için mücadele eder:

- 1). Toprak ağalarının ellerindeki topraklara ve hazine topraklarına Köylü Komiteleri aracılığıyla tazminatsız olarak el konulması, feodal, yarı-feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü toprakların köylülüğe dağıtılması,
- 2). Her türlü angarya, ortakçılık, kiracılık, yarıcılık vb. ekonomi dışı zor ve feodal kalıntıların tasfiyesi, tefeciliğin ortadan kaldırılması,
- 3). Köylülerin bankalara ve tefecilere olan tüm borçlarının iptal edilmesi,
- 4). Köylülerin toprakları üzerindeki her türlü ipoteğin tamamen kaldırılması,
- 5). Köylülerin sırtına yüklenmiş dolaylı ve dolaysız bütün ağır vergilerin kaldırılması,
- 6). Tarım ürünleri taban fiyatlarının yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmesi,
- 7). Köylülerin ormanlardan, akarsulardan ve su kaynaklarından yararlanması,
- 8). Tarım kooperatiflerine üye olmak için hiçbir maddi ön koşul ilri sürülmemesi, yoksul ve orta köylülerin denetimindeki kooperatiflere her türlü yardım yapılması,
- 9). Bütün tarım üreticilerine, tarım araçlarının, tarım ilaçlarının, gübrenin vb. en ucuz şekilde sağlanması; banka kredilerinin küçük tarım üreticilerine faizsiz olarak verilmesi,
- 10). Sürekli ve geçici tarım işçileri üzerindeki feodal ve yarı-feodal ekonomi dışı zorun kaldırılması, tarım işçilerine sendike, sigorta ve grev hakkının sağlanması; tarım işçilerinin yaşama, çalışma ve barınma koşullarının düzeltilmesi.

HALK CEPHESİ ÜZERİNE

Toplumsal gelişmede üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişmesini engellemeye başlamasıyla objektif bir zorunluluk olarak gündeme giren devrimlerin zafere ulaşabilmesi, diğer şeylerin yanı sıra, devrimci sınıf güçlerinin birleşik devrimci eylemini gerektirir. Karşı-devrimci sınıf ya da sınıfların ekonomik ve siyasi egemenliklerinin yıkılması, ancak mevcut düzenden zarar gören, çıkarları onunla çelişen ve dolayısıyla gericiliğe karşı mücadele potansiyeli taşıyan sınıfların ittifağının sağlanması ve tereddütlü, kararsız, yalpalayan sınıf ve tabakaların tarafsızlaştırılması ile mümkün olabilir. Devrim, yalnızca siyasal öncünün mücadelesiyle başarıya ulaşamayacağı gibi, yalnızca öncü sınıfın mücadelesiyle de başarıya ulaşamaz. Öncü sınıfa dayanan ve devrimci sınıfların birleşik mücadelesi olarak gelişen devrimci mücadele, zaferin ilk koşuludur.

Diğer toplumsal gelişme aşamalarındaki ülkelerde olduğu gibi, yarı-sömürge yarı-feodal ülkemizde de bu bir zorunluluktur.

Bugün ülkemizde üretici güçlerin önündeki engeller, emperyalist (ve komprador) ve feodal sömürü ve bağımlılık ilişkileridir. Ve gündemde olan devrim, emperyalist tahakkümü kırıp komprador-feodal ilişkileri tasfiye ederek bağımsızlık ve demokrasiyi gerçekleştirecek olan Ulusal Demokratik Halk Devrimidir.

Emperyalist (ve komprador) ve feodal bağımlılık ilişkilerinin varlığından zarar gören ve bu ilişkileri ve burjuva-feodal devleti hedef alan Ulusal Demokratik Halk Devriminden çıkarı olan sınıfların başında proletarya yer alır. O, yalnızca bu ilişkilerin tasfiyesini hedeflemekle kalmaz; onun çıkarı, sınıfların ve her türlü sömürü ilişkisinin ortadan kaldırıldığı sınıfsız toplumun kurulmasını gerektirir. Ancak bütün biçimleriyle üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmesi, proletaryanın çıkarlarının gerçekleşmesinin yolunu açar. O, demokrasi ve bağımsızlık taleplerini savunmakla yetinmez, çünkü bu taleplerin gerçekleşmesi proletaryanının kurtuluşunu sağlayamayacaktır. Ama tam da bu nedenle, proletarya, bu taleplerin en kararlı ve tutarlı savunucusudur. Onun tam kurtuluşa giden bağımsızlık ve demokrasi dışında bir yolu yoktur. Proletarya emperyalistler ve iç gericilerle uzlaşamaz, çünkü onlarla herhangi bir bağı yoktur; o, tamamiyle özel mülkiyet ilişkileri alanının dışında yer alır. Demokratik devrimin zaferi, bu nedenle en fazla proletaryanının çıkarıdır ve onun önderliği, devrimin kesin zaferinin, kenintisiz sosyalizme yönelen Ulusal Demokratik Halk Devriminin zorunlu bir koşuludur. Proletarya bu devrimin önder ve temel gücüdür.

Köylülük toprağa (toprak ağasına) ve tefeci-tüccara bağımlı olmakla kalmakta, aynı zamanda, emperyalistler ve komprador tekeller tarafından ve onunla iç içe geçmiş devlet tarafından sömürülmekte ve baskı altında tutulmaktadır. Toprak, özgürlük ve bağımsızlık, onun temel talepleridir ve bu talepleri gerçekleştirecek demokratik devrim, dolaysız olarak köylülüğün işine yarayacak ve onun çıkarlarını temsil edecektir. Toprak devriminin özünü oluşturduğu demokratik devrimde köylülük, özellikle yoksul köylülük temel bir güçtür. Yoksul köylülüğün düzenle kayda değer bağları yoktur. Dolayısıyla köylülüğün kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak farklılaştığı ve mülkiyet ilişkileri içinde yer aldığı kadarıyla, başında mali sermayenin yer aldığı özel mülkiyete dayanan düzene meyketmesi ona belirli kararsızlık unsurları aşılansa da, köylülük ve özellikle yoksul köylülük emperyalizmin, mevcut düzenin ve devletin tutarlı bir muhalifidir. Bir küçük-burjuva tabakası olan orta köylülük,

ikili tabiatı gereği belirli bir kararsızlık gösterir; ama bu, onun Ulusal Demokratik Halk Devriminin bir gücü olmasının engeli değildir.

Şehir küçük-burjuvazisi, proletaryanın yanı sıra Ulusal Demokratik Halk Devriminin şehirlerdeki dayanağını oluşturur. Orta köylülük gibi yalpalama ve kararsızlık belirtileri gösterse de, bu tabaka da, tekelci komprador sömürü, baskı ve bağımlılık ilişkileri ve emperyalist tahalküm altındadır, komprador-feodal devlet tarafından ezilmektedir. Bu düzenin devamından çıkarı yoktur, devrimci bir niteliğe sahiptir.

Esas olarak orta burjuvazinin oluşturduğu ulusal burjuvaziye gelince, o, sermaye sahibi kapitalist bir sınıf olmasına karşın, emperyalizmin (ve komprador kapitalizmin) ve feodalizmin baskısı altında olması ve sermaye birikiminin bu yapı tarafından engellenmesi dolayısıyla iç ve dış gericilikle çelişen ve demokratik devrimde objektif olarak çıkarı bulunan bir tabakadır. Ama öte yandan ulusal burjuvazi emperyalizm ile, komprador-kapitalizmi ve feodalizm ile bağlara sahiptir ve bu nedenle iç ve dış gericilikle uzlaşmaya yatkındır. Ayrıca gelişen işçi hareketi de onu gericilikle birleşmeye yöneltir. Küçük-burjuvazinin kararsızlığından farklı olarak, o, bu durumunun yanı sıra, kapitalist bir sınıf olması ve demokratik devrimin kapitalist gericiliği, uluslararası tekelci burjuvaziye hedef alması dolayısıyla kaçınılmaz bir tutarsızlığa mahkumdur ve zaman zaman karşı-devrim saflarına meyleder. Devrimle karşı-devrim arasında yalpalar. Genellikle ulusal burjuvazinin alt kesimleri devrime, üst kesimleri karşı-devrime eğilim gösterir.

Ulusal Demokratik Halk Devrimi aşamasındaki yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'de sosyalizm yolunu açmak için demokrasi ve bağımsızlık uğruna mücadele eden proletaryaya, köylülüğü kapitalizm sınırları içine hapsederek peşine takmaya çalışan, gericilikle uzlaşma eğilimine sahip burjuvaziye tecrit etmeye ve tarafsızlaştırmaya çalışır. Bu, başlıca, köylülüğün burjuvazinin etkisinden kurtarılması ve sosyalizm doğrultusunda ileriye doğru çekilmeye çalışılması, uzlaşmacı eğilimlerin üstesinden gelinerek demokratik devrimin tamamlanması ve devrimin kesintisiz sürdürülmesi olarak yansır. Proletaryaya burjuvaziye tecrit ederek, köylülüğü kendi yedeği haline getirmeye çalışır.

Proletaryanın, yalnız demokratik devrimde değil, sosyalist devrim uğruna mücadelede de güvenilir bir müttefik olan yoksul köylülerle birliği, Ulusal Demokratik Halk Devriminin zaferinin ön koşuludur. Proletaryanın yoksul köylülerle ittifaki, devrimin kaderini belirler ve bu, diğer müttefiklerin etrafında toparlanacağı temel ittifakı oluşturur. Yoksul köylülük ve şehir ve kırsal yarı-proletaryası ile sıkıca birleşmeye çalışan proletaryaya, kırsal ve şehrin küçük-burjuva tabakalarını da kazanmaya çalışır. Ulusal burjuvazinin tarafsızlaştırılması çabasının sürdürülmesi, onun karşı-devrimle birleşmesinin önlenmesi ve devrime meylettiğinde -ki bu, genellikle, devrim ulusal bir devrim olarak geliştiğinde mümkün olabilir- onunla geçici ve koşullara bağlı uzlaşmalar yapılmasına engel değildir, aksine gereklidir.

Gericiliğin çeşitli gruplarıyla belirli koşullarda girişilebilecek uzlaşmalara devrimin doğrudan değil, dolaylı bir ittifakı olabilir. Böyle geçici ve koşullarda girişilebilecek uzlaşmalar, devrimin doğrudan değil, dolaylı bir ittifakı olabilir. Böyle geçici ve koşullara bağlı uzlaşmalar, gericiler arasındaki çelişmelerden yararlanma demektir. Yoksa gericiliğin hiç bir kesimi ya da grubu devrimci potansiyel taşımaz. Halk Cepheki içinde gericiler hiçbir zaman yer alamazlar, tersine bu cephe onlara karşıdır.

Proletarya devrimci müttefiklerini bir Halk Cephesi içinde örgütlemeye çalışır. Bu cephe, ancak, proletarya önderliğinde devrimin kesin zaferini garanti eder ve o, yine ancak proletaryanın Marksist-Leninist partisi olan Türkiye Devrimci Komünist Partisi yönetiminde örgütlü halk güçlerinin biraraya getirilmesiyle oluşturulabilir.

Halk Cephesinin programı, proletaryanın asgari programı olan Ulusal Demokratik Halk Devriminin programının temel talepleri üzerinde şekillenebilir. Çünkü Ulusal Demokratik Halk Devrimi programı, proletarya (ve yarı-proletaryanın) asgari taleplerinin gerçekleşmesini öngördüğü gibi, diğer devrimci sınıfların en ileri taleplerini içermektedir. Halk Cephesi programı, herhangi bir dönemde devrimin temel taleplerini içermeyen reformcu bir program olamaz. O, bağımsızlık ve siyasi demokrasinin elde edilmesini ve bunun temeli olarak komprador-feodal sömürü ve baskının ve emperyalist tahakkümün tasfiyesi amaçlarını kapsamazlık edemez. Belirli dönemlerde, Halk Cephesinin etrafında örgütlendiği Ulusal Demokratik Halk Devrimi programının belirli talepleri ön plana çıkabilir ve cephe bu talepleri özellikle savunabilir. Ama, onun, düşmanlarının bir kısmını dost gören, onları icine alan ya da onlara karşı mücadeleyi tatil eden bir programı olamaz.

Partimiz, işçi sınıfını, yoksul köylülüğü ve şehir ve kırsal küçük-burjuvazisini; gençliği ve kadınları, kitle örgütlerinin de yardımıyla ve kitle örgütleri temeline dayalı olarak Halk Cephesi içinde örgütlemeye ve bu cepheyi yönetmeye çalışacak, mümkün olduğunda ulusal burjuvaziyi de (geçici olduğunu bilerek) bu cepheye çekmeyi reddetmeyecektir. Partimiz, bu cephenin yerine geçemeyeceğini akıldan çıkarmadan, onun oluşturulmasına hizmet edecek olan, çeşitli devrimci siyasi gruplar arasında devrimci plâformdaki tüm bloklaşma ve eylem birliklerini kabul eder ve böyle birlikleri gerçekleştirmeye çalışır.

Halk Cephesi ve onun oluşturulmasına hizmet edecek geçici bloklaşmalar ve eylem birlikleri, siyasi demokrasiyi ve ulusal bağımsızlığı gerçekleştirmeyi hedeflediğinden, ancak demokrasi temelinde örgütlenebilir.

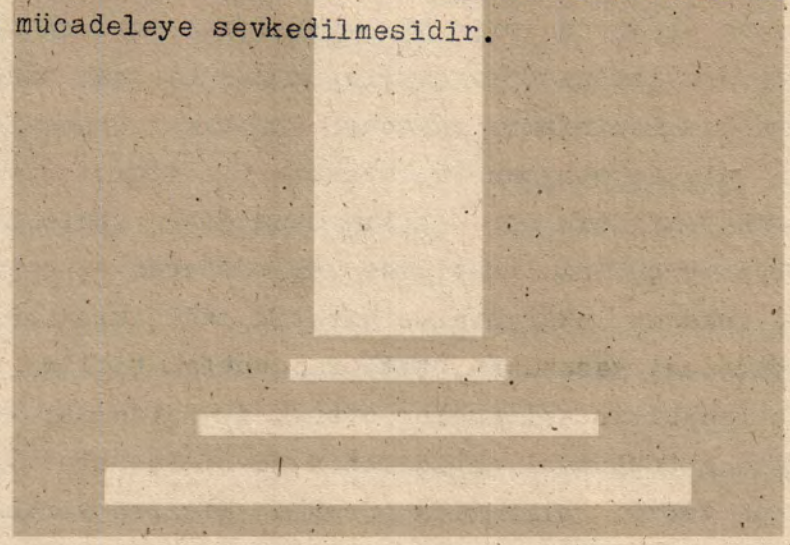
Türkiye Devrimci Komünist Partisi, devrimci-demokrasi mücadelesinin de en tutarlı savaşçısı olarak, devrimimizin bugün içinde bulunduğu ulusal-demokratik aşamada kurulacak olan Halk Cephesinin programının şu temel talepleri içermesi gerektiğini savunur ve bunun için mücadele eder:

- 1). Komprador-feodal oligarşinin egemenliğindeki mevcut devlet cihazı (bugünkü biçimiyle faşist diktatörlük) şiddete dayanan devrimle parçalanmalı; işçi, köylü, asker meclisleri temeline dayanan ve devrimci-demokratik diktatörlük kurulmalıdır,
- 2). Emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin ekonomik ve siyasi egemenliğine son vermeli; bu egemenliğin aracı olan tüm anlaşmalar iptal edilmelidir. Emperyalist savaş tehlikesine ve militarizme karşı devrimci bir mücadele verilmelidir.
- 3). Siyasi özgürlük (toplantı, basın, örgütlenme vb. özgürlükler) tam olarak gerçekleştirilmelidir,
- 4). Tüm tekelci işletme ve kurumlara ve onların her türlü malına işçi-köylü diktatörlüğü tarafından el konulmalı, ekonomi işçi ve köylülerin yararına yeniden düzenlenmelidir,
- 5). Devletin ve toprak ağalarının ellerindeki tüm toprağa Köylü Komiteleri aracılığıyla tazminatsız olarak el konulmalıdır; feodal, yarı-feo-

dal ilişkilerin hüküm sürdüğü tüm topraklar, onları işleyen köylülüğe dağıtılmalıdır; feodal bağımlılık ve baskıya tümüyle son verilmelidir. Tefecilik yasaklanmalı, köylülerin bankalara ve tefecilere olan tüm borçları iptal edilmeli, toprakları üzerindeki ipotekler kaldırılmalıdır.

- 6). En çok 8 saatlik işgünü genelleştirilmeli, çalışma koşulları düzeltilmelidir,
- 7). Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkı gerçekleştirilmeli, tüm azınlık milliyetler üzerindeki ulusal baskıya son verilmelidir. Türk ordusu Kıbrıs'tan çekilmelidir,
- 8). Sosyalist ülkeler (bugün tek sosyalist ülke olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti) desteklenmeli, dünya proletaryası ve tüm anti-emperyalist hareketlerle dayanışma halinde bulunmalıdır,

Türkiye Devrimci Komünist Partisi önderliğinde somutlaşan, proletaryanın geniş halk kitlelerine önderliğinin anlamı kitlelerin bu talepler çerçevesinde toplanması ve mücadeleye sevk edilmesidir.

TÜSTAV

'MAO ZEDUNG DÜŞÜNCE'Sİ' ÜZERİNE

"Mao Zedung Düşüncesi", günümüz modern revizyonizminin bir değişkeni olan, küçük-burjuva bir teori ve pratiğin ifadesidir. Mao Zedung'un (ve onun fikirleri -nin), Çin devriminin gelişme süreci içinde oynadığı rol de bu konumuna uygun olmuştur; Mao Zedung ve onun fikirleri demokratik devrimde tüm tutarsızlıklarına ve yalpalamalarına karşın, objektif olarak ilerici ve devrimci bir rol oynamış, ancak sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü karşısında, proletaryanın önderliğini reddeden ve ütöpic bir köylü sosyalizmi ve "tüm halkın devleti" sahte hedefi ardında koşan küçük-burjuva bir ideolog (ve ideoloji) olarak, anti-Marksist-Leninist ve burjuva-revizyonist, gerici bir kimliğe bürünerek, adım adım dünya gericiliğine yaklaşmış ve büyük Çin halk devriminin kazanımlarının bir bir yitirilmesine ve sonunda Çin'in bugün geldiği yere, dünya gericiliği ile bütünleşmiş sosyal emperyalist ve sosyal-faşist bir ülke haline gelmesine yolu açmıştır.

Felsefi bir "akım" olarak "Mao Zedung Düşüncesi", Marksist diyalektik ve tarihi materyalizmin genel yasalarını inkar eden ve bunların yerine eski Çin filozoflarının idealist ve ilkel diyalektik yinlemelerinden, Proudhon'un küçük-burjuva anarşist hayallerine kadar ve Narodnizmin ütopyalarından, modern revizyonist ideologların karşı-devrimci, revizyonist yavelerine kadar bir çok "düşünce akımlarının" çeşitli öğelerini, Marksizm-Leninizmin en genel bir takım önermelerinin ve doğrularının ardına gizlemeye çalışan olaganüstü eklektik bir fikirler karmaşasıdır. Bu fikirler karmaşasının ona ekliktik bir özellik kazandıran yanları bir tarafa bırakıldığında Mao Zedung'un ve ÇKP'nin pratisine yol gösteren en belirgin özellikleri Marksist diyalektiğin, inkarın inkarının ve nitelik değişikliklerine yol açan **zıtların mücadelesi ve dönüşmesi yasasının, zıtların mutlak birliği ve uzlaşmaz çelişkilerin iradi olarak uzlaşabilir gelişmeler olarak ele alınması temeline tahrip ve inkar edilmesi**; böylece toplumsal gelişimin devrimler aracılığıyla ve yenin eskiyi inkar ederek onun yerini almasıyla sürekli akışının yerine, evrimci, durağan, mekanik ve idealist bir tarihsel bakış açısının geçirilmesi ve pratikte kapitalizmin ve burjuvazinin yaşatılmasının teorisinin yapılmasıdır.

Bu konumuna uygun olarak "Mao Zedung Düşüncesi"ne damgasını vuran proletaryanın anti-kapitalist, bilimsel sosyalist bakış açısı değil, ama küçük-burjuvazinin (köylülüğün) soyut bir yoksulluk-zenginlik karşıtlığından kalkınan ütöpic ve yararçı bakış açısıdır. Mao Zedung'un bilimsel komünizme inançsızlığı da buradan kaynaklanır.

"Mao Zedung Düşüncesi", proletarya diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğü sisteminin kurulması ve yönetilmesinde proletaryanın elindeki en önemli araç olan Parti, proletarya diktatörlüğünün temelini oluşturan halk meclisleri ve sosyalizmin kuruluşunda izlenecek çizgi konularında da Marksizm-Leninizmin karşısında yer alır.

Mao Zedung, partiyi hiçbir zaman işçi sınıfının Marksist-Leninist ideoloji siyle donanmış bir parçası, en yüksek sınıf örgütü ve onun öncü müfrezesi olarak kabul etmedi. O, bunun yerine partiyi, içinde çeşitli ideolojilerin kol gezdiği, proletaryanın sosyalizm ve komünizm için yürüttüğü mücadeledeki irade ve eylem birliğinin sembolü olması yerine, bağrında çeşitli hizipleri barındıran ve bu hiziplerin birbirlerini tasfiye etmesinin bir aracı olarak kullanmaya çalıştıkları; esas çalışma alanını köylülük olarak seçen ve bir parçası olduğu bu "sınıfın" içindeki tüm parçaları ve gelişmeleri yansıtan; burjuvaziyle arasına ideolojik, siyasi ve

örgütsel hiçbir bakımdan kesin bir sınır çekmeyen; bütün bu alanlarda bürokrasi ve darbecilikle, liberalizm ve kendiliğindenciliğin yan yana yaşadığı, demokratik merkezîyetçilikten uzak ne idüğü belirsiz bir örgütlenme olarak görmüştür.

Mao Zedung'un 'Proletarya Diktatörlüğü' olarak tanımladığı sistem, çok öncelerden beri, küçük-burjuva ideologlar tarafından çelişkili sınıfsal konumların teorik bir yansıması olarak "keşfedilmiş" ve Çin'de Mao Zedung'dan önce Sun Yat-sen tarafından kurulmaya çalışılan, sözde emek ile sermaye (ve proletarya ile burjuvazi) arasında sağlanacak kalıcı bir uyuma ve bu temelde proletarya, köylülük, şehir küçük-burjuvazisi ve ulusal (orta) burjuvazinin (ve onların siyasi partilerinin) sürekli ittifakına dayanan "bütün halkın" (özünde burjuvazinin) egemenliğini temsil eden devrimci demokratik bir cumhuriyettir. Bu, Marksizm-Leninizmin proletarya önderliğinde yeni demokratik devrimin üst yapısı olarak savunduğu; özünde proletarya diktatörlüğüne denk düşen, işçi sınıfı, köylülük ve tüm diğer emekçilerin (sömürücü sınıfların ve onların temsilcilerinin dışlandığı) halk meclisleri örgütleri temelinde dayanan ve proletaryanın Marksist-Leninist partisi aracılığıyla tek başına yönettiği (ve burjuvazi üzerinde topyekün bir diktatörlük olan) sosyalist bir diktatörlüğe doğru kesintisiz olarak gelişen devrimci demokratik diktatörlükten özü ve sınıfsal karakteri bakımından farklıdır. Nitekim Mao Zedung, Çin'de devletin emekçi halk meclisleri temelinde dayanmasını sürekli reddetmiş, bunun yerine içinde burjuvazinin "üç üçte bir sistemi" uyarınca sürekli temsil edildiği örgütleri savunmuş ve bunları örgütlemiş ve proletaryanın devleti tek başına, Komünist Partisi aracılığıyla yönetmesini "kötü bir şey" olarak nitelmiştir. Bunun yanı sıra O, proletaryanın sendikalar gibi, devrimin zaferinden sonra proletarya diktatörlüğü sisteminin bir parçası haline gelen, onu bürokratik-liberal sapmalara karşı denetleyen ve işçi sınıfının çıkarlarını bu sapmalardan kaynaklanan saldırılara karşı koruyan kitlesel örgütlerine hiçbir zaman gerekli dikkati göstermemiş; aksine bu örgütlerin baltalanmasına ve fiilen dağıtılmasına göz yummuştur.

Mao Zedung'un, sosyalizmin inşasında izlenecek yol konusundaki tavrı da böyledir. Özel mülkiyetin sınırları dışına çıkmayan bir küçük-burjuvanın bakış açısından O, sosyalizmin burjuvaziyi de kapsayan "bütün halk" tarafından ortaklaşa inşa edilmesini ve "burjuvazinin sosyalizmle bütünleşmesini" savunmuştur. Mao Zedung bu temelde proletaryanın sosyalizmin inşasında ağırlık noktasını, kendisini ekonomik, sınıfsal ve siyasi olarak güçlendirecek sosyalist bir ağır sanayinin kurulmasına vermesini, köylülüğün sırtından proletaryanın zenginleşmesi olarak görmüş; bunun karşısında esas ağırlığı kollektif kapitalisti temsil eden devletle, özel kapitalistler arasındaki kurulacak ortaklıklar tarafından geliştirilecek geri teknolojiye dayanan bir hafif sanayiye ve kırsal alanlarda köylülerin "kulaklar ve toprak ağaları" ile birlikte oluşturdukları toprağın ve başlıca üretim araçlarının özel mülkiyeti temelinde dayanan ve yine kollektif kapitalizmden başka bir şeyi temsil etmeyen kooperatif işletmelere vermiştir. Köylü sosyalizmi hayalleriyle birleşen bu pratik, yalnızca Çin Halk Devriminin güçlü darbeleri altında ve sosyalist ülkelerin de yardımıyla kırılan emperyalist boyunduruk ve esas olarak tasfiye edilen feodal kalıntıların engellenmesinden kurtulmuş olarak hızla gelişen Çin kapitalizminin, yeni bir temelde dünya emperyalist sistemi ile yeniden bütünleşmesine ve Çin'in diğer emperyalist ülkelere göre geri bir ekonomik temele sahip olan sosyal emperyalist bir ülke haline gelmesine yol açmıştır. Çin'in bugün geldiği yer ve Hua-Deng kliğinin siyasetleri ve uygulamaları Mao Zedung'un fikirleri ve pratiğinden ayrılmaz. Ancak

onların, küçük-burjuva eklektisizmlerinden, burjuva-kapitalist özlere doğrultusunda belli ölçülerde arındırılmasını ve sistemleştirilmesini ifade eder. Bugün Çin'de ekonomiye yol gösteren ilkeler, Kruşçev ve Brejnev'in burjuva-revizyonist ve sosyal emperyalist Sovyetler Birliği'ndeki ilkelerle (ki bunların tümü kapitalist ekonominin yasalarına dayanır) tümüyle aynıdır.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme yaptığı en büyük "katkılarından" (!) biri olarak gösterilen ve üst yapı alanında proleter devriminin sürdürülüp geliştirilmesi olarak lanse edilen "Kültür Devrimi" de, Çin revizyonist yöneticilerinin anti-Marksist siyasetlerinin yol açtığı hoşnutsuzluk temelinde kendiliğinden patlak veren ve ÇKP içindeki hiziplerin mücadelesi olarak gelişen toplumsal kargaşalıklardan başka bir şey değildir. Bu kargaşalıkların proletaryaya ve onun Marksist-Leninist partisi önderliğinde burjuva-revizyonist ideoloji ve fikirlere karşı proleter kültürü geliştirmek için emekçi kitlelerin yürüttüğü sürekli bir mücadeleyi ifade eden Marksist-Leninist bir Kültür Devrimi anlayışıyla hiçbir ilgisi yoktur.

Mao Zedung'un demokratik devrim konusuna yaklaşımı da bir çok Marksist-Leninist formülasyonla maskelenmiş olsa da, özünde anti-Marksist ve yalpalayan tutarsız bir köylü devrimcisinin yaklaşımıdır. Mao Zedung, küçük-burjuva bakış açısı doğrultusunda demokratik devrim sorununa sosyalizmi ve komünizmi gerçekleştirebilmek için atılması zorunlu bir adım olarak değil, başlı başına bir amaç olarak yaklaşmış ve Çin toplumunu gerçek durumu ve çelişkileri içinde değil, yalnızca emperyalizm ve feodalizmle olan çelişkisi açısından ele almıştır. Toplumun bağrında o zamanlar olgunlaşmakta olan ve emperyalizm ve feodalizm ile olan çelişmenin çözümlenmesinden sonra bütünüyle belirleyici bir özellik kazanan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmeye gözlerini kapatan Mao Zedung, "halkı", üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin niteliğinin ve muhtevasının değişmesine bağlı olarak bileşimi belirli ölçülerde değişecek, kendi içinde çelişkili bir toplumsal kategori olarak değil; "halkçı"ların eskiden beri yaptıkları gibi, kendi içinde uyumlu bir bütün olarak değerlendirmiş ve buna uygun bir siyaset izlemeye çalışmıştır. Bu yaklaşım, doğal olarak demokratik devrimden sosyalist devrime kesintisiz geçişin ve demokratik işçi-köylü diktatorlüğünün sosyalist diktatörlüğe dönüştürülmesinin inkarını getirmiştir. Mao Zedung, demokratik devrime, bir Marksist-Leninist olarak değil, bir devrimci-demokrat olarak katıldığından ve sosyalist devrimi gerçekleştirmek diye bir sorunu olmadığından, demokratik devrimde proletaryanın sosyalist görevlerini hiç bir zaman yerine getirmemiş ve eyleminin ve dikkat alanının merkezine proletaryayı değil, köylülüğü koymuştur.

Mao Zedung'un ve ÇKP yönetiminin küçük-burjuva sınıf konumundan gelen uzlaşmacılığı ve yalpalaması, demokratik devrimde de çeşitli biçimlerde etkisini göstermiş; bu durum, çeşitli emperyalistlerle ve iç gericiliğin şu ya da bu kesimiyle gerçekleştirilmeye çalışılan ilkesiz uzlaşma girişimlerinde ve bu girişimlerin menşevik "aşamalar" anlayışına tamamen uygun olarak (baş düşmana karşı bütün düşmanlarla birleşmeyi vaa'z eden baş çelişme ve özel program anlayışı) teorileştirilmesi çabalarında ifadesini bulmuştur. Köklerini Mao Zedung Düşüncesi'nde bulan "Üç Dünya Teorisi" tamamen bu anti-Marksist ve revizyonist bakış açısının bir ürünüdür.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme bir diğer katkısı olarak lanse edilen sözde "Halk Savaşı Teorisi" de böyledir. Mao Zedung, Çin devriminin tecrübelerini mekanik ve köylü devrimcisi bakış açısına uygun bir şekilde teorileştirmeye ve buradan kalkınarak proletaryanın devrimde öncü ve temel bir güç olarak rolünü inkar etmeye

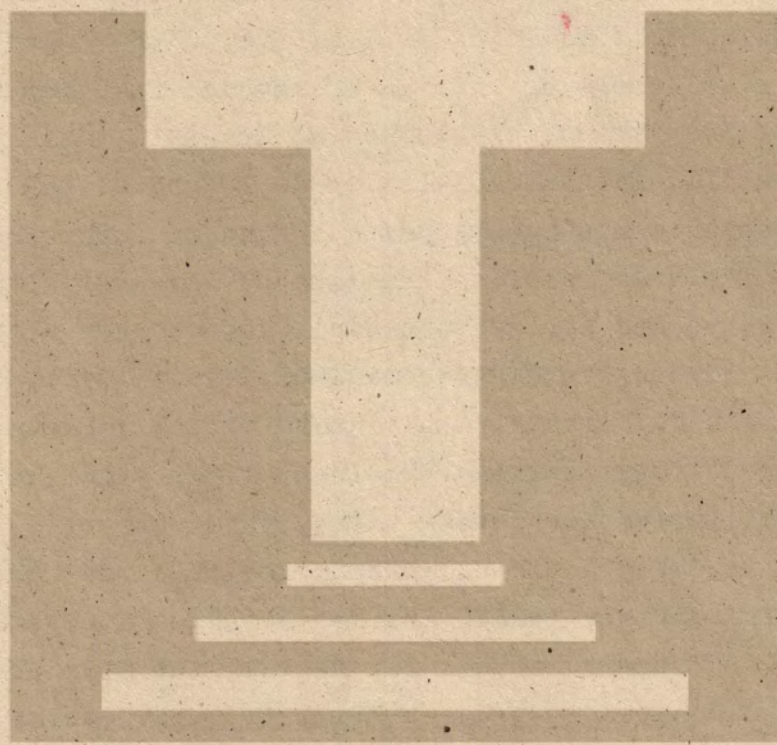
çalışmıştır. O, çeşitli mücadele ve örgütlenme biçimleri konusunda da objektif durum, koşullar ve proletaryanın bu duruma uygun strateji ve taktikleri açısından değil, subjektif niyet ve istekleri açısından yaklaşmış; çeşitli mücadele biçimlerini yaratanın insan iradesi değil, objektif koşullar ve kitle mücadelesinin ulaştığı düzey olduğunu inkar etmiştir. Mao Zedung'un bu konuda temsil ettiği bir diğer sapma da, devrim sorununa askeri bakış açısından yaklaşarak orduyu esas örgütlenme aracı ve askeri-bürokratik örgütlenmeyi esas örgütlenme biçimi olarak görmesidir.

"Mao Zedung Düşüncesi"nin bir diğer özelliği de milliyetçiliğidir. O, milliyetçi bakış açısını Marksizm-Leninizmin lafızıyla gizlemeye çalışmış ve bunu Marksizmin millileştirilmesi olarak göstermeye çalışmıştır. Mao Zedung'un düşünceleri ve genel olarak ÇKP yöneticileri üzerinde büyük Han şovenizminin ve onun eski-yeni ideologlarının büyük bir etkisi vardır. Bu yüzden Mao Zedung Çinli olan herşeyi (çağında bile gericiliğin güçlü bir temsilcisi olmuş Konfüçyus'un "değerli mirası"na bile) titizlikle sahip çıkarken, proletaryanın enternasyonal komünist hareketine ve Marksist Leninist partilere daima yararçı bir açıdan ve kuşkuyla yaklaştı. Stalin döneminin Sovyetler Birliği ve III. Enternasyonal ile Mao Zedung ve ÇKP yöneticileri arasındaki çatışma proletaryanın küçük-burjuvazi üzerindeki baskısından doğmasına; Kruşçev Brejnev kliği ile onlar arasındaki çatışma ise revizyonist klikler arasındaki çıkar ayrılıklarından ve Sovyetler Birliği'nin Çin'i hegemonyası altına almak istemesinden doğmasına karşın, Mao Zedung ve ÇKP yönetimi bu ikisini aynılaştırmaya ve buradan "ulusal" bakış açısının doğruluğunu kanıtlamaya çalıştı. Bugün Çin'i emperyalist bir süper devlet haline getirmeye çalışan Hua-Deng kliği, yalnızca Mao Zedung tarafından açılan yolda daha da ilerlemekten başka birşey yapmıyorlar.

Mao Zedung ve ÇKP yönetiminin modern revizyonizme karşı sözde mücadelesi de bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Mao Zedung, Tito ve Yugoslav revizyonizmi karşısında yararçı bir tutumla zaman zaman değişik tutumlar almasına karşın, esasta Tito'yu destekledi. Onun Kruşçev-Brejnev kliği ile olan çatışması ise, belirttiğimiz gibi burjuva-revizyonist klikler arasındaki bir çatışma niteliğini taşıyordu. Mao Zudung "ulusal çıkarlar" kaygısı ile uzun süre Sovyet revizyonistleriyle uzlaştı ve onlarla anlaşmaya çalıştı; daha sonra ise başta AEP olmak üzere Marksist-Leninistlerin Sovyet revizyonistlerini eleştirirken ileri sürdükleri kanıtları revizyonist rakibini y pratmak amacıyla kullandı ve bir çeşit Marksizm ticareti yaptı. Sovyetler Birliği'yle çeşitli anlaşmazlıkları olduğu gerekçesiyle "Euro-Komünist" partileri ve Romanya revizyonist partisini destekledi.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kongresi, TDKP-İÖ Merkez Komitesi'nin "Mao Zedung Düşüncesi" ile ilgili olarak aldığı ve Yoldaş'ın 15. sayısında yayınlanan kararı, diğer revizyonist akımların yanı sıra, "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı da etkili bir silah haline getirmiş bulunan "Stalin Kampanyası"nın ve teorik yayın gorganında bu "düşünce"ye yöneltilen bir dizi makaleyi tümüyle benimser ve onaylar.

Türkiye Devrimci Komünist Partisi, "Mao Zedung Düşüncesi"ne ve Çin revizyonizmine karşı mücadeleyi modern revizyonizmin diğer biçimlerine karşı mücadeleyle birleştirecek ve bu mücadeleyi kararlı bir biçimde sonuna kadar sürdürecektir.

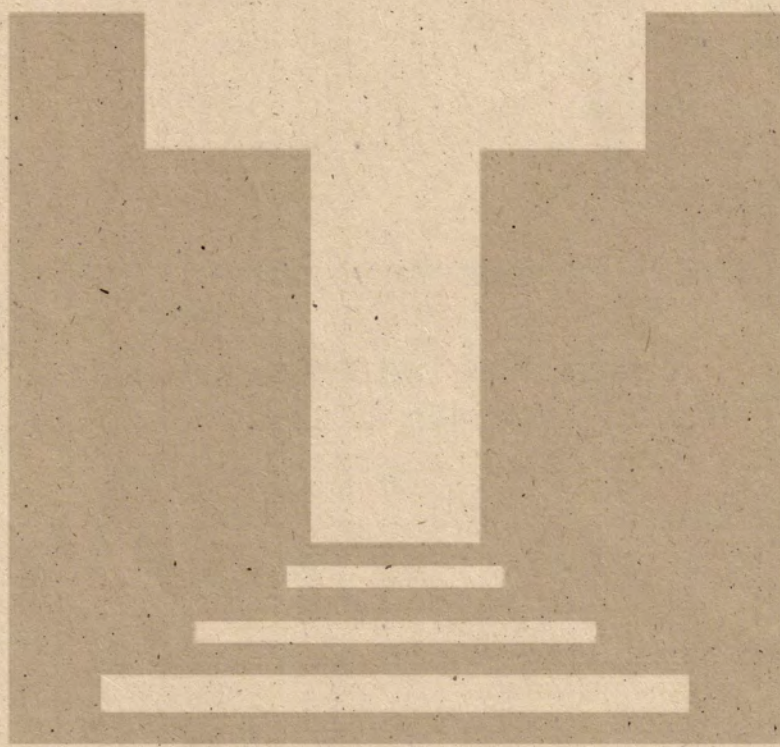
TÜSTAV

KONGRE KARARLARI: 2

KONGRENİN ÇEŞİTLİ KONULARA İLİŞKİN
ALDIĞI KARARLAR

TÜSTAV

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, çeşitli konulara ilişkin olarak kararlar almıştır. Örgütümüzün bazı iç sorunlarına ilişkin olanları dışında bu kararları yayınlıyoruz.

TÜSTAV

PARTİ AMBLEMİ VE PARTİ BAYRAĞI
Ü Z E R İ N E K A R A R

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi Parti Amblemi ve Parti Bayrağı ile ilgili olarak aşağıdaki kararları oy birliği ile almıştır:

Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin amblemi orak-çekiç ve yıldızdır. Partimizin bayrağının rengi kızıldır. Bayrağımızın sol üst köşesinde sarı renkte orak-çekiç ve yıldız bulunur.

Partimizin bayrağı üzerinde bulunan yıldız, insanlığın gerçek altın çağı olan ve partimizin uğruna mücadele ettiği komünizm idealini simgeler. Orak-çekiç işçi-köylü ittifakı temelinde kurulacak proletarya diktatörlüğünü gösterir. Bayrağımız, kızıl rengini bütün dünyada ve ülkemizde komünizm ideali uğruna canını veren devrim şehitlerinin kanından alır.

TÜSTAV

PARTİNİN MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANININ
ÇIKARILMASI ÜZERİNE KARAR

Gizli çalışan komünist partilerin işçi ve emekçi kitleler ve devrimcilere bizzat kendi ismini taşıyan yayın organı ile doğrudan seslenmesi, kitlelerin mücadelesine kendi siyaseti doğrultusunda ve bir kitle yayın organı aracılığıyla yol göstermesi ve propaganda ve ajitasyon faaliyetini bu temelde merkezileştirmesi reddedilemez.

Örgütümüz bugüne kadar partinin periyodik bir kitle yayın organının propaganda ve ajitasyon faaliyeti içindeki yerini doğru olarak tesbit etmiş ve bu yolda belli adımlar atmıştır; ama bu doğru tesbiti bir bütün olarak ve merkezi bir şekilde hayata geçirememiştir.

İşçi ve emekçi kitlelerin giderek daha çok devrimcileştiği bugünkü koşullarda Partimizin yükselen sınıf mücadelesi içerisindeki yeri de dik kate alındığında, bugün Parti ismiyle merkezi bir kitle yayın organının çıkarılması daha da önem kazanmıştır. Ve ertelenmez bir görev haline gelmiştir.

Partimizin Birinci (Kuruluş) Kongresi, mevcut merkezi kitle yayın organlarının mümkün olduğu sürece yayınına sürdürmesinin yanında, kitlelere doğrudan ve kendi ismiyle seslenmek için periyodik ve merkezi bir kitle yayın organının çıkarılmasına ve bunun için Merkez Komitesi'ne yetki verilmesine oy birliği ile karar verilmiştir.

TÜSTAV

TÜRKİYE KÜRDİSTANI'NA YÖNELİK OLARAK BİR KİTLE YAYIN
ORGANININ ÇIKARILMASI ÜZERİNE KARAR

Bugün Türkiye genelinde yükselen demokrasi mücadelesinin yanında, Türkiye Kürdistanı'nda da köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesi ve Kürt halkının ulusal baskıya karşı mücadelesi gelişmektedir.

Fakat her türden Kürt revizyonist akımı, Kürt halkının ulusal bilincini istismar ederek demokrasi mücadelesini saptırmakta ve gericiliği bütün yönlerden güçlendirmeye çalışmaktadır. Burjuva milliyetçisi akımlar da Kürt halkının demokrasi mücadelesini yozlaştıran bir faaliyet yürütmektedir.

Bugüne kadar örgütümüz Kürdistan'da bir çok kez binlerce emekçiyi faşizme, ulusal baskıya ve egemen sınıflara karşı eylemlere seferber etmesine ve Kürdistan'da kitle bağlarına sahip olmasına karşın, Kürt modern revizyonist ve burjuva milliyetçisi akımların çarpıtma ve yozlaştırıcı tutumlarıyla mücadelede yetersiz kaldı.

Bu yetersizliğin bir nedeni de Türkiye Kürdistanı'na yönelik olarak sürekli ve özgül bir propaganda faaliyetinin yürütülmemiş olmasıdır. Özellikle son zamanlarda bu yönde çıkarılan bazı yayınlar doğru adımlar olmasına karşın, bu görevin üstesinden gelmede yeterli olmadı. Böyle bir görev ancak Partimizin Kürdistan'a yönelik olarak sürekli ve yazılı propaganda faaliyeti sürdürmesi ile yerine getirilebilir.

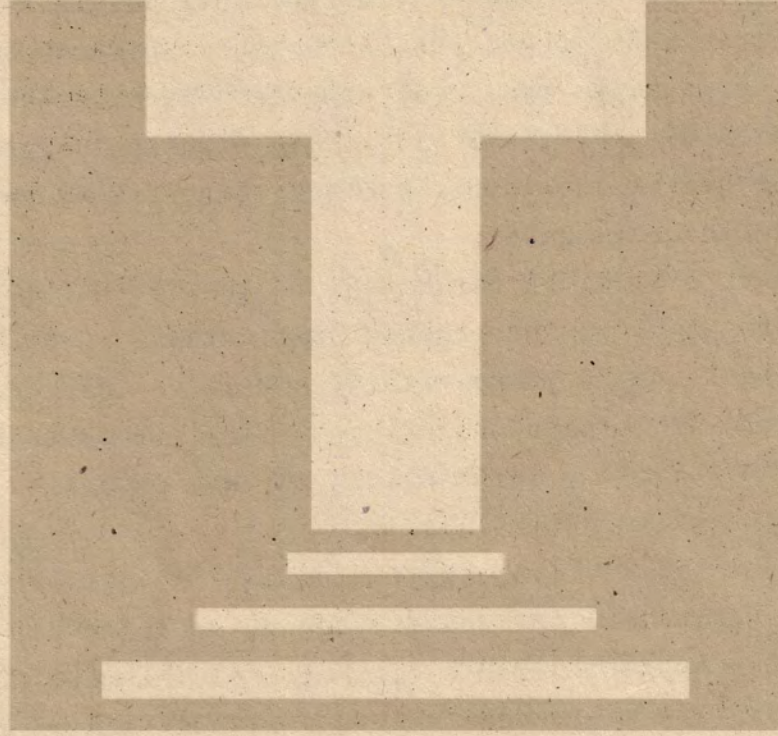
Böyle bir faaliyet, aynı zamanda, iki ulustan proletaryanın ve emekçi halkın birliğinin sağlanması yönünde de güçlü bir etken olur.

Bütün bunları dikkate alan Birinci (Kuruluş) Kongremiz, Partimizin Kürdistan'a yönelik olarak sürekli ve periyodik bir kitle yayın organının çıkarılmasına ve bunun için Merkez Komitesine yetki verilmesine oy birliği ile karar vermiştir.

TÜSTAV

PARTİ ŞEHİTLERİNİN ANILMASI
ÜZERİNE KARAR

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, örgütümüzün Marksist-Leninist bir ideolojik-siyasi çizgiyi benemsediği 1975 yılından bu yana, O'nun saflarında üye olarak mücadele ederken faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri ve karşı-devrimci, provakatif unsurlar tarafından katledilen; İ.Gökhan Edge, Ökkeş Karayığit, Mehmet Yılmaz, İlhan Emre, M.Ali Özpolat, Yusuf Metin, Nurettin Altaylı yoldaşları saygıyla anar.

TÜSTAV

1971-1975 YILLARI ARASINDA FAŞİST DİKTATÖRLÜK TARAFINDAN
KATLEDİLEN THKO MİLİTANLARININ PARTİMİZE ONUR ÜYESİ
OLARAK KABUL EDİLMESİ ÜZERİNE

K A R A R

Kongremiz örgütümüzün tarihi gelişme sürecini ve devrimci demokrat bir örgütten, Marksist-Leninist bir örgüte dönüşürken örgütsel bütünlüğünü korumasını gözönüne alarak; THKO'nun henüz devrimci-demokrat bir örgüt niteliği taşıdığı 1971-1975 yılları arasında O'nun saflarında savaşırken faşist diktatörlük tarafından katledilmiş olan, Türkiye halkının faşist diktatörlüğe karşı direnişinin ilham kaynağı olan ve kararlılıkları ile örgütümüzün gelişmesinde ilham kaynağı olan DENİZ GEZMİŞ, HÜSEYİN İNAN, YUSUF ASLAN, SİNAN CEMGİL, CİHAN ALPTEKİN, ALPASLAN ÖZDOĞAN, KADİR MANGA, ÖMER AYNA, İBRAHİM ÖZTAŞ, NİYAZİ YILDIZHAN, ve AVNİ GÖKOĞLU yoldaşların Parti Onur üyesi olarak kabul edilmesini oy birliği ile kararlaştırmıştır.

TÜSTAV

1975 YILINDAN BU YANA ÖRGÜTÜMÜZÜN SEMPATİZANI İKEN FAŞİST
DİKTATÖRLÜK TARAFINDAN KATLEDİLEN DEVRİMCİLERİN PARTİMİZE
ONUR ÜYESİ OLARAK KABUL EDİLMESİ ÜZERİNE

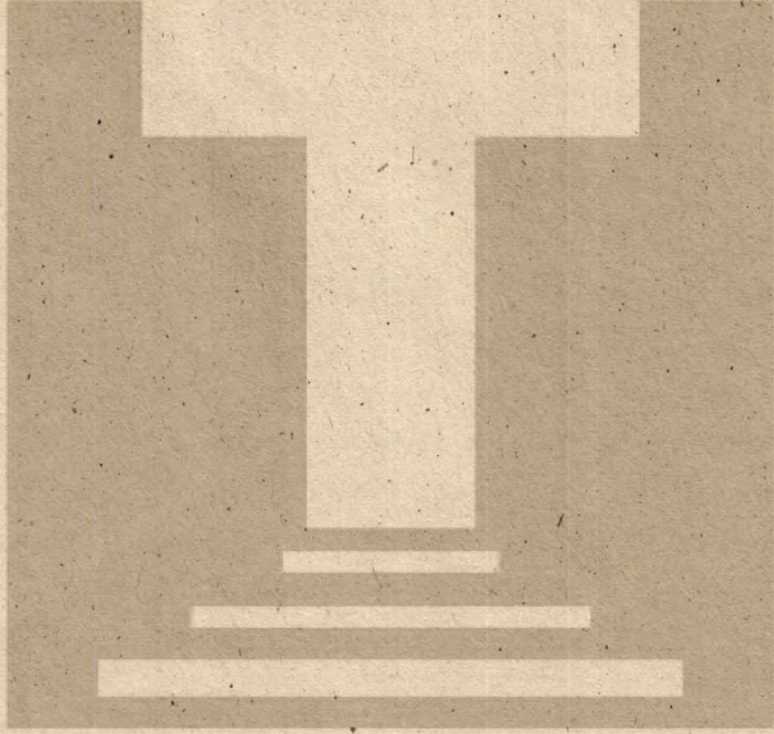
K A R A R

Kongremiz 1975 yılından bu yana başta Türkiye Genç Komünistler Birliği (TGKB) olmak üzere örgütümüz tarafından yönlendirilen çeşitli kitle örgütlerinde mücadele eden, onun çizdiği yolda yürüyen ve uğruna canlarını ve rerek, Parti üyesi olmaya layık devrimciler olduklarını kanıtlayan, örgütümüz sempatizanları; Ali Sami Demirci, Ahmet Deveci, Hüseyin Güzel, Ata Yıldırım, Sami Ovalıoğlu, Burhan Barın, Fevzi Aslansoy, Özalp Koç, Tufan Liceli, Taner Benian, Cafer Erdem, Mustan Büyükkorkmaz, Hasan Yasin, Mehmet Korkmaz, Hakan Tuğrul, Süleyman Akdağ, Sadık Canarşlan, Eyüp Küçükpalamutçu, İdris Türkoğlu, Hasan Doğan, İsmet Kılınç, Mithat Sivri, Sefa Hakverdi, Bahattin Aslandoğan, Ayhan Gökdemir, Mahmut Özden, Murat Dertli, Yusuf Ekinci, Öner Semiz, Ali Osman Beydilli, Celal Duru, Emin Kutan, Talip Sevinç, Mehmet Savaş İslam, Naver Engin, Ziya Şafak, Tuncay Yaşayacak, Yaşar Bayrak, Oktay Çiğdemal, Faysal Kelleci, Şahin Akar, Köroğlu Keser, Kemal Binici, İsmail Kara, Yusuf Dal, Mustafa Yaşar, Namık Kemal Apak, Kazım Çelik, Mehmet Mazlum, Haluk Tandoğan, Ahmet Öztürk, Fatma Gözüsulu, Aziz Çolak, Muhsin Alkan, Nadir Uğurluel, Raşit Akkaya, Abbas Karakız, Cengiz Han, Musa Funda, Murat Akpınar, Hüseyin Yarangümel, Erdoğan Çamdall, Nebil Keskinceser, Şahabettin Aktokat, Necdet Çivi, Kamuran Yeni, Necdet Mehmet, Ahmet Demirtaş, Mustafa Örum, İsmail Uzer, Kazım Güner, Sultan Arguç, Hüseyin Sancar, Ali Mengüç, Kasım Yücel, Aslan Göncü, Hüseyin Altıngez, Reşat Öge, Recep Taşçı, Cemil Sabuncu, Mahmut Mutlubas, Şadi Canan, Kemal Güngörmüş, Mehmet Şahin, Bekir Güven, Metin Kılıç, Kamil Sağır, Necmettin Temel, Hacı Tonu, Yüksel Yeşilyurt, Cüneyt Tandoğan, Musa Ağdaş, Eyüp Akkurt, Ahmet Sadullah Kaya, Hasan Engül, Halil Turgut, Düzgün Yıldız, Aziz Sürüçü, Sakine Kamalak, Zafer Şahin, Hüsnü Kayıhan, Ekrem Kurt yoldaşların Parti onur üyesi olarak kabul edilmesini oy birliği ile onaylar.

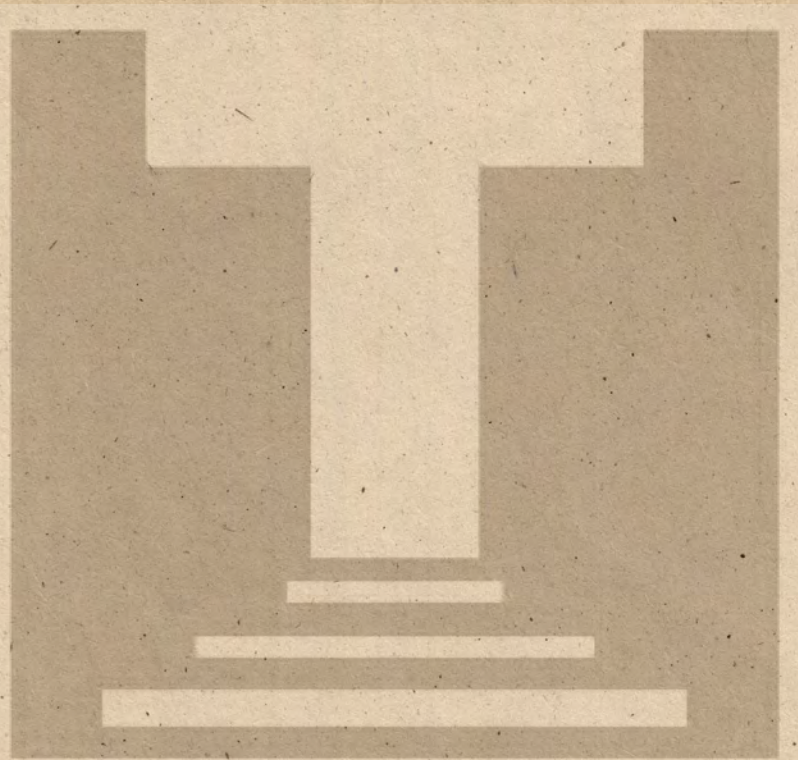
CEZAEVLERİNDEKİ YOLDAŞLARA MESAJ

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, faşist-feodal diktatorlüğün zindanlarında her türlü zulme ve zorbalığa karşı kararlılıkla mücadele eden, devrim ve sosyalizm bayrağını yüksekte tutan tüm yoldaşlarımızı en içten duygularla selamlar.

Proletarya ve halkın devrimci mücadelesi zindanların küflenmiş duvarlarını yıkacak, halkın tüm evlatlarına özgürlüğü getirecektir.

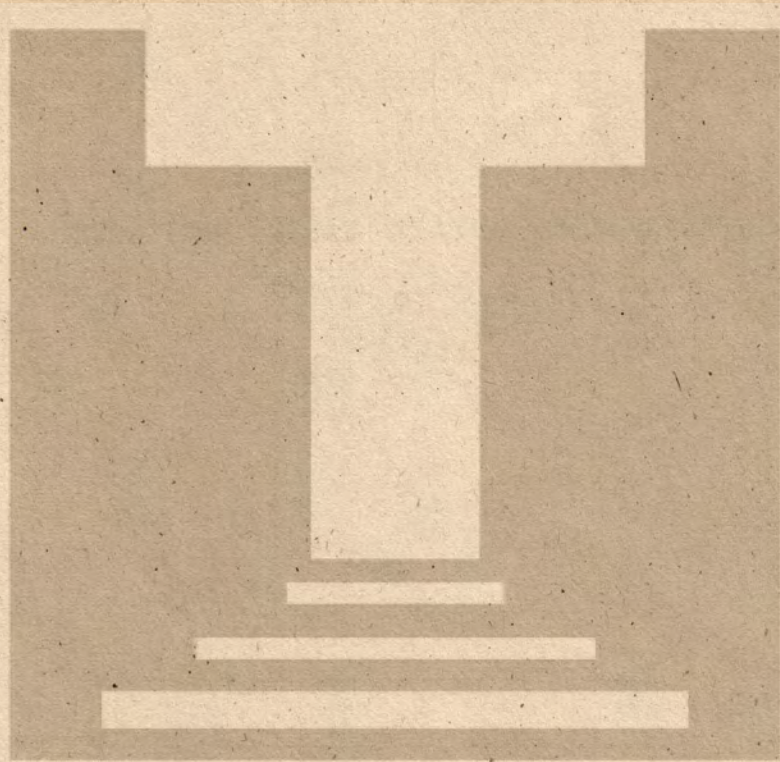
TÜSTAV

TÜSTAV

KONGRESİN AEP'E VE DİĞER KARDEŞ PARTİLERE
M E S A J I

TÜSTAV

TÜSTAV

TDKP KONGRESİNİN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ'NE

M E S A J I

Enver Hoca Yoldaş,
AEP Merkez Komitesi Birinci Sekreteri

Partimizin Birinci (Kuruluş) Kongresi, faşist diktatörlüğün ağır il-
légalite koşulları altında ve sonsuz bir coşku içinde toplanarak Türkiye Dev-
rimci Komünist Partisi'nin (TDKP) kuruluşunu ilan etmiştir.

Ülkemizdeki bütün komünistlerin iradesinin gerçekleştiği Kongremi-
zin, örgütümüzün siyasi çizgisini onaylaması ve Partinin Program ve Tüzüğünü
kabul etmesi ile Türk ve Kürt ulularından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye
proletaryası, geçmişte M. Suphi ve yoldaşları tarafından atılan ama sürdürüle-
meyen ilk ciddi adımı dışında tutarsak, tarihinde ilk kez devrimci bir komü-
nist partisine kavuşmuş olmaktadır.

Türkiye proletaryası ve komünistleri, bu noktaya uzun ve çetin bir
mücadele sonucunda erişmiştir.

1920 Eylül'ünde Baku'da Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından Ü-
çüncü Enternasyonal'in bir kolu olarak Türkiye Komünist Partisi'nin I.Kuruluş
Kongresinin toplanması, komünist partisinin yaratılması için önemli bir adım
dı. Ancak bu girişim, kısa bir süre sonra M.Suphi ve 14 yoldaşının Kemalist
burjuvazi tarafından katledilmesi ile yarım kalmıştır. Daha sonra TKP'ye ege-
men olan Şefik Hüsnü'nün revizyonist, sağ oportünist çizgisi 58 yıllık 'sol'
hareketi zehirlemiş, onun gelişmesinin önünde başlıca engeli oluşturmuştur. Bu
çizgi diğer etkenlerle birlikte küçük burjuva maceracılığına da kaynaklık et-
miştir.

Kongremizin toplanması ile kuruluşunu ilan ettiğimiz TDKP, 58 yıl-
lık revizyonizmin, sağ oportünizmin mahkum edilmesinin, devrimci demokrat bir
örgütün dokuz yıllık bir mücadeleyle komünist bir örgüte dönüşmesinin bir so-
nucudur. Örgütümüzün önceli olan THKO, 1978 Ekim'inde topladığı Konferansia,
ismini Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü (TDKP-İÖ) olarak değiş-
tirmiş ve bu konferansta gerekli hazırlıkları yaparak, en kısa zamanda TDKP
Birinci (Kuruluş) Kongresini toplama tarihi kararını almıştır.

Bugün TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresinin toplanması ile bütün Kong-
re üyeleri ve bütün Türkiye komünistleri, Türkiye proletaryasına ve emekçi hal-
kına verdikleri sözü yerine getirmenin, bu şanlı görevi gerçekleştirmenin kı-
vancı içindedir.

Örgütümüz bu şanlı görevi dokuz yıllık çetin bir mücadele sonunda
gerçekleştirmiştir. Örgütümüz küçük-burjuva maceracılığına, reformizme, Kruş-
çev-Brejnev revizyonizmine, "Üç Dünyacı" Çin revizyonizmine, revizyonist 'Mao
Zedung Düşüncesi'ne, 'Euro-Komünizmi' ve Tito revizyonizmine karşı verdiği ka-
rarlı ideolojik mücadele içinde çelikleşmiş ve sağlamlaşmıştır. Her türden o-
portünist ve revizyonist akıma karşı verdiğimiz mücadeleyi, faşist diktatörlü-
ğe, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı verdiğimiz mücadele ile birleş-
tirerek ve yükselen sınıf mücadelesinin her alanında yer alarak çelikleşmiş bir
parti örgütü yarattık.

Partimiz bugün toplumun her kesimine yayılmış hücreleri, parti örgütleri, kitle örgütleri, yayın organları ile işçi sınıfının ve emekçi halkın demokrasi ve sosyalizm mücadelesine önderlik etmenin azmi içindedir.

Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının faşist diktatörlüğe ve emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı sürdürdüğü bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin önderliğinde zafere ulaşacaktır.

Ülkemiz komünistleri bütün bir tarihi dönem boyunca modern revizyonizme, Çin revizyonizmine, revizyonist 'Mao Zedung' Düşüncesi'ne karşı, 'Eurokomünizm ve Tito revizyonizmine karşı Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunan, devrimin ve yüce komünizm davasının bayrağını daima yükseklerde tutan ve bu yolda paha biçilmez başarılar kazanan Enver Hoca yoldaşın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi'ni kendilerine örnek almaktadır. Ülkemiz komünistleri ve işçi sınıfı, sosyalist Arnavutluk'ta özlemini duydukları ve uğruna savaşmışları sosyalizm davasının emperyalistlerin ve Sovyet ve Çin sosyal emperyalistlerinin ve bütün gericilerin kuşatması altında başarıyla gerçekleştirdiğini görmekte, bundan büyük bir güç ve ilham almaktadırlar.

Arnavutluk halkı şanlı Emek Partisi'nin önderliğinden bütün iç düşmanlarını yok ederek ve dış düşmanlarına karşı koyarak, proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmi inşa etme mücadelesini başarıyla sürdürecektir. Türkiye komünistlerinin, işçi sınıfının ve emekçi halkının, Arnavutluk halkının şanlı Emek Partisi'nin önderliğindeki bu mücadelesine her zaman tam destek olacağını, bu vesileyle bir kez daha belirtmek isteriz.

Kongremiz partilerimiz arasında kurulmuş olan, Marksizm-Leninizm temelinde dayalı ilkel birliğin ve kardeşçe ilişkilerin daha da gelişeceğini vurgulamayı, Arnavutluk Emek Partisi'nin tecrübelerinden yararlanmayı, Emek Partisi ile fikir alışverişinde bulunmayı önemli ve vazgeçilmez bir görev sayar.

Uluslararası komünist hareketin ülkemizdeki öncü müfrezesi olarak Partimiz, üzerine düşen enternasyonalist görevleri eksiksiz bir biçimde yerine getirecektir. Ve uluslararası komünist hareketin enternasyonalist birliği, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretileri üzerinde, Üçüncü Enternasyonal'in şanlı mirası üzerinde, devrimci proletaryanın mücadele deneyleri üzerinde, Sovyet, Yugoslav, Çin revizyonizmine, 'Euro Komünizmi'ne ve revizyonist Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı mücadelenin başarıları üzerinde yükselecektir. Dünya komünist hareketinin gelişmesini ve güçlenmesini hiçbir karşı-devrimci çaba engelleyemeyecektir.

Emperyalist-revizyonist sistemin bunalımdan bunalıma yuvarlandığı ve çürümüşlüğü'nün bütün çıplaklığı ile ortaya çıktığı bugünkü dünyamızda, proletaryanın, halkların ve ezilen ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri dünyanın dört bir köşesini çığ gibi sarmıştır. Amerikan emperyalistlerinin, Sovyet ve Çin sosyal emperyalistlerinin, diğer emperyalistlerin ve bütün gericilerin hiç bir çabası bu mücadelelerin zafere ulaşmasını engelleyemeyecektir. Emperyalistler ve gericiler alt edilecek, dünya proletaryasının ve halklarının devrim ve kurtuluş davası mutlaka zafere ulaşacaktır.

Bugün devrim çözülmek üzere gündeme gelmiş bir sorundur. Gelecek dünya proletaryasının ve halklarınınındır. Gelecek komünizmdir, gelecek aydınlıktır.

Bugün devrim çözülmek üzere gündeme gelmiş bir sorundur. Gelecek dünya proletaryasının ve halklarınınindir. Gelecek komünizmdir, gelecek aydınlıktır.

Bunun en büyük garantisi dünyanın dört bir yanındaki gerçek komünist partilerin varlığı ve uluslararası komünist hareketin saflarının her geçen gün genişliyor olmasıdır.

Kongremiz, bütün bu düşüncelerle, Türkiye proletaryası ve emekçi halkı adına şahsınızda Arnavutluk Emek Partisini ve Arnavutluk halkını en içten, en sıcak enternasyonalist duygularla selamlamaktadır.

* YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

* YAŞASIN PROLETARYA ENTARNASYONALİZMİ !

* YAŞASIN ARNAVUTLUK EMEP PARTİSİ !

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST
PARTİSİ
K O N G R E S İ

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ KONGRESİNİN
BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİST KOMÜNİST PARTİLERİNE
M E S A J I

Partimizin Birinci (Kuruluş) Kongresi, faşist diktatörlüğün ağır illegalite koşulları altında ve sonsuz bir coşku içinde toplanarak Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin (TDKP) kuruluşunu ilan etmiştir.

Ülkemizdeki bütün komünistlerin iradesinin gerçekleştiği Kongremizin, örgütümüzün siyasi çizgisini onaylaması ve Partinin Program ve Tüzüğü'nü kabul etmesi ile Türk ve Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası, geçmişte M. Suphi ve yoldaşları tarafından atılan ama sürdürülemeyen ilk ciddi adımı dışında tutarsak, tarihinde ilk kez devrimci bir komünist partisine kavuşmuş olmaktadır.

Türkiye proletaryası ve komünistleri bu noktaya uzun ve çetin bir mücadele sonucunda erişmişlerdir.

1920 Eylül'ünde Baku'da Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından Üçüncü Enternasyonal'in bir kolu olarak Türkiye Komünist Partisi'nin I. Kuruluş Kongresini toplaması, komünist partisinin yaratılması için önemli bir adımdı. Ancak bu girişim, kısa bir süre sonra M. Suphi ve 14 yoldaşının Kemalist burjuvazi tarafından ketledilmesi ile yarım kalmıştır. Daha sonra TDKP'ye egemen olan Şefik Hüsnü'nün revizyonist, sağ oportünist çizgisi 58 yıllık 'sol' hareketi zehirlemiş, onun gelişmesinin önünde başlıca engeli oluşturmuştur. Bu çizgi, diğer etkenlerle birlikte küçük-burjuva maceracılığına da kaynaklık etmiştir.

Kongremizin toplanması ile kuruluşunu ilan ettiğimiz TDKP, 58 yıllık revizyonizmin, sağ oportünizmin mahkum edilmesinin, devrimci-demokrat bir örgütün dokuz yıllık bir mücadeleyle komünist bir örgüte dönüşmesinin bir sonucudur. Örgütümüzün önceli olan THKO, 1978 Ekim'inde topladığı Konferansla, ismini Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü (TDKP-İÖ) olarak değiştirmiş ve bu konferansta gerekli hazırlıkları yaparak, en kısa zamanda TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresini toplama tarihi kararını almıştır.

Bugün TDKP Birinci (Kuruluş) Kongresinin toplanması ile, bütün Kongre üyeleri ve bütün Türkiye komünistleri, Türkiye proletaryasına ve emekçi halkına verdikleri sözü yerine getirmenin, bu şanlı görevi gerçekleştirme nin kıvancı içindedir.

Örgütümüz bu şanlı görevi dokuz yıllık çetin bir mücadele sonucunda gerçekleştirmiştir. Örgütümüz küçük-burjuva maceracılığına, reformizme, Kruşçev-Brejnev revizyonizmine, 'Üç Dünya'cı Çin revizyonizmine, revizyonist 'Mao Zedung Düşüncesi'ne, 'Euro-komünizmi' ve Tito revizyonizmine karşı verdiği kararlı ideolojik mücadele içinde çelikleşmiş ve sağlamlaşmıştır. Her türden oportünist ve revizyonist akıma karşı verdiğimiz mücadeleyi, faşist diktatörlüğe, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı verdiğimiz mücadele ile birleştirerek ve yükselen sınıf mücadelesinin her alanında yer alarak çelikleşmiş bir parti örgütü yarattık.

Partimiz bugün toplunun her kesimine yayılmış hücreleri, parti örgütleri, kitle örgütleri, yayın organları ile işçi sınıfının ve emekçi halkın demokrasi ve sosyalizm mücadelesine önderlik etmenin azmi içindedir.

Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının faşist diktatörlüğe ve emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı sürdürdüğü bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Türkiye Devrimci Komünist Partisinin önderliğinde zafere ulaşacaktır.

Kongremiz, partilerimiz arasında kuruluşu olan, Marksizm-Leninizm temeline dayalı ilkeli birliğin ve kardeşçe ilişkilerin daha da gelişeceğini vurgulamayı, kardeş Marksist-Leninist partilerin tecrübelerinden yararlanmayı, kardeş partilerle fikir alışverişinde bulunmayı önemli ve vazgeçilmiz bir görev sayar.

Partimiz dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin savunulmasını, tüm dünyada sosyalizm için mücadele eden kardeş Marksist-Leninist partilerin kararlı bir destekleyicisi olmayı proleter enternasyonalizminin bir gereği sayar.

Uluslararası komünist hareketin ülkemizdeki öncü müfrezesi olarak partimiz, üzerine düşen enternasyonalist görevleri eksiksiz bir biçimde yerine getirecektir. Ve uluslararası komünist hareketin enternasyonalist birliği, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretileri üzerinde, Üçüncü Enternasyonal'in şanlı misarı üzerinde, devrimci proletaryanın mücadele deneyleri üzerinde, Sovyet, Yugoslav, Çin revizyonizmine, 'Euro-komünizmi'ne ve revizyonist 'Mao Zedung Düşüncesi'ne karşı mücadelenin başarıları üzerinde yükselecektir. Dünya komünist hareketinin gelişmesini ve güçlenmesini hiç bir karşı-devrimci çaba engelleyemeyecektir.

Emperyalist, revizyonist sistemin bunalımdan bunalıma yuvarlandığı ve çürümüşlüğü'nün bütün çıplaklığı ile ortaya çıktığı bugünkü dünyamızda, proletaryanın, halkların ve ezilen ulusların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri dünyanın dört bir köşesini çığ gibi sarmıştır. Amerikan emperyalistlerinin, Sovyet ve Çin sosyal emperyalistlerinin, diğer emperyalistlerin ve bütün gericilerin hiçbir çabası bu mücadelelerin zafere ulaşmasını engelleyemeyecektir. Emperyalistler ve gericiler alt edilecek, dünya proletaryasının ve halklarının devrim ve kurtuluş davası mutlak zafere ulaşacaktır.

Bugün devrim çözülmek üzere gündeme gelmiş bir sorundur. Gelecek dünya proletaryasının ve halklarınınındır. Gelecek komünizmdir, gelecek aydınlıktır.

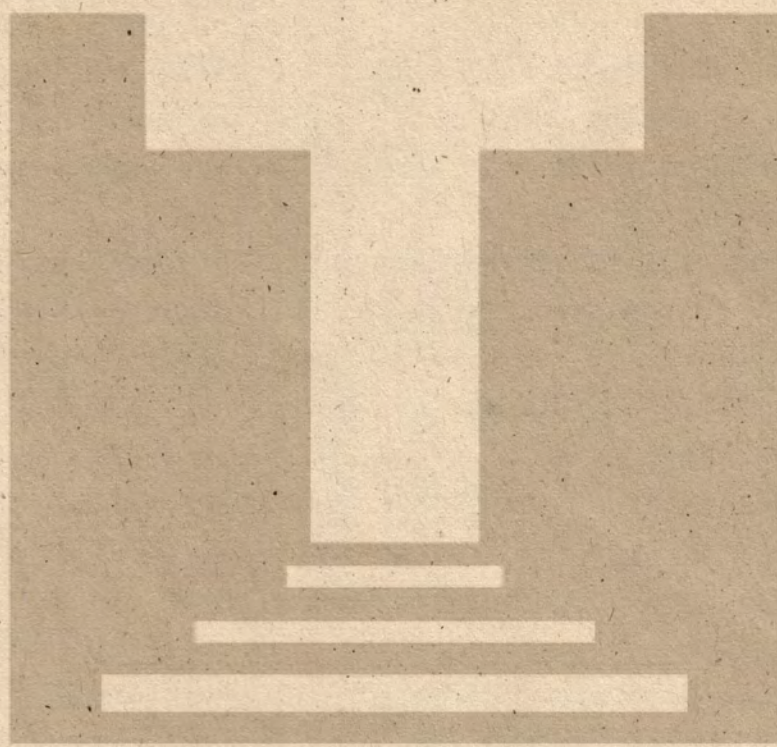
Bunun en büyük garantisi dünyanın dört bir yanındaki gerçek komünist partilerin varlığı ve uluslararası komünist hareketin saflarının her geçen gün genişliyor olmasıdır.

Kongremiz bütün bu düşüncelerle, Türkiye proletaryası ve emekçi halkı adına partinizi, işçi sınıfınızı ve emekçi halkınızı en içten, en sıcak enternasyonalist duygularla selamlamaktadır.

★ YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

★ YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

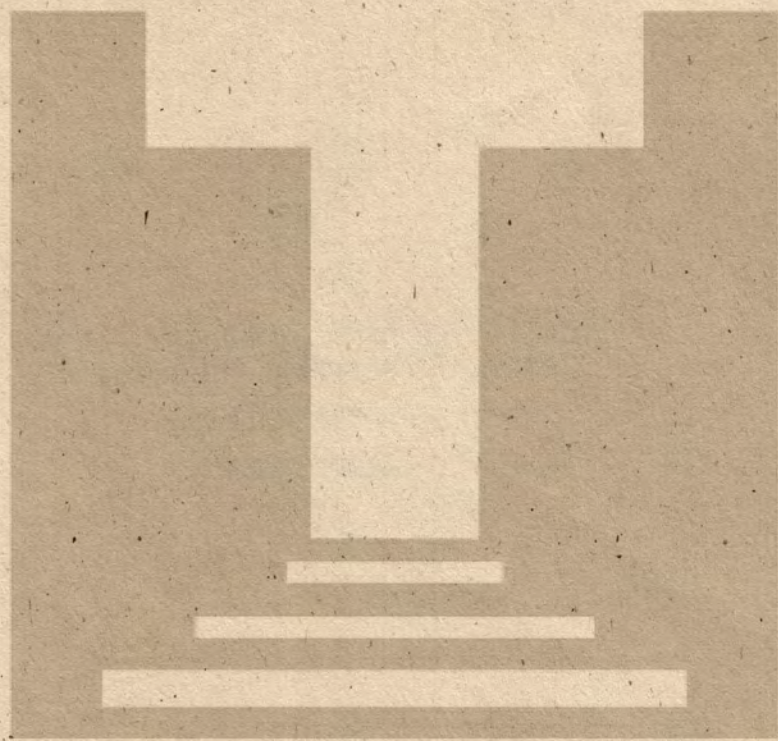
TÜRKİYE DEVRİMÇİ KOMÜNİST PARTİSİ
KONGRESİ

TÜSTAV

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ
BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ'NİN
TÜRKİYE HALKINA
BİLDİRİSİ

TÜSTAV

TÜSTAV

ÜLKEMİZİN TÜRK, KÜRT ULUSU VE AZINLIK MİLLİYETLERDEN
DEVRİMCİLERİNE, İŞÇİLERİNE, YOKSUL KOYLULARINA
VE TÜM EMEKÇİLERİNE :

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kuruldu.

İşçi Sınıfımızın ve Emekçi Halkımızın Onlarca Yıllık Özlemi Gerçekleşti.

Komünistler İşçi Sınıfına ve Halkımıza Verdiği Sözü Yerine Getirdiler.

Y N N N N

Türkiye Devrimci Komünist Partisi Birinci (Kuruluş) Kongresi, emperyalizmin uşağı egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün, işçi sınıfı ve halkın devrimci mücadelesine, onu boğmak için, azgınca saldırdığı koşullar da toplandı. Partimizin kıvılcık bayrağı ülkemizi sarmış olan grevlerin, direnişlerin, sokak gösterilerinin, barikat savaşlarının en önünde dalgalanırken toplanan Kongremiz, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin öncüsünün, faşizmin saldırılarına karşı verdiği en anlamlı cevaptır. Mücadele eden işçi sınıfı ve halk yenilmez. Yüce komünizm davası ölümsüzdür. Partimizin devrimci mücadelenin ateşleri içinde doğuşu bu gerçeğin bir kez daha doğrulanışıdır.

Ülkemizde komünizm davası için ilk öne atılanlar Mustafa Suphi ve yoldaşlarıydı. Büyük Ekim Devriminin mücadeleleri içinde gelişmiş bu bir avuç komünist tarafından 10 Eylül 1920'de TKP'nin kuruluşu, işçi sınıfı ve emekçi halka bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda önderlik edecek bir partinin kuruluşu yolundaki ilk büyük girişimdi. Bu olaydan kısa bir süre sonra Kemalist burjuvazi ve toprak ağaları, M. Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz'in karanlık sularında boğdurdular. Ama ne onlar, ne de bu davanın gizli düşmanları, çeşitli türden revizyonistler komünizm davasını yok edemediler. O, yakılmak istendiği her seferinde küllerin arasından yeniden doğdu.

TKP'nin ülkemizdeki kökleri bir yandan işçi sınıfımızın mücadelecilik geleneğine ve M. Suphi'lerin TKP'sine; diğer yandan halkımızın, Bedreddin ayaklanmasından, Ulusal Kurtuluş Savaşına ve Dersimlere kadar uzanan zulme karşı isyan geleneğine ve özellikle 1960'lardan bu yana hızla yükselen devrimci-demokrasi mücadelesine dayanır. Denizlerin, Yusufaların, Hüseyinlerin, Sinanların, Cihanların kurduğu THKO partimizin öncelidir. TDKP'nin kurulması aynı zamanda darağaçlarında, dağ başlarında verdikleri son nefeslerinde "Yaşasın Marksizm-Leninizm" diye haykıran, halkımızın bu yiğit evlatlarının, devrimci demokrasinin bu önder savaşçılarından vasiyetlerinin yerine getirilmesidir. THKO, onların kararlı, başeğmez, militan mücadelelerinden örnek aldı, mücadele geleneklerini sürdürdü. O, bu sayede 1975 yılında siyasal çizgisini köklü bir biçimde gözden geçirip değiştirerek devrimci-demokrasinin sınırlarını aştı; Marksizm-Leninizmin yoluna, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in gösterdiği ışıklı yola girebildi. THKO bu yolda sürekli ilerledi, hatalarını yenmeyi bildi, gelişti, güçlendi. 1978 Ekim'inde toplanan THKO Konferansı, örgütün adını Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü (TDKP-İÖ) olarak değiştirdi ve onun önu

ne TDKP'nin I. (Kuruluş) Kongresi'ni toplayarak TDKP'yi kurma görevini koydu. Bu görev işte bugün gerçekleştirilmiştir.

TDKP, herkesin insanca yaşadığı, toplumsal üretime yetenekleri ölçüsün de katıldığı toplumsal üretimden ihtiyacı kadar pay aldığı sınıfsız bir toplumun yaratılması uğruna mücadele ediyor. TDKP devletin, orduların, savaşların olmadığı, insanların sömürü, açlık tehdidi ve çeşitli baskılar altında kölece değil; nasıl dinlenmeye, düşünmeye, kendilerini geliştirmeye ihtiyaç duyuyorlarsa, çalışmaya da öyle ihtiyaç duyacakları bir toplum için mücadele veriyor. O, ne efendinin, ne kölenin, ne ezenin, ne ezilenin olmadığı bir dünya için savaşıyor. Bugün burjuva-feodal sömürünün ve azgın bir faşist diktatörlüğün pençesinde gericilikle dışa dış bir mücadele sürdürmekte olan proletarya ve tüm emekçiler için güzel bir düş olan bu toplum, bizzat onların, TDKP önderliğinde yürütecekleri mücadeleyle gerçek olacaktır.

TDKP, bu amaca ulaşabilmek için bugün atılması gereken ilk adımın ül kemizi bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmak olduğunu saptıyor. Bugün ülkemizi efendileri her türden emperyalistler ile onların uşakları komprador-bur -vazi ve toprak ağalarıdır. Bu yüzden ilk yapılması gereken şey bu asalakları ve onların devleti olan faşist diktatörlüğü, partimizin etrafında toplanarak ulusal ve demokratik bir halk devrimiyle, şiddet yoluyla yıkmak; siyasi özgürlüğü gerçekleştirmek, emperyalistlerle imzalanmış tüm anlaşmaları yırtmak, onlara verilmiş üsleri kapatmak, borçları iptal etmek, tekelci işletmelere ve bankalara el koymak, toprağı köylülere devretmek, ezilen Kürt ulusuna ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere kendi kaderini özgürce tayin hakkını tanımak, herkese iş ve insanca çalışma koşulları sağlamak ve böylece işçileri ve köylüleri ülkenin efendisi yapmaktır. Çalışan, üreten onlardır, yöneten de onlar olmalıdır. Bu, işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması anlamına gelir.

Ancak TDKP, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin, sosyal kurtuluşunun gerçekleştirilmesi için, atılacak bu ilk adımın yeterli olmadığı görüşündedir. O, bu noktada duraklamadan, bağımsızlık ve demokrasinin temelleri üzerinde, derhal sosyalizmin inşasına girişilmesi ve sömürünün adım adım yok edilmesi gerektiğini savunuyor. Çünkü eğer bir ülkede sermaye hüküm sürmeye devam ediyorsa, kölelikten gerçekten ve kalıcı olarak kurtuluş sözkonusu olamaz ve devrim sayesinde kazanılmış olan özgürlükler ve haklar da bir bir kaybedilir. Ulusal ve demokratik bir devrim ancak emperyalizmin, feodalizmin, faşizmin baskısını ve ulusal baskıyı yok edebilir; sermayenin, kapitalizmin baskısını, sömürüyü tümüyle yok etmek için ise sosyalist devrim gerekir. İşte TDKP'nin son amacı olan sınıfsız toplum bu devrimin sonuna kadar sürdürülmesiyle adım adım yaratılacaktır.

TDKP, proleter enternasyonalizminin sadık bir savunucusu ve tüm burjuva-revizyonist dünyaya savaş açmış bulunan uluslararası komünist hareketin bir parçasıdır. TDKP, bugün yalnızca Amerikan emperyalizmine ve onun Batılı

müttefiklerine değil, aynı zamanda sosyalizm maskeli emperyalistler olan Rus ve Çin emperyalizmine ve onların uydularına karşı da kararlı bir mücadeleyi veren dünyanın tek gerçek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Emek Partisi'yle dayanışma halindedir. TDKP, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde yalnız değildir. Onlar bütün dünyanın işçileri ve ezilen halklarının oluşturduğu dünya emek ordusunun bir parçasıdır.

★ ★ ★ ★ ★

TDKP, faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bugünkü koşullarda, azgın terör karşısında varlığını ve mücadelesini kenintisiz olarak sürdürebilmek için tümüyle gizli bir çalışma yürütmek zorundadır. TDKP, işçi sınıfıyla ve diğer emekçi tabakalarla kurduğu ve sürekli gelişen canlı bağları, üretim birimleri temel alınarak kurulmuş ve kurulmakta olan hücreleri, çeşitli yayın organları ve yönettiği kitle örgütleriyle halkın bağrındadır. Nerede devrimci mücadele yükselirse orada TDKP'nin bayrağı dalgalanır, mücadele şiarları ortalığı sarar. Devrimci mücadeleye atılan herkes TDKP'nin mücadele ve zafer yolunu gösteren çağrılarını ulaşır.

TDKP gizli çalışmasına karşın, demokratik merkezîyetçilik ilkelerine titizlikle uyar. Onun saflarında mücadeleye katılan tüm komünistler, Tüzükte belirlenmiş olan kurallar çerçevesinde, Partinin ve devrimin bütün sorunları hakkında görüşlerini belirtir, tartışmalara katılır, yöneticilerini seçer ve yönetici görevlere seçilebilirler. Ancak kararlar bir kere alındı mı, tüm komünistler, isterse o karara katılmamış olsun, tek bir yumruk gibi birleşir ve onu hayata geçirir. TDKP saflarında disiplin vardır. Ama bu burjuvazinin zorbalığa dayanan disiplini değil, proletaryanın gönüllü disiplinidir. Proletarya ve onun partisi başka türlü birliğini sağlamlaştıramaz, burjuvazinin baskı ve terörüyle başa çıkamaz.

TDKP, işçi sınıfı ve halkın, emperyalizme ve iç gericiliğe karşı devrimci bir temelde birliğinden yanadır. Bu yüzden, O yalnızca Parti içinde değil, bütün halk sınıf ve tabakaları ve onların kitlesel örgütleri içinde demokrasinin uygulanmasını savunur, kendi dışındaki devrimci akımlarla revizyonizme ve reformizme karşı mücadele ve demokrasi temelinde birlikler kurmaya çalışır. Proletarya ve halkın davasını her şeyin üstünde tutar.

TDKP, proletarya ve tüm emekçi halkın kurtuluş yolunun şiddete dayanan devrimden geçtiğini savunmaktadır. Hayat şu gerçeği sayısız kereler doğrulamıştır ve doğrulamaktadır; eğer emekçiler kendilerini burjuva-feodal düzenin köleleri olmaktan kurtarmak istiyorlarşa, bu düzenin en büyük bekçisi olan bugünkü devlet cihazını parçalayıp, dağıtmak onun yerine işçi ve köylülerin Sovyetik tipteki devrimci demokratik diktatörlüğünü örgütlemek zorundadırlar. Ordusu, polisi, mahkemeleri, bürokrasisi, parlamentosu ve yüzlerce yıldan bu yana egemen sınıflar tarafından sömürü ve zulüm düzenini daha iyi koruyabilmek, emekçileri daha fazla ezabilmek amacıyla sürekli geliştirip yetkinleştirilmiş tüm örgütleriyle bu köhne zulüm makinası, bu faşist-feodal diktatörlük yı

kılmalıdır. Onun "içinden" ele geçirilebileceği, "demokratikleştirilebileceği" yolundaki tüm "barışçıl", pasifist hayaller, halkı alçatır, elini kolunu bağlar, felaket getirir. Komünistler gerçekleri olduğu gibi kabul eder, onu uygun çözümler önerirler.

TDKP'nin savunduğu şiddet esasta, kendilerini kitlelerin yerine koyan bir avuç aydınının ya da gencin uygulayacağı bireysel bir şiddet değildir. Gerçek bir halk devrimi, yalnızca kitlelerin kendi özgül talepleriyle ayağa kalktığı ve kitlesel şiddetin uygulandığı topyekün bir ayaklanma olabilir. Kitlelerin mücadelesini bu aşamaya yükseltmenin çeşitli yolları vardır. Ancak bunu tayin edecek olan somut mücadele koşullarıdır.

İŞÇİLER;

TDKP sizin partinizdir. O, din, milyiyet, mezhep farkı gözetmeksizin ister şehirde ister kırdaki tüm Türkiye işçi sınıfının gerçek komünist partisidir. TDKP'yi kuranlar işçi sınıfının bilimsel ideolojisi ve eylem klavuzu olan Marksizm-Leninizmi savunan ve onun öğretilerini hayata geçirmeyi amaç edinen komünistler, öncü işçilerdir. TDKP, işçi sınıfının kompaz bir parçası, onun öncü, örgütlü müfrezesidir. O, size kapitalist sömürüden kurtuluşun, emeğin yeni dünyasının kuruluşunun yolunu gösteriyor.

Savaşın her ordunun başarıya ulaşmak için nasıl düzenlenmesi gerektiğini, güçlerinin dağılımını, hangi hedeflere vurulacağını, ne zaman hücum edileceği ve ne zaman gerici çekilineceğini, mücadele ve örgütlenme biçimlerini saptayan bir genel kurmayının olması zorunludur.

İşte TDKP, kapitalizme ve sömürüye karşı savaşan işçi sınıfı ordusunun genel kurmayıdır. O, işçi sınıfının ideolojik, siyasi, ekonomik her alanda burjuvaziye ve gericiliğe karşı yürüttüğü mücadeleyi yönlendirir ve onun kısa ve uzun vadeli hedeflerini ve mücadele taktiklerini saptar. Proletarya ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesini örgütler, birleştirir ve karşı-devrimci hedeflere yöneltilir. TDKP'nin varlığı ve mücadelesi, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin kurtuluş mücadelesinin başarısının zorunlu bir koşuludur. Onun etrafında birleş, onun bayrağı altında toplan, onun gösterdiği hedeflere vur. Sınıfının gücüne güven. Sınıfsız bir toplum için TDKP ile birlikte yürü. En çok sekiz saatlik işgünü, sınırsız grev ve genel grev hakkı, örgütlenme özgürlüğü, insanca yaşama ve çalışma koşulları gibi acil taleplerin için TDKP önderliğinde yürütülen mücadeleye katıl.

YURTDIŞINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER;

TDKP bugün, ülkemizde hüküm süren burjuva-feodal düzene ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele ediyor. Seni tüm sınıf kardeşlerinle birlikte açlığa, sefalete, işsizliğe, köleliğe mahkum ederek vatanından, toprağından aileden koparan, ekonomik sürgüne mahkumeden bu düzendir. Bu vatanın gerçek sahipleri hangi milliyetten olursa olsun Türkiye'nin işçi ve köylüleridir. Sürülme hakkını hak eden biri varsa o da ülkeyi yaşanmaz hale getirerek seni sürgüne gön-

deren komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. TDKP senin de partindir. TDKP sana, kendi yurdunda insanca bir hayat; özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm vaad ediyor.

YOKSUL KÖYLÜLER;

Yüzlerce yıldan bu yana açlık ve sefalet içinde toprak ağalarının bileklerine taktığı toprak köleliğinin zincirlerini taşıdın. Şimdi buna bir de ücret köleliğinin zincirleri ve faşist zorbalık ekleniyor. Geleceğin bugün her zamankinden daha çok işçi sınıfının geleceğine bağlıdır. Yüzlerce yıllık özlemini gerçekleştirecek, sana toprak ve özgürlüğü, insanca yaşama ve çalışma koşullarını verecek olan yalnızca devrim ve sosyalizmdir.

Faşist-feodal diktatörlüğün, toprak ağalarının ve onların gizli ya da açık uşaklarının "toprak reformu" aldatmacalarına kanma. Onların sana verebilecekleri tek şey işkence, zulüm, açlık ve sefalettir. Kendi kollarının gücüne dayan işçi sınıfına ve TDKP'ye güven. TDKP, burjuva-feodal toprak ağalığı ekonomisinin en kararlı uzlaşmaz düşmanıdır. Onun açtığı kızıl bayrak senin kurtuluşunun da habercisi ve simgesidir.

ŞEHİR VE KIRLARIN TÜM EZİLENLERİ;

İster küçük bir dükkan ya da atölyenin, ister küçük bir toprak parçasının sahibi ol; ister yurtsever, dürüst bir aydın, ister sıradan bir devlet memuru, ya da bir işportacı... Emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, faşist-feodal zulmün ve zorbalık düzeninin egemen olduğu bir düzende; işsizlik, buhran, pahalılık içinde kıvranan bir ekonomide, senin için gelecek bugünden daha da kötü olmak zorundadır. Eğer, bu düzenin içinde kendini kurtarabilme yolunda u mutların varsa bil ki, bunlar senin gerçek kurtuluşunun önünde en büyük engeldir. Çünkü bu düzenin pençesinden tek başına kurtuluş yoktur.

Şimdiye kadar reformcu, revizyonist "umut tacirleri" de dahil olmak üzere bir sürü demagog sana kolay kurtuluş yolları öğütledi. Ama hayat bunların "kurtarıcı" maskelerini bir bir düşürdü. TDKP ise başka bir yolu, devrim yolunu, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşist-feodal düzene karşı aktif direnme ve mücadele yolunu gösteriyor. O, bu yolda yürümek isteyen herkese elini uzatıyor; tüm devrimci-demokrat akımlara birlik olma çağrısı yapıyor.

TDKP, emperyalizm, feodalizm ve faşist-feodal diktatörlüğün tasfiyesi talebine bağlı olarak bugünden, bankalara ve tefecilere olan tüm borçların iptalini, ipoteklerin kaldırılmasını, taban fiyatlarının yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmesini, küçük üreticilerin kullandığı gübre, hammadde vb. malların ucuzlatılmasını, zamların geri alınmasını küçük üreticilerin söz ve karar sahibi olduğu kooperatiflerin örgütlenmesini savunuyor, senin en acil taleplerin için mücadele ediyor. Bu mücadeleye katıl, ona güç ver.

GENÇLER;

Yeni yetişen neslin geleceği, ülkenin geleceğinden ayrı değildir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde, başta işçi gençlik olmak üzere tüm halk genç

liği bugünden köleliğe, baskıya, sömürüye, aşağılanmaya mahkum edilmiştir. Gençlik dinamiktir, mücadelecidir, toplumsal sorunlarla ilgilenir, haksızlığa karşıdır. Bu gerçeğin farkında olan egemen sınıflar ve tüm gericilik bu yüzden her türlü silah ve araçla sana azgınca saldırıyorlar. Seni faşist terörle sindirmeye; reformcu, revizyonist demagojiyle aldatmaya burjuva, faşist-feodal ideolojilerle düzenin bekçileri haline getirmeye; yozlaştırmaya, çürütmeye çalışıyorlar. Bunların yetmediği yerde küçük-burjuva anarşizmi, parlak sloganlarla ortaya çıkıyor, seni çıkmaz sokaklara sürüklemeye çaballıyor.

Tüm bunların üzerinde TDKP'nin, gençliği, kaderini işçi sınıfı ve halk yığınlarıyla birleştirmeye, örgütlemeye ve mücadeleye çağırın güçlü sesi yükseliyor. Bu ses birlik ve mücadelenin devrim ve sosyalizmin, Marksizm-Leninizmin sesidir. Sen bu sesi tanıyorsun.

Ona güven, onun yolunda birleş ve mücadeleye atıl.

KADINLAR;

TDKP her türlü köleliğe olduğu gibi, senin köleleştirilmene; evde, işyerinde, tarlada ikinci sınıf bir insan gibi aşağılanıp, horlanmana, bir mal gibi alınıp satılmana karşıdır. TDKP senin bu durumu bir kadermiş gibi kabul etmen için geliştirilmiş her türlü burjuva-feodal ideolojiye karşı mücadele ediyor. Kadınları kendi özgül talepleri doğrultusunda örgütlemek ve devrimci mücadeleye katmak için çaba harcıyor. Çünkü o biliyor ki, hem sınıfsal olarak, hem de cins olarak ezilen kadınların kitlesel bir şekilde katılmadığı hiç bir devrim başarıya ulaşamaz.

TDKP, senin analık haklarının da kararlı bir savunucusudur. Bugünkü düzen, emekçi kadının çoğuunu açlığa, sefalete, ölüme, gadrarca sömürüye mahkum ediyor. TDKP ise, tüm çocukların eğitimi, sağlık ve yetiştirilmelerinin garanti altına alındığı sosyalizmi savunuyor. Anaların, her türlü sömürü ve aşağılanmadan kurtulmuş olarak özgür, eşit ve mutlu olacakları, çocukların ise çocukluklarını gerçekten yaşayabilecekleri yeni bir dünyanın kurulması için mücadele ediyor. Bu dünyanın kurulması güçtür. Ama kazanacaklarımız yapacağımız fedakarlıklara değer.

EZİLEN KÜRT ULUSU VE TÜM AZINLIK MİLLİYETLER;

TDKP, ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayini için mücadele ediyor. TDKP, tüm ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal dil ve hak eşitliğini elde etmesi ve kullanmasının en kararlı savunucusudur. TDKP ulusların özgürlük ve eşitlik temelinde kardeşçe birliğinden yanadır. Böyle bir durumu günümüzde yalnızca işçi sınıfı ve emekçi halkın, emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist-feodal diktatörlüğe karşı birlikte mücadelesinin zaferine ve devrimci-demokratik bir işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasına bağlı olarak gerçekleşebilir. Çünkü onların ulusal baskıdan hiçbir çıkarları yoktur.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Kürt işçi ve köylülerinin, Türk ve diğer milliyetlerden işçi ve köylülerle omuz omuza her türlü emperyalizmin boyundu-

ruğuna karşı ve toprak devrimi için mücadelelerine bağlıdır. Türk burjuva-toprak ağası sınıfların bugüne kadar Kürt halkına karşı uyguladıkları ulusal zulmü gerekçe göstererek, Kürt halkı ve Türk halkını birbirine düşman etmeye, işçi ve köylülerin devrimci cephesini parçalamaya ve zayıflatmaya çalışan sahte "ulusal" akımlar hem Kürt halkının hem de Türkiye devriminin düşmanlarıdır. TDKP Kürt ulusal-devrimci hareketini destekler. Ancak onu saptırıp şu ya da bu emperyalistin kuyruğuna takmaya, egemen sınıflarla uzlaştırmaya, şovenizmin etkisi altına sokmaya çalışan tüm akımlara ve ideolojilere karşı mücadele eder. TDKP ulus değil, sınıf esasına göre örgütlenmiş çeşitli milliyetlerden proletaryanın partisidir.

ASKERLER;

Devrimci mücadele yükselip, işçi-köylü yığınları mücadeleye atıldıkça faşist diktatörlüğün ordusu da halka karşı alabildiğine seferber ediliyor. Egemen sınıfların, ordunun "milli güvenlik" aracı olduğu yolundaki demagojisi iflas etmiştir. Bugün herkes ordunun görevinin, emperyalist üslerin, tekelci işletmeler ve bankaların kapısında, toprak ağalarının toprağında, işçi ve köylülere karşı köbet beklemek ve ona azgınca saldırmak olduğunu görüyor. Ordu, faşist diktatörlüğün bel kemiğidir.

Erlere; sizler "vatan görevi" demagojisiyle, sırtına üniforma giydirilip emperyalistlerin, kompradörlerin ve toprak ağalarının muhafızlığına itilmiş işçi ve köylüleriniz, Kürdistan'da, TARIŞ'te, CEYLANPINAR'da; grevler sokak gösterileri ve direnişlerde faşist generaller tarafından üzerine sürüldüğünüz analarınız, bacılarınızdır. Dün jandarmayı, komandoyu sizin üzerinize kışkırtmışlardı, yarın yine aynısını yapacaklar. Faşist generallerin ve subayların "vur" emrini dinlemeyin. Silahlarınızı mutlaka birine doğrultacaksınız, size bu emri verene doğrultun. Sınıf kardeşlerinizle birleşin.

Türk ve Kürt ulusundan ve Çeşitli Milliyetlerden işçiler, Köylüler,
... Tüm Emekçiler !

Devrimin güçlü dalgasının hızlı bir şekilde yükseldiği, kitlelerin grevler, çeşitli direnişler, sokak gösterileri, boykotlar, toprak işgalleri için yığınlar halinde sınıf mücadelesinin barikatlarına atıldığı şanlı mücadele günlerini yaşıyoruz. TDKP'nin savunduğu temel devrimci şiarlar ve taktikler mücadele içinde her geçen gün daha fazla doğrulanıyor, kitleler tarafından benim senip kavranıyor. Bu mücadelede daha güçlü olmak için Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin yükselen bayrağı altında birleşelim. Emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede TDKP'nin yükselen bayrağı altında toplanalım. Kendi iktidarımız için; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadelede TDKP'nin yükselen bayrağı altında saf tutalım, mücadeleyi yükseltelim ! Önümüzde kazanacağımız koca bir dünya var. Gelecek bizimdir.

- ★ YAŞASIN TDKP BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ !
- ★ EMPERYALİZME, SOSYAL EMPERYALİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI TDKP SAFLARINDA BİRLEŞ !
- ★ BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM YOLUNDA, SINIFSIZ TOPLUM İÇİN TDKP ÖNDERLİĞİNDE İLERİ !
- ★ KAHROLSUN BURJUVA REVİZYONİST KARARGAHLAR, YAŞASIN TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ !
- ★ YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM, KAHROLSUN REVİZYONİZM !

İ Ç İ N D E K İ L E R

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ KURULDU.....	1
<u>I. B Ö L Ü M</u>	
ÜLKEMİZDE 'SOL HAREKET'İN TARİHİ VE PARTİMİZİN ŞEKİLLENİP GELİŞMESİ..	4
Örgütümüz, Yarım Yüzyıllık 'Sol Hareket'in Değerlendirilmesi Sorununa Özel Bir Önem Vermiştir.....	5
M. Suphi Önderliğindeki TKP, Ülkemizde Komünist Partisinin İnşası Yolunda Atılan İlk Ciddi Adımdı. Örgütümüz, M. Suphi Ve Yoldaşlarının ve Onların TKP'sinin Kararlı Mirasçısıdır.....	6
Ş. Hüsnü'nün Revizyonist Çizgisi 50 Kısür Yıl Sol Harekete Egemen Olmuştur. Örgütümüz Bu Burjuva-Reformcu, Gerici Çizginin Kararlı Düşmanıdır.....	8
1960-1970 Döneminde Sol Hareketin Durumu: Ş. Hüsnü Sonrasında Sol Adına Ortaya Çıkan Bütün Örgüt ve Hareketler, Esas Gıdasını Ondan Almış ve Revizyonist Ş. Hüsnü Çizgisinin İzleyicileri Olmuşlardır.....	15
1971 Dönemi: "1971 'Sol' Hareketi", 50 Kısür Yıllık Revizyonizmin Günahının Bir Kefaretiydi.....	18
Örgütümüzün Önceli: Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu.....	22
1971 Dönemi Sonrası Gelişmeler ve Durum.....	24
Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun Özeleştirisi Süreci, Nitel Bir Değişikliği ve Marksizm-Leninizmi Getirdi.....	24
1971 Döneminden Sonra Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun Gelişmesi.....	25
Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu Ekim Konferansı: Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü'nün İlanı.....	33
'Mao Zedung Düşüncesi'nin Reddi ve Marksist-Leninist Hattın Daha da Derinleştirilmesi.....	36
<u>II. B Ö L Ü M</u>	
PARTİMİZ, MARKSİST-LENİNİST BİR PARTİDİR.....	40
Partimiz, Marksist-Leninist Teoriyle Donanmış Bir Öncü Müfrezedir.....	43
Partimiz İşçi Sınıfının Bir Parçası Olmalıdır.....	46
Partimiz, Program ve Taktikler Çevresinde Birliğin Yanı Sıra Aynı Zamanda Örgütsel Bir Birliktir.....	50
a). Partimiz Demirden Disipline Sahip Örgütlü Bir Birliktir...	50
b). Partimiz Üretim ve Bölge Esasına Göre Örgütlenmelidir.....	52
c). Partimizin Temel Örgütlenme İlkesi Demokratik Merkeziyetçiliktir.....	55
d). Partimiz İlegal Çekirdeklerin Organik Bir Toplamıdır.....	58
Partimiz, Proletaryanın En Üst Örgüt Biçimidir.....	60
Partimiz, Tek Bir Çizgiye Sahip ve Hiziplerden Arınmış Bir Birliktir.....	61
Parti Öportünist Ögeleri Saflarında Barındırmaz.....	63
Kadrolar ve Kadro Sorunu.....	64

III. B Ö L Ü M

İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ SENDİKAL FAALİYETİMİZ.....	67
Sendikal Eylemin Bugün İçinde Bulunduğu Durum ve Görevlerimiz...	68
Sendikal Çalışmada İki Farklı Dönem.....	72
Sınıf Sendikacılığı Hareketi İçinde Aşamamız Gereken Belli Başlı Zaaflar.....	74
1).Parti-Sendika İlişkisi Alanında.....	74
2).Propaganda-Ajitasyon Alanında.....	75
3).DSM Örgütlenmesi Alanında.....	77
Örgütümüz Bütün Zaaflarını Aşarak Sınıf Sendikalarını Örgütleyecek Bir Potansiyele Sahiptir.....	78
KÖYLÜLÜK İÇİNDEKİ FAALİYETİMİZ.....	79
ŞEHİR KÜÇÜK-BURJUVAZİSİNİN ÇEŞİTLİ TABAKALARI ARASINDAKİ FAALİYETİMİZ.....	83
Öğretmenler:	84
Sağlık Emekçileri.....	85
Mühendis ve Mimarlar:	86
Diğer Memur Tabakaları.....	86
GENÇLİĞİ ÖRGÜTLEMİ FAALİYETİMİZ.....	88
Marksizm-Leninizm ve Gençlik.....	88
Gençliğimizin Şanlı Bir Mücadele Tarihi Vardır.....	89
Gençlik İçinde İlk Faaliyetlerimiz.....	91
Türkiye Genç Komünistler Birliği.....	92
Gençlik Çalışmasının Gelişmesi.....	98
Bugünkü Durum ve Partimizin Gençlik Alanındaki Görevleri.....	101
ÖRGÜTÜMÜZÜN KADIN SORUNUNU ELE ALIŞI VE BU ALANDAKİ FAALİYETİMİZ.....	105
ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI KONUSUNDAKİ TUTUMUMUZ VE ULUSAL BASKIYA KARŞI YÜRÜTTÜĞÜMÜZ MÜCADELE.....	107

IV. B Ö L Ü M

ULUSLARARASI DURUM, TÜRKİYE'NİN İÇİNDE BULUNDUĞU KOŞULLAR VE ÖNÜMÜZDEKİ GÖREVLER.....	112
Emperyalizm,Kapitalizmin Tüm Çelişmelerini Son Derece Keskinleştirdi.....	113
Emperyalizm; Can Çekişen Kapitalizmdir ve Sosyalizmin Arifesidir.....	115
BUGÜNKÜ ULUSLARARASI DURUM.....	117
Ezilen Halklar ve Emperyalizm Arasındaki Çelişki.....	118
İleri Kapitalist Ülkelerde,Burjuvaziyle Emekçi Halk Ve Proletarya Arasındaki Mücadele.....	120
Sosyalist Ülkeyle, Kapitalist-Emperyalist Ülkeler Arasındaki Çelişki.....	122
Emperyalistler ve Gericiler Arasındaki Çelişki.....	122
TÜRKİYE'NİN SOSYO-EKONOMİK YAPISI VE ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.....	126

GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDA TÜRKİYE	131
Türkiye Gericiliğinin Bunalımdan Kurtulmak İçin Başvurduğu Yollar	131
Günümüz Koşullarında Türkiye 'de Sosyal Yaşam	134
Reformist Hükümetin ekonomik Alanda İflası	137
Reformist Hükümetin Siyasi Alanda İflası	137
Faşist AP Hükümetinin Kurulması	140
Dönemin Devrimci Görevleri	141

V. BÖLÜM

ULUSLARARASI MARXİST-LENİNİST HAREKETİN DURUMU, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ, ENTERNASYONALİST GÖREVLER, KARDEŞ PARTİLERLE İLİŞKİLER	145
--	-----

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ PROGRAMI	155
--	-----

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ TÜZÜĞÜ	173
--	-----

I Parti	173
II Parti Üyeliği (Parti Üyesinin Hak ve Görevleri)	177
III Parti Aday Üyeliği	179
IV Parti Disiplini	180
V Partinin Yapısı ve Parti İçi Demokrasi	182
VI Parti Organları	184
il Örgütleri	185
Yurt Dışı Örgütü	186
Ara Organlar	186
VII Partinin Temel Örgütleri	187
VIII Parti Ve Türkiye Genç Komünistler Birliği	188
IX Partinin Mali Kaynakları	189

KONGRE KARARLARI : 1 ÖRGÜTÜN SİYASİ TEZLERİNİN ONAYLANMASI

FAŞİZM ÜZERİNE	191
MİLLİ MESELE ÜZERİNE	197
DEVİRİMİN YOLU ÜZERİNE	202
TOPRAK DEVRİMİ ÜZERİNE	206
HALK CEPHESİ ÜZERİNE	210
"MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" ÜZERİNE	214

KONGRE KARARLARI : 2 KONGRENİN ÇEŞİTLİ KONULARA İLİŞKİN ALDIĞI KARARLAR

PARTİ AMBLEMİ VE PARTİ BAYRAĞI ÜZERİNE KARAR	219
PARTİNİN MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANININ ÇIKARILMASI ÜZERİNE KARAR	220
TÜRKİYE KÜRDİSTANI'NA YÖNELİK OLARAK BİR KİTLE YAYIN ORGANININ ÇIKARILMASI ÜZERİNE KARAR	221
PARTİ ŞEHİTLERİNİN ANILMASI ÜZERİNE KARAR	222
1971-1975 YILLARI ARASINDA FAŞİST DİKTATÖRLÜK TARAFINDAN KATLEDİLEN TEKO MİLİTANLARININ PARTİMİZE ONUR ÜYESİ OLARAK KABUL EDİLMESİ ÜZERİNE KARAR	223

1975 YILINDAN BU YANA ÖRGÜTÜMÜZÜN SEMPATİZANI İKEN
FAŞİST DİKTATÖRLÜK TARAFINDAN KATLEDİLEN DEVRİMCİLERİN
PARTİMİZE ONUR ÜYESİ OLARAK KABUL EDİLMESİ ÜZERİNE KARAR..... 224
CEZAEVLERİNDEKİ YOLDAŞLARA MESAJ 225

KONGRENİN AEP'E VE DİĞER KARDEŞ
PARTİLERİ MESAJI

TDKP KONGRESİNİN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİNE MESAJI 227
TDKP KONGRESİNİN BÜTÜN ÜLKELERİN MARKSİST-LENİNİST
KOMÜNİST PARTİLERİNE MESAJI 230
TDKP BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ'NİN TÜRKİYE HALKINA BİLDİRİSİ 233

TÜSTAV

Hemû karkerên welatan û xelkên bîndest,yekbîn!

HEVAL

ORGANA WEŞANA MERKEZÎ YA PARTIYA KOMUNISTA ŞORIŞGERA TIRKIYA

**BELGÊN
KONGRESA (DANÎN) YEKEMÎN**

**Partiya Komunista
Şorişgera Tırkiya
hate danin**

**17
ADAR 1980**